

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

5
PİC
PERCY
JACKSON
VE
OLİMPUSLULAR
KİTAP BEŞ

SON OLİMPOSLU

Doğan Egmont

PERCY JACKSON VE OLİMPUSLULAR KİTAP BEŞ

SON OLİMPOSLU

Nympha

RICK RIORDAN

3. Baskı

Bir gün birisi çıkıp size Antik Yunan tanrılarının hâlâ hayatta olduklarını söylese ne yapardınız?

Ya ailenizden birinin bu tanrılardan biri olduğunu öğrenseniz?

Olağanüstü güçlere sahip olduğunuzun farkına varsanız?

Bir de peşinize mitolojik efsanelerdeki canavarlar düşse?

Ne yapardınız?

Percy'nin yaptığını...

New York Times listelerinde birinci sıraya oturup satış rekorları kıran ve ödüle doymayan Percy Jackson ve Olimposlular dizisi bu kitapla son buluyor!

Şanslarının çok az olduğunu bilmelerine rağmen, melezler bütün bir sene boyunca Titanlara karşı verecekleri savaş için hazırlık yaptılar. Kronos'un ordusu artık her zamankinden çok daha güçlü; ve gücü, safhına kattığı her tanrı ve melezle birlikte daha da büyüyor.

Olimpos'un tanrıları her yeri yakıp yıkan Tayfun'la uğraşadursun, Kronos neredeyse savunmasız kalan Olimpos'a, New York'a yürüyor. Şimdi bütün iş Percy ve melez ordusuna kalmış durumda.

New York Times çoksatanlar listesinin müdavimi olan bu dizinin son kitabında Percy'nin yıllardır beklenen on altıncı yaş kehaneti açığa çıkıyor. Batı medeniyeti, Manhattan sokaklarında büyük bir savaşla karşı karşıya ve Percy belki de kendi kaderine karşı savaşıyor olmanın korkusuyla yüzleşiyor.

SON OLİMPOSU'YA 4 ÖDÜL

- Barnes & Noble, Best Kids' Books 2009, #1
- New York Times, Notable Book of 2009
- Christian Science Monitor, Best Children's Book, 2009
- Texas Book Festival, Bookend Award

18.00
TL

Doğan Egmont

Percy Jackson ve Olimposlular - Son Olimposlu
Ozgün Adr. Percy Jackson & The Olympians - The Last Olympian

Copyright @ 2009 Rick Riordan

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Mah. Golden Plaza No:1 Kat: 10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 246 46 46
3. Baskı: İstanbul, 2009
www.doganegmont.com.tr

Çeviri: Kadir Yiğit Us
Yayına hazırlayan: Esen Gür
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic Ltd Şti
Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No: 13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212)515 49 47

ISBN: 978-605-111-382-1

Sertifika No: 1 1940

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SON OLİMPOSLU

Rick Riordan

Çeviri: Kadir Yiğit Us

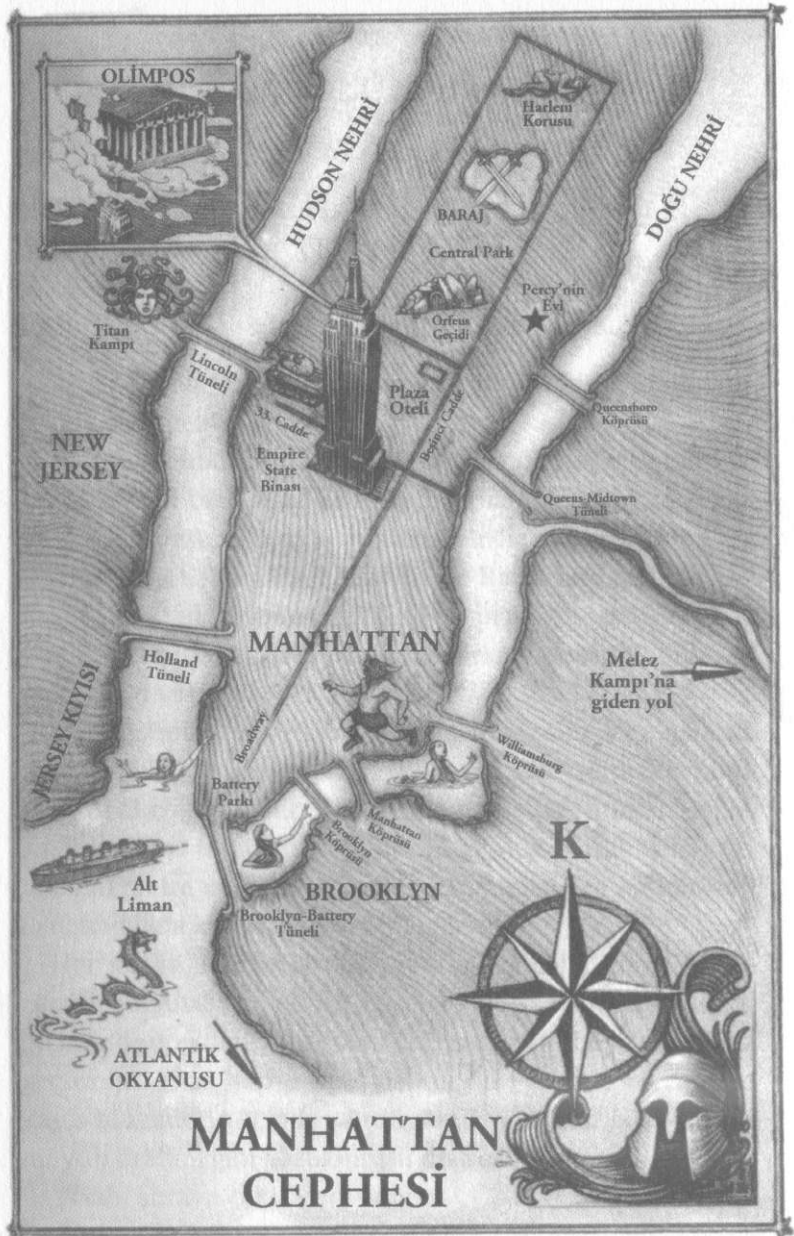
Doğan Egmont

*Yazarlık yolculuğuma başlamamı sağlayan,
sekizinci sınıftaki Edebiyat öğretmenim
Bayan Pabst'a*

Nympha

İÇİNDEKİLER

1. Patlayıcılarla Gezintiye Çıkıyorum
2. Tuhaf Akrabalarla Tanışıyorum
3. Nasıl Öleceğimi Önceden Görüyorum
4. Metal Bir Kefen Yakıyoruz
5. Köpeğimi Bir Ağaca Çarpıyorum
6. Kurabiyelerim Yanıyor
7. Matematik Öğretmenim Beni Arabasıyla Gideceğim
Yere Bırakıyor
8. Hayatımın En Kötü Banyosunu Yapıyorum
9. İki Yılan Yalanıma Ortak Oluyor
10. Yeni Arkadaşlar Satın Alıyorum
11. Bir Köprüyü Yıkıyoruz
12. Rachel Kötü Bir Anlaşma Yapıyor
13. Bir Titan Bana Bir Hediye Veriyor
14. Domuzlar da Uçar
15. Kheiron Bir Parti Veriyor
16. Bir Hırsız Bize Yardım Ediyor
17. Sıra Bana Geliyor
18. Ebeveynlerim Komandoculuk Oynuyor
19. Ölümsüz Şehri Yerle Bir Ediyoruz
20. Harika Ödüller Kazanıyoruz
21. Karakorsan Kaçırılıyor
22. Terk Ediliyorum
23. Veda Ediyoruz... gibi

BÖLÜM BİR

PATLAYICILARLA GEZİNTİYE ÇIKIYORUM

Bir pegasus gelip de arabamın kaputuna konduğunda dünyanın sonu gelmişti.

O vakte kadar harika bir öğleden sonra geçirmiştım. Aslında, teknik olarak araba kullanmamam gerekiyordu çünkü on altı yaşına basmama daha bir hafta vardı. Ama annemle üvey babam Paul, arkadaşım Rachel ile beni Güney Kıyısı'ndaki uçsuz bucaksız özel bir plaja götürmüşlerdi ve Paul biraz hırlayayım diye Prius marka arabasını ödünç almama izin vermişti.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. İçinizden *Vay canına, adama bak, ne kadar sorumsuz, falan* diyorsunuzdur ama Paul beni çok iyi tanır. İblis doğrayıp patlayan okul binalarından dışarı fırladığıma şahit olduğundan, arabasını yüz-yüz elli metre sürmemin hayaümda yapacağım en tehlikeli iş olmadığına kanaat getirmiş olmalıydı.

Her neyse, Rachel'la birlikte arabada gidiyorduk. Kavarucu bir Ağustos günüydü. Rachel kızıl saçlarını atkuyruğu biçiminde toplamış, mayosunun üstüne de beyaz bir bluz geçirmişti. Onu hep paspal tişörtlerin ve boya lekeleriyle kaplı blucinlerin içinde gördüğümünden, o gün gözüme bir milyon drahmi gibi gözük müştü doğrusu.

"Hah, şuraya çek!" dedi aniden.

Atlantik Okyanusu'nu gören bir tepeye park ettik. Deniz kıyısı hep en sevdiğim yer olmuştur ama o gün karşımıza çıkan manzara enfesti. Deniz parlak yeşil bir renge bürünmüş, süt liman bir görüntü sergiliyordu. Sanki babam denizi sırf bizim için sakın tutuyordu.

Ha, bu arada, babam Poseidon. Onun bu tür güçleri var.

Rachel bana bakıp gülümsedi. "Eee, davetime ne yanıt vereceksin?" diye sordu.

"Ha...doğru ya," dedim. Heyecanlanmış gibi rol kesiyordum. Rachel beni üç günlüğüne ailesinin St. Thomas'taki yazlık evine davet etmişti. Karşıma her gün böyle fırsatlar çıkmıyordu. Ailemin şık bir tatil anlayışı, Long Island'da eski püskü bir kulübede film kiralayıp birkaç donmuş pizza yiyip geçireceğimiz bir hafta sonundan ibaretti. Rachel'ın ailesi de kalkmış, onlarla ta Karayipler'e kadar gitmemi istiyordu.

Dahası, iyi bir tatile acayip ihtiyacım vardı. Bu yaz hayatımda geçirdiğim en zor yaz olmuştı. Birkaç günlüğüne bile olsa her şeyden uzaklaşmak, gerçekten de cazip bir teklifti.

Gelin görün ki o sıralar her an büyük bir olay yaşanabiliirdi. Bir görev için "tetikte" bekliyordum. İşin kötüsü, bir sonraki hafta doğum günümdü. Bu arada, on altı yaşıma bastığımda kötü olayların gerçekleşeceğini söyleyen bir de kehanet söz konusuydu.

"Percy," dedi Rachel, "zamanlamanın çok kötü olduğunu biliyorum. Ama senin için pek de *iyi zaman* diye bir şey yok, değil mi?"

Haklıydı.

"Gerçekten de sizinle tatile çıkmak istiyorum," dedim. "Ama..."

"Savaşı mı düşünüyorsun?"

Evet manasında kafamı salladım. Bunu konuşmaktan hiç hoşlanmıyordum ama Rachel tereddüt etmemin nedenini biliyordu. Birçok ölümlünün aksine, Rachel, Sis'in ardındakileri görme yeteneğine sahipti. Sis, insanların görüşünü bozan büyülü bir örtü. Rachel canavarlarla karşılaşmıştı. Titanlara ve onların müttefiklerine karşı savaşan melezlerden bazılarıyla tanışmıştı. Hatta paramparça vaziyetteki Kronos, korkunç bir bedende yeniden canlandığında Rachel da yanımdaydı. Kronos'un gözüne mavi renkli bir plastik saç fırçası fırlatıp sonsuza dek saygımı kazanmıştı.

Rachel elini kolumun üstüne koydu. "Sadece teklifimi düşün yeter," dedi. "Daha birkaç gün buralarda olacağız. Babam..."

Sesi titredi.

"Babanla anlaşıyor musun?" diye sordum.

Tiksintiyle kafasını salladı. "Bana iyi davranmaya çalışıyor ama bunun hiçbir faydası yok. Bu sene Clarion Kızlar Akademisi'ne başlamamı istiyor."

"Şu annenin gittiği okul değil miydi orası?"

"Clarion, New Hampshire'daki sosyete kızlarının gittiği bir görgü okulu. Beni orada düşünebiliyor musun?"

Bu fikrin çok aptalca olduğunu itiraf etmeliydim. Rachel şehir sanatı projeleriyle, evsizlerin karnını doyurmakla uğraşır, "Soyu Tükenmekte Olan Sarı Belli Ağaçkakanları" kurtarmak için yürüyüşlere katılırdı. Hiç elbise giydiğine şahit olmamıştım. Onu sosyetik bir tip olarak hayal etmek çok zordu.

İçini çekti. "Babam benim için iyi bir şeyler yapınca, kendimi suçlu hissedip pes edeceğimi sanıyor," dedi.

"O yüzden mi sizinle birlikte tatile gelmeme razı oldu?" diye sordum.

"Evet... ama benimle birlikte gelersen, bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın Percy. Bizimle birlikte olman harika olacak. Bir de seninle konuşmak istediğim bir..."

Birden sustu.

"Bir şey mi konuşacaksın?" dedim. "Yani...bana söyleyeceğin şey ta St. Thomas'ta söylenecek kadar önemli mi?"

Rachel dudaklarını büzdü. "Neyse, şimdilik bu dediğimi unut," dedi. "Farz et ki ikimiz de sıradan insanlarız. Arabayla gezintiye çıkıp okyanus manzarası seyrederiz ve birlikte vakit geçirmek çok güzel."

Rachel'ın canının sıkkın olduğunu görebiliyordum ama o hiçbir şey yokmuş gibi cesur bir tavırla gülümsedi. Kızıl saçları güneş ışığının altında alev almış gibi parılıyordu.

Bu yaz onunla birlikte epey vakit geçirmiştik. Aslında onunla vakit geçirmeyi planlamamıştım ama kampta işler her ciddileşmeye başladığında Rachel'ı arayıp oradan uzaklaşmak, biraz nefes almak ister olmuştum. Kendime sürekli, ölümlü dünyanın hala ayakta ve beni bir kum torbası niyetine kullanan canavarlardan uzakta olduğunu hatırlatıyordum.

"Tamam," dedim. "Sıradan bir öğleden sonra geçiren sıradan iki insanız."

Rachel tamam manasında kafasını salladı. "O halde...iki kişi birbirinden hoşlanıyorsa, şapşal oğlanın kızı öpmesi için ne gerekir, ha?" dedi.

"Ha..." Kendimi Apollon'un kutsal ineklerinden biri gibi hissettim: ağırkanlı, ahmak ve kıpkırmızı. "Şey..."

Rachel'ı düşünmediğimi söyleyemem doğrusu. O tanıdığım bazı kızlara kıyasla... birlikte çok daha rahat vakit geçirebildiğim birisiydi. Çok çabalamama, ne diyeceğime dikkat etmeme ya da aklımdan neler geçtiğini anlamak için kafa pat-

latmama gerek kalmıyordu. Rachel'in pek gizlisi saklısı yoktu. Neler hissettiğini hemencecik söyleyiveren bir tipti.

O anda ne yapmam gerektiğinden emin değildim ama dikkatim öyle dağılmıştı ki gökyüzünden aşağı süzülüp *GÜM-GÜM-KÜT!* diye dört toynağını Prius'un motor kapağının üstüne dayayan o koskoca kara yaratığı fark etmemiştim.

Zihnimde bir ses *N'aber patron dedi. Güzel arabaymış!*

Karakorsan isimli pegasus, eski bir arkadaşımdaydı. O yüzden, arabanın kaputunda açmış olduğu oyukları kafama takmasam da Paul Blofis'in benimle aynı fikirde olacağını pek sanmıyordum.

İçimi çektim. "Karakorsan, ne işin—"

İşte tam o anda pegasusun sırtındaki kişiyi gördüm ve günümün çok daha karmaşık bir hal alacağını anladım.

"N'aber Percy?"

Hephaistos kabininin başı Charles Beckendorf birçok canavarı ufak bir çocuk gibi ağlatabilecek bir tipti. Her yaz madenlerde çalışmaktan bedeninin her yerini kas kaplamış, iriyarı bir gençti. Benden iki yaş büyüktü ve kampın en iyi zırh demircisiydi. Dahiyane mekanik alet edevatlar yapardı. Bir ay önce, bir dolu canavarı ülkenin ta öteki ucuna götürmekte olan bir otobüsün tuvaletinde bir Yunan ateş bombası patlatmıştı. Tuvalete giren ilk harpya sifonu çeker çekmez Kronos'un kötü yaratıklarından oluşan koca bir birlik havaya uçmuştu.

Beckendorf'un üstünde savaş giysileri vardı. Bronz göğüs zırhı, savaş miğferi ve siyah kamuflaj pantolonu giymiş, beline de bir kılıç takmıştı. Patlayıcılarının bulunduğu çanta da omzundaydı.

"Vakit geldi mi?" diye sordum.

Kasvetli bir tavırla kafa salladı.

Boğazım düğüm düğüm oldu. Bunun er ya da geç olacağını biliyordum. Haftalardır savaş planları yapıyorduk ama içimden bu anın asla gelmemesini umuyordum.

Rachel, Beckendorfa baktı. "Selam," dedi.

"Hey, selam. Ben Beckendorf. Sen de Rachel olmalısın. Percy bana seni anlat...şey, yani senden bahsetmişti."

Rachel kaşını havaya dikti. "Öyle mi? Güzel." Toynaklarını Prius'un kaportasına vurup duran Karakorsan'a baktı. "Demek şimdi gidip dünyayı kurtaracaksınız, öyle mi?"

"Öyle sayılır," dedi Beckendorf.

Çaresizlikle Rachel'a baktım. "Lütfen anneme haber—"

"Merak etme, ona söylerim. Eminim senin birden ortadan kaybolmana alışıktır. Paul'e de arabanın kaportasına ne olduğunu anlatırım."

Kafamı sallayıp ona teşekkür ettim. Paul bana bir daha asla arabasını ödünç vermeyecekti.

Rachel, "İyi şanslar," deyip daha ben bir şey yapamadan beni öpüverdi. "Haydi yoluna melez," dedi. "Benim için de birkaç canavar öldür."

Rachel'ı son görüşüm, Prius'un tepilmiş sürücü koltuğunda kollarını göğsünde kavuşturmuş otururkenki haliydi. Karakorsan döne döne Beckendorf'la beni giderek daha da yükseğe çıkarırken, Rachel bizi izliyordu. Benimle konuşmak istediği konuyu ve konuşacağımız o günü görüp göremeyeceğimi merak ettim.

"Eh," dedi Beckendorf, "sanırım az önce olanları Annabeth'e anlatmamı istemezsin?"

"Aman tanrılarım," diye mırıldandım. "Aklına bile getirme böyle bir şeyi."

Beckendorf cık cık etti ve birlikte Atlantik Okyanusu'nun üstünde süzölmeye başladık.

Hedefimizi gördüğümüzde hava neredeyse kararmıştı. *Prences Andromeda* ufukta parılıyordu. Bu, sarılı beyazlı ışıklar saçan, kocaman bir seyahat gemisiydi. Uzaktan bakışınızda geminin Titan tanrısının karargahı değil de bir parti gemisi olduğunu sanırdınız. Gemiye yaklaştıkça göze çarpan ilk şey devasa boyutlardaki direk başıydı. Bu, koyu renk saçlı, üstünde bir Yunan kitonu bulunan bir kadındı. Zincirlere sarılmıştı ve suratında sanki zorla taşıdığı canavarların leş kokusundan tiksiniş gibi dehşet dolu bir ifade vardı.

Gemiye tekrar görünce içim bir tuhaf oldu. Daha önce *Prences Andromeda*¹ da iki kez ölümle burun buruna gelmiştim. Gemi dosdoğru New York'a gidiyordu.

Beckendorf rüzgarda sesini duyurmak için "Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?" diye bağırdı.

Evet manasında kafamı salladım. New Jersey'deki tersanelerde karada talim yapmış, hedef olarak terk edilmiş gemileri kullanmıştık. Ne kadar az vaktimiz olduğunu biliyordum. Ama bunun Kronos'un istilasını başlamadan sona erdirmek için elimizdeki en iyi fırsat olduğunu da farkındaydım.

"Karakorsan, bizi en alttaki kış güvertesine indir," dedim.

Tamamdır patron, dedi Karakorsan. Aman be, şu gemiyi görmekten nefret ediyorum.

Üç sene önce Karakorsan, *Prences Andromeda*'da tutsak alınmış, benim ve arkadaşlarımla naçizane yardımıyla kurtulmuştu. Buraya geri dönmektense yelesinin My Little Pony oyuncakları gibi örülmesini yeğlerdi.

"Bizi bekleme," dedim.

Ama patron—

"Endişelenme," dedim, "kendimiz geri dönebiliriz."

Karakorsan kanatlarını kapayıp tıpkı kara bir kuyruklu yıldız gibi gemiye pike yaptı. Rüzgar kulaklarımda uğulduyordu. Canavarların geminin üst güvertelerinde devriye gezdiğini görebiliyordum. Canavarlar arasında drakonlar, yani yılan kadınlar, cehennem tazıları, devler ve telekineler olarak bilinen insan ve ayı balığı karışımı iblisler vardı. Ama yanlarından öyle bir hızla geçtik ki hiçbiri bizi görmedi. Geminin kış tarafına inişe geçtik. Karakorsan kanatlarını tekrar açıp yavaşça en alt güverteye konuverdi. Midem alt üst olmuş vaziyette yere indim.

İyi şanslar patron, dedi Karakorsan. *Dikkat et de seni atlara mama yapmasınlar!*

Eski dostum bunu dedikten sonra havalanıp karanlığa karıştı. Cebimden kalemimi çıkarıp kapağını açtım. Elimde bir anda Dalgakıran belirdi. Dalgakıran doksan santimetre uzunluğunda, ölümcül ilahi bronzdan bir kılıç. Alacakaranlıkta ışıltı ışıltı parlıyordu.

Beckendorf cebinden bir kağıt çıkardı. Önce bunun bir harita olduğunu düşündüm. Sonra bir fotoğraf olduğunu fark ettim. Beckendorf karanlıkta elindeki fotoğrafa bakınca, bunun Afrodite'nin kızı Silena Beauregard'a ait olduğunu gördüm. Seneler boyunca tüm kamp onlara "Saçmalamayın, birbirinizden hoşlandığınız çok belli!?" dedikten sonra geçen yaz çıkmaya başlamışlardı. Onlarca tehlikeli göreve gitmesine rağmen Beckendorfu hiç bu yaz olduğu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum.

"Kampa geri döneceğiz, görürsün bak," dedim.

Bir an gözlerinde endişe gördüğümü sandım. Sonra o kendinden emin haliyle gülümsedi.

"Kesinlikle," dedi. "Haydi gidip Kronos'u eskisi gibi milyonlarca parçaya ayıralım."

Beckendorf önden gitti. Daha önceden talimlerde de yaptığımız gibi, servis merdivenlerine giden dar bir koridorda ilerlemeye başladık ama tam yukarıdan seslerin geldiğini duyunca, olduğumuz yerde kalakaldık.

Yarı insan yarı köpeğimsi bir ses, "Burnunun ne koku aldığı umurumda değil!" diyordu. Bu bir telekineydi. "Geçen sefer de melez kokusu aldığını söylemiştin, karşımıza köfteli sandviç çıkmıştı!"

"Bir kere köfteli sandviç gibisi yoktur!" dedi diğer telekine. "Ama bunun melez kokusu olduğundan eminim. Bu gemide melezler var!"

"Seni sersem, gemide olmayan tek şey beynin!"

İki telekine tartışmaya devam ederken Beckendorf merdivenleri işaret etti. Mümkün olduğunca çıt çıkarmadan aşağı inmeye başladık. İki kat aşağıya vardığımızda, telekine nelerin sesi geride kalmıştı.

Nihayet, karşımıza metal bir kapı çıkı. Beckendorf ses çıkarmadan, dudaklarını oynatarak *makine dairesi* dedi.

Kapı kilitliydi ama Beckendorf çantasından birkaç tane zincir kıracağı çıkarıp kilidi tereyağından kıl çeker gibi açtı.

İçerisi bir tahıl ambarı büyüklüğündeydi. Sarı renkli bir sıra türbin gördük. Bunlar sallanıyor, etrafa bir uğultu yayıyordu. Karşı duvarda, basınçölçerler ve bilgisayar terminalleri diziliydi. Telekinelerden biri bir kumanda panelinin üstüne eğilmişti; ama yaptığı işe o kadar dalmıştı ki içeri girdiğimizi fark etmedi bile. Neredeyse bir buçuk metre uzunluğundaydı. Bedeni siyah ayı balığı postuyla kaplıydı, an-

cak bodur minik ayakları vardı. Kafasıysa tıpkı bir doberman kafasını andırıyordu ama sivri tırnaklı elleri insan eline benziyordu. Klavyeye bir şeyler yazarken hırlıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Belki de cirkinsurat.com'daki arkadaşlarına mesaj çekiyordu, kim bilir?

Öne çıktığımda yaratık aniden gerildi. Büyük bir ihtimalle ters bir şeyler sezmişti. Ani bir hareketle yan taraftaki kırmızı renkli devasa alarm düğmesine atıldı ama onu engelledim. Tıslayıp üstüme aüldü, bu sefer de Dalgakıran'ın bir darbesiyle patlayıp toza dönüştü.

"Biri gitti," dedi Beckendorf. "Geriye kaldı beş bin." Bana içinde koyu kıvamlı yeşil bir sıvının bulunduğu bir kavanoz fırlattı. Yunan ateşiydi bu. Yani, dünyadaki en tehlikeli büyümlü maddelerden biri... Sonra melez kahramanların vazgeçilmez aletlerinden birini daha fırlattı bana. Koli bandı.

"Kavanozu kumanda paneline bantla," dedi. "Ben de türbinleri halledeyim."

Hemen işe koyulduk. Oda hem sıcak hem de rutubetliydi. Çok geçmeden kan ter içinde kaldık.

Bu arada gemi hala pat pat sesler çıkararak ilerliyordu. Poseidon'un oğlu olduğumdan, denizde mükemmel bir biçimde mevrimi bilebilirim. Nasıl olduğunu sormayın ama o sırada geminin koordinatlarının 40.19° Kuzey ve 71.90° Batı olduğunu, saatte on sekiz deniz mili hızla yol aldığımızı ve şafak sökerken New York'a varacağımızı biliyordum. Gemi-yi durdurmak için başka şansımız olmayacaktı.

Tam kontrol panellerine ikinci bir Yunan ateşi kavanozu bantlamıştım ki metal basamaklardan gelen ayak seslerini duydum. Merdivenlerden aşağı o kadar çok canavar iniyordu ki ayak sesleri motorların gürültüsünü bile bastırıyordu. Yandığımızın resmiydi.

Beckendorf'la göz göze geldik. "Ne kadar işin kaldı?" diye sordum.

"Çok," dedi. Uzaktan kumandalı patlatıcı görevi gören kol saatine hafifçe vurdu. "Daha alıcıyı da etkisiz hale getirip patlayıcıları doldurmam gerek. En azından on dakikaya daha ihtiyacımız var."

Ama merdivenlerden gelen patırtıya bakılacak olursa on saniyemiz falan vardı.

"Ben onları oyalarım," dedim. "Seninle buluşma noktasında görüşürüz."

"Percy..."

"Bana şans dile."

Beckendorf itiraz edecek gibi oldu. Aslında tek yapmamız gereken kimselere görünmeden içeri girip çıkmaktı. Ancak şimdi bu planı bir parça değiştirmek zorundaydık.

"Bol şans," dedi.

Kapıdan dışarı fırladım.

Merdivenlerden aşağı yarım düzine kadar telekine iniyordu. Daha yaratıkların cıyaklamasına bile izin vermeden, Dalgakıran'la hepsini etkisiz hale getirdim. Basamakları çıkmaya devam ettim. Karşıma çıkan bir diğer telekine beni görünce o kadar şaşırmıştı ki elindeki Minik İblisler Beslenme Çantası'nı düşürüverdi. Onu öldürmedim. Çünkü hem beslenme çantası havalıydı hem de arkadaşlarını benim peşime düşürüp motor dairesine girmelerini engelleyebilirdi.

Altıncı güverteye açılan bir kapıdan geçip koşmaya devam ettim. Ayaklarımın altındaki halının bir zamanlar tüylü ve yumuşacık olduğundan emindim ama son üç senedir gemiye canavarların el koymuş olması, her yerin tırmık izleri içinde ve yapış yapış olmasına neden olmuştu. Bu yüzden,

bir ejderhanın ağzının içine benziyordu daha çok (ha, evet, ne yazık ki bunu da tecrübe etmişliğim var, biliyoruz da konuşuyoruz yani).

Prences Andromeda'ya ilk gelişimde, ezeli düşmanım Luke sırf gösteriş olsun diye bir turist kafilesini gemiye getirmişti. Ama zavallılıklar Sis yüzünden, canavarlarla dolu bir gemide olduklarının farkında değillerdi. Şimdi etrafta turist falan yoktu. Başlarına ne geldiğini düşünmek bile istemiyorum ama tombala oyunundan kazandıklarını ceplerine atıp da evlerine döndüklerini hiç sanmıyorum.

Derken, gemideki yürüyüş alanına vardım. Burada, geminin tam orta yerinde, koskoca bir alışveriş merkezi vardı. Olduğum yerde donakaldım. Bu alanın ortasında bir havuz, havuzun içinde de devasa boyutlarda bir yengeç vardı.

Yani, yengeç derken, şu 7,99 Dolar ödeyip dilediğiniz kadar yediğiniz, Alaska türü büyük yengeçlerden bahsetmiyorum. Bu dediğim dev gibi, havuzdan da büyük bir yengeçti. Yaratığın boyu sudan otuz metre yükseğe erişiyordu. Kabuğu mavili yeşilliydi, kıskaçları da benden bile daha uzundu.

Bir yengecin ağzı nasıl olur biliyor musunuz bilmem ama bunun ki köpüklerle kaplıydı. Ağzının yan tarafında kıllar ve yediklerini paramparça etmesine yarayan başka organlar vardı. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu kadar büyük bir yengecin her detayını bir reklam panosu büyüklüğünde görmek, hiç de hoş bir manzara değildi. Yengecin pörtlek kara gözleri dikkatle beni süzüyordu. Bakışlarından hem zeka fışkırıyordu hem de nefret. Belli ki deniz tanrısının oğlu olmam da Bay Yengeççik'e karşı bana bir üstünlük sağlamayacaktı.

Yengeç köpükler saça saça "FFFFffffff" diye tısladı. Ağzı-

nın kokusu bir hafta boyunca güneşte kalmış bir kova balıktan farksızdı.

Tam o sırada alarm çalmaya başladı. Çok geçmeden burası canavarlarla dolup taşacaktı. Hemen harekete geçmeliydim.

Kenardan "Hey, yengeççik!" diye seslendim. "Bak, sadece etrafından dolanacağım, tamam mı?"

Yengeç inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Havuzdan dışarı fırlayıp kıskaçlarını açtı kapata dosdoğru bana hücum etti. Hemen bir hediyelik eşya mağazasına dalıp bir sıra tişörtü yere devirerek ilerledim. Yengecin kıskaçlarından teki vitrin camını tuzla buz etmiş ve içeri uzanmıştı. Hemen gerisin geri dışarı çıktım. Nefes nefese kalmıştım ama Bay Yengeççik de vakit kaybetmeden peşime düştü.

Yukarı güvertelerin birinden, "İşte, orada!" diye bağırdı birisi. "Kaçak yolcu!"

Eh, canavarların dikkatini çekmek istemiş, bunu da başarmıştım ama burada kıran kırana bir mücadeleye girmek de istememiştim doğrusu. Eğer beni geminin orta yerinde sıkıştıracak olurlarsa yengeç maması olacaktım.

Dev kabuklu üstüme atıldı. Hemen Dalgakıran'la kısıkcının ucunu kesiverdim. Yaratık tıslayıp köpükler saçtı ama pek de ağır yaralanmış gibi bir hali yoktu.

Belki işime yarayacak bir şey hatırlarım diye hafızamı zorladım. Annabeth bana bir keresinde canavar bir yengeçle ilgili bir öykü anlatmıştı. Herkül bunu ayağının altına alıp ezmiş miydi, öyle bir şeydi işte. Ama bunu burada yapmam mümkün değildi. Bu yengeç ayağımdaki spor ayakkabılardan biraz iriydi.

Derken, aklıma tuhaf bir şey geldi. Geçen Noel, annemle birlikte Paul Blofis'i ezelden beri gittiğimiz Montauk'taki ku-

lübemize götürmüştük. Paul beni yengeç avına götürmüştü. Bir ağ dolusu yengeci karaya çektiğimizde, bana yengeçlerin çirkin karınlarının tam ortasında kabukla kaplı olmayan minnacık bir deliğin olduğunu göstermişti.

Ama sorun yengecin o çirkin karnına ulaşmaktı zaten.

Önce havuza, sonra da yengecin yapış yapış ettiği mermer zemine baktım. Elimi öne uzatıp suya yoğunlaştım. Havuz çat diye çatladı. Her yere su taşıtı. Ta üst güvertelere kadar ulaşmış balkonları, asansörleri ve mağazaların vitrinlerini yalayıp geçti. Yengecin keyfi yerindeydi. Ne de olsa sudan hoşlanıyordu. Yan yan bana yaklaşıp tıslayarak kıskaçlarını açıp kapadı. "AAAA!" diye bağırıp yaratığın üstüne hücum ettim.

Yengeçle çarpışmadan tam önce, beysbol oyununa yarışır bir biçimde yere yapıştım ve ıslak mermer zeminde kayıp yengecin altından geçtim. Bu, tıpkı yedi tonluk zırhlı bir aracın altından kayarak geçmeye benziyordu. Yengecin yapacağı tek şey oturup beni ezmekti ama yaratık daha neler olup bittiğini anlayamadan, Dalgakıran'ı kabzasına kadar karnındaki delikten içeri sokuverdim. Sonra da arkasından çekildim.

Yengeç titreyip tısladı. Önce gözleri eridi. İç kısmı buharlaşırken, kabuğu parlak kırmızı bir renge büründü. Daha sonra da boş kabuğu koca bir yığın halinde yeri boyladı.

Karşımda duran bu harika sanat eserine bakıp gururlanacak vaktim olmadığından, hemen en yakındaki basamaklara koştum. Bu arada, dört bir yanımdaki canavarlar ve melezler emirler yağıyor, silahlarını kuşanıyorlardı. Elimde hiçbir şey yoktu. Dalgakıran büyülü olduğundan, er ya da geç elimde bitiverecekti ama o anda yengecin kabuk yığınının altında bir yerlerdeydi ve onu oradan alacak vaktim yoktu.

Sekizinci güvertedeki asansörün girişinde karşıma birkaç drakon çıktı. Bunlar, bellerinden yukarısı yeşil renkli pullarla kaplı, sarı gözlü ve çatal dilli kadınlardı. Bellerinden aşağısıysa bacak yerine iki tane kocaman yılan gövdesinden oluşuyordu. Ellerinde mızraklarla çelik ağlar vardı. Onlarla daha önce de karşılaştığım için, bu silahları gayet etkili bir biçimde kullanabildiklerini biliyordum.

"Bu da ne?" dedi içlerinden biri. "Kronossss için bir hediyemi yoksssa?"

Yılan ezme oyunu oynayacak havada değildim ama tam önümde ŞU ANDA BURADASINIZ diyen tabelalara benzer bir gemi modeli duruyordu. Gemi modelini hemen söküp ilk drakona fırlattım. Gemi suratında parçalandı ve drakon gemiyle birlikte yere yığıldı. Onun üstünden atlayıp arkadaşının mızrağını kaptım ve onu kendi etrafında bir güzel döndürdüm. İkincisi asansöre çarpınca da hemen geminin ön tarafına doğru koşmaya başladım.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı drakon.

Ortaya bir anda cehennem tazıları çıktı. Suratımın hemen yanından bir ok geçti ve basamakların meşe kaplı panellerine saplandı.

Umurumda bile değildi. Canavarları motor dairesinden uzak tutabildiğim, Beckendorf'a vakit kazandırabildiğim sürece, hiçbir şey umurumda değildi.

Ben merdivenlerden yukarı koşarken, bir çocuk da paldır küldür aşağı inmeye başladı. Sanki şekerleme yapmış da yeni uyanmış gibi bir hali vardı. Zırhını yarım yamalak üstüne geçirmişti. Kılıcını çekip "Kronos!" diye bağırdı ama sesinde öfkeden çok korku vardı. Yaşı on ikiden büyük olamazdı. Melez Kampı'na ilk gittiğim sene ben de on iki yaşımdaydım.

Bu düşünce iyice keyfimi kaçırdı. Besbelli bu çocuğun beyni yıkanmış, ona tanrılardan nefret etmesi ve onlara karşı gelmesi gerektiği öğretilmişti. Bunun tek nedeni de çocuğun yarı Olimposlu olmasıydı. Kronos onu kullanıyordu ama bundan habersiz olan çocuk benim düşman olduğumu sanıyordu.

Ona zarar veremezdim. Bunun için bir silaha falan da ihtiyacım yoktu. Çocuğun yanına sokulup bileğini kavradım ve duvara yapıştırdım. Kılıcı elinden düştü.

Hesapta hiç olmayan bir şey yaptım. Büyük bir ihtimalle de aptalca bir şeydi. Görevimizi resmen tehlikeye atıyordum ama elimde değildi.

"Hayatta kalmak istiyorsan," dedim, "hemen bu gemiden kaç. Diğer melezlere de aynı şeyi yapmalarını söyle." Sonra onu merdivenlerden aşağı itip yere düşürdüm.

Ve yukarı çıkmaya devam ettim.

Kötü anılar: kafeteryanın yanında bir koridor uzanıyordu. Annabeth ve Tyson'la birlikte üç sene önce gemiye ilk geldiğimizde buradan kaçmıştık.

Hemen ana güverteye çıktım. Pruvanın iskele tarafında, hava mor renkten siyaha dönüşüyordu. Burada bir sürü balkon ve restoran güvertesi bulunan iki camdan kulenin ortasında bir yüzme havuzu vardı. Geminin üst kısmı insanın tüylerini ürpertecek kadar ıssızdı.

Tek yapmam gereken, geminin diğer tarafına geçmekti. Sonra Beckendorf'la buluşacağımız yere, yani helikopter pistine gidebilirdim. Şansı yaver giderse benimle orada buluşacaktı. Denize atlayacaktık. Deniz güçlerim bizi koruyacaktı ve gemiden epeyce uzaklaştıktan sonra da bombaları patlatacaktık.

Tam güverteyi yarılamıştım ki duyduğum bir ses donup

kalmama neden oldu. "Geç kaldın Percy."

Luke üstümdeki balkonda durmuş, yara izli suratında beliren koca bir gülümsemeyle beni süzüyordu. Üstünde kot pantolon, beyaz bir tişört ve sandaletler vardı. Tıpkı sıradan bir üniversite öğrencisini andırıyordu ama gözlerinde ki ifade bana onun hiç de öyle olmadığını söylüyordu. Gözleri som altına dönüşmüştü.

"Günlerdir sizi bekliyorum yahu," dedi. Sesi ilk önce normal çıkı. Luke'un kendi sesinden farksızdı. Ama sonra yüzü seğirmeye başladı. Sanki berbat bir şey içmiş gibi, tüm bedeni zangırdadı. Sesi kalınlaşıp eski zamanlara ait çok daha güçlü bir varlığın sesine dönüştü. Bu, Titan tanrı Kronos'un sesiydi. Ağzından çıkanlar iliklerime işliyordu sanki. "Gel de önümde diz çök," dedi.

"Çok beklersin," diye mırıldandım.

Laistrygonyalı devler sanki bunu dememi bekliyorlarmış gibi bir anda yüzme havuzunun iki tarafına sıralandılar. Her biri iki buçuk metre boyundaydı. Bedenleri dövmelele doluydu. Üstlerinde deri zırhlar, ellerinde sivri uçlu sopalar vardı. Melez okçular da Luke'un üstündeki çatıda beliriverdiler. Karşı balkondan aşağı iki tane cehennem tazısı atlayıp hırlamaya başladı. Birkaç saniye içinde çevrem sarılmıştı. Bu bir tuzaktı: geleceğimi biliyor olmasalar, beni bu kadar çabuk köşeye sıkıştıramazlardı.

Luke'a bakınca içimi büyük bir öfke kapladığını hissettim. Luke'un bilincinin o bedende yerinde olup olmadığını bilmiyordum. Belki de bunun nedeni sesinin değişmiş olmasıydı... ya da Kronos yeni bedenine alışmaya çalışıyordu. Kendi kendime bunun hiçbir öneminin olmadığını söyledim. Luke daha Kronos onu ele geçirmeden önce de kötü yürekli ve sapkın bir çocuktü.

İçimden bir ses, *Onunla er ya da geç savaşmak zorundayım* diyordu. *Neden şimdi olmasın?*

O büyük kehanete göre, on altı yaşıma girdiğimde, dünyayı ya yok edecek ya da kurtaracak bir karar verecektim. Doğum gününe sadece yedi gün kalmıştı. Bu kararı şimdi versem ne olurdu ki? Eğer elimde böylesine büyük bir güç varsa, ne fark ederdi? Kronos'u hemen burada alt ederek bu tehdidi ilelebet yok edebilirdim. Hem daha önce de canavarlarla, tanrılarla savaşmıştım.

Luke sanki zihnimi okumuş gibi gülümsedi. Yok, o aslında Kronos'tu. Bunu aklımdan bir saniye olsun çıkarmamalıydım.

"Cesaretin varsa öne gel," dedi.

Canavarların hepsi bana yer açtı. Kalbim ağzımdan fırlayacak gibiydi. Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Birisinin beni sırtımdan bıçaklayacağından emindim ama canavarlar kılıma bile dokunmadılar. Cebimi yoklayınca dolmakalemimin orada olduğunu fark ettim. Hemen kapağını açtım ve kalem Dalgakıran'a dönüştü.

Kronos'un kendi silahı da elinde belirdi. Bu, yüz seksen santimetrelik, yarı ilahi bronzdan, yarı ölümlü çeliğinden yapılmış bir tırpandı. Bu silaha bakınca bile dizlerimin bağı çözülüyordu. Ama fikrimi değiştirmeden, hemen saldırıya geçtim.

Bir anda, zaman yavaşlamaya başladı. Yani, kelimenin tam anlamıyla yavaşlamıştı çünkü Kronos'un böyle bir gücü vardı. Sanki koyu kıvamlı bir şurubun içinde ilerliyordum. Kollarım külçe gibi olmuştu. Kılıcımı bile zor havaya kaldırıyordum. Kronos gülümseyip tırpanını normal bir hızda evirip çeviriyor, yavaş yavaş ölümüne doğru ilerlememi bekliyordu.

Onun büyüüne karşı koymaya çalıştım. Etrafımı saran denize yoğunlaştım. Zaten gücümün kaynağı denizdi. Senelerdir denize hükmetme işinde daha da ilerlemiştim ama o an hiçbir şey beceremiyordum.

Öne doğru yavaşça bir adım daha attım. Devler beni yuhalamaya başladılar. Drakonlar tıslayıp halime güldüler.

Hey, okyanus dedim içimden, yardım etsen diyorum artık?

Aniden midemi bükten bir acı hissettim. Gemi olduğu gibi yana yattı ve canavarlar oraya buraya saçıldı. Yüzme havuzundan dört bin galon deniz suyu dışarı fırladı. Beni, Kronos'u ve güvertedeki herkesi silip süpürdü. Su beni kendime getirmiş, büyüünün etkisi yok olmuştu. Hemen öne atıldım.

Kılıcımı Kronos'a doğru savurdum ama hala çok yavaş hareket ediyordum. Derken, Kronos'un suratına bakmak gibi bir hata yaptım. Aslında bu surat bir zamanlar arkadaşım olan Luke'un suratıydı. Ondan ne kadar nefret etsem de onu öldürmek zordu.

Kronos'un hiç de tereddüt eder gibi bir hali yoktu. Tırpanını var gücüyle aşağı indirdi. Geri sıçrayıp ürpanın o meşum ağzından kıl payı kurtuldum. Tırpan iki ayağımın arasında kocaman bir delik açtı.

Kronos'un göğsünü tekmeledim. Geriye sendeler gibi oldu ama Luke'un bedeninde olmasına rağmen ondan çok daha ağırdı. Sanki bir buzdolabına tekme atmıştım.

Kronos tırpanını bir kez daha savurdu. Hamlesini Dalga-kıran'la savuşturdum ama tırpanı öyle bir güçle savurmuştu ki kılıcım tırpanı ancak belli bir noktaya kadar durdurabilmişti. Tırpanın ucu gömleğimin kolunu yırtıp kolumu sıyırdı. Aslında çok da kötü yaralanmamıştım ama bedenimin bir yanı acıyla zonkluyordu. Bir keresinde bir deniz ib-

lisinin, Kronos'un tırpanıyla ilgili söylediği bir şey aklıma geldi: *Dikkat etsene salak. Bir kere bile dokunacak olursan kılıç ruhunu bedeninden ayırır.* Bunun ne anlama geldiğini şimdi çok daha iyi anlıyordum. Sadece kan kaybetmiyordum. Tüm gücüm, iradem ve kimliğim de yok olmak üzereydi.

Geriye doğru sendeledim. Kılıcımı sol elime alıp güç bela nefes almaya çalıştım. Kılıcımın Kronos'u ikiye ayırması gerekirdi ama sanki mermere saplanmış gibi Kronos'un karından sekmişti. Böylesine bir darbeyi geri püskürtmüş olması inanılmazdı.

Kronos güldü. "Çok kötü bir performans Percy Jackson," dedi. "Luke bana kılıç dövüşlerinde asla onun dengi olamadığını söylemişti."

Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Fazla vaktimin kalmadığını biliyordum. "Luke mankafanın tekiydi," dedim. "Ama en azından o kafa kendi kafasıydı."

"Ne yazık ki seni şimdi öldürmek zorundayım," dedi Kronos. "Henüz planı tam olarak uygulayamadım. Olimpos'u nasıl yok edeceğimi öğrendiğinde gözlerine çökecek o dehşet ifadesini görmek isterdim doğrusu."

"Bu gemiyi asla Manhattan'a götüremeyeceksin," dedim. Kolum fena halde zonklamaya başlamıştı. Gözlerimin önünde kara lekeler uçuşuyordu.

"Nedenmiş o?" Kronos'un altın renkli gözleri parıldadı. Suratı, yani Luke'un sürati bir maskeyi andırıyordu. Doğal değildi, sanki meşum bir güç onu arkadan aydınlatıyor gibiydi. "Belki de patlayıcıları taşıyan arkadaşından medet umuyorsundur," dedi.

Havuzla bakıp "Nakamura!" diye seslendi.

Üstünde Yunan zırhı bulunan bir genç kalabalığı yarıp

yanımıza geldi. Sol gözünde siyah renkli bir yama vardı. Onu gayet iyi tanıyordum. Bu, Nemesis'in oğlu Ethan Nakamura'ydı. Geçen yaz Labirent'te onun hayatını kurtarmıştım. Sonra da küçük serseri gidip Kronos'u diriltmişti.

"Başarılı olduk efendim," dedi Ethan. "Dediğiniz gibi, onu bulduk."

Ethan ellerini çırpınca iki dev öne çıktı. Charles Beckendorf'u aralarında sürüklüyorlardı. Kalbim neredeyse duracakü. Beckendorfun gözlerinden biri morarmıştı, suraünda ve kollarında da sayısız yara bere vardı. Zırhı üstünde değıldi, tişörtüyse lime lime olmuştu.

"Hayır!" diye bağırdım.

Beckendorf gözlerimin içine bakü. Sanki bana bir şeyler söylemek ister gibi ellerine bakıp duruyordu. Kol saati. Henüz kol saatini çıkarmamışü ve patlayıcıları patlatacak olan şey de saatin ta kendisiydi. Acaba yakalanmadan önce patlayıcıları yerine koymuş olabilir miydi? Canavarlar patlayıcıları bulmuş bile olsalar, hepsini hemen etkisiz hale getirmiş olmaları mümkün değildi.

"Onu gemide bulduk," dedi devlerden biri. "Motor daire-sine girmeye çalışıyordu. Artık onu yiyebilir miyiz?"

"Biraz sonra," dedi Kronos. Sonra Ethan'ı bir güzel azarladı: "Patlayıcıları yerleştirmediğinden emin misin?" diye sordu.

"Onu bulduğumuzda, motor dairesine doğru gidiyordu efendim."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Şey..." Ethan huzursuzca kıpırdandı. "Yani, o yöne doğru gidiyordu. Sonra bize kendi ağzıyla söyledi zaten. Çantası patlayıcılarla doluymuş."

Yavaş yavaş Beckendorfun onları kandırdığını anlamış-

tim. Yakalanacağını anlayınca geri dönüp aksi yöne gidiyormuş gibi yapmıştı. Onları henüz motor dairesine girmediklerine ikna etmeyi başarmıştı. Bu da Yunan ateşini hala kullanabileceğimiz manasına geliyordu! Ama gemiden ayrılıp patlayıcıları uzaktan kumandayla patlatmadığımız sürece tüm bunların hiçbir anlamı yoktu.

Kronos tereddüt etti.

İçimden, *Yut şu yalanı*, diye dua ediyordum. Kolum o kadar kötü ağrıyordu ki ayakta zor duruyordum.

"Çantasını açın," dedi Kronos.

Devlerden biri Beckendorf'un omzunda asılı duran patlayıcı çantasını kapı. Çantanın içine bakıp homurdandı, sonra çantayı tersine çevirdi. Canavarlar panik içinde kaçıştılar. Eğer çantada Yunan ateşi olmuş olsaydı, zaten hepimiz havaya uçacaktık. Ancak çantadan düşe düşe bir düzine kadar kayısı konservesi düştü.

Kronos'un derin derin nefes alıp kendisini güçlkle zapt ettiğini duyabiliyordum.

"Bu melezi mutfağın orada mı buldunuz acaba?" dedi.

Ethan'ın beti benzi attı. "Şey..."

"Peki, birini MOTOR DAİRESİNE yollamayı akıl ettiniz mi?"

Ethan dehşet içinde geri geri gidip arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı.

İçimden lanet okuyordum. Canavarların bombaları etkisiz hale getirmesine birkaç dakika kalmıştı. Beckendorf'la tekrar göz göze geldiğimizde, ona sessizce bir soru sordum ve içimden ne dediğimi anlaması için dua ettim. *Ne kadar süre kaldı?*

Beckendorf parmaklarını bir daire haline getirdi. *Sıfır* diye yanıt verdi. Zaman ölçerde hiç süre kalmamıştı. Eğer ateşleme düğmesine basacak olursa, gemi o an patlayacak-

tı. Dolayısıyla, biz de gemiden yeterince uzaklaşamayacaktık. Canavarlar ya önce bizi öldüreceklerdi ya da patlayıcıları etkisiz hale getireceklerdi. Hatta iki şeyi aynı anda yapmaları da mümkündü.

Kronos suratında pis bir sırıtişla bana döndü. "Sana pek yardımım dokunmadı Percy Jackson, ama bunun bir önemi yok," dedi. "Artık elimizdesin. Haftalardır buraya geleceğini biliyorduk."

Elini öne uzatınca kolundaki bilezik sallandı. Minik gümüş bileziğin üstünde Titan tanrının sembolü, yani bir tırpan vardı.

Kolumdaki yara, doğru dürüst düşünmemi engelliyordu ama "Bu bir iletişim cihazı... Demek kampta bir casus var," diye mırıldandım.

Kronos cık cık etti. "Arkadaşlara hiç güven olmaz," dedi. "Seni hep yarı yolda bırakırlar. Luke bunu zor yoldan öğrendi. Şimdi, kılıcını yere bırak ve teslim ol. Yoksa arkadaşın ölecek."

Yutkundum. Devlerden biri elini Beckendorfun omzuna atmıştı. Ona yardım edecek durumda değildim, zaten bunu denesem de arkadaşım yanına bile varamadan ölürdü. Her ikimiz de ölürdük.

Beckendorf yine sessizce ağzıyla *Git* dedi.

Hayır manasında kafamı salladım. Onu orada bırakamazdım.

İkinci dev hala kayısı konservelerini gözden geçiriyordu. Yani, Beckendorfun sol kolu serbestti. Arkadaşım kolunu yavaşça kaldırdı ve sağ bileğine uzandı.

HAYIR! diye bağırarak geçti içimden.

Tam o sırada, yüzme havuzunun oradaki drakonlardan biri tısladı. "Ne yapıyor bu sssalak? Bileğindeki de ne?"

Beckendorf gözlerini sımsıkı yumup elini bileğinin üstüne koydu.

Başka bir seçeneğim kalmamıştı. Kılıcımı bir mızrak gibi Kronos'a fırlattım. Kılıç göğsüne çarpıp geri tepti ama onu şaşırtmayı başarmıştım. Canavarların arasından sıyrılıp geminin yanından, birkaç yüz metre aşağıdaki suya atladım.

Gemide büyük bir patırtının koptuğunu duydum. Canavarlar yukarıdan bana sesleniyorlardı. Kulağımın yanından bir mızrak geçti. Kalçama bir ok saplandı ama o anda acı hissedecek halim bile yoktu. Suya battım ve akıntının beni çok ama çok uzaklara, yüzlerce metre uzağa taşımasını istedim.

O kadar uzaktayken bile patlamanın şiddeti hissediliyordu, sanki dünya yerinden oynamıştı. *Prences Andromeda*'nın her iki tarafında da patlamalar meydana geldi. Yeşil renkli kocaman bir alev karanlık göğe ulaşip her şeyi yuttu.

Beckendorf, diye düşündüm.

Sonra bilincimi kaybettim ve bir çapa gibi denizin dibine batmaya başladım.

BÖLÜM İKİ

TUHAF AKRABALARLA TANIŞIYORUM

Melezlerin rüyaları berbattır.

Çünkü bunlar aslında rüya değildir. Bunlara görüntü, kehanet ya da beynimi çatlatan gizemli bir sürü şey de diyebiliriz.

Bir dağın tepesindeki karanlık bir sarayda olduğumu gördüm. Ne yazık ki burası Kronos'un Othrys Dağı'nın tepesindeki sarayıydı. Burası, Kaliforniya'daki Tamalpais Dağı olarak da bilinirdi. Sarayın ana girişini kapkara Yunan sütunları ve Titan heykelleri süslüyordu. Meşalelerden yayılan ışık siyah mermer zemini aydınlatıyordu. Odanın tam ortasında zırhlı bir dev, dönen bir kasırga bulutunun altında cebelleşiyordu. Bu, gökyüzünü taşıyan Atlas'tı.

Diğer iki dev de bronz bir mangalın başında durmuş, ateşteki görüntüleri inceliyorlardı.

"Amma patlamaydı ama," dedi devlerden biri. Üstünde yıldızlı bir gece manzarasını andıran kapkara bir zırh vardı. Suratı da üstünde yana doğru kıvrılan koç boynuzlarının bulunduğu bir savaş miğferiyle kaplıydı.

"Önemi yok," dedi diğer dev. Bu Titan da tıpkı Kronos'un altın gözleri gibi altın renkli bir cüppe giymişti. Tüm bedeni ıslı ıslıldı. Bana güneş tanrısı Apollon'u hatırlattı ama bu Titan'dan yayılan parıltı çok daha güçlü, ifadesiyse çok

daha sertti. "Tanrılar düello davetimize karşılık verdiler. Çok yakında hepsi yok olacak."

Ateşteki görüntülerin neye benzediğini söylemek zordu. Fırtınalar, yıkılan binalar, dehşet içinde bağışarak kaçışan ölümlüler.

Altın renkli giysiler giymiş Titan, "Harekatı başlatmak için doğuya gideceğim," dedi. "Krios, sen burada kalıp Othrys Dağı'na göz kulak ol."

Koç boynuzlu adam homurdandı. "Aptal işler hep bana kalıyor," dedi. "Yok Güney Tanrısı, yok Takımyıldızlar Tanrısı. Bir de siz orada kurtlarınızı dökerken burada kalıp Atlas'a bakıcılık mı yapacağım yani?"

Dönüp duran bulutların altında duran Atlas acıyla böğürdü: "Bırakın da gideyim lanet olasıcalar! Ben sizin en güçlü savaşçınızım. Yükümü alın da ben de savaşayım!"

Altın renkli Titan "Sessiz ol!" diye kükredi. "Şansını kaybettin Atlas. Başarısız oldun. Kronos senin olduğun yerde kalmanı istiyor. Sana gelince Krios: görevini yap."

"Ya daha fazla savaşçıya ihtiyacınız olursa?" diye sordu Krios. "Smokinli hain yeğenimiz savaşta ne yapabilir ki?"

Altın renkli Titan güldü. "Onun için endişelenme," dedi. "Ayrıca, tanrılar ilk saldırıyı bile atlatamayacaklar. Kaç kişi olduğumuzdan haberleri yok. Görürsün bak, birkaç güne kalmaz, Olimpos yerle bir olacak. Sonra tekrar burada buluşup Altıncı Çağ'ın doğuşunu kutlayacağız!"

Altın Titan bir anda aleve dönüşüp gözden kayboldu.

"Eminim öyle olur," diye homurdandı Krios. "Adam aleve dönüşüyor. Bense bu aptal koç boynuzlarını takmak zorunda kalıyorum."

Derken manzara değişiverdi. Kendimi sarayın dışında, bir yunan sütununun ardında saklanır vaziyette buldum.

Hemen yanımda da Titanların konuşmasını gizli gizli dinleyen bir çocuk duruyordu. Çocuğun koyu renk saçları, solgun bir teni ve kapkara giysileri vardı. Bu, Hades'in oğlu, arkadaşım Nico'ydu.

Nico suratında kasvetli bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Gördün mü Percy?" diye fısıldadı. "Vaktin daralıyor. Benim planım olmadan onları yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Nico'nun sözleri bende okyanusun dibine inmişcesine buz gibi bir etki yarattı ve görüntüler kayboldu.

Kalın bir ses "Percy?" dedi.

Kafam sanki alüminyum folyoya sarılmıştı. Gözlerimi açınca iri yarı, karanlık bir şeklin üstüme eğilmiş olduğunu fark ettim.

Heyecanla "Beckendorf, sen misin?" diye sordum.

"Hayır kardeşim."

Gözlerimi karşımda duran kişiye odaklamaya çalıştım. Bir kiklopa bakıyordum. Biçimsiz bir surat, darmadağın kahverengi saçlar ve kocaman, endişeyle bakan tek bir kahverengi göz. "Tyson?"

Kardeşim dişlerini göstere göstere gülmeye başladı. "Vay be! Beynin hala çalışıyor!"

Ben bundan pek emin değildim doğrusu. Sanki tüm bedemin hafiflemiş, buz kesmişti. Sesim bir tuhaf çıkıyordu. Tyson'ın dediklerini duyabiliyordum ama sanki sesi her zamanki gibi çıkmıyordu da kafatasımın içinde yankılanıyordu.

Yerimde doğrulunca üstümdeki incecik örtü kenara kaydı. Duvarları denizkulağı kabuklarıyla kaplı bir odada, ipek gibi yumuşacık bir yosun yatağının üstündeydim. Tavanda yüzen basketbol topu büyüklüğündeki parıltılı inciler etrafı aydınlatıyordu. Sualtıdaydım.

Poseidon'un oğlu olduğum için bu durum beni etkilemiyordu. Suyun altında gayet güzel nefes alabiliyorum ve aksini istemediğim takdirde giysilerim de ıslanmaz. Ancak yatak odasının penceresinden içeri çekiç başlı bir köpekbalığı girip de sakın sakın odanın diğer tarafına yüzünce birazcık panikledim.

"Nerede -"

Tyson "Babamın yanındasın," dedi.

Farklı şartlar altında olsaydık bu beni çok heyecanlandırdı. Daha önce Poseidon'un krallığına hiç gelmemiştim ve senelerce buraya gelmenin hayallerini kurmuştum. Ama kafam fena halde zonkluyordu. Gömleğimde hala patlama sırasında oluşan yanık izleri vardı. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki sıyrıklar iyileşmişti. Okyanusta olmak zamanla iyileşmemi sağlıyordu. Ama kendimi hala Laistrygonya devî futbol takımının kramponlu ayaklarının altında ezilmiş gibi hissediyordum.

"Ne kadardır -"

"Seni dün gece bulduk," dedi Tyson. "Dibe batıyordun."

"Ya *Prenses Andromeda*?"

"Güm diye patladı."

"Beckendorf patlama olduğunda gemideydi. Onu buldunuz mu?"

Tyson'ın suratına kasvetli bir ifade çöktü. "Ortalarda yok. Üzgünüm kardeşim."

Pencereden koyu mavi suya baktım. Beckendorf sonbaharda üniversiteye başlayacaktı. Bir kız arkadaşı, tonla dostu ve önünde uzun seneleri vardı. Ölmüş olamazdı. Belki de benim gibi o da gemiden dışarı fırlamıştı. Belki de gemiden atlamıştı. Ya sonra? Yüzlerce metre yükseklikten suya düştükten sonra benim gibi hayatta kalmış olması mümkün

değildi. Patlamadan vaktinde uzaklaşmış olması da mümkün değildi.

İçimden bir ses onun öldüğünü söylüyordu. *Prences Andromeda'yı* havaya uçurmak için hayatını feda etmişti ve ben onu terk etmiştim.

Gördüğüm rüyayı düşündüm: Titanlar sanki patlama çok da önemli değilmiş gibi konuşuyorlardı. Nico da onun planını uygulamazsam Kronos'u yenemeyeceğimi söylemişti. Ama Nico'nun planı o kadar tehlikeliydi ki bir senedir bunu aklıma bile getirmek istemiyordum.

Derken uzaklarda meydana gelen bir patlama her yeri zangırdattı. İleride yeşil bir ışık gözüksü ve okyanusu gündüz vakti gibi aydınlattı.

"Bu da neydi?" diye sordum.

Tyson endişeli görünüyordu. "Babam bir açıklama yapar," dedi. "Gel, o şu anda canavarları patlatmakla meşgul."

Eğer saray o sırada yok olmak üzere olmasaydı, hayatımda gördüğüm en güzel yerdi diyebilirdim. Uzunca bir koridorun sonuna dek yüzdük ve gayzer bizi yukarı doğru itti. Çatıların üstüne yükselirken nefesim kesildi. Tabii, suyun altında nefesim kesilmiyordu da anlayın artık.

Saray, Olympos Dağı'ndaki şehir kadar büyüktü. İçeride avlular, bahçeler ve sütunlu binalar vardı. Bahçeleri mercan kolonileri ve parıldayan deniz bitkileri süslüyordu. Yirmi- otuz kadar bina sadece denizkulağından yapılmıştı. Bembeyazlardı ama etrafa gökkuşağı renkleri saçıyorlardı. Balıklar ve ahtapotlar pencerelerden girip çıkıyorlardı. Yollar, Noel ağacı süsleri gibi ışıldayan incilerle aydınlatılmıştı.

Ana avluda bir sürü savaşçı vardı. Bunlar, bellerinden aşağısı balık gibi, bellerinden yukarısı insan gibi olan deniz

adamlarıydı. Tenleri maviydi. İşte, bunu daha önceden bilmiyordum, demek maviydiler ha! Bazıları yaralıları tedavi ediyordu. Bazıları da mızraklarıyla kılıçlarını biliyordu. Bir tanesi hızla yüzerek yanıımızdan geçti. Gözleri parlak yeşildi. Hani şu parıltılı değneklerin içine koyulan maddeler gibi parıldıyordu. Dişleriyse sivri köpekbalığı dişleri gibiydi. Bu tür şeyleri Küçük Denizkızı'nı izleyerek öğrenmeniz mümkün değil.

Ana avlunun dışında koca koca takviyeler duruyordu. Kuleler, duvarlar ve savunma silahları. Ancak bunların birçoğu yerler bir olmuştu. Diğerleriyse, gözüme çok tanıdık gelen parlak yeşil bir renkteydi. Bu, sualtında da yanabilen Yunan ateşiydi.

Bunun ötesinde, denizin tabanı karanlığa doğru uzanıyordu. İleride deniz savaşlarının sürdüğünü görebiliyordum. Enerji kıvılcımlarını, patlamaları ve çarpışan orduların zırhlarının parıltılarını görmek mümkündü. Sıradan bir insan, zifiri karanlılıkta bunları göremezdi. Hatta görmeyi bir yana bırakın, denizin dibinde basınçtan paramparça olur, soğuktan da donardı. Isıya karşı hassas olan gözlerim bile tam olarak ne olup bittiğini algılayamıyordu.

Sarayın bulunduğu alanda mercan renkli çatılı bir kule havaya uçtu. Ta en uzaktaki bahçelerin üstüne bile ağır çekimdeki gibi alevler ve yıkıntılar sıçradı. Yukarıdaki zifiri karanlığın içinde muazzam büyüklükte bir şey belirdi. Bu, bir gökdelenden de büyük bir mürekkepbalığıydı. Etrafında parıltılı bir toz bulutu vardı. Toz bulutu sandığım şeyin sonradan canavara saldıran bir grup deniz adamı olduğunu fark ettim. Mürekkepbalığı sarayın üstüne çöküp kollarını sallayınca savaşçıları bezden birer bebek gibi etrafa savurdu. En yüksek binalardan birinin tepesinde parlak mı par-

lak, masmavi bir ışık belirdi. Işık dev mürekkepbalığına isabet etti ve yaratık gıda boyası gibi suda eriyiverdi.

Tyson ışığın geldiği yeri işaret edip "Babam," dedi.

"Bunu O mu yaptı?" diye sordum. Bir anda içime bir umut dalgası yayıldı. Babam inanılmaz güçlere sahipti. O deniz tanrısıydı. Nasıl olsa bu saldırıyı savuşturacaktı, değil mi? Belki ona yardım etmeme bile izin verirdi.

Hayretle Tyson'a "Sen de savaştın mı?" diye sordum. "O muhteşem kiklop gücünle düşmanların kafalarını birbirine tokuşturdu mu?"

Tyson dudaklarını bükünce tatsız bir soru sorduğumu anladım. "Ben... sadece silahları tamir ettim," diye mırıldandı. "Haydi, gel de babamızı bulalım."

Bunun ana babası sıradan kimseler olanlara çok garip geleceğini biliyorum ama babamı tüm hayatım boyunca sadece dört-beş kez, onlarda da birkaç dakikalığına görmüştüm. Yunan tanrıları tam olarak çocuklarının basketbol maçlarına giden tipler değiller. Ama Poseidon'u nerede görsem tanıyacağımı düşünüyordum.

Yanılmışım.

Tapınağın çatısı, bir kumanda merkezi olarak kullanılmak üzere açık bırakılmıştı. Zemindeki mozaik bir haritada sarayın ve çevresinin detaylı bir haritası vardı ama mozaik hareket ediyordu. Farklı orduları ve deniz canavarlarını temsil eden renkli taş fayanslar, düşmanlar hareket ettikçe yer değiştiriyordu. Gerçek hayatta yerle bir olan binalar, haritada da yıkılıveriyordu.

Mozaiklerin yanında durmuş, kasvetli bir edayla savaşı seyreden tuhaf görünümlü savaşçılar vardı ama bunların hiçbirisi de babamı andırmıyordu. Gözlerim iri yarı, yanık

tenli, kapkara sakallı, altında Bermuda şort, üstünde Hawaii gömleği olan bir adamı arıyordu.

Orada babama benzeyen kimse yoktu. Savaşçılardan teki, bir değil, tam iki kuyruğu olan bir deniz adamıydı. Teni yeşildi ve zırhı incilerle süslenmişti. Siyah saçları atkuyruğu biçiminde bağlanmıştı. Çok genç gözüküyordu ama insan olmayan türlerin yaşını kestirmek zaten zor bir iş. Bin yaşında da olabilirlerdi, üç de. Bu adamın yanında, gür beyaz sakallı, saçları ağarmış yaşlıca bir adam daha duruyordu. Savaş zırhı üstüne ağır geliyor gibiydi. Yemyeşil gözlerinin etrafında gülmekten dolayı oluşmuş ince kırışıklıklar vardı. Adam büyük metal bir asaya yaslanmış, haritayı inceliyordu. Onun sağında üstünde yeşil zırhlı, güzel bir kadının duruyordu. Kadının simsiyah saçları suda etrafa yayılmıştı. Başında minik minik, tuhaf görünümlü, yengeç kısıkaçlarına benzer boynuzlar vardı. Bir de yunus vardı. Bildiğiniz yunustu işte, ama o da dikkatle haritaya bakıyordu.

Yaşlı adam "Delfin," dedi, "Palaemon ile köpekbalığı ordusunu batı cephesine yolla. "O su canavarlarını etkisiz hale getirmeliyiz."

Yunus dişlerini gıcırdatarak konuşuyordu ama ne dediğini zihnimde duyabiliyordum. Emredersiniz efendim! dedi ve hızla oradan uzaklaştı.

Çaresizlik içinde önce Tyson'a, sonra yaşlı adama baktım.

Bu mümkün değildi ama... "Baba?" dedim.

Yaşlı adam bana baktı. Gözlerindeki o parıltı bana tanıdık gelmişti ama yüzü... kırk sene yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Merhaba Percy," dedi.

"Sana ne oldu böyle?"

Tyson beni dürttü. Kafasını iki yana öyle şiddetle sallı-

yordu ki bir an kopacağından korktum ama Poseidon hiç de alınmış gibi değildi.

"Sorun değil Tyson," dedi. "Percy, halimin kusuruna bakma. Savaş beni çok yıprattı."

"Ama sen ölümsüzsün" dedim yavaşça. "Nasıl istersen... öyle görünebilirsin."

"Krallığımın hali yüzüme yansır," dedi. "Şu anda durum hiç de iyi değil. Percy, seni tanıştırmak istediğim kişiler var. Gerçi yunusların tanrısı Üsteğmen Delfin'i az önce kaçırdın. Bu da, şey, karım Amphitrite. Hayatım—"

Yeşil zırlı kadın buz gibi bakışlarla beni süzüp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Affedersiniz efendim, bana savaş alanında ihtiyaçları varmış," dedi.

Sonra da yüzerek yanımdan uzaklaştı.

Kendimi çok kötü hissetmişim ama sanırım kadın çok da haksız sayılmazdı. Bu konuyu daha önce pek düşünmemişim ama babamın ölümsüz bir karısı vardı. Annem de dahil olmak üzere, tüm ölümlülerle yaşadığı ilişkiler... Şey, Amphitrite bunlardan hiç hoşlanmıyor olmalıydı.

Poseidon hafifçe öksürdü. "Evet, şey... bu da oğlum Triton. Şey, daha doğrusu, diğer oğlum."

"Oğlun ve *varisin*," dedi yeşil adam. Çift balık kuyrukları ileri geri sallanıyordu. Bana gülümsedi ama gözlerinde hiç de dostane bir ifade yoktu. "Merhaba Perseus Jackson. En sonunda bize yardıma mı geldin yoksa?" dedi.

Bunu öyle bir tavırla söylemişti ki duyan da geç kaldığını ya da tembelin teki olduğumu düşünürdü. Sualtında kızmak ne derece mümkündü bilmiyorum ama büyük bir ihtimalle o anda kıpkırmızı kesilmişim.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter," dedim.

Triton sanki sevimli bir şey söylemişim gibi gülümsedi.

Yuh yahu, sanki ben havla diyince havlayan cici bir köpek-tim. Poseidon'a dönüp "Sizinle ön cephede görüşürüz ba-ba," dedi. "Endişelenmeyin, *ben* başarısız olmayacağım."

Triton kafasını nazıkçe sallayıp Tyson'a selam verdi. Na-sıl oluyordu da kiklop kardeşim kadar saygı görmüyor-dum? Triton suda hızla uzaklaştı.

Poseidon içini çekti. Asasını havaya kaldırıp bunu her zamanki silahına, yani üç dişli zıpkına dönüştürdü. Zıpkı-nın uç kısımlarında mavi bir ışık parılıyordu ve etrafında-ki su enerjiyle fokur fokur kaynıyordu.

"Kusura bakma," dedi bana dönüp.

Derken tam üstümüzde kocaman bir denizyılanı belirdi ve çatıya doğru yüzmeye başladı. Parlak turuncu renkteydi. Sivri dişli ağzı da bir spor salonunu yutacak kadar bü-yüktü.

Poseidon yukarı bakmaya bile tenezzül etmeden zıpkını-nı yaratığa doğrulttu, ona mavi renkli bir ışın demeti yolla-dı. *Güm!* Enerji dolu ışın canavara değince, canavar bin bir tane Japon balığına ayrıldı. Balıklar dehşet içinde dört bir yana kaçıştı.

Poseidon sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Ailem biraz en-dişeli," dedi. "Okeanus'a karşı yürüttüğümüz savaş pek iyi gitmiyor."

Sonra mozağin kenarını işaret etti. Zıpkınının sapıyla di-ğerlerinden daha büyük görünen boğa boynuzlu deniz ada-mının görüntüsünün üstüne vurdu. Deniz adamı kerevitler tarafından çekilen bir arabada ilerliyor gibiydi. Elinde de kı-lıç yerine canlı bir yılan vardı.

"Okeanus," diye tekrarladım. Bu ismin kime ait olduğu-nu hatırlamaya çalışıyordum. "O bir deniz titani miydi?"

Poseidon evet manasında kafasını salladı. "Okeanus, tanrı-

lar ile Titanlar arasında meydana gelen ilk savaşta tarafsız kalmıştı. Ama Kronos onu savaşa dahil olmaya ikna etti. Bu... nasıl desem, pek iyiye işaret değil. Okeanus kazanan tarafta yer alacağından emin olmasa hayatta savaşa katılmaz."

İyimser bir ses tonuyla "Salağın tekine benziyor," dedim. "Yani, kim silah olarak bir yılan seçer ki?"

"Babam onu ayakkabı baęcıkları gibi dūęümler," dedi Tyson kendinden emin bir tavırla.

Poseidon gülümsedi ama bezgin bir hali vardı. "Bana güvendiğin için teşekkürler. Neredeyse bir senedir savaşıyoruz. Gücüm tükenmek üzere. Ama o sürekli bana karşı kullanılacak yeni güçler oluşturuyor. O kadar eski deniz canavarlarını üstüme salıyor ki bu yaratıkların var olduğunu bile unutmuşum."

Uzaktan bir patlama sesi daha geldi. Yaklaşık bir kilometre ötede, bir mercan tepesi iki tane heyula gibi yaratığın altında tuzla buz olmuştu. Yaratıkların neye benzediğini hayal meyal seğebiliyordum. Bunlardan biri bir istakozdu. Diğeriyse kiklop gibi, insanımsı bir devdi ama etrafında bir yığın el vardı. İlk bakışta, yaratığın bedenine bir sürü ahtapot falan sardığını sanmıştım. Ama sonra, bu ellerin yaratığa ait olduğunu fark ettim. Yaratıktan oraya buraya saldıran, şiddetle etrafını döven yüz tane kol sarkıyordu.

"Briares!" diye bağırdım.

Onu gördüğüme sevinmiştim ama Briares canını dişine takmış, savaşıyordu. O türünün son örneğiydi. Kiklopların yüz tane eli olan kuzeniydi Briares. Geçen yaz onu Kronos'un hapishanesinden kurtarmıştık. Onun Poseidon'a yardım etmek için geleceğini biliyordum ama o zamandan beri hiç karşılaşmamıştık.

"İyi dövüşüyor doğrusu," dedi Poseidon. "Keşke onun

gibilerden oluşan koca bir ordum olsaydı ama ne yazık ki ondan sadece bir tane var."

Briares'in öfkeyle böğürüp debelenip duran ve kısıkaclarını açıp kapayan bir ıstakozu yakaladığını gördüm. Istakozu mercan dağına doğru fırlattı ve yaratık karanlıkta gözden kayboldu. Briares ıstakozun arkasından gitti. Yüz kolu, motorlu bir teknenin pervane kanadı gibi dönüyordu.

"Percy, fazla vaktimiz kalmamış olabilir," dedi babam. "Bana görevinden bahset. Kronos'u gördün mü?"

Babama her şeyi anlattım cima Beckendorftan bahsederken hıçkırıklara boğuldum. Aşağıdaki avlulara bakınca, yüzlerce yaralı deniz adamının eğreti kulübelerde yatmakta olduğunu gördüm. Etrafta bir sürü mercan tepeciği vardı. Bunlar da alelacele yapılmış mezarlar olmalıydı. O an Beckendorf'un verdiğimiz ilk kayıp olmadığını fark ettim. O, belki de yüzlerce, hatta binlerce kayıptan sadece biriydi. Hayatımda kendimi hiç bu kadar öfkeli ve çaresiz hissetmemiştim.

Poseidon sakalını sıvazladı. "Percy," dedi, "Beckendorf kahramanca ölmeyi kendi seçmiş. Onun ölümünden sorumlu tutulamazsın. Kronos'un ordusu daha da karışacak. Birçoğu yok olacak."

"Ama onu öldüremedik, değil mi?"

Daha söylerken bile bunun zayıf bir ihtimal olduğunu biliyordum. Kronos'un gemisini havaya uçurabilir, canavarlarını buharlaştırabilirdik ama Titan tanrıyı öldürmek bu kadar kolay olamazdı.

"Hayır," dedi Poseidon. "Ama bize bir hayli vakit kazandırdın."

"O gemide melezler de vardı," dedim. Basamaklarda karşılaştığım çocuk gelmişti aklıma. Nedense gemideyken Kronos'u ve canavarları yok etmekten başka bir şey düşün-

memiştim. Çünkü onlar kötüydü, yaşadığım şehre saldırma-ya hazırlanıyorlardı ve aslında ebediyen ölmeleri mümkün değildi. Canavarlar buharlaşır, sonradan tekrar dirilirlerdi. Ama melezler...

Poseidon elini omzuma koydu. "Percy, o gemide sadece birkaç melez vardı. Hepsi de Kronos için savaşmayı tercih etmiş. Belki bazıları uyarını dikkate alıp kaçmış olabilir. Kaçmadılarsa... kendi yollarını kendileri çizmişler demektir."

"Hepsinin beyni yıkanmış!" dedim. "Onlar öldüler, Kronos ise hala hayatta. Bu yüzden kendimi daha mı iyi hissetmem gerekiyor?"

Mozağe baktım. Minik patlamalar canavarları yok ediyordu. Savaş resim gibi gözlerinizin önünde olduğunda her şey ne kadar basit görünüyordu.

Tyson kolunu omzuma attı. Bunu başka birisi yapmış olsaydı onu hemen geri iterdim. Ama Tyson hem çok iriydi hem de çok inatçı. İstesem de istemesem de bana sarılacaktı. "Senin hatan değil kardeşim," dedi. "Kronos havaya uçmadı. Bir dahaki sefere daha büyük bir dinamit kullanalım."

"Percy" dedi babam, "Beckendorfun ölümü nafile değildi. İstila güçlerini dağıttın. New York bir süreliğine daha güvende olacak. Böylece, diğer Olimposlular daha büyük bir tehditle uğraşabilecekler."

"Daha büyük bir tehdit mi?" dedim. Altın renkli Titan'ın rüyamda dediği şey aklıma geldi: *Tanrılar savaşa girdiler. Çok yakında yok olacaklar.*

Aniden babamın suratına kasvetli bir ifade çöktü. "Bugün yeterince sıkıntı çektin," dedi. "Bu konuyu kampa geri döndüğünde Kheiron'la konuş."

"Kampa geri dönünce mi?" dedim. "Ama burada yardıma ihtiyacınız var? Size yardım etmek istiyorum!"

"Bunu yapamazsın Percy. Başka bir yerde görevli olacaksın."

Kulaklarıma inanamıyordum. Beni desteklemesi için Tyson'a baktım.

Kardeşim dudaklarını ısırdı. "Baba... Percy kılıcıyla dövüşebilir. O çok iyi bir kılıç ustası," dedi.

"Biliyorum" dedi Poseidon yavaşça.

"Baba size yardım edebilirim," dedim. "Bunu yapabileceğimi biliyorum. Bu şekilde daha fazla dayanamazsınız."

Tam o sırada düşman cephesinin hemen ardından göğes bir ateş topu fırlatıldı. Poseidon'un bunu etkisiz hale getireceğini düşündüm ama ateş topu avlunun dış köşesine düştü ve büyük bir gumbürtüyle patladı. Deniz adamları dört bir yana saçıldı. Poseidon sanki biri onu bıçaklamış gibi irkildi.

"Kampa geri dön," dedi ısrarla, "Kheiron'a artık vaktin geldiğini söyle."

"Neyin vakti?"

"Kehaneti duymalısın. Kehanetin *tamamını* dinlemelisin."

Ona bu kehanetin ne olduğunu sormama gerek yoktu. 'Büyük Kehanet' hakkında senelerdir birçok şey söylenmişti ama kimse çıkıp da bana kehanetin tamamını söyleme zahmetine girmemişti. Tek bildiğim, dünyanın kaderini etkileyecek bir karar verecek olmamdı. Kolay canım, ne var ki bunda?

"Peki ya vermem gereken asıl karar buysa ne olacak?" dedim. "Yani ya bu karar burada kalıp savaşmakla ya da kampa geri dönmekle ilgiliyse? Ya buradan gidersem ve sen..."

Ölürsen diyememiştim. Tanrıların ölmemesi gerekiyordu ama öldüklerini de görmüştüm. Ölmeseler bile en azından tüm güçlerini kaybedecek hale geliyorlar, sürgüne yollana-

biliyorlar ya da Kronos'un Tartarus'un derinliklerinde tut-sak edildiği gibi tutsak edilebiliyorlardı.

Poseidon ısrarla tekrar "Percy buradan gitmelisin," dedi. "Son kararının ne olacağını bilmiyorum ama vereceğin asıl savaş burada değil, yukarıda. En azından kamptaki arkadaşlarını uyarmalısın. Kronos planlarından haberdar. Kampta bir casus var. Biz burada savaşmaya devam edeceğiz. Başka seçeneğimiz yok."

Tyson çaresizlik içinde elime yapıştı. "Seni özleyeceğim kardeşim!" dedi.

Babam bizi izlerken neredeyse on yaş yaşlanmıştı. "Tyson, senin de yapman gereken şeyler var evlat," dedi. "Sana cephanelikte ihtiyacımız var."

Tyson suratını biraz daha astı.

"Tamam gideyim bari," dedi burnunu çekerek. Sonra bana sıkı sıkı sarıldı. Neredeyse kaburgalarımı çatlatacaktı. "Percy, dikkatli ol! Sakın o canavarların seni öldürmesine izin verme!"

Kendimden emin bir biçimde kafa salladım ama genç irisi kardeşim bu durumla zor baş edecek gibiydi. Ağlaya ağlaya, kuzenlerinin mızrakları ve kılıçları tamir etmekte oldukları cephaneliğe doğru yüzmeye başladı.

Babama dönüp "En azından onun savaşmasına izin verseydin bari," dedim. "Cephanelikte olmaktan nefret ediyor. Bunu göremiyor musun?" şını iki yana salladı. "Seni tehlikeye attığım yeter zaten," dedi. "Tyson daha çok genç. Onu korumalıyım."

"Bence ona güvenmelisin," dedim. "Onu korumaya çalışmakla eline bir şey geçmez."

Poseidon'un gözleri alev alev yandı. Biraz fazla ileri gittiğimi düşünmeye başlamıştım ki mozaiklere bakıp omuzları-

nı sarkıttı. Mozaiklerin üstünde bir deniz adamının bir kerevitin çektiği arabayla saraya yaklaştığı görülüyordu.

"Okeanus geliyor," dedi babam. "Onunla yüzleşmem gerek."

Daha önce hiçbir tanrı için endişelenmemiştim ama babamın bu titanla savaşıp nasıl hayatta kalacağını bilmiyordum doğrusu.

"Dayanacağım," dedi. "Krallığımı yüz üstü bırakmayacağım. Bana bir tek şey söyle Percy. Geçen sene sana doğum gününde verdiğim hediye hala duruyor mu?"

Evet manasında kafamı sallayıp kamp kolyemi çıkardım. Kolyemde her sene Melez Kampı'nda verilen boncuklar diziliydi ama geçen sene kolyeme bir de kum doları takmıştım. Babam bunu bana on beşinci doğum günümde vermişti. Bunu ne zaman 'harcamam' gerektiğini bileceğimi söylemişti ama ne demek istediğini pek anlayamamıştım. Tek bildiğim, bunun okul kafeteryasındaki içecek makinelerine girmediğiydi.

"Onu kullanmanın vakti yaklaştı," dedi. "Şansımız yaver giderse seninle önümüzdeki hafta doğum gününde bir araya gelip doğru dürüst bir kutlama yapacağız."

Bana bakıp gülümsedi. Bir an için gözlerinde o tanıdık parıltıyı gördüğümü sandım.

Sonra tüm deniz gözlerimizin önünde kapkara oldu. San ki her yer koyu lacivert bir fırtınanın içine hapsolmuştu. Şimşekler çaktı ki bunun sualtında olması aslında mümkün değildi. Devasa boyutlarda buz gibi bir varlık bize doğru yaklaşıyordu. Aşağıdaki ordulara büyük bir korku hissinin yayıldığını hissettim.

"Artık gerçek ilahi kılığıma bürünmeliyim," dedi Poseidon. "Haydi git evlat. Sana bol şans."

Ona destek olacak bir şeyler söylemek, sarılmak istedim ama orada daha fazla kalamayacağımı biliyordum. Bir tanrı gerçek kılığına büründüğü zaman öyle büyük bir güç haline gelir ki hiçbir ölümlü bu manzaraya dayanamaz, buharlaşıp yok olur.

"Hoşça kal baba," diyebildim sadece.

Sonra arkamı döndüm. Okyanusun akıntılarından bana yardım etmelerini istedim. Etrafımdaki sular kabardı, müt-hiş bir hızla suyun yüzeyine ilerlemeye başladım. Benim yerimde başka bir ölümlü olsa, basınçtan balon gibi patlardı.

Geriye dönüp bakışımda tek görebildiğim, babam titanla savaşıırken etrafa yayılan mavili yeşilli şimşekler ve denizin iki ordu tarafından resmen ikiye ayrılışıydı.

BÖLÜM ÜÇ

NASIL ÖLECEĞİMİ ÖNCE DEN GÖRÜYORUM

Aman aklınızda olsun, Melez Kampı'nda popüler olmak istiyorsanız, asla bir görevden kötü haberle dönmeyin.

Okyanustan çıkar çıkmaz geri dönüş haberim hızla yayıldı. Kampın sahili Long Island'ın Kuzey Kıyısı'nda ve büyü- lü bir yer olduğundan, birçok kişinin kampı görmesi müm- kün değil. Kimse bu sahilde aniden belirmez; tabii melez, tanrı ya da yolunu epey bir kaybetmiş pizza servis eleman- ları değilse. Bir keresinde böyle bir şey olmuştu ama ge- çelim, bu başka bir öykü.

Her neyse, o öğleden sonra, Hermes kulübesinden Con- nor Stoll nöbetçiydi. Beni gördüğünde o kadar heyecanlan- dı ki üstüne tünediği ağaçtan düştü. Sonra da kampa gelişi- mi haber vermek için deniz kabuğundan bir boruya üfledi ve koşa koşa yanıma geldi.

Connor'ın tıpkı çarpık espri anlayışı gibi çarpık bir gü- lümsemesi vardır. Aslında iyi bir çocuktur ama yanınıza geldiğinde cüzdanınıza mukayyet olmanız gerekir. Ayrıca uyku tulumunuzda tıka basa vıcık vıcık tıraş köpüğüyle uyanmak istemiyorsanız, onu tıraş köpüğünden uzak tut- malısınız. Connor'ın kıvrık kahverengi saçları vardır. Saç- ları erkek kardeşi Travis'ten biraz daha kısadır ki zaten ben de onları ancak saçlarının uzunluğuna göre ayırt edebiliyo-

rum. İki kardeş Luke'tan o kadar farklıydılar ki üçünün de Hermes'in çocukları olduğuna inanmak çok güçtü.

"Percy!" diye seslendi Connor. "Neler oldu? Beckendorf nerede?"

Sonra suratımdaki ifadeyi görünce pelte gibi gevşedi. "Hayır, olamaz. Zavallı Silena. Kutsal Zeus adına, Silena bu haberi duyduğunda..."

Birlikte kum tepeliklerine tırmanmaya başladık. Birkaç yüz metre ileride, insanlar bizi görmüş, güle oynaya yanıma koşturuyorlardı. Büyük bir ihtimalle Percy geri döndü, diye düşünüyorlardı. *Yine bizi kurtardı! Belki bize hediyeye getirmiştir!*

Yemekhanenin önünde durup onları bekledim. Eziğin teki olduğumu söylemek için yanlarına koşturmanın bir anlamı yoktu.

Sonra vadiye göz gezdirip Melez Kampı'nı ilk gördüğümde nasıl güzüküğünü hatırlamaya çalıştım. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki kampa ilk gelişim sanki bir milyon sene önceydi.

Yemekhaneden her şeyi görmek mümkündü. Vadiyi tepeler çevreliyordu. Melez Kampı'nda bulunan en yüksek tepede, Thalia'nın çam ağacı vardı. Ağacın dallarından Altın Post sarkıyor, sihriyle kampı düşmanlardan koruyordu. Muhafız ejderha Peleus o kadar irileşmişti ki onu durduğum yerden bile görebiliyordum. Ejderha ağacın gövdesinin etrafına uzanmış, horladıkça havaya dumanlar saçıyordu.

Hemen sağında ormanlık alan vardı. Solumdaysa kano gölü parıltıyor, tırmanma duvarı kenarından akan lavlarla ışıltıyordu. Her biri bir Olimpos tanrısına adanmış olan on iki kulübe, kamp alanının etrafına bir at nalı biçiminde dizilmişti. Daha güneyde çilek tarlaları, cephanelik ve bronz bir

kartal biçiminde bir rüzgargülü bulunan, mavi renkli Büyük Ev vardı.

Aslında bunca senedir kamp pek de değişmemişti. Ama süregiden savaşı zaten binalara ya da tarlalara bakıp da görmek mümkün değildi. Savaşı ancak tepeye çıkmakta olan melezlerin, satirlerin ve su perilerinin yüzlerinde görebilirdiniz.

Zaten dört sene öncesine kıyasla artık kamp o kadar kalabalık da değildi. Bazıları ayrılmış, geri de dönmemişti. Bazıları da savaşlarda hayatlarını kaybetmişlerdi. Diğerleriyse... işte, bunlar hakkında konuşmadığımız kişilerdi; onlar düşman saflarına geçmişlerdi.

Hala kampta olanlar savaştan yıpranmış, bitkin düşmüştü. Bugünlerde kamptan kahkahalar yükselmiyordu. Hermes kulübesi bile artık eskisi gibi şakalar yapmıyordu. Tüm hayatınız hali hazırda bir şaka gibi olduğunda, diğerlerinin esprilerinin ya da hınzır şakalarının pek de komik bir yanı kalmıyor.

Kheiron dörtnala koşa koşa yemekhaneye varan ilk kişi oldu. Dörtnala koşması kolaydı tabii; çünkü belden aşağısı kır donlu bir aygırdı. Yaz boyunca sakalı daha da uzamıştı. Üstünde DİĞER ARABAM BİR SENTOR yazan, yeşil bir tişört vardı. Omzundan da bir ok çantası sallanıyordu.

"Percy!" dedi beni görünce. "Tanrılara şükürler olsun. Ama nerede..."

Annabeth de hemen onun arkasındaydı. Onu gördüğümde kalbimin gümbür gümbür atmaya başladığını itiraf etmem gerek. Yani bunun nedeni Annabeth'in güzel görünmesi falan değildi. Son zamanlarda o kadar çok savaşa girmiştik ki Annabeth kıvrıcık sarı saçlarını hiç taramamıştı. Üstünde ne olduğu da çok umurunda değildi besbelli. Her

zamanki turuncu renkli kamp tişörtünü, blucinlerini ve arada sırada üstüne geçirdiği bronz zırhını giymişti. Gri renkli gözleri ateş saçıyordu adeta. Çoğu zaman birbirimizi gırtlaklayacak hale gelmeden iki çift laf edemezdik. Ama buna rağmen, onu karşımda görünce başım dönmüştü. Geçen yaz Luke Kronos'a dönüştüğünden beri aramız limonileşmişti ve ne yalan söyleyeyim, öyle anlar olmuştu ki Annabeth'le birbirimizi boğazlamaktan da öteye gideceğimizi düşünmüştüm.

Annabeth koluma yapışıp "Neler oldu?" dedi. "Luke..."

"Gemi havaya uçtu," dedim. "Onu yok edemedik. Onun nerede olduğunu bilmi—"

Derken Silena Beauregard kalabalığı yarıp yanımıza geldi. Onun da saçları taranmamıştı. Hatta suratında makyaj bile yoktu ki Silena genellikle bu şekilde insan içine çıkmaz.

"Charlie nerede?" diye sordu. Sanki Beckendorf saklanıyor olabilir miş gibi etrafına bakındı.

Çaresizlik içinde Kheiron'a baktım.

Yaşlı sentor hafifçe öksürdü. "Silena, canım," dedi, "gel de bu konuyu Büyük Ev'de konuşalım."

Silena "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır. *Hayır!*"

Sonra ağlamaya başladı. Hepimiz olduğumuz yerde donup kalmış, öylece duruyorduk. Bu yaz çok arkadaşımızı kaybetmiştik ama verdiğimiz en acı kayıp Beckendorf olmuştu. Onun ölümü, birisinin gelip kampın mihenk taşı çalmasından farksızdı.

Nihayet Ares kulübesinden Clarisse de yanımıza geldi. Silena'ya sarıldı. Bu ikisinin arkadaşlığı bir tuhaftı. Biri savaş tanrısının kızıydı, diğeri aşk tanrıçasının. Ama geçen yaz Silena, Clarisse'ye ilk erkek arkadaşıyla ilgili tavsiyeler

verdiğinden beri Clarisse neredeyse Silena'nın özel muhafızı olmuştu.

Clarisse üstüne kan kırmızısı renkli savaş zırhını giymişü. Kahverengi saçlarını da bir saç bandının altına sıkıştırmıştı. Tıpkı bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi iri yarı ve tıknazdı. Suratında da asla kaybolmayan ekşi bir ifade vardı ama Silena'yla şefkatli bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Gel hayatım," dedi. "Büyük Ev'e gidelim. Sana sıcak çikolata yapayım."

Herkes arkasını dönüp ikili üçlü gruplar halinde kulübelere döndü. Artık kimse geri döndüğüm için heyecan duymuyor, kimse geminin havaya nasıl uçtuğunu dinlemek istemiyordu.

Geriye bir tek Annabeth'le Kheiron kalmıştı.

Annabeth yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. "Ölmediğine sevindim Yosun Kafa," dedi.

"Teşekkürler, ben de sevindim," dedim.

Kheiron elini omzuma koydu. "Elinden geleni yaptığın dan eminim Percy," dedi. "Bize neler olduğunu anlatacak mısın?"

Aslında bu konudan hiç söz etmek istemiyordum ama onlara olan biten her şeyi, titanlarla ilgili rüyam dahil olmak üzere, teker teker anlattım. Onlara sadece Nico'yla ilgili detayı anlatmadım. Nico kimseye bir şey söylememem için bana yemin ettirmişti. Ayrıca, yaptığı plan o kadar dehşet vericiydi ki bunu bir sır olarak saklamaktan bir rahatsızlık duymuyordum.

Kheiron vadiye baktı. "Hemen savaş konseyini toplantıya çağıralım," dedi. "Bu ajanın kim olduğunu ve diğer meseleleri konuşmamız gerek."

"Poseidon bir başka tehditten daha söz etti," dedim.

"*Prences Andromeda*¹ dan da büyük bir tehditmiş bu. Bence rüyamda gördüğüm titanın bahsettiği savaşıyla bir ilgisi olabilir."

Kheiron ve Annabeth birbirlerine bakınca benim bilmediğim bir şeyi bildiklerini fark ettim. Bana bir şey söylemedikleri zaman canım çok sıkılıyordu.

"Tamam, bunu da konuşuruz o halde," dedi Kheiron.

"Bir şey daha var," dedim. Derin bir nefes aldım. "Babam bana size vaktin geldiğini söylememi istedi," dedim. "Artık kehanetin tamamını duymamın vakti yani."

Kheiron'un omuzları düştü, gerçi pek şaşırması gibi de değildi. "Bugünün hiç gelmemesini diliyordum," dedi. "Pekala. Annabeth, artık Percy'ye gerçekleri göstermenin zamanı geldi demek. Hem de hepsini... Haydi, tavan arasına çıkalım."

Büyük Ev'in tavan arasına daha önce üç kez çıkmış, her seferinde de oraya çıktığım için pişman olmuştum.

Merdivenlerin başında bir asma merdiven duruyordu. Kheiron'un belden aşağısı at olduğundan, oraya nasıl çıkacağını merak ediyordum. Gerçi oraya çıkacakmış gibi de durmuyordu.

"Nerede olduğunu biliyorsun," dedi Annabeth'e. "Lütfen onu aşağı getir."

Annabeth tamam manasında kafasını salladı. "Haydi gel Percy," dedi.

Güneş batmak üzereydi. Bu yüzden tavan arası her zamankinden daha da ürkünç ve kasvetliydi. Etrafta eski kahramanların ödülleri ve madalyaları duruyordu. Bükülmüş kalkanlar, çeşitli canavarların kavanozlara konmuş kafaları, hatta üstünde 1988'DE, HERMES OĞLU GUS TARAFINDAN CHYRSATOR'UN HONDA CIVIC'İNDEN ÇALINMIŞTIR yazan bronz bir levha

bile vardı. Bronz levhaya arabaların dikiz aynalarına asılan türden, koca bir çift pofuduk tavla zarı iliştilmişti.

Kıvrık uçlu bronz bir kılıcı elime aldım. Kılıç o kadar eğilmişti ki şekli M harfi gibi olmuştu. Kılıcın metal kısmını kaplayan yeşil renkli zehir lekeleri hala belliydi. Kılıcın üstündeki etiket, bunun bir önceki yazdan kaldığını gösteriyordu. Üstünde de *Labirent Savaşı'nda öldürülen Kampe'nin Palası* yazıyordu.

"Briares'in o kayaları nasıl fırlattığını hatırlıyor musun?" diye sordum.

Annabeth acı acı gülümsedi. "Ya Kıvırcık, nasıl panik yaratmıştı?" dedi

Göz göze geldik. Aklıma geçen yaz St. Helens Dağı'nda Annabeth'in öleceğini sandığı zaman geldi. Annabeth beni orada öpmüştü.

Annabeth hafifçe öksürüp başını başka yöne çevirdi. "Kehanet."

"Tamam," deyip palayı yerine koydum. "Kehanet."

Pencerenin önüne gittik. Üç ayaklı bir taburenin üstünde Kahin duruyordu. Kahin büzüşüp minnacık kalmış bir kadının mumuydu. Üstünde batık bir elbise, kafatasında yer yer siyah saç öbekleri vardı. Donuk gözleri, kayışa dönmüş suratından pörtlemiş, fırlayacakmış gibiydi. Ona bakınca tüylerimi diken diken ediyordu.

Yazları kamptan ayrılmak istediğinizde buraya kadar gelip bir görev istemek zorundaydınız. Ancak bu yaz bu kural pek geçerli olmamıştı. Kampçılar sürekli olarak savaşa gidip geliyorlardı. Kronos'u durdurmanın başka bir yolu yoktu.

Yine de Kahin'in ruhu olan o tuhaf yeşil sisi çok iyi hatırlıyordum. Ruh hala mumyanın içindeydi. Kahin o anda cansız gibi gözüküyordu ama ne vakit bir kehanette bulu-

nacak olsa kımıldanmaya başlıyordu. Bazen ağzından o yeşil sis çıkıyor, havada tuhaf şekillere giriyordu. Bir keresinde Kahin tavan arasından çıkmış, kehaneti söylemek için bir zombi gibi ta korulara yürümüştü. Sıra 'Büyük Kehanet' neyse artık, onu söylemeye gelince ne yapacaktı acaba? Herhalde abartıp step dansı falan yapmaya başlayacaktı.

Ama Kahin hala ölü gibi orada duruyordu; gerçi zaten ölüydü.

"Bu işe hiç akıl sır erdiremedim," dedim.

"Neye?" diye sordu Annabeth.

"Kahin'in ne demeye bir mumya olduğunu anlamıyorum."

"Percy, o hep mumya değildi ki. Kahin'in ruhu, binlerce sene boyunca hep güzel genç kızkarın bedeninde yaşadı. Ruhu nesilden nesile başkalarının bedenine geçti. Kheiron bana onun elli sene önce de *aynen* böyle olduğunu söylemişti." Annabeth mumyayı işaret etti. "Ama o kahinlerin sonuncusu."

"Ne olmuş peki?"

Annabeth tam bir şey söyleyecekti ki fikrini değiştirmiş gibi sessiz kalmayı yeğledi. "İşimizi bitirip gidelim buradan," dedi.

Endişeyle Kahin'in ezik büzük suratına baktım. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Annabeth mumyaya yaklaşp ellerini öne doğru uzattı. "Ey Kahin, vakit geldi. Senden bize Büyük Kehanet'i söylemeni istiyorum," dedi.

O an her şeye hazırdım ama bu kez de mumya hiç kımıldamadı. Annabeth mumyaya biraz daha yaklaşp Kahin'in boynunda asılı duran kolyelerden birini çıkardı. Daha önce mumyanın takılarına dikkat etmemiştim. Kiyafetine bakıp

alelade Hippi boncukları falan taktığını sanmıştım. Ama Annabeth tekrar bana döndüğünde elinde deri bir kese duruyordu. Elinde tuttuğu şey, kızilderililerin tüyleriyle süslenmiş örgü sicimlerden yapılan büyülü ilaç keselerine benziyordu. Annabeth keseyi açıp içinden serçe parmağı büyüklüğünde, rulo edilmiş minnacık bir kağıt parçası çıkardı.

"Yok artık," dedim. "Bunca senedir şu salak kehanet hakkında soru sorup duruyorum. Mumyanın boynunda mıydı yani?"

"Vakit henüz gelmemiştir," dedi Annabeth. "İnan bana Percy, bunu ilk okuduğumda on yaşımdaydım ve bu yüzden hala kabuslar görüyorum."

"Harika," dedim. "Artık ben de okuyabilir miyim?"

"Aşağıda savaş danışmanlarının orada oku," dedi. "Şeyin... anlarsın ya, onun önünde olmaz."

Dönüp Kahin'in donuk gözlerine baktım ve buna itiraz etmemeye karar verdim. Hemen aşağı inip diğerlerinin yanına gittik. O an bunun farkında olmasam da tavan arasına son gidişim olacaktı bu.

En kıdemli danışmanlar bir pinpon masasının etrafına dizilmişlerdi. Nedendir bilmem, eğlence odası kampın savaş konseyinin toplandığı gayri resmi karargah haline gelmişti. Ancak Annabeth ve Kheiron'la içeri girdiğimizde bir karargaha değil de bağırış çağırış içerisindeki bir köy kahvesine girmiş gibi olduk.

Clarisse'nin üstünde hala savaş giysileri vardı. Elektrik saçan mızrağı da sırtına asılıydı. Aslında bu onun ikinci mızrağıydı, ilkinin ben kırmıştım. Clarisse mızrağa 'Böğürdeşen' ismini takmıştı ama onun arkasından herkes mızrağa "Kurdeşen" diyordu. Bir kolunun altında yabancı domuz bi-

çimli miğferi vardı, belinde de bıçağı.

Clarisse, Apollon kulübesinin yeni baş danışmanı Michael Yew'a bağıyordu. Aslında bu manzara biraz komikti çünkü Clarisse ondan bayağı uzundu. Lee Fletcher geçen yaz savaşta hayatını kaybedince onun yerine Michael geçmişti. Michael'ın boyu bir buçuk metre bile yoktu ama horozlanmayı gayet iyi biliyordu. Sivri burnu ve eciş bücüş suratıyla bana bir gelinciği hatırlatıyordu. Niye bilmiyorum; ya sürekli kaşlarını çatmasından ya da her şeyi incelemek için çok vakit harcamasından.

"Bu *bizim* ganimetimiz!" diye bağırdı Michael. Bu arada, Clarisse'nin boyuna ulaşabilmek için ayak parmaklarının üstünde yükselmişti. "Hoşuna gitmediyse oklarımı öpebilirsin!"

Masanın etrafında toplanmış olanlar gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Stoll biraderler, Dionisos kulübesinden Pollux, Demeter kulübesinden de Katie Gardner oradaydı. Hephaistos kulübesine alelacele atanan Jake Mason da hafifçe gülümsüyordu. Bir tek Silena Beauregard olan bitenle ilgilenmiyordu. Clarisse'nin yanına oturmuş, dalgın dalgın pinpon masasının ağına bakıyordu. Gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Önündeki sıcak çikolata bardağından bir yudum bile almamıştı. Onun da bu toplantıya katılmak zorunda olması hiç hoş değildi. Silena, Beckendorf'u daha yeni kaybetmişken, Clarisse'yle Michael'ın hararetle tartıştığına inanamıyordum.

"KESİN ŞUNU!" diye bağırdım. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Clarisse öfkeyle bana baktı. "Michael'a bencil bir salak olmaması gerektiğini söyle," dedi.

"Bencillikten bahsedene bakın," dedi Michael.

"Burada olmamın tek nedeni Silena'ya destek olmak!" diye bağırdı Clarisse. "Yoksa kulübemde olacaktım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Pollux öksürüp boğazını temizledi. "Clarisse, şey, sorunu hallolana dek bizimle konuşmamaya karar vermişti de. Son üç gündür bize tek kelime bile etmedi," dedi.

"Ne sorunu?" diye sordum.

Clarisse, Kheiron'a döndü. "Asıl sorumlu kişi siz değil misiniz?" dedi. "Kulübemin istediği şeyi verecek misiniz, vermeyecek misiniz?"

Kheiron toynaklarıyla yeri eşeledi. "Canım," dedi, "sana daha önce de dediğim gibi Michael haklı. Ganimet Apollon kulübesinin hakkı. Ayrıca, şu anda konuşmamız gereken daha önemli—"

"Tabii," dedi Clarisse. "Ares kulübesinin ihtiyaçlarından çok daha önemli meseleler var. Bize ihtiyaç duyduğunuz her an yardımınıza koşuyoruz, sonra da bizden şikayet duymaya tahammül edemiyorsunuz!" •

"Şikayet etmeseniz iyi olurdu," diye mırıldandı Connor Stoll.

Clarisse hançerine yapıştı. "Öyle mi? İstersen Bay D.'ye soralım da—"

"Bildığınız gibi" diye araya girdi Kheiron. Sesi biraz kızgın çıkıyordu, "Müdürümüz Dionisos savaşmakla meşgul. Bu mesele yüzünden kendisini rahatsız edemeyiz."

"Anlıyorum" dedi Clarisse. "Ya başdanışmanlar? Hiçbiriniz lehime bir şey söylemeyecek misiniz?"

Artık kimse gülümsemedi. Herkes Clarisse'yle göz göze gelmemeye gayret ediyordu.

Clarisse, Silena'ya dönüp "Pekala," dedi. "Özür dilerim. Sen bu kadar üzüntülüken, bu konuyu açmak istemez-

dim... neyse. Özür dilerim. Ama sadece senden. Başka kim-seden özür dilememi gerektirecek bir şey yok."

Ama Silena onun ne dediğinin farkında bile değildi.

Clarisse hançerini pinpon masasının üstüne fırlattı. "Ares kulübesi olmadan da savaşabilirsiniz," dedi. "İstediğim ola-na dek kulübemdeki kimse parmağını bile kıpırdatmayaca-k. Sizlere ölürken iyi eğlenceler dilerim."

Danışmanların hepsi birden o kadar şaşkıncı ki daha kimse ağzını açamadan Clarisse odadan çıktı.

Michael Yew kendini tutamadı, "Kurtulduk," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Katie Gardner. "Bu bir fela-ket!"

"Clarisse ciddi olamaz," dedi Travis. "Olabilir mi?"

Kheiron içini çekti. "Onuru kırıldı. Er ya da geç sakinle-şecektir," dedi ama bunu söylerken kendisi de tereddüt içindeydi.

Clarisse'nin ne diye deli gibi öfkelenişini soracaktım; Annabeth'e baktım, yalnızca dudaklarını oynatarak *Sonra anlatırım* dedi.

"Şimdi," dedi Kheiron, "başdanışmanlardan beni dinle-melerini rica ediyorum. Percy sizin de duymanızı istediği bir şey getirdi. Percy... büyük kehanet."

Annabeth rulo kağıdı bana uzattı. Kağıt kuru ve çok es-kiydi. Rulonun ipini çözerken ellerim titredi. Kağıdı yırtma-maya gayret ederek açtım ve okumaya koyuldum:

"*Üç Büyük martılardan birinin melez çocuğu—*"

"Şey, Percy" diye lafımı kesti Annabeth. "Martılar değil, tanrılar," dedi.

"Ha, doğru ya," dedim. Disleksi, melez olmanın işaretle-rinden biridir ama bazen bu durumdan gerçekten de nefret ediyordum. Heyecanlandığım zamanlar okumakta zorluk

çekiyorum. "Üç Büyük tanrılardan birinin melez çocuğu... Her şeye rağmen on altısına basacak..."

Tereddütle sonraki dizelere baktım. Sanki kağıt bir buz parçasına dönüşmüş gibi ellerim buz kesmişti.

"Ve dünyanın ebedi uykuya daldığına şahit olacak
Kahramanın ruhunu lanetli silah alacak."

Aniden cebimdeki Dalgakıran bana daha da ağırmış gibi geldi. Lanetli bir silah mı? Kheiron bana Dalgakıran'ın birçok kişiye acı getirdiğini söylemişti. Kendi kılıcım beni öldürebilir miydi? Dünya nasıl olacak da ebedi bir uykuya yatacaktı? Ebedi uyku ölüm mü demekti?

"Okumaya devam et Percy," dedi Kheiron.

Sanki ağzım kumla dolmuştu. Güç bela diğer iki dizeyi de okudum.

"Kahramanın tek bir kararı... sonunu getirecek.
Olimpos ya ku-ru-tu-la-cak..."

Annabeth yavaşça "Kurtulacak," dedi. "Yok olmaktan kurtulacak yani."

"Anladım," diye homurdandım. "Olimpos ya kurtulacak ya da batacak."

Kimseden çıt çıkmıyordu. Nihayet Connor, "Batma kısmı pek de kötü bir şey olmayabilir, değil mi?" dedi.

"Yerin dibine batmasından bahsetmiyor," dedi Silena. Sesi güç bela duyuluyordu ama yine de konuştuğunu duyunca irkilmiştim. "Batmak, yok olmak anlamında," dedi.

"Ortadan kalkması, un ufak olması, imha olması yani," dedi Annabeth.

"Anladık." Kalbim sıkışmaya başlamıştı. "Sağ ol yani—"

Herkes bana bakıyordu. Yüzlerinde endişe, acıma, belki biraz da korku ifadesi vardı.

Kheiron dua ediyormuş gibi gözlerini yumdu. At biçimin-

deyken, kafası neredeyse eğlence odasının lambasına değiyordu. "İşte, bu yüzden sana kehanetin tamamını söylemek istememiştik Percy," dedi. "Omuzlarında yeterince yük vardı zaten."

"Evet, ne yaparsam yapayım öleceğimi bildiğiniz halde bir şey söylemediniz, değil mi?" dedim. "Anlıyorum."

Kheiron hüzünle bana baktı. Bu sentor üç bin yaşındaydı. O güne dek yüzlerce kahramanın ölümüne şahit olmuştu. Hoşuna gitmese de buna alışmış olabilirdi. Belki de bu yüzden beni teselli etme ihtiyacı duymuyordu.

"Percy," dedi Annabeth, "kehanetlerin çift anlam taşıdığını biliyorsun. Yani bu kesinkes öleceğin anlamına gelmiyor."

"Tabii," dedim. "*Kahramanın tek bir kararı... sonunu getirecek.* Bunun yüzlerce anlamı olabilir, değil mi?!"

Jake Mason, "Belki de kehanette söylenenleri durdurabiliriz," dedi. "*Kahramanın ruhunu lanetli silah alacak.* Belki de bu lanetli silahı bulup yok edebiliriz. Kehanet Kronos'un tırpanından bahsediyor gibi, ne dersiniz?"

Bu hiç aklıma gelmemişti ama lanetli silahın Dalgakıran ya da Kronos'un tırpanı olması önemli değildi. Silah kime ait olursa olsun, kehaneti durdurabileceğimizi düşünmüyordum. Bir silah ruhumu alacaktı. Ama ben silahların ruhumu almasını tercih etmezdim doğrusu.

"İsterseniz bırakalım Percy bu mısraları biraz düşünsün," dedi Kheiron. "Biraz vakte ihtiyacı—"

"Hayır." Kağıdı katlayıp cebime koydum. Kendimi yenilgiye uğramış ve öfkeli hissediyordum ama kime öfkelendiğimi bilmiyordum. "Vakte ihtiyacım yok," dedim. "Öleceksem, öleceğim. Oturup da buna kafa yoracak halim yok, değil mi?"

Annabeth'in elleri titremeye başlamıştı. Gözlerimin içine bakamıyordum.

"Haydi gidelim," dedim. "Başka sorunlarımız da mevcut. Aramızda bir casus var."

"Bir casus mu?" diye cırladı Michael Yew.

Onlara *Prenses Andromeda*'da olanları anlattım. Kronos'un geleceğimizden haberdar olduğundan, kampta bulunan bir kişiyle haberleşmek için kullandığı gümüş tırpan tılsımını bana göstermesiden bahsettim.

Silena tekrar ağlamaya başladı. Annabeth onu teselli etmek için kollarını kızın omuzlarına doladı.

Connor Stoll sıkıntıyla "Eh," dedi, "zaten senelerdir kampta bir casus olduğundan şüphelenmiyor muyduk? Biri sürekli Luke'a bilgi sızdırıyordu. Birkaç sene önce Altın Post'un yerini ona söylemişti örneğin. Casus onun çok iyi tanıdığı biri olmalı."

Elimde olmadan şüpheyle Annabeth'e baktım. O Luke'u herkesten çok daha iyi tanıyordu ama Connor hemen bakışlarını başka yöne çevirdi. "Şey, yani, casus herhangi birisi olabilir tabii."

Katie Gardner, Stoll biraderlere bakıp suratını buruşturdu. "Evet," dedi. Stoll biraderler Demeter'in kulübesinin çimlerle kaplı çatısını çikolatadan Paskalya tavşanlarıyla süslediklerinden beri onlardan pek hoşlanmıyordu. "Luke'un kardeşlerinden biri olabilir mesela."

Travis ile Connor hemen ağız dalaşına giriştiler.

"Yeter!" Silena masayı öyle bir yumrukladı ki sıcak çikolata her yere sıçradı. "Charlie öldü. Sizse... sizse küçük çocuklar gibi kavga ediyorsunuz!" Kafasını önüne eğip ağlamaya başladı.

Pinpon masasının kenarından yere sıcak çikolata damlı-

yordu. Herkes utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

Nihayet, Pollux "Silena haklı," dedi. "Birbirimizi suçla-
manın hiçbir anlamı yok. Gözlerinizi tırpan biçiminde gü-
müş bir kolye ucu görmek için dört açın. Eğer Kronos'ta bu
tür bir iletişim aracı varsa, casusta da olmalı."

Michael Yew homurdandı. "Bir sonraki saldırı planımızı
yapmadan önce bu casusu yakalamalıyız. *Prenses Andro-
meda* havaya uçmuş olabilir. Ama bu, Kronos'u sonsuza
dek durdurmayacak."

"Kesinlikle," dedi Kheiron. "Üstelik kısa süre sonra saldırı-
ya geçecek."

Suratımı buruşturdum. "Poseidon'un sözünü ettiği 'bü-
yük tehdit' bu mu yani?" dedim.

O ve Annabeth, *Vakit geldi* der gibi birbirlerine baktılar.
Bunu yapmaları hiç hoşuma gitmiyor, daha önce de söyle-
miş miydim?

Kheiron "Percy," dedi, "sen kampa geri dönene dek sa-
na bir şey söylemek istemedik. Ölümlü arkadaşlarınla da...
vakit geçirmen gerekiyordu."

Annabeth'in yanakları kızardı. Rachel'la görüştüğümü bi-
liyor olabileceği geldi aklıma. Kendimi suçlu hissettim. Son-
ra da kendimi suçlu hissettiğime kızdım. Kamp dışında da
arkadaşlarım olamaz mıydı yani? Sanki...

"Bana neler olduğunu anlatın," dedim.

Kheiron yiyecek içecek masasından bronz bir kupa aldı.
Genellikle peynir erittiğimiz ocağın üstüne biraz su saçtı.
Ocaktan dumanlar yükseldi ve floresan ışığın altında bir
gökkuşağı oluştu. Kheiron kesesinden altın bir drahmi çıkā-
rıp bunu sisin içine fırlattı ve "Ey İris, gökkuşağı tanrıçası,
bize tehdidi göster," dedi.

Siste bir kıpırdanma oluştu. Sonra üstünden dumanlar

tüten tanıdık bir yanardağın görüntüsü belirdi. Bu, St. Helens Dağı'ydı. Görüntüye bakarken, yanardağın kenarında bir patlama meydana geldi. Her yöne ateş, kül ve lavlar saçıldı. Bir muhabir şöyle diyordu: *...geçen sene meydana gelen patlamadan da büyük. Jeologlar yanardağda bundan sonra da patlama olabileceğini söylüyorlar.*

Geçen sene meydana gelen patlamayı biliyordum. O patlamanın nedeni bendim. Ama bu patlama geçen senekinden çok daha şiddetliydi. Dağın bir bölümü olduğu gibi parparça olmuş, içe göçmüştü. Dumanların ve lavların arasında kocaman bir şekil belirmişti. Şekil, tıpkı bir lağım kapağından dışarı fırlar gibi dışarı fırlamıştı. Sis'in ölümlülerin bu manzarayı görmesini engelleyeceğini umuyordum içten içe; çünkü gördüğüm şey tüm Amerika'da panik ve isyan başlatacak türden bir şeydi.

Dağın içinden çıkan dev, o ana dek hayatımda gördüğüm her şeyden çok daha büyüktü. Melez gözlerim bile ateş ve lavlar yüzünden devin tam olarak neye benzediğini kestiremiyordu ama yaratığın birazcık da olsa insanı andırır bir tarafı vardı. Ama o kadar büyüktü ki Chrysler Binası'nı bir beysbol sopası olarak kullanabilirdi. Dağdan büyük bir gümbürtü koptu. Sanki yaratık kahkahalarla gülüyordu.

"Bu o," dedim. "Tayfun."

İçimden Kheiron'un *Yok, bu bizim genç irisi arkadaşımız Leroy! O bize yardım edecek!* gibi bir şey demesini umuyordum. Ama nerede! Kheiron evet manasında kafasını salladı. "O, canavarların en beteri, tanrıların karşılaştığı en dehşet verici tehdit," dedi. "En sonunda dağdan kurtulmuş. Ama bu görüntü iki gün öncesine ait. Bakın bugün neler olmuş."

Kheiron elini sallayınca görüntü değişti. Orta batı bölgesindeki ovalarının üstünde fırtına bulutlarının oluştuğunu

gördüm. Şimşekler çakıyordu. Bir dizi girdap önlerine çıkan her şeyi yok ediyordu. Evleri ve karavanları paramparça ediyor, arabaları birer oyuncak gibi savuruyordu.

Bir muhabir *Eşi benzeri görülmemiş seller meydana geldi* diyordu. *Beş eyalet afet bölgesi ilan edilirken, aniden ortaya çıkan bir dizi fırtına doğuya doğru ilerliyor, önüne çıkan her şeyi yok ediyor.* Kameralar Orta Batı'daki şehirlerden birinin üstüne çöken bir fırtınayı gösteriyordu. Hangi şehir olduğunu anlayamamıştım. Ama fırtınanın tam içindeki dev görebiliyordum. Devin gerçek şekli hayal meyal seçiliyordu: bir şehir büyüklüğünde, üstünden dumanlar tüten bir kol ve kapkara, sivri tırnaklı bir el. Devin öfkeli haykırışı, ovaların üstünde bir nükleer patlama etkisi uyandırıyor. Devden daha ufak boyutlardaki şekiller de bulutların arasına girip çıkıyor, devin etrafını çevreliyordu. Devin, etrafını sarmış parıltıları yok etmeye çalıştığını fark ettim. Gözlerimi kısıp dikkatle bakınca karanlığın içinde uçan altın renkli bir savaş arabası gördüm. Derken kocaman bir kuş, daha doğrusu devasa boyutlarda bir baykuş pike yapıp deve saldırıdı.

"Bunlar... tanrılar mı?" diye sordum.

"Evet Percy," dedi Kheiron. "Tanrılar günlerdir Tayfun'la savaşıyor, onu yavaşlatmaya çalışıyorlar. Ama Tayfun ilerlemeye devam ediyor. Hem de New York'a, Olimpos'a doğru."

Kheiron'un söylediklerini idrak etmeye çalıştım. "Oraya varmasına ne kadar kaldı?"

"Tanrılar onu durduramazlarsa mı? Sanırım beş gün. Olimposluların çoğu orada... Bir tek baban onlara katılamadı. Onun tek başına başka bir cepheye savaşması gerekiyor."

"Peki, bu arada Olimpos'a kim göz kulak oluyor?"

Connor Stoll kafasını salladı. "Tayfun New York'a varacak olursa Olimpos'a kimin göz kulak olduğu fark etmeyecek," dedi.

Kronos'un gemide söylediklerini düşündüm. *Olimpos'u nasıl yok edeceğimi öğrendiğinde gözlerine çökecek o dehşet ifadesini görmek isterdim doğrusu.*

Acaba kast ettiği Tayfun'un saldırısı mıydı? Bu yeterince dehşet vericiydi zaten. Ama Kronos bugüne dek bizi ya kandırmış ya da dikkatimizi olmayacak yerlere çekmişti. Rüyamda altın renkli Titan, tanrıların daha birçok savaşla ve zorlukla karşılaşacağını söylemişti; demek ki Tayfun bunlardan ilkiydi.

"Bu bir tuzak," dedim. "Tanrıları uyarmalıyız. Başka bir şey olacak."

Kheiron kasvet dolu bir ifadeyle bana baktı. "Tayfun'dan da mı kötü bir şey olacak?" dedi. "Umarım yanılıyorsunuz."

"Olimpos'u korumalıyız," dedim ısrarla. "Kronos başka bir saldırı daha planlıyor."

"Planlamıştı," dedi Travis Stoll. "Ama gemisini batırdın."

Herkes bana bakıyordu. İyi bir şeyler söylememi bekliyorlardı. İçlerine biraz olsun su serpecek bir şeyler duy-mak istiyorlardı.

Annabeth'e baktım. O anda aynı şeyi düşündüğümüzden emindim. Ya *Prenses Andromeda* bir tuzak olarak planlanmışsa? Ya Kronos savunmamızı zayıflatmak için gemiyi havaya uçurmamıza izin vermişse?

Tabii bunları Silena'nın önünde söyleyecek halim yoktu. Erkek arkadaşı görev aşkıyla kendisini feda etmişti.

"Belki de haklısınız," dedim ama ağzımdan çıkan tek söz-

cüğe bile inanmıyordum.

İşler bundan daha kötü nasıl olabilir diye düşünüyordum. Tanrılar Orta Batı'da, onları daha önce bir kez yenmiş olan koca bir devle savaşıyorlardı. Poseidon'un krallığı kuşatılmış, saldırıya uğramıştı ve deniz titani Okeanos'a yenilmek üzereydi. Kronos hala dışarıda bir yerlerdeydi. Olimpos neredeyse başıboş kalmıştı. Melez Kampı'ndakilerse casus melez meselesiyle uğraşıyorlardı.

Ha, bir de şu eski kehanete göre, on altı yaşına bastığımda ölecektim ki doğum günüm tam beş gün sonraydı. Yani, Tayfun'un New York'a varacağı gün. Bunu neredeyse unuttum.

"Neyse," dedi Kheiron, "bir gece için bu kadar sıkıntı yeter."

Sonra elini salladı ve sis kayboldu. Tayfun'un tozu dumana katan ilerleyişi ve tanrılar yok oldu.

"Yeter ki ne yeter," diye mırıldandım.

Savaş konseyi de bunun ardından dağıldı.

BÖLÜM DÖRT

METAL BİR KEFEN YAKIYORUZ

Rüyamda Rachel Elizabeth Dare'in resmime dart okları fırlattığını gördüm.

Rachel odasıındaydı... Tamam, biraz geri alayım. Öncelikle, size Rachel'ın bir odası olmadığını söylemem gerek. Kendisi ailesinin malikanesinin en üst kaūnda kalıyor. Yenilenmiş, kum taşı bir binadan oluşan malikane Brooklyn'de. Rachel'ın 'odası' sana>i tipi aydınlatma sistemi ve zeminden tavana kadar uzanan pencereleri olan, kocaman bir çatı kah. Odası, kaba hesc.p annemin dairesinin iki katı.

Rachel'ın son derece lüks müzik setinin boyalı hoparlörlerinden bir alternatif rock parçası yükseliyordu. Rachel'ın müzik zevkiyle ilgili olarak söyleyebileceğim tek şey, mp3 çalarındaki parçaların hiçbirisinin birbirine benzemediğiydi. Sanki her birinin tuhaf tuhaf şarkılar olması gerekiyordu.

Üstünde bir kimono vardı ve saçları sanki uykudan yeni uyanmış gibi karmakarışıkı. Yatağı dağınıktı. Bir yığın resim şövalesinin üstüne örtüler örtülmüştü. Yerde bir dolu kirli çamaşır ve çikolata kağıdı vardı. Ama tabii bu kadar büyük bir odanız olunca dağınıklık da o kadar kötü gözüküyor. Pencerelerden, Manhattan'ın sere serpe uzanan gece manzarasını görebiliyordunuz.

Rachel'in dart okları fırlattığı resimde, Antaeus isimli devin üstünde duruyordum. Rachel bu resmi birkaç ay önce yapmıştı. Resimdeki ifadem dehşet vericiydi. Hatta bunun insanı rahatsız eden bir ifade olduğunu söyleyebilirim. O yüzden resimde iyi tarafı mı, kötü tarafı mı temsil ettiğim belli değildi açıkçası. Ama Rachel savaştan sonra suratım da tıpkı resimdeki gibi bir ifade olduğunu söylemişti.

Rachel resme bir dart oku daha fırlatırken "Ah, şu melezler" diye mırıldanıyordu. "Ve şu aptal görevleri."

Okların bir çoğu resme çarpıp yere düşüyordu ama birkaç tanesi resmi delmişti. Bir tanesi çeneme bir keçi sakalı görüntüsü vermişti.

Derken odasının kapısı çalındı.

Bir adam "Rachel!" diye içeri seslendi. "Ne yapıyorsun sen? Şu müziği—"

Rachel uzaktan kumandayı alıp müziği kapattı. "Girin!" dedi.

Odaya babası girdi. Adam suratını buruşturmuş, gözlerini kırpıstırıyordu. Saçları Rachel'inkinden biraz daha koyu kıızı. Sanki bütün gece yastığıyla kavga etmiş gibi saçlarının bir bölümü bir tarafa yatmıştı. Üstündeki mavi renkli ipek pijamanın cebinin üstüne isminin baş harfleri işlenmişti: WD. Öf, yahu bu devirde kim pijamasına isminin baş harflerini işletir, söyler misiniz?

"Neler oluyor?" dedi. "Saat sabahın üçü."

"Uyuyamadım," diye yanıt verdi Rachel.

Resme saplanmış olan dart oklarından biri yere düştü. Rachel diğer okları arkasına sakladı ama Bay Dare bunu fark etti.

"Anladığım kadarıyla arkadaşın StThomas'a gelmiyor?" dedi. Bay Dare bana böyle hitap ediyordu. Asla Percy de-

miyordu. Sadece *arkadaşın* diyordu. Ya da benimle konuşuyorsa, *delikanlı* falan diyordu ama zaten benimle konuştuğu zamanlar da nadirdi.

Rachel kaşlarını çattı. "Bilmiyorum," dedi.

"Sabah yola çıkacağız" dedi babası. "Eğer arkadaşın henüz karar veremediyse—"

"Aramadı" dedi Rachel keyifsizce. "Şimdi mutlu oldun mu?"

Bay Dare ellerini arkasında kavuşturdu. Suratında ciddi bir ifadeyle odanın içinde volta atmaya başladı. Herhalde o inşaatlara uygun arazi bulan şirketinin ofisinde de aynen bu şekilde volta atıp çalışanların ödünü patlatıyordu.

"Hala kabus görüyor musun?" diye sordu. "Başın ağrıyor mu?"

Rachel dart oklarını yere fırlattı. "Keşke sana bundan hiç bahsetmeseydim," dedi.

"Ben senin babanım," dedi Bay Dare. "Senin için endişeleniyorum."

"Asıl ailenin itibarı için endişeleniyorsun," diye mırıldandı Rachel.

Babası kızının bu yanıtına bir tepki vermedi. Ya bu sözleri daha önce de duymuştu ya da Rachel'in dediklerinde gerçeklik payı vardı.

"İstersen Dr. Arkwright'i arayabiliriz," dedi. "Hamsterinin ölümünü atlatmana yardımcı olmuştum."

"O zaman altı yaşındaydım," dedi Rachel. "Sorunun yanıtı da hayır baba, benim bir terapistle falan ihtiyacım yok. Sadece—"

Çaresizlik içinde kafasını salladı.

Babası pencerenin önünde durdu. New York manzarasına öyle bir bakıyordu ki sanki tüm şehir onundu; ki bu

doğru değildi. Bay Dare şehrin sadece bir bölümünün sahibiydi.

"Bir süreliğine buralardan uzaklaşmak sana iyi gelecek," dedi. "Kötü arkadaşlar edinmişsin."

"Clarion Kızlar Akademisi'ne gitmeyeceğim," dedi Rachel. "Arkadaşlarım da seni hiç ilgilendirmez."

Bay Dare gülümsedi ama gülümsemesi pek de şefkatli değildi. Sanki, *Gün olur devran döner, saçmaladığım anlar-sın*, der gibi gülümsüyordu.

"Biraz uyumaya çalış," dedi. "Yarın gece kumsalda olacağız. Çok da eğleneceğiz."

"Ya, ya, eğleneceğiz," dedi Rachel. "Hem de çok."

Babası odadan çıktı. Ama kapıyı kapatmadı.

Rachel dönüp resmime bakı. Sonra da resmin yanındaki üstü örtülü şövalenin yanına gitti.

"Umarım bunlar sadece kötü bir rüyadan ibarettir," dedi.

Şövalenin üstündeki örtüyü çekti. Orada aceleyle yapılmış kara kalem bir resim duruyordu ama Rachel çok yetenekliydi. Luke'un çocukluk resmini çizmişti. Luke'un dokuz yaşındaki hali, henüz yara izi bulunmayan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle resmedilmişti. Rachel'ın Luke'un dokuz yaşındaki halini nereden bildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama o kadar güzeldi ki Rachel'ın bu portreyi sırf tahmin üzerine yapmış olması mümkün değildi. Luke'un geçmişi hakkında bildiğim kadarıyla, ki aslında pek de bir şey bilmiyordum, resimde sanki Luke'un melez olduğunu öğrenip evden kaçtığı dönemin hemen öncesi anlaşıyordu.

Rachel portreye baktı. Sonra da bir sonraki şövalenin örtüsünü açtı. Bu resim diğerinden daha da rahatsız ediciydi. Çünkü Empire State Binası'nı şimşeklerle çevrili bir biçim-

de gösteriyordu. Uzaktan kapkara bir fırtınanın yaklaştığı ve bulutların arasından kocaman bir elin çıktığı görülebiliyordu. Binanın dibinde bekleyen bir kalabalık vardı... ama bu kalabalık sıradan turistlerden ve yayalardan oluşmuyordu. İnsanların ellerinde mızraklar, kargılar ve bayraklar vardı. Bu, savaşmaya hazır bir orduydü.

Rachel sanki dinlediğimi biliyormuş gibi "Percy," dedi. "Neler oluyor?"

Sonra, rüyamdaki görüntüler kayboldu. Rüya sonlanmadan önce şunu düşündüm: *Ah be Rachel, keşke bilseydim.*

Ertesi sabah, onu aramak istedim ama kampta telefon yoktu. Dionisos ve Kheiron'un bir telefon hattına ihtiyacı mı vardı sanki! Bir şeye ihtiyaç duyduklarında bir İris mesajıyla Olimpos'u arayabiliyorlardı. Hem unutmamalı, melezler cep telefonu kullandıklarında sinyaller yüz altmış kilometre civarındaki tüm canavarları harekete geçiriyordu. Melezler için telefonla konuşmak, gecenin ortasında ateş yakıp dört bir yana işaret vermekten farksızdı: *Buradayım! Lütfen gelip suratımı dağıtverin!* Kamp güvenli olduğu halde bunu yapmaktan kaçınıyorduk.

Annabeth ve birkaç kişi dışında, çoğu melezin cep telefonu bile yoktu. Annabeth'e de gidip hayatta "Hey, Rachel'ı aramak için telefonunu ödünç alabilir miyim?" diyemedim. Rachel'ı arayabilmek için kamptan ayrılmam ve en yakındaki dükkana gitmem gerekecekti. Kheiron gitmeme izin verse dahi, atı alan suyu geçecek, Rachel uçağa atlayıp St. Thomas'a varmış olacaktı.

Poseidon masasında tek başıma keyifsizce kahvaltı ettim. Gözlerim sürekli mermer zemindeki çatlağa kayıyordu. İki sene önce kana susamış iskeletleri Nico burada Yeral-

tı'na yollamıştı. Bu olayı hatırlayınca iştahım da kaçtı zaten.

Kahvaltıdan sonra Annabeth'le birlikte kulübeleri teftişe gittik. Aslında teftiş sırası Annabeth'teydi. O sabahki görevim Kheiron'un dosyalarını düzenlemektir. Ama ikimiz de yapacağımız şeylerden hoşlanmadığımızdan, işimizi kolaylaştırmak için bunları birlikte yapmaya karar verdik.

İşe önce Poseidon kulübesinden başladık ki orada bir tek ben kalıyordum. O sabah ranzamın örtüsünü toplamıştım. Daha doğrusu yarım yamalak toplamıştım desem daha doğru olacak. Ayrıca duvarda eğri duran Minotor boynuzunu da düzeltmiştim. O yüzden kendime beş üzerinden dört verdim.

Annabeth suratını buruşturdu. "Kendine çok puan verdin," dedi. Sonra da kaleminin ucuyla yerde duran eski koşu şortumu kaldırdı.

Şortumu hemen kalemin ucundan kapıverdim. "Rahat bıraksana sen beni," dedim. "Biliyorsun, bu yaz Tyson yok, temizlik bana kaldı."

"Beş üzerinden üç," dedi Annabeth. Onunla tartışmak istemiyordum, bu yüzden gıkımı bile çıkarmadım.

Yolda yürürken Kheiron'un raporlarını düzenlemeye koyuldum. Raporların arasında ülkenin dört bir yanındaki melezlerden, doğa ruhlarından ve satirlerden gelen mesajlar vardı. Bunların her biri canavarlarla ilgili son haberleri veriyordu. Durum hiç de iç açıcı değildi ve dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğundan mustarip beynim can sıkıcı şeylere yoğunlaşmaktan hoşlanmıyordu.

Her yerde küçük savaşlar meydana geliyordu. Kampı yeni melezler toplama işinde hiçbir ilerleme kaydedilmişti. Satirler yeni melezleri bulmakta ve onları Melez Te-

pesi'ne getirmekte zorlanıyorlardı; çünkü ülkenin her yanını canavarlar basmıştı. Artemis Avcılan'nın başında olan arkadaşımız Thalia'dan aylardır haber alınamamıştı. Şayet başlarına bir iş gelmişse, onu da Artemis bilirdi; ancak tanrıça da bir şey söylemiyordu.

Daha sonra beş üstünden beş alan Afrodit kulübesine gittik. Yataklar mükemmel bir biçimde toplanmıştı. Herkesin dolabındaki giysiler renklerine göre ayrılmıştı. Pencerelelerin pervazlarına çiçekler ilâştirilmişti. Aslında tüm kulübe pahalı parfüm gibi koktuğu için bir puan kırmak istemişim ama Annabeth beni duymazdan geldi.

"Her zamanki gibi mükemmel bir iş çıkarmışsın Silena," dedi.

Silena hiçbir şey demeden dalgın dalgın kafasını salladı. Arkasındaki duvarı Beckendorf'un resimleriyle süslemişti. Kucağında bir kutu çikolatayla yatağında oturuyordu. Sonradan babasının New York'ta çikolata dükkanı olduğu geldi aklıma. Zaten babası Afrodit'le de bu dükkanda tanışmıştı.

"Bonbon şekeri ister misiniz?" dedi Silena. "Bunları babam yolladı. Şey, beni biraz keyiflendirir diye düşünmüş."

"Tadı güzel mi bari?" diye sordum.

Hayır manasında kafasını salladı. "Karton gibi," dedi.

Karton severdim; o yüzden bonbonlardan bir tane alıp tadına bakmak istedim. Annabeth istemedi. Silena'ya daha sonra yanına geleceğimize dair söz verip dışarı çıktık.

Kampın ortak alan olarak kullanılan bölgesinden geçerken Ares ve Apollon kulübeleri arasında bir kavga çıktı. Elllerinde ateş bombaları olan Apollon kampçılarından bazıları iki pegasus tarafından çekilen arabalarla Ares kulübesinin üstünden uçtular. Çok geçmeden, Ares kulübesinin çatısı tutuştu ve kano gölünden fırlayıp gelen su perileri çatı-

ya su fişkirtmaya başladılar.

Daha sonra Ares çocuklarının bir lanet savurmasıyla beraber, Apollon kulübesindekilerin okları lastiğe dönüşüyordu. Apollon çocukları Ares kulübesindekilere ok fırlatıyorlardı ama oklar onlara çarpıp yere düşüyordu.

Yanımızdan peşlerinde kızgın bir Ares kampçısı olan iki okçu geçti. Ares kulübeli çocuk öfkeyle onlara bir şiir okuyordu: "Demek lanet edersiniz bana? / Ödetirim size bu hayatı / Bütün gün kafiye mi uyduracağım size ayrı ayrı, ayrı ayrı!"

Annabeth içini çekti. "Of, yine başladılar," dedi. "Apollon en son bir kulübeye lanet okuduğunda kafiyele çift mısralar tükenene dek aradan bir hafta geçmişti!"

İçimin ürperdiğini hissettim. Apollon hem şiir hem de okçuluk tanrısıydı. Üstelik şiirlerini bizzat kendisinden dinlemiştim. Apollon'dan bir daha bir satır şiir duyacağıma popoma okları saplansın daha iyi!

"Neden kavga ediyor bunlar?" diye sordum.

Annabeth her iki kulübeyi denetleyip ikisine de beş üzerinden bir verirken beni duymazdan geldi.

Aniden ona bakakaldığımı fark ettim. Çok salakça bir şey yapıyordum; çünkü Annabeth'i milyonlarca kez görmüştüm. Bu yaz ikimiz de aynı boydaydık ki bu durum beni çok rahatlatmıştı doğrusu. Ama Annabeth çok olgunlaşmıştı. Bu da beni biraz huzursuz ediyordu. Yani, her zaman Annabeth'in çok sevimli olduğunu düşünmüştümdür ama cidden artık çok güzelleşmeye başlamıştı.

"Şu uçan araba yüzünden," dedi en sonunda.

"Ne?"

"Niye kavga ettiklerini sormuştun ya?"

"Ha! Ha, doğru ya..."

"Arabayı geçen hafta Philadelphia'da ele geçirmişler. Luke'un melezlerinden birkaçı bu arabanın içinde uçuyormuş. Apollon kulübesi savaş sırasında arabayı ele geçirmiş ama meğer savaşı Ares kulübesi yönetiyormuş. Bu yüzden arabayı kimin alacağına dair kavga edip duruyorlar."

Michael Yew, arabayı bir Ares kampçısının üstüne sürüp bomba fırlatınca yere eğildik. Ares kampçısı onu bıçaklamaya çalıştı ve kafiyeli bir çift mısrayla küfür savurmaya koyuldu. Bu küfürlü mısraları gayet de güzel uyduruyordu kerata.

"Biz can derdindeyiz, bunlar aptal bir araba derdinde," dedim.

"Hallederler," dedi Annabeth. "Clarisse yakında hata yaptığını anlar."

Ben bundan pek emin değildim. Benim tanıdığım Clarisse hata yaptığını asla kabul etmezdi.

Birkaç raporu daha gözden geçirdim. Sonra birlikte kulübeleri denetlemeye devam ettik. Demeter kulübesi 4, Hephaistos kulübesi de 3 aldı ki aslında biraz daha düşük bir not almaları gerekirdi. Ama Beckendorf artık aramızda olmadığından onlara kıyak geçtik. Hermes kulübesi bizi hiç de şaşırtmayarak 2 aldı. Bir çocuğun hangi tanrıdan olduğu bilinmiyorsa, Hermes kulübesine atanırdı. Tanrılar da eksik olmasınlar biraz unutkan olduklarından, bu kulübe hep tıklım tıklım olurdu.

Nihayet Athena kulübesine vardık. Kulübe her zamanki gibi tertemiz ve düzenliydi. Kitaplar raflara düzgün bir biçimde dizilmişti. Zırhlar cilalanmıştı. Savaş haritaları ve taslaklar duvarları süslüyordu. Sadece Annabeth'in yatağı toplanmamıştı. Yatağının üstünde bir sürü kağıt duruyordu ve diz üstü bilgisayarı da açıktı.

Annabeth "Vlacas," dedi. Bu sözcük Yunanca salak anlamına geliyordu.

Annabeth'in yardımcısı Malcolm gülmek için kendini zor tuttu. "Şey, evet... odanın geri kalanını temizledik. Notlarını toparlayıp karıştırmak istemedik," dedi.

Aslında iyi etmişlerdi. Annabeth canavarlara ve eşyalarını karıştıranlara karşı bronz bir hançeri hep el altında bulundururdu.

Malcolm bana bakıp sırttı. "Denetim bitene dek dışarıda bekleyelim," dedi. Annabeth yatağını toparlarken Athena kampçıları dışarı çıktılar.

Ne yapmam gerektiğini bilemeden, ortalıkta dolanmaya başladım. Elimdeki raporlara göz atıyormuş gibi yaptım. Teknik olarak, teftiş sırasında bile iki kampçının bir kulübe de *yalnız kalması* kurallara aykırıydı.

Silena ve Beckendorf çıkmaya başladıklarında hep bu kural gündeme geliyordu. Şimdi, bazılarının ne düşündüğünü biliyorum: tüm melezler tanrıların çocukları olduklarından, tanrılar da birbirlerinin kardeşi olduğundan, bu çıkma işi biraz iğrenç bir hal almıyor mu? Ama şöyle bir şey var. Tanrı ebeveyninizden almış olduğunuz genler sayılmaz; çünkü tanrıların DNA'sı yoktur. Gerçi aynı tanrının çocuğu olan melezler çıkmayı asla akıllarından geçirmezler. Mesela Athena kulübesinden iki kişi çıkabilir mi? Asla. Ama söz konusu Afrodite'in kızlarından biri ve Hephaistos'un oğullarından biri olursa, durum farklı. Onlar akraba sayılmazlar. Bu yüzden, çıkmaları da sorun olmaz.

Her neyse, Annabeth'in yatağını toplamasını seyredenken nedense aklımdan bunlar geçiyordu. Annabeth dizüstü bilgisayarını kapadı. Bunu geçen yaz mucit Daedalus'tan bir hediye olarak almıştı.

Hafifçe öksürdüm. "Eee... dizüstü bilgisayarda kayda değer bir şeyler var mıydı?"

"Hem de nasıl," dedi. "Daedalus'un öyle fikirleri varmış ki hepsini anlayana dek aradan elli sene geçer herhalde."

"Anladım," dedim. "Eğlenceli olmalı."

Annabeth kağıtları katladı. Bunların çoğu bina çizimlerinden ve bir dolusu el yazısıyla yazılmış nottan ibaretti. Annabeth'in ileride mimar olmak istediğini biliyordum ama ona ne üstünde çalıştığını sormamam gerektiğini de bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Yoksa beynim patlayana kadar bana açılardan ve destek kolonlarından falan bahseder dururdu.

Annabeth endişeli olduğunda hep yaptığı gibi saçlarını kulaklarının arkasına attı ve "Biliyor musun," dedi, "Bekendorf ile Silena'nın başına gelenleri düşünüyordum da... insan düşünmeden edemiyor. Yani.. Gerçekten önemli olan şeyleri diyorum. Bizim için önemli olan insanları kaybetmekten bahsediyorum."

Evet manasında kafamı salladım. O sırada beynim ufak detaylara yoğunlaşmıştı. Mesela gözüm Annabeth'in kulağındaki gümüş baykuş küpelerine gitti. Kúpeler, San Francisco'da askeri tarih profesörü olan zeki babasının hediye-siydi.

"Şey, evet," diye geveledim. "Şey... ailenle her şey yolunda mı?"

Tamam, tamam... Salakça bir soru sordum ama ne yapayım yani, heyecanlanmıştım işte.

Annabeth hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama bozuntuya vermeden evet manasında başını salladı.

"Babam bu yaz beni Yunanistan'a götürmek istedi," dedi dalgın dalgın. "Hep—"

"Parthenon'u görmek istemişsindir, şu meşhur tapınağı," dedim.

Annabeth hafifçe gülümsedi. "Evet."

"Olsun, başka bir yaz gidersiniz," dedim.

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz da ne kadar salakça bir şey söylediğimi fark ettim. Artık 'hayatımın sonuna' yaklaşmıştım. Olimpos bir hafta içinde yerle bir olabilirdi. Eğer Tanrıların Çağı gerçekten sona erecek olursa dünyamız yok olup gidecekti. Melezlerse soyları tükenene dek avlanacaktı. Artık birlikte geçireceğimiz yaz tatilleri de olmayacaktı.

Annabeth elindeki denetim listesine baktı. "Dağınık bir başdanışman yüzünden kulübe beş üzerinden üç aldı," dedi. "Haydi gel. Raporları gözden geçirip Kheiron'un yanına gidelim."

Büyük Ev'e giderken son raporu da inceledik. Bu rapor, Kanada'daki bir satir tarafından bir akça ağaç yaprağının üstüne el yazısıyla yazılmış bir nottu. Notu okuyunca iyice kötü oldum.

Yüksek sesle okudum. "Sevgili Kıvırcık, Toronto civarındaki ormanlar kocaman, kötü mü kötü bir porsuğun saldırısına uğradı. Dediğini yapmayı denedim, Pan'ın gücünü çağırdım. Ama hiçbir şey değişmedi. Birçok ağaç perisi yok oldu. Ottovva'ya kaçmak zorundayım. Lütfen bana yol göster. Neredesin? Gleeson Hedge, Koruyucu."

Annabeth suratını buruşturdu. "Kıvırcık'tan hiç haber almadın mı?" diye sordu. "Aranızdaki duygu bağı da mı işe yaramadı?"

Üzgün bir ifadeyle başımı iki yana salladım.

Geçen yaz tanrı Pan öldüğünden beri Kıvırcık gitgide kamptan uzaklaşmıştı. Toynaklı İhtiyar Heyeti onu dışlamıştı ama Kıvırcık hala Doğu Kıyısı'nda dolaşıp Pan'ın me-

sajını yayıyor, doğa perilerini vahşi doğayı korumaya ikna etmeye çalışıyordu. Kampa sadece birkaç kere kız arkadaşı Ardıç'ı görmeye gelmişti.

Son duyduğuma göre, Central Park'a gitmiş, orman perilerini toplamaya çalışıyordu ama son iki aydır onu gören ya da ondan haber alan olmamıştı. İris mesajları yollamaya çalışmıştık ama mesajlar ona ulaşmamıştı. Kıvırcık'la aramda bir duygu bağı vardı. Bu yüzden, ona kötü bir şey olsa bunu bilirdim. Kıvırcık bana bir keresinde ölecek olursa bu duygu bağının beni de öldürebileceğini söylemişti. Neyse ki bunu sınamaya gelmedi sıra.

Onun hala Manhattan'da olup olmadığını merak ediyordum. Derken aklıma Rachel'ın rüyamda gördüğüm resimleri geldi. Kapkara bulutlar şehrin üstüne çöküyor, Empire State Binası'nın etrafını bir ordu sarıyordu.

"Annabeth." Onu ipli kazık oyunu sahasının orada durdurdum. Başıma bir iş açacağımı biliyordum ama güvene-bileceğim başka kimse de yoktu. Ayrıca, başım dertte olduğunda hep Annabeth'in tavsiyelerine kulak verirdim. "Dinle, şeyle ilgili... Rachel'la ilgili bir rüya gördüm," dedim.

Sonra ona rüyamı baştan sona anlattım. Hatta, Luke'un çocukluk halini gösteren resimden bile bahsettim.

Annabeth bir süre hiçbir şey demedi. Sonra teftiş kağıdını öyle sıkıca kavradı ki kağıdı yırttı. "Ne dememi bekliyorsun?" dedi.

"Emin değilim. Tanıdığım en iyi plan yapan kişi sensin," dedim. "Diyelim ki sen Kronos'sun, bu savaşı planlıyorsun, bir sonraki hamlen ne olurdu?"

"Tayfun'u dikkatleri dağıtmak için kullanırdım. Sonra da tanrılar batıdayken dosdoğru Olimpos'a saldırırdım."

"Tıpkı Rachel'ın resminde olduğu gibi."

Annabeth sert bir ses tonuyla "Percy, o bir ölümlü," dedi. "Ama ya gördüğü rüyalar gerçekleşirse? Diğer Titanlar, Olimpos'un birkaç gün içinde yok olacağını söylemişlerdi. Ayrıca tanrıların karşısına daha birçok başka zorluğun da çıkacağından bahsettiler. Ya Luke'un çocukluğunu gösteren resme ne demeli?"

"Saldırıya hazırlanmamız gerek."

"İyi de nasıl?" dedim. "Kampa bir baksana. Birbirimizle kavga etmeye başladık. Bir de zavallı ruhum lanetli bir silahla alınacakmış."

Annabeth elindeki kağıdı yere fırlattı. "Sana kehanetten bahsetmemek gerektiğini biliyordum," dedi. Sesi titriyordu, öfkeliydi, incinmişti. "Kehaneti duymak seni korkutmaktan başka bir işe yaramadı. Korktuğun zaman hemen kaçırıyorsun."

Afallamış vaziyette suratına bakakalmıştım. "Ben mi? Kaçmak mı?"

Annabeth suratına baktı. "Evet sen," dedi. "Ödleşin teki-sin sen Percy Jackson!"

Burun buruna duruyorduk. Annabeth'in gözleri kıpkırmızıydı. Nedense bana ödle dediğini o an fark ettim. Belki de kehanetten falan bahsetmiyordu.

"Eğer şansımızın yaver gideceğine güvenmiyorsan hemen Rachel'la tatile çık," dedi.

"Annabeth-"

"Eğer arkadaşlığımızdan hoşlanmıyorsan—"

"Ama bu haksızlık!"

Annabeth beni bir kenara itip çilek tarlalarına yöneldi. Oyun sahasının kenarında duran topa bir tekme atıp topu hızla kaleye yolladı.

Keşke günümün geri kalanının daha iyi geçtiğini söyleyebil-

şeydim. Ne yazık ki hiç de iyi geçmedi.

O gün öğleden sonra Beckendorf'un naaşım yakmak ve ona son kez veda etmek üzere, kamp ateşinin etrafında toplandık. Ares ve Apollon kulübeleri de tören için geçici olarak ateşkes ilan etmişlerdi.

Beckendorf'un kefeni birbirine geçmiş zincirler gibi metal halkalardan yapılmıştı. Bunun nasıl yanacağını anlayamamıştım ama Kader Tanrıçaları yardım ediyor olmalıydı. Metal ateşte eridi, ta arşa kadar altın renkli dumanlar yükseldi. Kamp ateşinin alevleri her zaman kampçıların ruh halini yansıttırdı. O sırada alevlerden simsiyah bir duman çıkıyordu.

Beckendorf'un ruhunun Elysium Tarlaları'na gideceğini umuyordum. Belki de tekrar dünyaya gelmeyi seçer ve Elysium'a üç kere gitmeyi deneyerek Kutsanmışlar Adaları'na ulaşabilirdi. Elysium, Yeraltı'nın daimi parti merkezi gibi bir yerdi. Aramızda bunu en çok hak eden bir kişi varsa o da Beckendorf'tu.

Annabeth tek kelime etmeden törenden ayrıldı. Diğer kampçıların çoğu da öğleden sonra yapmaları gereken işlerin başına döndü. Bense orada durmuş, sönmekte olan ateşe bakıyordum. Silena da hala oradaydı. Clarisse'yle erkek arkadaşı Chris Rodriguez onu teselli etmeye çalışıyordu.

Nihayet, Silena'nın yanına gidecek cesareti topladım. "Silena, gerçekten çok üzgünüm," dedim.

Silena burnunu çekti. Clarisse öfkeyle bana döndü ama o zaten herkese öfkeyle bakar. Chris bana bakmadı bile. Clarisse geçen yaz onu Labirent'ten kurtarana dek Luke'un adamlarından biriydi. Sanırım kendisini bu konuda hala suçlu hissediyordu.

Öksürüp boğazımı temizledim. "Silena, Beckendorf ya-

nında senin resmini taşıyordu. Savaşa girmeden hemen önce senin resmine bakmıştı. Senin için yanıp tutuşuyordu. Onun için dünyalara bedeldin. Hayatının son yılını senin sayende çok mutlu geçirdi," dedim.

Silena ağlamaya başladı.

"Aferin Percy," diye mırıldandı Clarisse.

"Yok, sorun değil," dedi Silena. "Sana... teşekkür ederim Percy. Artık gitmeliyim."

"Seninle gelmemizi ister misin?" diye sordu Clarisse.

Silena başını iki yana sallayıp koşa koşa oradan uzaklaştı.

"O görüldüğünden daha güçlü bir kız," dedi Clarisse kendi kendine. "Bunu atlatacaktır."

"Aslında bu konuda yapabileceğin bir şey var," dedim. "Beckendorf'un hatırı için bizimle birlikte savaşabilirsin."

Clarisse'nin eli bıçağına gitti ama bıçağı belinde değildi. Onu Büyük Ev'de pinpon masasına fırlatmıştı.

"Bu beni hiç ilgilendirmiyor," dedi. "Kulübem saygı görmediği sürece savaşılmayacak."

Onun kafiyelemlerle konuşmadığını fark etmiştim. Belki de kulübesindeki diğer kampçılar lanetlendiğinde Clarisse orada değildi ya da laneti bozmanın bir çaresini bulmuştu. Tüylerim ürpererek, acaba Kronos'un casusu o mu diye düşündüm. Neden kulübesini savaşa sokmuyordu? Lakin Clarisse'den hiç hoşlanmamama rağmen, titanlar için casusluk yapacağını da sanmıyordum.

"Pekala," dedim, "bu konuyu açmak istemezdim ama bana borçlusun. Eğer seni kurtarmamış olsaydım, Canavarlar Denizi'ndeki bir kiklop mağarasında çoktan çürümüştün."

Clarisse dişlerini sıktı. "Başka bir iyilik yapayım Percy," dedi. "Benden savaşa girmemi isteme. Ares kulübesi çoğu

kere uzaklaştırma aldı. Ayrıca insanların arkamdan neler söylediklerini bilmediğimi de sanma."

İçimden, *Eh, ne yapalım, doğruya doğru*, demek geçti ama dilimi tuttum.

"Ne yani? Kronos'un bizi yenmesine izin mi vereceksin?" diye sordum.

"Yardıma bu kadar ihtiyacınız varsa Apollon kulübesinden arabayı bize vermesini iste," dedi.

"Çocuk gibi davranıyorsun," dedim.

Clarisse üstüme hücum etti ama Chris araya girdi. "Hey, ağır olun," dedi. "Clarisse, belki de Percy haklıdır."

Clarisse suratını buruşturdu. "Sen de mi?" diye bağırdı.

Sonra da hızla oradan uzaklaşmaya başladı. Chris peşinden koştu. "Hey, dursana! Sadece şey demek istedim... Clarisse, bekle!"

Beckendorfun ateşinin son kıvılcıklarının da sönmesini ve havaya karışmasını bekledim. Sonra kılıç talim alanına yöneldim. Hem biraz kafamı dağıtmam hem de eski bir dostu görmem gerekiyordu.

BÖLÜM BEŞ

KÖPEĞİMİ BİR AĞACA ÇARPIYORUM

Daha ben onu göremeden Bayan O'Leary beni gördü. Bu hayret verici bir şeydi çünkü bu cehennem tazısı bir çöp kamyonu büyüklüğündeydi. Kılıç talim alanına girer girmez kapkara bir duvara tosladım.

"HAV!"

Bir de baktım ki yerdeyim. Göğsümde kocaman bir pati, suratımı devasa bulaşık sünger misali bir dil yalıyor, boylu boyunca yere serilmişim.

"Of!" dedim. "Dur kızım. Seni görmek de çok güzel. Of!"

Bayan O'Leary'nin sakinleşip üstümden kalkması birkaç dakika aldı. Ama üstümden kalkana kadar salya içinde kalmıştım. Tut yakala oyunu oynamak istiyordu. Bronz bir kal kan alıp bunu arenanın diğer ucuna fırlattım.

Bu arada unuttuysanız söyleyeyim, Bayan O'Leary dünyanın tek dost canlısı cehennem tazısı. Sevgili sahibi öldüğünde o bana kalmıştı. Gerçi Beckendorf bakıyor ona... Ah... şey, *eskiden* kampta olmadığım zamanlarda onunla Beckendorf ilgileniyordu. Bayan O'Leary'nin en sevdiği bronz kemiği o yapmıştı. Tasmasına minik bir gülen suratla korsan bayrağındaki kemik işaretinden bir sembolle beraber adını yazmıştı. Bayan O'Leary'nin en yakın arkadaşlarından biri bendim, diğeri de Beckendorf.

Tüm bunlar aklıma gelince yine hüzünlendim ama Bayan O'Leary ısrar edince kalkanı birkaç kez daha fırlattım.

Çok geçmeden Bayan O'Leary gezintiye çıkmak istiyor-muş gibi havlamaya başladı. Havlaması da havan topu sesi gibiydi. Tuvaleti gelmişti galiba. Ne yazık ki Bayan O'Leary birçok kez tuvaletini tutamamış, bu alana yapmıştı. Çişini, kakasını talim alanına yaptı mı diğer kampçılar surat asıyor-lardı. O yüzden talim alanının kapılarını açtım. Bayan O'Leary dosdoğru ormana doğru koşmaya başladı.

Onun hızla ormana doğru yönelmesi beni endişelendir-memişti. Arkasından koştum. Ormanda ona karşı tehdit oluşturabilecek hiçbir şey yoktu. Ejderhalar ve dev akrep-ler bile ondan köşe bucak kaçarlardı.

Nihayet ona yetiştiğimde tuvaletini yapmadığını gördüm. Toynaklı İhtiyar Heyeti'nin Kıvrıkcık'ı sorguya çektiği açıklık alana girmişti. Alandaki çimler sararmıştı. Budanmış üç ağa-cın da tüm yaprakları dökülmüştü. Ama beni asıl şaşırtan bu değildi. Alanın tam ortasında hayatımda gördüğüm en tuhaf üçlü duruyordu: ağaç perisi Ardiç, Nico di Angelo ve yaşlı mı yaşlı, şişko mu şişko bir satir.

Bayan O'Leary'yi görüp de ürkmeyen bir tek Nico oldu. Tıpkı rüyamda gördüğüm gibiydi. Üstünde bir pilot ceketi, siyah blucin ve tıpkı Ölülerin Günü filmindeki gibi dans eden iskeletlerle süslü bir tişört giymişti. Cehennemden çıkma demir kılıcı da belinde asılıydı. Henüz on iki yaşında olduğu halde yaşından çok daha büyük ve hüzünlü gözüküyordu.

Beni görünce kafasını sallayıp selam verdi ve Bayan O'Leary'nin kulaklarını kaşımaya koyuldu. Bayan O'Leary ise Nico'yu koklamaya doyamıyordu. Kaburga etine düş-kündür küçücüğüm, sanki ondan bile hoş kokuyordu ço-

cuk. Nico, Hades'in oğlu olduğundan, büyük bir ihtimalle cehennemvari yerlerde dolaşmış, buraların kokusu üstüne sinmişti.

Yaşlı satir pek de halinden memnun görünmüyordu. "Birişi şunu... Yahu, bu yeraltı yarattığı ormanımda ne arıyor?" dedi. Kollarını sallayıp sanki çimler alev almış gibi toynaklarıyla yeri eşelemeye başladı. "Buraya bak! Sen... Percy Jackson! Bu senin tazin mı?"

"Kusura bakma Leneus," dedim. "İsmin Leneus'tu, değil mi?"

Satir gözlerini devirdi. Postu boz tavşan rengindeydi, boynuzlarının arasından bir örümcek sallanıyordu. Göbeği o kadar büyüktü ki tıpkı bir araba tamponuna benziyordu. "Tabii ki Leneus'um," dedi. "Sakın ola Toynaklı İhtiyar Heyeti üyesi kadim bir satiri unuttum demeyesin. Şimdi, derhal şu canavarı yanına çağır bakayım!"

Bayan O'Leary neşeyle "HAV!" dedi.

Yaşlı satir yutkundü. "Alın şunu başımdan! Ardiç kızım, bu şartlar altında sana yardımcı olamam ki canım!"

Ardiç bana baktı. Üstündeki mor bürümcük elbisesi ve Peri Padişahı'nın kızını andıran yüzüyle bambaşka bir güzelliği vardı. Ama o gözleri yok mu, ağlayıp klorofil akıtmaktan yemyeşil olmuştu.

Burnunu çekerek "Percy," dedi, "ben de Kıvırcık'ı arıyordum. Başına bir şey geldiğini *biliyorum*. Eğer başı dertte olmasaydı bu kadar uzun süre ortadan kaybolmazdı. Belki Leneus yerini biliyordur diye—"

"Sana söyledim ya!" dedi satir ters bir tavırla. "O hain olmadan daha mutlu olursun."

Ardiç inatla ayağını yere vurdu. "O bir hain değil!" dedi. "Kıvırcık hayatımda gördüğüm en cesur satir. Derhal nere-

de olduğunu bilmek istiyorum!"

"HAV!"

Leneus'un dizleri titremeye başladı. "Aaa! Ama bu... bu cehennem tazısı kuyruğumu koklarken soru moru yanıtlayamam!" dedi.

Nico gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Ben gidip onu biraz gezdireyim," dedi.

Sonra ıslık çala çala Bayan O'Leary'yi koruluğun diğer ucuna doğru götürmeye başladı.

Leneus gücenmiş bir tavırla homurdanıp gömleğine takılan dalları silkeledi. "Hah, şimdi küçük hanım, daha önce de dediğim gibi, erkek arkadaşın onu sürgüne yolladığımızdan beri bize hiç rapor vermedi"

"Abartmayın. Onu sürgüne yollamayı *denediniz* sadece," dedim. "Kheiron ve Dionisos sizi durdurdular."

"Pöh! Onlar fahri Heyet üyeleri. Oyları sayılmaz."

"Dionisos'a bunu iletirim," dedim.

Leneus'un beti benzi attı. "Yok, şey demek istemiştım... Bana bak Jackson, sen bu işe burnunu sokma."

"Kıvırcık dostum," dedim. "Pan'ın ölümü hakkında da size yalan söylemedi. Onun öldüğünü kendi gözlerimle gördüm ben de. Siz gerçekleri kabul edemeyecek kadar korkaksınız."

Leneus'un dudakları titredi. "Hayır! Kıvırcık iflah olmaz bir yalancı. İyi ki ondan kurtulduk. Onsuz çok daha rahatız."

Ağaçların solmuş yapraklarını işaret ettim. "Madem her şey yolunda, arkadaşların nerede?" diye sordum. "Heyet epeydir toplanmıyor sanki?"

"Maron ve Silenus... Eminim yakında geri dönecekler," dedi demesine Leneus ama sesindeki paniği hissedebiliyordum. "Olan biteni düşünmek için biraz buradan uzaklaş-

mak istediler. Hepimiz çok zor bir yıl geçirdik."

"İnan ki her şey daha da zorlaşacak" dedim. "Leneus, Kıvrıcık'a ihtiyacımız var. Onu büyülerinle bulmanın bir yolu olmalı."

Yaşlı satirin gözleri seğirmeye başladı. "Dedim ya, onun nerede olduğunu bilmiyorum. Belki de ölmüştür."

Ardıç ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"O ölmedi," dedim, "bunu hissedebiliyorum."

Leneus bilmiş bilmiş "Duygu bağlarına hiç güven olmaz," dedi.

"O halde sorup soruştur," dedim. "Onu bul. Bizi bekleyen büyük bir savaş var. Kıvrıcık doğadaki tüm perileri savaşa hazırlıyordu."

"Benim iznim olmadan mı?" dedi Leneus. "Üstelik, bu *bizim* savaşımız bile değil."

Kendimi tutamadım, yakasına yapışiverdim. Genellikle bu tür şeyler yapmam ama yaşlı satir beni sinir etmişti. "Bana bak Leneus. Kronos saldırıya geçtiğinde her yere düzinelerce cehennem tazısı salacak. Önüne çıkan her şeyi, ölümlüleri, tanrıları, melezleri yok edecek. Satirlere dokunmaya çağını mı sanıyorsun? Hani sen bir liderdin? Git de *LİDER* ol. Biraz etrafına bakın da neler olup bittiğini gör. Kıvrıcık'ı bul ve Ardıç'a haber ver. GİT!"

Onu çok da sert bir biçimde itmedim ama Leneus'un bel-den yukarısı fıçı gibiydi. Bu yüzden sırt üstü yere devrili-verdi. Sonra toynakları üstüne doğrulup şişko karnı pelte gibi sallanarak oradan uzaklaştı. "Kıvrıcık asla geri dönermez! O dışlanmış bir mahluk olarak ölecek!"

Leneus çalıların ardında gözden kaybolunca Ardıç gözlerini sildi. "Özür dilerim Percy," dedi. "Seni bu işe karıştırmak istemezdim. Leneus hala vahşi doğanın efendilerinden

biri. Onu düşman edinmek istemezsin."

"Sorun değil," dedim. "Şişko satirlerden daha azılı düşmanlarım da var."

Nico yanımıza geldi. "Aferin Percy," dedi. "Leneus arkasına bakmadan kaçtığına göre onu bayağı hırpalamış olmalısın."

Nico'nun burada oluşu beni ürkütüyordu. Bunun nede-nini de gayet iyi biliyordum ama gülümsedim. "Hoş geldin. Buraya Ardıç'ı görmeye mi gelmiştin?"

Nico kıpkırmızı kesildi. "Şey, hayır," dedi. "Bir kaza oldu. Ben de... lafımın tam orta yerinde, burada buldum kendimi."

"Nico ödümüzü patlattı," dedi Ardıç. "Aniden gölgelerin arasında belirdi. Baksana Nico, sen Hades'in oğlu değil misin? Kıvırcık'la ilgili bir şey duymadığından emin misin?"

Nico olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Ardıç, ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum ya," dedi. "Kıvırcık bir satir. Ölmüş olsa bile başka bir biçimde tekrar doğmuş olabilir. Bu tür şeyleri değil, ancak ölümlü ruhları hissedebilirim."

Ardıç Nico'nun elini tutup "Ama bir şey duyacak olursan söylersin, değil mi?" dedi. "Ne olursa olsun söylersin..."

Nico'nun yanakları daha da kızardı. "Şey, tabii ki," dedi. "Gözüm kulağım Kıvırcık'ta olacak."

"Onu bulacağız Ardıç," dedim. "Kıvırcık'ın hayatta olduğundan eminim. Bizi aramamasının iyi bir nedeni olsa gerek."

Ardıç kasvetli bir edayla kafa salladı. "Ormandan dışarı çıkamamaktan nefret ediyorum. Kıvırcık kim bilir nerede, bense buraya tıkılıp kaldım. Ah, o şapşal keçinin başına bir şey geldiyse..."

Tam o sırada, Bayan O'Leary koştura koştura geri geldi

ve Ardıç'ın elbisesini koklamaya başladı.

Ardıç cıyıkladı. "Sakın aklından bile geçirme!" dedi. "Köpeklerle ağaçlar arasında nasıl bir ilişki olduğunu bilirim. Ben gidiyorum!"

Sonra puf diye yeşil bir sis bulutuna dönüştü. Bayan O'Leary hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama başka bir ağaca yöneldi. Nico'yla yalnız kalmıştık.

Nico kılıcını yere vurup duruyordu. Toprakta minik bir tepe oluştu. İçi hayvan kemikleriyle doluydu. Kemikler birleşip bir fare iskeleti haline geldi ve kaçtı. "Beckendorfa çok üzüldüm," dedi Nico.

Boğazım yine düğüm düğüm olmuştu. "Nereden duy—"

"Hayaletiyle konuştum."

"Ha... doğru ya." On iki yaşındaki bu çocuğun canlılarla değil de daha çok ölülerle muhabbet ediyor oluşuna hala alışmamıştım. "Bir şey dedi mi?" diye sordum.

"Seni suçlamıyor. Senin kendini suçlayacağını tahmin etmiş, buna hiç gerek olmadığını söyledi."

"Tekrar dünyaya gelmeyi deneyecek mi peki?"

Nico hayır manasında başını salladı. "Elysium'da olacak. Birisini bekleyeceğini söyledi. Ne demek istediğini pek anlayamadım ama öldüğü için üzgün değildi."

Bunları duymak tam olarak içimi rahatlatmamıştı ama yine de ondan haber almak güzeldi.

"Rüyamda senin Tamalpais Dağı'nda olduğunu gördüm," dedim. "Bu -"

"Gerçektir," dedi Nico. "Titanları gözetlemek için gitmedim oraya ama oralardan geçiyordum."

"Ne işin vardı orada?" diye sordum.

Nico belindeki kılıçla oynamaya başladı. "Şey, ailemi... bulmaya çalışıyordum."

Hafifçe kafamı salladım. Nico için geçmişin can sıkıcı bir konu olduğunu biliyordum. İki sene öncesine kadar kız kardeşi Bianca'yla Lotus Kumarhanesi denen, zamanın donduğu bir yerde tutsaktılar. Hem de tam yetmiş sene boyunca oradan kurtulamamışlardı. Derken, gizemli bir avukat onları oradan kurtarıp bir yatılı okula yollamıştı, ama Nico kumarhaneden önceki hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Annesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Avukatın nerede olduğunu, niye zamanın donduğu bir yerde olduklarını ya da nasıl serbest kaldıklarını bilmiyordu. Bianca öldükten sonra Nico yapayalnız kalmıştı. O günden beri Nico geçmişiyile ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu.

"Bir şeyler öğrenebildin mi bari?" diye sordum. "Şansın yaver gitti mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ama yakında elime bir ipucu geçebilir."

"Neymiş o?"

Nico dudağını ısırdı. "Şu anda bunun pek önemi yok. Bu raya neden geldiğimi biliyorsun."

İçime bir dehşet hissi çöktü. Nico geçen yaz bana Kronos'la ilgili planını ilk anlattığından beri kabuslar görüyordum. Nico arada sırada yanıma gelip beni yokluyordu ama bu konuyu sürekli geçiştiriyordum.

"Nico, o plan konusunda çok emin değilim," dedi. "Çok tehlikeli olabileceğini düşünüyorum."

"Tayfun... Of ki ne of, neredeyse bir hafta sonra buraya ulaşmış olacak. Diğer titanların çoğu serbest kaldı, Kronos'un saflarına katıldı. Bence artık tehlikeli bir planı işleme koymanın vakti geldi."

Kampı işaret ettim. Bu mesafeden bile Ares ve Apollon kulübelerinin tekrar savaşa başladıklarını, birbirlerine bağı-

ra çağıra lanet okuyup berbat mısralar düzdüklerini duya-biliyordum.

"Onlar Titan'ın ordusuna karşı gelemezler," dedi Nico. "Bunu sen de biliyorsun. İşin ucu sana ve Luke'a dayanıyor. Luke'u alt etmenin tek bir yolu var."

Prenses Andromeda'daki savaşı hatırladım. Kronos kolum-da açtığı tek bir kesikle beni neredeyse öldürecekti. Ona karşı direnmem ya da onu yaralamam söz konusu bile olmamıştı. Dalgakıran, Kronos'un bedenine çarpıp geri sek-mişti.

"Biz de sana aynı gücü verebiliriz" dedi Nico ısrarla. "Büyük Kehanet'i duydun. Ruhunun lanetli bir silah tara-fından alınmasını istemiyorsan..."

Nico'nun kehaneti nasıl duymuş olabileceğini düşün-düm. Büyük bir ihtimalle kehaneti bana söyleyen ruhtan duymuştu.

"Bir kehaneti engellemek mümkün değildir," dedim.

"Ama ona karşı gelmek mümkündür," dedi Nico. Gözle-rinde tuhaf, aç bir ışıltı vardı. "Görünmez olabilirsin."

"Belki de biraz daha beklemeliyiz. Plan olmadan da sa-vaşmayı deneye—"

"Hayır!" diye bağırdı Nico. "Şimdi savaşmamız gerek!"

Ona bakakaldım. Uzun süredir bu kadar öfkeli olduğunu görmemiştim. "Şey, sen iyi misin?"

Nico derin bir nefes aldı. "Percy, söylemek istediğim tek şey şu... Savaş başladıktan sonra bahsettiğim yolculuğu ya-pamayız. Bu, son şansımız. Hani, ısrarcı davranıyorsam ku-sura bakma; ama seneler önce kız kardeşim seni kurtarmak için hayatını feda etmişti. Onun anısına saygı göstermeni is-tiyorum sadece. Hayatta kalmak için elinden ne geliyorsa yap ve Kronos'u yen."

Bu fikirden hiç hoşlanmamıştım. Annabeth'in bana ödlele dediğı gelince aklıma iyice öfke bürüdü içimi.

Nico haklıydı. Kronos New York'a saldırarak olursa, kampçılar onun kudretiyle asla baş edemezlerdi. Bir şeyler yapmalıyıldım. Nico'nun planı çok tehlikeliydi, hatta ölüm-cüldü. Ama bana en azından savaşmak için bir fırsat tanıyacaktı.

En nihayetinde "Tamam," dedim. "Önce ne yapacağız?"

Nico'nun suratında beliren o ürkütücü gülümseme, beni planını kabul ettiğıme pişman etti. "Öncelikle Luke'un geç-mişini araştırmalıyız. Çocukluğu hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz."

Rachel'in rüyamda gördüğüm tablosunu hatırlayınca tüylerim ürperdi. Tablo, Luke'un dokuz yaşındaki gülümse-yen halini yansıtıyordu. "Neden onun geçmişi hakkında bil-gi sahibi olmalıyız ki?" diye sordum.

"Oraya vardığımızda anlatırım," dedi Nico. "Luke'un an-nesini çoktan buldum. Connecticut'ta yaşıyormuş."

Nico'nun suratına baktım. Luke'un ölümlü ebeveyni hak-kında daha önce hiç düşünmemiştim. Babası Hermes'le ta-nışmıştım ama...

"Luke daha ufak bir çocukken evden kaçmış," dedim. "Annesinin hayatta olduğunu sanmam."

"O hayatta," dedi Nico. Ama bunu öyle bir söylemişti ki merakım kabarmıştı doğrusu. Luke'un annesi korkunç bir kadın mıydı?

"Pekala..." dedim. "Connecticut'a nasıl gideceğiz? İster-sen Karakorsan'ı çağırayım?"

"Hayır," dedi Nico ters ters. "Pegasuslar benden hoşlan-mıyor, ben de onlardan hoşlanmıyorum. Oraya kadar uça-rak gitmeye hiç gerek yok." Sonra ısıklık çaldı ve Bayan

O'Leary koşa koşa ormandan çıkageldi.

"Arkadaşın yardım edebilir," dedi Nico köpeğin kafasını okşayarak. "Henüz gölge yolculuğu yapmadın, değil mi?"

"Gölge yolculuğu mu?"

Nico, Bayan O'Leary'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Köpek dikkat kesilip kafasını havaya kaldırdı.

"Atla bakalım," dedi Nico.

Daha önce hiç bir köpeğe binmemiştim ama Bayan O'Leary bu iş için yeterince büyüktü. Sırtına atlayıp tasmaına tütündüm.

"Bu yolculuk çok yorucu olacak," dedi Nico. "Bu yüzden sık sık bu şekilde seyahat etmek mümkün değil. Bir de en iyi sonuç geceleri alınır. Ama tüm gölgeler aynı maddenin parçasıdır. Sadece tek bir karanlık vardır. Yeraltı'nın yaratıkları karanlığı bir yol ya da kapı olarak kullanabilir."

"Neden bahsettiğini anlamadım," dedim.

"Sorun değil. Bunu öğrenmek benim de çok vaktimi aldı. Ama Bayan O'Leary ne yapacağını biliyor. Ona nereye gitmek istediğini söyle. Westport, Connecticut'ta May Castellan'ın evine gideceğini söyle."

"Sen gelmiyor musun?"

"Merak etme, seninle orada buluşuruz."

Aslında biraz endişeliydim ama Bayan O'Leary'nin kulağına eğilip "Tamam kızım," dedim, "şey, lütfen beni Westport, Connecticut'ta May Castellan'ın evine götürür müsün?"

Bayan O'Leary havayı kokladı. Sonra karanlık ormana doğru döndü. Daha sonra da öne atılıp dosdoğru bir meşe ağacına doğru ilerlemeye başladı.

Ağaca çarpmadık ama ayın karanlık yüzü kadar soğuk bir karanlığın içine daldık.

BÖLÜM ALTI

KURABİYELERİM YANIYOR

Eğer aşağıdakilerden korkuyorsanız gölge yolculuğunu hiç önermem:

- a) Karanlık,
- b) Tüylerinizin diken diken olması,
- c) Tuhaf sesler,
- d) Suratınız soyulacakmışçasına bir hızla hareket etmek.

Diğer bir deyişle yolculuk harikaydı. Bir an etrafım öylesine karardı ki burnumun ucunu göremez oldum. Sadece ellerimin altındaki Bayan O'Leary'nin postunu ve onun sıkı sıkıya tuttuğum bronz tasmaını hissedebiliyordum.

Sonra gölgeler yerini başka bir manzaraya bıraktı. Connecticut ormanlarında bir yamacın üstündeydik. En azından burası Connecticut'a benziyordu. Buraya daha önceden de birkaç kez gelmiştim. Etrafta bir sürü ağaç, alçak taş duvarlar, kocaman evler falan vardı. Yamacın yan tarafında otoyola açılan dar bir geçit gözüküyordu. Diğer tarafısa birisinin evinin arka bahçesine açılıyordu. Evin bahçesi çok genişti. Aslında buna bahçeden çok, işlenmemiş arazi demek daha doğru olacak. Beyaz ev iki katlıydı ve koloni tarzında inşa edilmişti. Bir otoyola açılan bir geçidin yanında

olması dışında, sanki her şeyden uzakta, tek başına oracıkta duruyordu. Mutfak penceresinde soluk bir ışığın yandığını gördüm. Bir elma ağacının dalına paslanmış bir salıncak asılıydı.

Kendi bahçesi olan böyle bir evde yaşadığımı hayal bile edemiyordum. Bugüne dek ya minnacık bir apartman dairesinde ya da yatılı okulda yaşamıştım. Şayet burası Luke'un eviyse evden neden kaçtığımı merak ediyordum doğrusu.

Bayan O'Leary yorgun görünüyordu. Nico'nun bana bu yolculuğun yorucu olacağını söylediği geldi aklıma. Hemen köpeğin sırtından indim. Köpek tüm dişlerini göstererek öyle bir esnedi ki bunu bir T-Rex görse ödü kopardı. Daha sonra gümbürtüyle yere çöktü.

Nico hemen yanı başımda beliriverdi. Sanki gölgeler bir anda koyu bir renge bürünmüş, onu buraya getirmişti. Nico tökezleyince hemen koluna yapıştım.

Gözlerini ovuşturup "İyiyim," dedi.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Deneye deneye öğrendim. Birkaç kez duvarlara falan tosladım. Birkaç kez de yanlışlıkla kendimi Çin'de buldum."

Bu arada köpek horlamaya başlamıştı. Eğer tam arkamızdan işlek bir otoyol geçmiyor olsaydı, horlama sesi yeri göğü inletebilirdi.

"Sen de mi uyuyacaksın?" diye sordum Nico'ya.

Hayır manasında kafasını salladı. "İlk kez gölge yolculuğu yaptığımda bir hafta kendime gelememiştım. Artık sadece kendimi biraz yorgun hissediyorum ama gecede sadece bir-iki kez bu şekilde seyahat edebiliyorum. Bayan O'Leary'nin bir süre dinlenmesi gerekecek."

"Kapıyı çalacağız," dedi Nico.

Kadın, parmaklarını elektrik prizine sokmaktan hoşlanan tiplere benziyordu. Bembeyaz saçları elektriğe çarpılmış gi-

biydi. Pembe renkli ev elbisesinde yanık ve kül lekeleri vardı. Gülümsediğinde suratı tuhaf bir biçimde geriliyordu. Gözlerindeki tuhaf parıltıdan onun kör olabileceğini düşündüm.

Kadın Nico'ya sarılıp "Ah, benim canım oğlum!" dedi. Nico'nun neden Luke olduğunu düşündüğünü merak ettim çünkü ikisi birbirine hiç benzemiyordu. Ama kadın sonra bana bakıp "Luke!" diye bağırdı.

Bu sefer Nico'yu tamamen unutup bana sarıldı. Üstü başı yanık kurabiye kokuyordu. Bir korkuluk kadar zayıf olduğu halde, bana sımsıkı sarıldığında nefesim kesildi.

"İçeri gelin!" dedi ısrarla. "Size öğle yemeği hazırlayayım!"

Bizi hemen içeri soktu. Evin salonu, girişinden de tuhaftı. Her boşluğu aynalar ya da mumlar dolduruyordu. Nereye baksam kendi aksimi görüyordum. Şöminenin üstünde bir saat vardı. Saatin yelkovanı bronzdan yapılmış minik bir Hermes heykeliydi. Habercilerin Tanrısı'nın bu yaşlı kadına nasıl aşık olduğunu anlamak biraz güçtü.

Sonra şöminenin üstündeki çerçeveli fotoğrafı görünce donup kaldım. Fotoğraf tıpkı Rachel'ın tablosunu andırıyordu. Bu, Luke'un dokuz yaşındaki haliydi. Fotoğraftaki Luke sapsarı saçlı, suratında kocaman bir gülümsemeyle iki ek-sik dişini gösteren bir çocuktü. Suratında yara izi olmadığından, başka birisi gibi görünüyordu. Çok daha özgür ve mutlu gibiydi. Acaba Rachel bu fotoğrafı nerede görmüştü?

Bayan Castellan beni evin arka tarafına götürüp "Bu raftan canım!" dedi. "Ha, bu arada onlara geri döneceğini söylemiştim. Geri geleceğini biliyordum!"

Bizi mutfak masasının etrafına oturttu. Tezgahın üstünde yüzlerce ama gerçekten de yüzlerce plastik kutu duruyor-

du. Her birinin içinde fıstık ezmesi ve reçelli sandviçler vardı. En alttaki kutunun içindekiler küflenmiş, yemyeşil olmuştu. Sanki uzun süredir bu kutular orada duruyormuş gibi bir hisse kapıldım. Kutulardan yayılan koku bana altıncı sınıfta okuldaki dolabımı hatırlatmıştı. Ve inanın bana, bu koku bana hiç de iyi şeyler hatırlatmıyordu.

Fırının üstünde bir sürü fırın kağıdı vardı. Her birinin üzerinde de yarım düzine kadar yanmış kurabiye. Lavabonun içi boş plastik meyve suyu kutularıyla doluydu. Musluğun hemen yanında, tüm bu dağınıklığı koruyormuş gibi duran, içi doldurulmuş bir Medusa oyuncakı bekliyordu.

Bayan Castellan dolaptan fındık ezmesiyle reçeli alır almaz kendi kendine mırıldanmaya başladı ve hemen yeni sandviçler yapmaya koyuldu. Fırından yanık kokusu geliyordu. İçimden bir ses, maalesef bu fırından çıkaracağı kurabiyeleri bize ikram edeceğini söylüyordu.

Musluğun tepesine, pencerenin pervazına gazetelerden, dergilerden kesilmiş bir sürü irili ufaklı fotoğraf iliştilmişti. Bunlar Hermes'in, Amerika Çiçek Zinciri ile Hızlı Kuru Temizleme Servisi amblemlerinde ve tıp malzemeleri reklamlarındaki, Hermes'in sembolü olan kaduseusların fotoğraflarıydı.

İçim fena olmuştu. Hemen oradan çıkıp gitmek istiyordum ama Bayan Castellan sürekli bana gülümsüyor, bir yandan da bir yere gitmemem için bana sandviç hazırlıyordu.

Nico öksürdü. "Şey, Bayan Castellan?" dedi.

"Hı hı?"

"Size oğlunuzla ilgili sorular sormak istiyorduk."

"Ay, tabii! Bana onun asla geri gelmeyeceğini söylediler. Ama ben geri döneceğini biliyordum." Bayan Castellan şefkatle yanağımı okşayıp bana üstüne fındık ezmesi sürül-

müş ekmek dilimleri uzattı.

"Onu en son ne zaman görmüştünüz?" diye sordu Nico.

Bayan Castellan gözlerini boşluğa dikti.

Dalgın bir ifadeyle "Evden kaçtığımda daha çok küçük-tü," dedi. "Daha üçüncü sınıftaydı. Bu, evden kaçmak için epey küçük bir yaş! Öğle yemeğine kadar geri döneceğini söylemişti. Ben de beklemeye başladım. Luke fındık ezmeli sandviçleri, kurabiyeleri ve meyve suyunu çok sever. Çok geçmeden gelir..." Sonra bana baktı ve gülümsedi. "Luke, evladım, sen gelmişsin!" dedi. "Ne kadar da yakışıklı olmuşsun. Gözlerin tıpkı babanın gözlerini andırıyor."

Hermes'in musluğun üzerinde duran fotoğraflarına baktı. "O çok iyi bir adam. Gerçekten de öyle. Arada sırada beni ziyarete gelir."

Diğer odadaki saatin kollarının tıkr tıkr döndüğünü duyabiliyordum. Suratıma bulaşan fındık ezmesini silip *Artık gitsek nasıl olur?* dercesine, çaresizlik içinde Nico'ya baktım.

"Hanımefendi, şey... acaba gözlerinize ne oldu?" diye sordu Nico.

Kadının bakışları bir tuhaftı. Sanki Nico'ya bir çiçek dübününün ardından bakıyormuş gibi bir hali vardı. "Luke bunun nedenini biliyor," dedi. "Sen doğmadan önceydi, değil mi? Benim... nasıl derler, özel bir yeteneğim var. Şeyin arındakileri görebiliyorum."

"Sis'ten mi bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Evet, canım." Kadın hevesle kafasını salladı. "Bana çok önemli bir görev vermişlerdi. Yani, çok önemli birisiyim!"

Nico'ya baktım ama o da en az benim kadar şaşkın gözüküyordu.

"Ne tür bir görevdi bu? Neler oldu?"

Bayan Castellan suratını buruşturdu. Elindeki bıçağı sandviç ekmeğinin üstüne dayadı. "Ama beceremedim, değıl mi?" dedi. "Halbuki baban bana bu görevi almamamı söylemişti. Bunun çok tehlikeli olabileceğini söylemişti. Ama bunu yapmak zorundaydım. Bu görev benim alın yazımdı! şimdi... ne yazık ki bu görüntüleri zihnimden bir türlü atamıyorum. Görüntüler her şeyi bulanıklaştırıyor. Biraz kurabiye alır mısın hayatım?"

Kadın fırından bir tepsi kurabiye çıkardı ve bir düzine kadar kömürleşmiş çikolata parçacıklı kurabiyeyi masasının üstüne boşalttı.

"Luke o kadar iyi bir çocuktuk ki," diye mırıldandı. "Beni korumak için evden kaçtığını biliyor muydunuz? Eğer evden kaçarsa canavarların beni tehdit etmeyeceğini söylemişti. Ona canavarların beni asla tehdit edemeyeceklerini söylemiştim! Canavarlar bütün gün evin girişinde oturuyorlar, hiç içeri girmiyorlar." Kadın pencerenin pervazındaki içi doldurulmuş Medusa oyuncığını aldı. "Öyle değıl mi Bayan Medusa?" dedi. "Yok, canavarlar bana hiçbir şey yapamazlar." Sonra, gülümseyerek bana baktı. "Eve döndüğüne ne kadar sevindim anlatamam. Benden utanmadığını biliyordum zaten!"

Oturduğum yerde hafifçe kıpırdandım. Kendimi Luke'un sekiz-dokuz yaşındaki halinin yerine koydum ama sonra karşımdakinin annem olmadığı geldi aklıma.

"Bayan Castellan," dedim.

"Anne desene bana?" dedi.

"Şey, tamam. Luke evden kaçmadan önce onu görmüş müydünüz?"

"Tabii ki!"

Kadının tüm bunları hayal edip etmediğini bilmiyordum.

Bayan Castellan eve gelen postacının Luke olduğunu söyledi. Nico heyecanla doğruldu.

"Bu ne zamandı?"

"Şey, sanırım... hay aksi..." Kadının suratı asıldı. "Luke son geldiğinde çok farklı görünüyordu. Suratında kocaman bir yara izi vardı. Korkunç bir yara izi. Sesi de çok kederliydi..."

"Peki, ya gözleri?" dedim. "Gözleri altın renkli miydi?"

Kadın gözlerini kırpıştırıp "Altın mı?" dedi. "Yok canım. Luke'un gözleri mavidir. Harikulade, masmavi gözleri vardır onun!"

Demek Luke buraya gerçekten de gelmişti. Ama buraya geçen yazdan önce gelmiş olmalıydı, yani Kronos'a dönüşmeden önce.

Nico elini kadının kolunun üstüne koyup "Bayan Castellan, bakın bu çok önemli," dedi. "Luke sizden bir şey istedi mi?"

Kadın sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi suraünü buruşturdu. "Sadece... sadece onun için dua etmemi istedi," dedi. "Ne tatlı çocuk, değil mi?" Sonra tereddütle bize baktı. "Bir nehre gideceğini söyleyip onun için dua etmemi istedi. Ben de istediğini yaptım. Tabii ya, onun için dua ettim."

Nico zafer kazanmış gibi bana baktı. "Teşekkür ederiz hanımefendi," dedi. "Öğrenmek istediğimiz tek şey—"

Birden Bayan Castellan güçlükle nefes almaya başladı. İki büküm oldu ve kurabiye tepsisi yere düştü. Hemen Nico'yla ayağa fırladık.

"Bayan Castellan?" dedim.

"AHHHH." Kadın doğruldu. Tökezleyerek kaçarken neredyse mutfak masasının üstüne düşüyordum. Kadının gözleri aniden yeşil bir parlıltıyla dolmuştu.

Çok daha kalın bir ses tonuyla "Evladım," dedi. "Onu korumam gerek! Hermes, bana yardım et! Bu onun alın yazısı değil... hayır!"

Nico'yu omuzlarından yakalayıp sanki bir şey anlatmak istercesine sarsmaya başladı. "Bu onun alın yazısı değil!"

Nico boğuk bir çığlık atıp kadından kurtuldu. Kılıcının kabzasına yapıştı. "Percy, hemen buradan gitmemiz gerek."

Bayan Castellan aniden yere düştü. Hemen öne atılıp masaya çarpmadan onu yakaladım. Sonra da güç bela bir sandalyeye oturttum.

"Bayan Castellan?" dedim.

Kadın ağzında bir şeyler geveleyip kafasını salladı. "Hay aksi," dedi. "Ku- kurabiyeleri yere dökmüşüm. Ne aptalım."

Gözlerini kırptırınca normale döndü. Daha doğrusu, gözlerindeki yeşil parıltı kayboldu.

"İyi misiniz?" diye sordum.

"Tabii ki iyiyim canım," dedi. "Neden sordun?"

Nico'ya baktım ve bana sessizce *Git* dediğini gördüm.

"Bayan Castellan, az önce bize bir şey söylüyordunuz," dedim. "Oğlunuzla ilgili bir şey."

"Öyle mi?" dedi Bayan Castellan dalgın dalgın. "Evet, oğlumun masmavi gözleri vardır. Onun mavi gözlerinden bahsetmiyor muyduk? O kadar yakışıklı bir çocuktur ki o!"

Nico telaşla "Gitmeliyiz," dedi. "Luke'a... şey, selamlarınızı iletiriz."

Bayan Castellan ayağa fırlayıp "Ama gidemezsiniz!" dedi. Geriye çekildim. Yaşlı bir kadından korktuğum için kendimi salak gibi hissediyordum ama Luke'un annesinin hem sesi değişmişti hem de Nico'yu kolundan yakalayivermişti...

"Hermes az sonra gelecek," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Bu çocuğu kendi gözleriyle görmek isteyecektir!"

"Belki bir dahaki sefere," dedim. "Şeyler için teşekkür ederiz..." Yere saçılmış olan yanık kurabielere baktım. "Her şey için teşekkürler."

Kadın arkamızdan koşup bize meyve suyu ikram etmeye çalıştı ama bir an önce o evden çıkmalıyım. Ön avluda bileğime yapıştı, korkudan ödüm patladı. "Luke, kendini sakın tehlikeye atma. Bana söz ver," dedi.

"Tamam... anne."

Ona anne diye hitap edince gülümsedi. Bileğimi bırakü. Ön kapıyı kapatırken kadının mumlarıyla konuştuğunu duyabiliyordum: "Duydunuz mu? Kendini tehlikeye atmaya-cak. Böyle yapacağını biliyordum!"

Kapı kapandıktan sonra Nico'yla birlikte koşmaya başladık. Bir an için evin girişindeki içi kum dolu bez hayvanların bize sırttığını gördüm sanki.

Bu arada bizi yamaçta beklemekte olan Bayan O'Leary kendisine bir arkadaş bulmuştu.

Halka biçiminde dizilmiş taşların ortasına bir kamp ateşi yakılmıştı. Sekiz yaşlarında bir kız çocuğu bağdaş kurmuş, Bayan O'Leary'nin yanına oturmuştu. Kız, köpeğin cehen-nem tazılarına özgü kulaklarını okşuyordu.

Kızın sıradan kahverengi saçları, yine aynı sıradanlıkta kahverengi bir elbisesi vardı. Başına bir mendil bağlamıştı. Bu haliyle Amerika'ya ilk yerleşen halkın çocuklarına benziyordu. Tıpkı *Küçük Ev* dizisindeki karakterlerin hayaleti gibiydi. Ateşi bir değnekle karıştırdı. Ateş aniden sıradan ateşten daha da kırmızı bir renk alıp parladı.

Bizi görünce "Merhaba," dedi.

Aklımdan geçen ilk şey, kızın bir canavar olduğuydu. Eğer bir melezseniz ve ormanda tek başına dolaşan küçük

bir kız görürseniz, o anda yapabileceğiniz en iyi şey, hemen kılıcınızı çekip saldırıya geçmektir. Ayrıca Bayan Castellan'la tanışmak beni çok sarsmıştı.

Ancak Nico küçük kızın önünde eğildi. "Tekrar merhaba hanımım," dedi.

Kız en az ateş kadar kıpkırmızı gözleriyle dikkatle beni süzdü. En iyisi eğilip selam vereyim diye düşündüm.

"Otur Percy Jackson," dedi. "Bir şeyler atıştırmak ister miydin?"

Luke'un evindeki küflü fındık ezmeli sandviçlerden ve yanık kurabiyelerden sonra iştahım kaçmıştı ama kızın elini havada şöyle bir sallamasıyla ateşin yanı başında bir sürü yiyecek belirdi. Tabak tabak rosto et, haşlanmış patates, tereyağlı havuçlar, taze ekmek ve uzun süredir tadına bakmadığım bir yığın başka yiyecek duruyordu gözlerimin önünde. Midem guruldamaya başladı. Bunlar insanların evlerinde pişirdiği düşünülen ancak asla pişirmediği türden yiyeceklerdi. Kız, Bayan O'Leary için bir buçuk metre uzunluğunda bir kemik yarattı. Köpek iştahla hemen kemiği kemirip parçalara ayırmaya koyuldu.

Nico'nun yanma oturdum. Yiyeceklerden aldık ve tam yemeye başlayacaktık ki bunu yapmamamız gerektiğini düşündüm.

Yemeğimi tıpkı kampta yaptığımız gibi ateşe attım. "Tanrılara," dedim.

Küçük kız gülümsedi. "Teşekkürler. Ateşin muhafızı olduğum için, her adaktan benim payıma da düşer," dedi.

"Seni şimdi tanıdım," dedim. "Kampa ilk geldiğinde ortak alanda kamp ateşinin yanında oturuyordun."

"Evet, ama sen benimle hiç konuşmamıştın," dedi kız hüznü bir tavırla. "Gerçi çoğu kişi benimle konuşmaz ya,

neyse. Ama Nico konuşmuştu. Senelerdir benimle konuşan ilk kişi de oydu. Kampta genellikle herkes telaş içinde bir yerlere koşturup duruyor. Ziyarete gelen akrabalara ayıracak vakitleri yok."

"Sen Hestia olmalısın," dedim. "Ocak tanrıçası."

Evet manasında kafasını salladı.

Pekala... Demek tanrıça sekiz yaşındaki bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Tanrıların diledikleri gibi görünebildiklerini biliyordum.

Nico "Tanrıçam," dedi, "neden siz de Tayfun'la savaşıyor diğer Olimposlularla birlikte değilsiniz?"

"Ben savaşmaktan pek anlamam." Tanrıçanın kırmızı gözleri parıltıydı. O anda gözlerinin sadece yanan ateşi yansıtmadığını fark ettim. Tanrıçanın gözlerinin içi ateşlendi ama Ares'in gözlerine pek benzemiyordu. Hestia'nın gözlerinde sevecen ve tatlı bir ifade vardı.

"Ayrıca diğer tanrılar yokken birisinin evde ocağı tütürmesi gerek, değil mi?"

"Yani Olimpos Dağı'na siz mi göz kulak oluyorsunuz?"

"Buna pek 'göz kulak olmak' denemez. Ama başınızı soğuk sıcak bir yere, ev yemeğine ihtiyacınız olursa beni ziyaret edin. Haydi, bir şeyler yiyin şimdi."

Tepeleme yiyeceklerle dolu tabağımla hızla silip süpürdüm. Nico da en az benim kadar hızlı davranmıştı.

"Yemekler çok güzel," dedim. "Teşekkürler Hestia."

O anda parlak gözlü, manyak gibi gülen, bedeni bir başka güç tarafından ele geçirilmiş gibi davranan yaşlı kadını unutuvermiştim.

Tanrıça kafasını salladı. "May Castellan'la iyi vakit geçirdiniz mi?"

"Onun nesi var?" diye sordum.

"O büyük bir yetenekle dünyaya geldi," dedi Hestia. "Sis'in ardındakileri görebiliyor."

"Tıpkı annem gibi," dedim. Tabii, içimden bir yandan da *Tıpkı Rachel gibi* diye geçiriyordum. "Ama gözleri öyle bir parılıyordu ki..."

Tanrıça kederli bir ifadeyle "Kiminin laneti, diğerlerinden daha iyi görmek," dedi. "Aslında bir süre May Castellan'ın birçok yeteneği vardı. Hermes'in dikkatini çekmişti. Çok tatlı bir oğullan oldu. Kısa bir süre mutlu mesut yaşadı. Ama sonra haddini aştı."

Bayan Castellan ne demişti? *Bana çok önemli bir görev vermişlerdi. Ama beceremedim.* İçimden acaba ne tür bir görev insanı bu hale getirebilir diye düşünmeden edemedim.

"Peki, bir süreliğine çok mutluydu demek," dedim. "Ama sonra oğlunun geleceği için endişelenmeye başladı. Yani, onun Kronos'a dönüşeceğini biliyormuş gibi davrandı. Acaba... onu bu hale getiren şey ne?"

Tanrıçanın suratına kasvetli bir ifade çöktü. "Bu, pek de anlatmaktan hoşlandığım bir öykü değil. Ama May Castellan gereğinden fazla şey gördü diyebilirim. Eğer Luke'u iyi tanımak istiyorsanız, işe önce ailesinden başlamanız gerek."

Gözümün önüne May Castellan'ın musluğun üstüne iliştiği hüznünlü fotoğraflar geldi. Acaba Luke küçükken de Bayan Castellan böyle çılgın mıydı diye düşündüm. Bu yeşil gözlü çılgın kadın, dokuz yaşındaki bir çocuğu ciddi bir biçimde korkutabilirdi. Eğer Hermes senelerce onları ziyaret etmemiş de Luke'u annesiyle tek başına bırakmışsa...

"Luke'un evden kaçtığına şaşmamak gerek," dedim. "Yani, annesini öyle yapayalnız bırakmaması gerekirdi ama o

daha küçük bir çocukmuş. Hermes'in onlara sahip çıkması gerekirdi."

Hestia, Bayan O'Leary'nin kulaklarının arkasını kaşıyordu. Cehennem tazısı keyiflenmiş, kuyruk sallamaya başlamıştı ki yanlışlıkla bir ağacı yere deviriverdi.

"Başkalarını yargılamak kolay," dedi Hestia. "Peki, Luke'un peşinden gitmeyi düşünüyor musunuz? Aynı güce erişmeyi mi deneyeceksiniz?"

Nico tabağını yere koydu. "Başka bir seçeneğimiz yok hanımım," dedi. "Bu, Percy'nin tek şansı."

"Hmm." Hestia elini açtı ve bir ateş peyda oldu. Elinde beliren ateş ta dokuz metre yukarı yükseldi. Alevler suratını yalayıp geçti. Sonra ateş belirdiği gibi yok oldu.

Hestia bana bakıp "Tüm güçler harikulade olmaz," dedi. "Bazen kişinin sahip olabileceği en büyük güç, kabullenme gücüdür. Bana inanıyor musun?"

"Hı hı," dedim. Tanrıçanın o dehşet verici ateş gücünü kullanmaması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Tanrıça gülümsedi. "Sen iyi bir kahramansın Percy Jackson," dedi. "Kendini beğenmiş değilsin. Bu hoşuma gidiyor. Ama daha bir fırın ekmek yemen lazım. Dionisos bir tanrı olduğunda, kendi krallığını onun için feda ettim. Tanrılar arasında bir iç savaş çıkmasını ancak bu şekilde önleyebildim."

"Evet, Dionisos tanrı olunca heyette bir dengesizlik oluşmuştu," dedim. "Yedi erkeğe karşı beş kadın kalmıştınız."

Hestia omuzlarını silkti. "En iyi çözüm buydu ama en mükemmel çözüm değildi tabii. Artık ateşi ben besliyorum. Yavaş yavaş arka plana çekiliyorum. Artık kimse Hestia'nın yaptığı iyi şeyler hakkında destansı şiirler yazmayacak. Birçok melez benimle konuşmaya bile tenezzül etmiyor. Ama

bunların bir önemi yok. Barışı sağlıyorum. Gerektiğinde geri çekiliyorum. Bunu sen de yapabilir misin?"

"Ne demek istediğini anlayamadım," dedim.

Hestia dikkatle beni süzdü. "Henüz anlamam güç olabilir," dedi. "Peki, görevine devam edecek misin?"

"Bu yüzden mi buradasınız?" diye sordum. "Beni daha da ileri gitmemem için uyarmak için mi?"

Hestia kafasını salladı. "Burada olmamın nedeni şu: hiçbir çözüm işe yaramadığında, tüm tanrılar savaşa gittiklerinde, geriye bir tek ben kalıyorum. Ev. Ocak. Ben son Olimposluyum. Nihai kararını verdiğinde, beni hatırlamalısn."

Nihai karar derken takındığı tavır hiç hoşuma gitmemişti.

Önce Nico'ya, sonra da Hestia'nın alev alev yanan gözlerine baktım. "Görevime devam etmem gerek hanımım. Luke'u, daha doğrusu Kronos'u durdurmalıyım."

Hestia tamam manasında kafasını salladı. "Pekala. Sana söylediğim şeyler dışında pek de yardımcı olmam mümkün değil. Ama bana adak sunduğun için seni kendi ocağına, yuvana geri yollayabilirim. Olimpos'ta görüşmek üzere Percy."

Hestia'nın ses tonunda tekinsiz bir hava vardı. Sanki bir daha karşılaştığımızda şartlar pek de iyi olmayacaktı.

Tanrıça elini salladı ve her şey siliniverdi.

Kendimi bir anda evde buldum. Nico'yla birlikte, annemin Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesinde, koltukta oturuyorduk. Bu iyi haberdi. Kötü haberse, odanın geri kalanının Bayan O'Leary tarafından istila edilmiş olmasıydı.

Yatak odasından boğuk bir ses geldi. Paul, "Bu postu kapının önüne kim koydu?" diye soruyordu.

Annem "Percy?" diye seslendi. "Sen mi geldin? İyi misin?"

"Buradayım!" diye seslendim.

Bayan O'Leary annemi görmek için arkasını dönmeye çalıştı ve duvardaki bütün resimleri yere indirip "HAV!" diye havladı. Daha önce annemle bir kere karşılaşmış ve ondan çok hoşlanmıştı ama bu uzun hikaye.

Evi düzene sokmamız birkaç dakika aldı. Köpek, oturma odasındaki eşyaların çoğunu yere yıkıp parçaladıktan ve komşularımızı öfkeden çıldırttıktan sonra, annemle Paul'u odadan çıkarıp mutfığa götürdüm. Bayan O'Leary hala oturma odasının büyük bir kısmını kaplıyordu ama bizi görebilmek için kafasını mutfak kapısından içeri uzatmakla yetindi. Nihayet mutlu mutlu yerine oturmuştu. Annem ona on beş kiloluk 'aile boyu' bir paket kıyma fırlattı. Bayan O'Leary kıymayı tek lokmada yutuverdi. Connecticut'a yaptığımız seyahati anlatırken Paul de bize limonata ikram etti.

Paul sanki beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi "Demek doğruymuş," dedi. Üstündeki beyaz bornoz cehenem tazısının tüyleriyle kaplanmıştı. Yer yer kırışmış saçları da darmadağındı. "Yani, canavarlar ve melez olman hakkında duyduklarım... hepsi gerçekmiş," dedi.

Evet manasında kafamı salladım. Geçen sonbaharda, Paul'e kim olduğumu açıklamıştım. Annem de bana destek vermişti. Ama o ana kadar Paul'ün bize inandığını hiç sanmıyordum.

"Bayan O'Leary için özür dilerim. Oturma odasını tanımayacak hale getirdi," dedim.

Paul komik bir şey söylemişim gibi gülmeye başladı. "Dalga mı geçiyorsun? Bu harika bir şey. Yani, arabamın

üstündeki izleri gördüğümde içime bir kurt düşmüştü ama şahit olduğum her şey inanılmaz!" dedi.

Sonra Bayan O'Leary'nin burnunu okşadı. Oturma odası zangırdadı. *GÜM, GÜM, GÜM*. Ya özel tim kapımızı kırıyordu ya da köpek kuyruğunu sallıyordu.

Gülümsemeden edemedim. Paul, hem İngilizce öğretmem hem de üvey babam olsa da çok iyi bir adamdı.

"Korkudan çıldırmadığın için teşekkürler," dedim.

Gözlerini fal taşı gibi açıp "Dehşet içindeyim," dedi. "Ama yine de olanlar inanılmaz!"

"Pekala," dedim, "ama az sonra anlatacaklarımı duyunca pek de öyle düşünmeyebilirsiniz."

Paul'e ve anneme Tayfun'dan, tanrılardan ve yaklaşmakta olan savaştan bahsettim. Sonra da Nico'nun planını anlattım.

Annem limonata bardağını sıkıca kavradı. Üstünde o eski pamuklu bornozu vardı ve saçlarını ensesinde toplamıştı. Kısa bir süre önce, bir hayalini gerçekleştirmiş, bir roman yazmaya başlamıştı. Kitabıyla gece yarılarına kadar uğraştığını anlamıştım; gözlerinin altındaki halkalar koyulaşmıştı.

Mutfak penceresinin ardında duran aydantel saksıda parılıyordu. Bu, geçen yaz Kalipso'nun adasından buraya getirdiğim büyülü bir bitkiydi. Annem ona o kadar iyi bakmıştı ki bitki bir sürü tomurcuk vermişti. Çiçeğin kokusu beni her seferinde sakinleştirmeyi başarıyordu. Ancak bir yandan da içimi bir hüzün kaplıyordu çünkü bana kaybettiğim arkadaşlarımı hatırlatıyordu.

Annem derin bir nefes aldı. Sanki bana göreve devam etmem gerektiğini nasıl söyleyeceğini düşünüyor gibiydi.

"Percy, bu görev çok tehlikeli," dedi. "Senin için bile çok tehlikeli."

"Biliyorum anne. Ölebilirim. Nico bunu bana söyledi zaten. Ama denemezsek—"

"Hepimiz öleceğiz," dedi Nico. Limonatasından bir yudum bile almamıştı. "Bayan Jackson, bu istilaya direnmemiz imkansız. Ve bir istila olacağı kesin."

"New York istila mı edilecek?" diye sordu Paul. "Bu mümkün mü? Peki, canavarları nasıl oluyor da göremiyoruz?"

Paul canavarlar sözcüğünü öyle bir söylemişti ki sanki hala bunların var olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

"Bilmiyorum," dedim. "Kronos'un dosdoğru Manhattan'a nasıl girebileceğini bilmiyorum ama Sis çok güçlü. Tayfun şu anda buraya doğru ilerliyor ama ölümlüler bunun büyük bir kasırga olduğunu düşünüyorlar."

Nico "Bayan Jackson," dedi, "Percy'ye bu görev için onay vermeniz gerek. İşlemlere *derhal* başlamalıyız. Luke'un annesiyle karşılaşana dek bundan pek emin değildim ama artık eminim. Bu işlem daha önce iki kez başarıyla gerçekleştirildi. Her iki seferde de kahramanların anneleri bu görev için onay vermişlerdi. Bir annenin oğlunun tehlikeye atılmasına onay vermesi gerek."

Annem başını iki yana sallayarak "Buna onay vermemi nasıl beklersin?" dedi. "Bu çılgınlık. Percy, görev çok tehlikeli -"

"Anne, bu işi sensiz yapamam," dedim.

"Peki, bu *işlemden* sağ çıkarsan..."

"Savaşa katılmam gerekecek. Kronos'a karşı. Ve sadece birimiz galip geleceğiz."

Anneme kehanetin tamamını anlatmamıştım. Yani, lanetli bir silahın ruhumu alacağını ve beni öldüreceğini... Böylesine korkunç bir sonla karşılaşacağımı bilmesine gerek

yoktu. Kronos'u durdurup ölmeden önce tüm dünyayı kurtarmış olacaktım.

Annem kederli bir ifadeyle "Ama sen benim oğlumsun," dedi. "Bunu yapa—"

Annemi ikna etmek için daha fazla ısrar etmem gerekecekti ama bunu yapmak istemiyordum. Mutfağında oturmuş, oğlunun geri dönmesini bekleyen zavallı Bayan Castellan'ı düşündüm. Ve o an ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Annem hep yanımda olmuş, her şeyi benim için kolaylaştırmaya çalışmıştı. Hem de etrafımdaki tüm canavarlara, tanrılara ve diğer şeylere rağmen. Maceralara atılma sesini bile çıkarmamıştı ve şimdi ondan ölümüme neden olabilecek bir şey için onay istiyordum.

Paul'le göz göze gelince onun beni anladığını fark ettim.

Annemin ellerini tutup "Sally," dedi. "Bunca senedir senin, Percy'nin neler çektiğinizi anladım desem yalan olur. Ama bana sanki... Percy bu göreve giderek asil bir şey yapacakmış gibi geliyor. Keşke onun kadar yürekli olabilseydim."

Boğazıma bir şeyler düğümlendi. Her zaman böyle iltifatlar almıyordum ne de olsa.

Annem gözlerini limonatasına dikmişti. Ağlamamaya çalışıyordu. Hestia'nın söyledikleri geldi aklıma. Bazen geri çekilmenin, teslim olmanın büyüklük olduğundan bahsetmişti. Belki de annem de o anda benzer düşünceler içindeydi.

Nihayet bana baktı ve "Percy, sana onayımı veriyorum," dedi.

Ama hiçbir şey olmadı. Yani, mutfakta aniden bir şimşek falan çakmamıştı.

Nico'ya baktım.

Her zamankinden daha da heyecanlı görünüyordu ama

başını aşağı yukarı salladı. "Vakit geldi," dedi.

"Percy, sana bir şey daha söylemek istiyorum," dedi annem. "Eğer Kronos'u yenmeyi başarırısan, bana bir işaret yolla." Çantasını açıp bana bir cep telefonu uzattı.

"Anne biliyorsun ki melezler cep telefonu kullana—"

"Biliyorum," dedi. "Ama bunu yine de yanma al. Eğer beni arayamazsan... Manhattan'ın herhangi bir yerinden görebileceğim başka bir işaret yolla. İyi olduğunu bileyim en azından."

"Tıpkı Theseus gibi," dedi Paul. "Evine, yani Atina'ya geri döndüğünde, beyaz yelkenleri açması gerekiyordu."

"Ama bunu yapmayı unuttu," dedi Nico. "Sonra da babası çaresizlik içinde sarayın çatısından aşağı atladı. Yine de iyi fikirdi aslında."

"Peki ya bir bayrak sallayıp ateş falan yakamaz mısın?" dedi annem. "Olimpos'a vardığında, Empire State Binası'na gittiğinde demek istiyorum."

"Peki, mavi renkli bir şeyle işaret vereceğim o halde," dedim.

Senelerdir aramızda mavi renkli yiyecekler hakkında şa-kalaşır dururduk. Mavi en sevdiğim renkti ve annem de beni mutlu etmek için her şeyi mavi renkli yapardı. Her sene doğum günümde hazırladığı pastalar, Paskalya sepetim ve Noel şekerlerim mavi renkliydi.

"Tamam," dedi annem. "Senden mavi renkli bir işaret bekleyeceğim. Bu arada, sarayların çatılarına çıkıp aşağı atlamamak için de çaba göstereceğim."

Son bir kez bana sarıldı. Ona veda etmek istemiyordum. Paul'ün elini sıktım. Sonra Nico'yla birlikte mutfak kapısının oraya gidip Bayan O'Leary'ye baktık.

"Kusura bakma kızım," dedim. "Sanırım yine gölge yol-

culuğuna çıkacağız."

Köpek acıklı bir sesle inleyip patileriyle burnunu örttü.

"Ŗimdi nereye gidiyoruz? Los Angeles'a mı?" diye sordum Nico'ya.

"Hiç gerek yok," dedi. "Yeraltı Krallığı'na giden baŖka bir yol daha var."

BÖLÜM YEDİ

MATEMATİK ÖĞRETMENİM ARABASIYLA BENİ GİDECEĞİM YERE BIRAKIYOR

Central Park'a gidip gölün kuzeyine doğru ilerledik. Bayan O'Leary bir sürü kayalığın üstünden geçerken epey yolmuştu benziyordu. Etrafı koklamaya başladığında tuvaletini yapacağını sandım ama Nico "Sorun değil," dedi. "Sadece eve giden yolu koklayıp öğrenmeye çalışıyor."

Suratımı buruşturdum. "Kayaların arasında mı yapıyor bunu?"

"Yeraltı'nın iki ana girişi var," dedi Nico. "Los Angeles'ta-
kini biliyorsun."

"Charon'un araba vapuru."

Nico evet manasında başını salladı. "Birçok ruh araba vapuruyla gider oraya ama biraz daha karmaşık, başka bir yol daha var," dedi. "Orpheus'un Kapısı."

"Arplı amca mı?"

"Lirli amca. O işte. Müziğiyle toprağı büyüleyip Yeraltı Dünyası'na yeni bir kapı açabiliyordu. Böylece ta Hades'in sarayına kadar gidip neredeyse karısının ruhunu ele geçirmeyi başarmıştı."

Bu öyküyü hatırlıyordum. Karısını dünyaya geri götürürken Orpheus'un arkasına bakmaması gerekiyordu ama bu hatayı işlemişti. Kafa karıştıran, sonu ölümle biten, melezleri bir tuhaf yapan, bildik öykülerdendi anlayacağınız.

Şaşırmış gibi yapıp "Demek Orpheus'un Kapısı bu," dedim ama karşımda duran şey gözüme hala kayalık gibi gözüküyordu. "Kapı nasıl açılıyor?"

"Müziğe ihtiyacımız var" dedi Nico. "Şarkı söyleyebilir misin?"

"Şey, yok," dedim. "Kapıyı çekip açsana? Sen Hades'in oğlu değil misin?"

Şarkı söyleyecek olsam kapı açılmaz, bir heyelan meydana gelebilirdi.

"Daha iyi bir fikrim var," dedim. Ve bağırdım: "KIVIRCIK!"

Uzun bir süre bekledik. Bayan O'Leary kıvrılıp şekerleme yapmaya başladı. Ormandaki çekirgelerin ve bir baykuşun sesini duyabiliyordum. Central Park'ın batısında trafik her zamanki gibi olanca yoğunluğuyla akıyordu. Yakınlardaki bir patikadan at nalı sesleri geliyordu. Büyük bir ihtimalle bir atlı polis devriye geziyordu. Sabahın birinde parkta yaya-
payalınız iki çocuk bulsalar, herhalde çok hoşlarına giderdi.

"Olmayacak," dedi Nico.

Ama içime bir his dolmuştu. Duygu bağım aylardır ilk kez harekete geçmiş gibiydi. Yani, ya birçok kişi aynı anda doğa belgeseli seyretmeye başlamıştı ya da Kıvırcık burarlarda bir yerlerdeydi.

Gözlerimi yumup Kıvırcık'ı düşünmeye başladım.

Onun parkta olduğundan emindim. Peki, neden duygularını hissedemiyordum? Tek hissettiğim, kafatasımın arkasındaki o belli belirsiz uğultuydu.

Daha da yoğunlaşıp Kıvırcık dedim içimden.

Bir şey *Humm-hummmm*, dedi.

Zihnimde bir görüntü belirdi. Bir ormanda kocaman bir karaağaç gördüm. Ağaç ana yoldan uzaktaydı. Karmakarı-

şık kökler toprağı sarmış, yatağa benzer bir şey oluşturmuştu. İşte bu yatağın üstünde kollarım göğsünde kavuşturmuş, gözlerini yummuş vaziyette yatan bir satır vardı. İlk önce satirin Kıvırcık olup olmadığından emin olamadım. Sanki uzun süredir orada uyuyormuş gibi, üstü başı dallarla ve yapraklarla kaplanmıştı. Ağacın kökleri bedenini sarmış, onu yavaş yavaş toprağın alüna çekiyordu.

Kıvırcık, uyan dedim.

Ihhhhh, horrrr.

Dostum, üstün başın kir toz içinde kalmış. Uyan!

Kıvırcık'ın zihni *Uykum var*, diye yanıt verdi.

YEMEK dedim. *KREP!*

Gözleri aniden açılıverdi. Sanki Kıvırcık bir anda bir sürü şey düşünüyormuş gibi, zihnime düşünceler akın etti. Derken görüntü kayboldu. Bu öyle ani bir biçimde olmuştu ki neredeyse yere düşüyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Nico.

"Ona ulaştım. O... evet, evet, bence o buraya geliyor".

Bir dakika sonra yanımızdaki ağaç hafifçe kıpırdandı. Kıvırcık kafa üstü dallardan aşağı düştü.

"Kıvırcık!" diye bağırdım.

Bayan O'Leary ağaçtan düşen satirle tut yakala oyunu oynayıp oynamayacağımızı merak edip yukarı bakü.

"Meeeee," diye meledi Kıvırcık.

"İyi misin dostum?" diye sordum.

"İyiyim, iyiyim." Kıvırcık kafasını ovuşturdu. Boynuzları o kadar uzamıştı ki kıvr kıvr saçlarının iki-üç santimetre üstünde yükseliyordu. "Parkın diğer tarafındaydım. Orman perileri beni ağaçların tepesinden geçirerek buraya getirmek istediler. Ama yükseklik mevhumlarının olduğunu söyleyemeyeceğim doğrusu."

Kıvırcık sırtıp ayağa kalktı. Daha doğrusu, *toynaklarının* üstünde doğruldu. Geçen yazdan beri artık insan kılığına girmekten vazgeçmişti. Artık ne başlık ne de sahte ayak takıyordu. Hatta belinden aşağısı keçi bacakları olmasına rağmen kot pantolon bile giymiyordu. Tişörtünde *Arkadaşım Canavar* kitabının kapak resmi vardı. Üstü başı toz ve bitki özleriyle kaplıydı. Keçi sakalı daha da gürleşmiş, ona neredeyse erkeksi, ya da keçimsi mi demek lazım artık bilemedim, bir görünüm vermişti. Boyu da benimkine ulaşmıştı.

"Seni görmek ne güzel keçi adam," dedim. "Nico'yu hatırlıyorsun, değil mi?"

Kıvırcık kafasını sallayıp Nico'ya selam verdi, sonra bana sarılmak için üstüme atladı. Üstü başı yeni biçilmiş çim gibi kokuyordu.

"Perrrcy!" diye meledi. "Seni çok özledim! Kampı da özledim. Vahşi doğada iyi ençilada yapmıyorlar!"

"Senin için bayağı endişelendim," dedim. "Son *iki aydır* nerelerdeydin?"

"Son iki ay..." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Son iki aydır mı dedin? Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden hiç haber alamadık. Ardıç da seni çok merak etti. Sana İris mesajları yolladık ama..."

"Bir dakika." Kıvırcık kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. Sanki konumunu hesaplamaya çalışıyordu. "Hangi aydayız?"

"Ağustos."

Birden beti benzi attı. "Ama bu imkansız. Aylardan Haziran olması gerek. Biraz şekerleme yapmak için uzanmıştım..." Kıvırcık ellerime yapıştı. "Şimdi hatırladım!" dedi. "Adam beni yere devirdi Percy. Onu derhal durdurmalıyız!"

"Yavaş," dedim. "Sakin sakın anlat. Ne oldu?"

Kıvırcık derin bir nefes aldı. "Ben... ben Harlem Meer Mahallesi'ndeki ormanlık alanda geziniyordum. Sonra yer feci biçimde zangırdamaya başladı. Sanki çok güçlü bir şey vardı yakınlarda."

"Bu tür şeyleri hissedebiliyor musun?" diye sordu Nico.

Kıvırcık evet manasında kafasını salladı. "Pan öldüğünden beri, doğada bir şeyler ters gidince hissedebiliyorum. Sanki doğaya çıktığımda kulaklarım, gözlerim daha da keskinleşiyor. Her neyse, kokunun peşinden gitmeye başladım. Uzun siyah pardösülü bir adam parkta dolanıyordu. Adamın gölgesinin olmadığını fark ettim. Yani, güpegündüz ortalıkta dolanırken adamın gölgesi yoktu, düşünsenize. Yürürken bir de parıldıyormuş gibiydi."

"Serap gibi mi?" diye sordu Nico.

"Evet," dedi Kıvırcık. "İnsanların yanından her geçtiğimde -"

"Düşüp bayılıyorlardı, değil mi?" dedi Nico. "Yere uzanıp uyuyakalıyorlardı?"

"Aynen öyle! Adam gittikten sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi kalkıp işlerine güçlerine devam ediyorlardı."

Nico'ya baktım. "Bu siyah pardösülü adamı tanıyor musun?"

"Galiba," dedi Nico. "Kıvırcık, sonra ne oldu?"

"Adamı izlemeye başladım. Sürekli parkın etrafındaki binalara bakıyordu. Sanki bir şeyi hesaplıyordu. Derken yanından koşuya çıkmış bir kadın geçti. Kadın hemen kaldırıma uzanıp horuldamaya başladı. Siyahlı adam kadının atışını ölçecekmiş gibi elini kadının alına koydu. Sonra yürümeye devam etti. O anda onun bir canavar ya da daha beter bir şey olduğunu anladım. Adamı ta bu koruluğa, bu ak-

çaağaca kadar izledim. Onu yakalamak için orman perilerinden yardım isteyecekken arkasını döndü ve..."

Kıvırcık yutkundu. "Percy, adamın suratını görmeliydin. Suratının neye benzediğini bir türlü anlayamadım çünkü sürekli değişiyordu. Ona bakınca üstüme uyku çöktü. 'Ne yapıyorsun?' dedim. 'Etrafa bakmıyorum. Savaştan önce savaş alanını mutlaka gözden geçirmek gerek,' dedi. Sonra, inanmazsın, çok sağlam bir yanıt verdim, lafı gediğine koydum anlayacağın: 'Bu orman benim korumam alında. Burada savaş başlatamazsın!' Şu işe bak, adam gülmeye başladı. 'O halde, şanslısın,' dedi. 'Gücümü asıl olaya saklıyorum, minik satir. Sadece kısa bir şekerleme yapmanı sağlayacağım. Tatlı rüyalar,' dedi. Son hatırladığım şey de bu zaten."

Nico derin bir of çekti. "Kıvırcık, sen Morpheus'la, yani rüya tanrısıyla karşılaşmışsın. Uyanabildiğin için şanslısın."

"İki ay," diye homurdandı Kıvırcık. "Beni tam iki ay boyunca uyuttu!"

Tüm bunların ne manaya geldiğini anlamaya çalıştım. Bunca zamandır Kıvırcık'la iletişim kuramamam bundandı demek.

"Peki, orman perileri neden seni uyandırmadılar?" diye sordum.

Kıvırcık omuzlarını silkti. "Birçok orman perisinin arası zamanla iyi değildir. Bir ağaç için iki ay pek bir şey ifade etmez. Bence bir şeylerin ters gittiğini bile anlamadılar."

"Morpheus'un parkta ne aradığını öğrenmemiz gerek," dedim. "Onun şu 'asıl olay' dediği şey hiç hoşuma gitmedi."

"O Kronos'un adamı," dedi Nico. "Bunu biliyoruz. Zaten birçok önemsiz tanrı onun adamı. Artık bir istilanın olacağı kesinleşti. Percy, planı derhal uygulamamız gerek."

"Bir dakika, ne planı?" diye sordu Kıvırcık.

Ona planı anlattık. Kıvırcık endişeden bacaklarındaki tüyleri yolmaya başladı.

"Ciddi olamazsınız," dedi. "Yine mi Yeraltı Dünyası'na gideceğiz?"

"Dostum benimle gelmesen de olur," dedim. "Artık uyandığını biliyorum, içim rahat. Ama şu kapıyı açmak için müziğe ihtiyacımız var. Bize bir şeyler çalar mısınız?"

Kıvırcık cebinden kavalını çıkardı. "Denemekten zarar gelmez," dedi. "Kayaları çatlatacak birkaç Nirvana şarkısı biliyorum. Percy, bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Aman be dostum, gözünü seveyim," dedim. "Eğer bir şeyler çalarsan çok sevinirim. Eski günler hatırına, haydi."

Kıvırcık mızıldanmaya başladı. "Hatırladığım kadarıyla, eskiden sık sık ölümle burun buruna gelirdik. Ama madem bu kadar istiyorsun, al bakalım."

Kavalını dudaklarına götürüp canlı, tiz bir ezgi tutturdu. Kayalar zangırdamaya başladı. Bir süre sonraysa açıldılar ve karşımıza üçgen biçiminde bir oyuk çıktı.

İçeri şöyle bir göz attım. Karanlık bir tünele inen basamaklar vardı. İçerisi küf ve ölüm kokuyordu. Aklıma geçen sene Labirent'e gidişim geldi ama bu tünel daha da tehlikeli görünüyordu. Basamaklar doğrudan Hades'in krallığına gidiyordu ve bu yola girenler genellikle geri dönemiyorlardı.

Kıvırcık'a dönüp "Teşekkürler... sanırım," dedim.

"Perrrrcy, Kronos gerçekten de her yeri istila edecek mi?"

"Keşke öyle olmasaydı ama evet, edecek."

Kıvırcık'ın endişeyle kavalını yiyeceğini sandım ama doğrulup tişörtünün üstünü silkeledi. Onun yaşlı Leneus'tan ne kadar farklı olduğuna hayret ettim. "O halde doğa perilerini bir araya toplamam gerek," dedi. "Belki bizim de

bir faydamız dokunur. Bakalım Morpheus'u bulabilecek miyim?"

"Bir ara Ardıç'a iyi olduğunu haber versen iyi olacak," dedim.

Kıvırcık'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ardıç!" dedi. "Eyvahlar olsun, beni öldürecek!"

Arkasını döndüğü gibi uzaklaşmaya başladı. Sonra geri dönüp bana bir kez daha sarıldı. "Kendine dikkat et! Sakın ölme!" dedi.

O gittikten sonra Nico'yla birlikte Bayan O'Leary'yi uyku-
dan uyandırdık.

Köpek tüneli kokladıktan sonra heyecanlanıp basamaklardan aşağı inmeye başladı. Tünele zar zor sığıyordu. İçimden, umarım bir yere sıkışıp kalmaz, diye düşündüm. Onu Yeraltı Dünyası'nda giden bir tünelden kurtarmak için kaç tane lavabo aç dökerdik artık bilemiyorum.

"Hazır mısınız?" diye sordu Nico. "Merak etme, her şey yolunda gidecek."

Ama sanki kendi lafına kendisi bile inanmıyordu.

Yıldızlara bakıp onları bir daha görüp göremeyeceğimi düşündüm. Sonra da karanlığın içine daldık.

Basamaklar hiç bitmeyecek gibiydi. Hem dar hem de dik ve kaygandılar. İçeriye aydınlatan tek şey, kılıcımın parıltısıydı. Yavaş yavaş ilerlemeye çalışıyordum ama sanki Bayan O'Leary'nin acelesi vardı. Güle oynaya, havlaya havlaya ileri atılmıştı. Havlama sesi tünelde havan topu gibi yankılanıyordu. Aşağı vardığımızda kimse bizi gördüğüne şaşır-
mayacaktı.

Nico geride kalmıştı. İçimden bunun tuhaf olduğunu düşündüm.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi. Ama yüzündeki ifadeden tereddütteymiş gibi bir izlenime kapılmışım. "Yürümeye devam et," dedi.

Zaten başka şansım da yoktu. Bayan O'Leary'nin peşinden gitmeye devam ettim. Bir saat sonra kulağıma bir nehrin sesi geldi.

Bir yamacın dibine vardık. Burası kapkara volkanik kumlarla kaplı bir ovadaydı. Sağımızda Styks Nehri kayaların arasından gürül gürül akıyor, biraz ileride bir sürü farklı şelaleye ayrılıyordu. Solumuzdaysa karanlığın içinde Hades'in kalesi Erebos heyula gibi dikiliyor, kale duvarlarının üstünde ateşler yanıyordu.

Tüylerim ürperdi. Buraya ilk kez, on iki yaşındayken gelmişim ve bunu yapmaya ancak Annabeth'le Kıvırcık yanımda olduğu için cesaret bulabilmişim. Nico 'cesaret' konusunda bana pek destek verecek gibi değildi. Beti benzi atmıştı, gayet endişeli görünüyordu.

Aramızda bir tek köpek mutluydu. Kumsalda koşturuyor, arada sırada bir insan bacağı kemiği bulup bunu bana getiriyordu. Sonra kemiği ayaklarımın dibine bırakıp ona geri fırlatmamı bekliyordu.

"Şey, belki sonra oynarız, kızım," dedim. Karşıımızdaki kapkara sulara bakıp cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

"Eee, Nico," dedim, "şimdi ne yapacağız?"

"İlk önce kaleye girmeliyiz," dedi.

"Ama nehir burada?"

"Oradan bir şey almam gerekiyor. Yoksa bu iş yatar."

Sonra da kaleye doğru ilerlemeye başladı.

Süratimi ekşittim. Nico bana kaleye girmekle ilgili hiçbir şey söylememişti. Ama artık buraya kadar geldiğimize göre, yapabileceğim başka bir şey de yoktu. Kumsalda onu izle-

yip kocaman kale kapılarına doğru gittim.

Dışarıda içeri girmek için bir sıra halinde dizilmiş ölümler bekliyordu. O gün çok sayıda cenaze olmalıydı; gariptir, ölenlerin ancak yargılanma sonuçlarından kaçmak için, o da nadiren tercih ettikleri, Asphodel Tarlaları'nın bitimsiz hareketsizliğine giden *KOLAY ÖLÜM* girişinin önünde bile upuzun bir kuyruk vardı.

Bayan O'Leary havladı. Daha onu durdurmaya fırsat bulamadan, güvenlik kontrol noktasına doğru koşmaya başladı. Hades'in muhafız köpeği Kerberos, yani üç kafalı Rottweilerler, aniden önümüzde belirdi. Kerberos o kadar iriydi ki Bayan O'Leary yanında oyuncak bir köpek yavrusu gibi kalmıştı. Kerberos yarı şeffaftı; bu yüzden, tam sizi öldürmek için yanınıza gelene dek varlığını pek fark edemiyordunuz. Ama bu sefer bizimle hiç ilgilenmedi. Bayan O'Leary'ye merhaba demekle meşguldü.

"Bayan O'Leary, yapma!" diye seslendim. "Sakın koklama... of, evvallah."

Nico gülümsedi. Sonra bana bakınca ifadesi tekrar ciddileşti. Sanki aklına tatsız bir mesele gelmiş gibiydi. "Haydi, gel. Sıraya girsek kimse bize bulaşmaz. Yanımda dur."

Bu hiç hoşuma gitmemişti ama güvenlik zebanilerinin yanından geçip Asphodel Tarlaları'na girdik. Bayan O'Leary, Kerberos'la koklaşmayı bırakıp yanımıza gelsin diye tam üç kez ıslık çalmak zorunda kaldım.

Kapkara çimler ve siyah kavak ağaçlarıyla kaplı tarlaları geçtik. Eğer kehanetin dediği doğru çıkar da birkaç gün içinde ölürsem, sonsuza dek burada kalabilirdim ama o an bunları düşünmemeye çalışıyordum.

Nico önden gidiyordu. Gittikçe Hades'in sarayına yaklaşıyorduk.

"Hey!" diye bağırdım. "Kapılardan geçtik ya? Nereye—"

Derken Bayan O'Leary hırladı. İleride bir gölge belirmişti. Kapkaranlık, soğuk, ölüm kokan bir şey vardı önümüzde. Üstümüze doğru gelip bir kavak ağacının tepesine kondu.

Ne yazık ki onun kim olduğunu biliyordum. Yaratığın buruşuk bir suratı, mavi renkli iğrenç el örgüsü bir şapkası ve kırıış kırıış olmuş kadife bir elbisesi vardı. Sırtında kayışımsı yarasa kanatları vardı. Ayaklarını sipsivri tırnaklar bürümüştü ve pirinç kaplı pençelerinde de ateşten bir kırbaçla şal desenli bir çanta duruyordu.

"Bayan Dodds," dedim.

Bayan Dodds dişlerini gösterdi. "Hoş geldin şekerim."

İki kız kardeşi, yani diğer Furialar da üstümüze doğru pike yapıp kavak ağacının dallarına kondular.

"Alecto'yu tanıyorsun demek?" diye sordu Nico.

"Şu ortadaki cadalozdan bahsediyorsan, evet, onu tanıyorum," dedim. "O benim matematik öğretmenimdi."

Nico sanki hiç şaşırmamış gibi kafasını salladı. Sonra Furia'ya bakıp derin derin içini çekti. "Babamın dileğini yerine getirdim. Bizi saraya götürün," dedi.

Bir anda gerildim. "Bir dakika, Nico. Sen ne yaptığını sanı-"

"Percy, ne yazık ki şu anda bunu yapmak zorundayım," dedi. "Babam bana ailemle ilgili bilgi vereceğine dair söz verdi ama nehirden geçmeden önce seni görmek istedi. Özür dilerim."

"Beni kandırdın!" O kadar öfkelenmişim ki mantıklı düşünemiyordum. Nico'nun üstüne atıldım ama Furialar hızla yanımıza geldiler. İkisi aşağı süzülüp beni kollarımdan yakalayışverdiler. Kılıcımı düşürdüm ve kendimi aniden yirmi

metre havada sallanırken buldum.

Eski matematik öğretmenim kulağıma eğilip çatlak bir sesle "Aman sallanma şekerim," dedi. "Yoksa seni düşürebilirim."

Bayan O'Leary öfkeyle havlamaya başladı. Havaya sıçrayıp beni yakalamaya çalışıyordu ama çok yükseğe çıkmıştık.

"Köpeğe uslu durmasını söyle," dedi Nico. O da diğer Furia'nın pençelerinde uçuyordu. "Ona bir şey olmasını istemiyorum Percy. Babam bizi bekliyor. Sadece seninle konuşmak istiyor, o kadar."

Bayan O'Leary'ye Nico'ya saldırmasını söylemek istiyordum ama bunun hiçbir faydası olmazdı. Nico tek bir konuda haklıydı. Köpeğim Furialara saldıracak olursa yaralanabilirdi.

Dişlerimi sıkıp "Bayan O'Leary, otur! Sakin ol, kızım," dedim.

Köpek homurdanıp kendi etrafında dönmeye başladı. Sürekli bana bakıyordu.

Nico'ya dönüp "Pekala hain," dedim. "İstedğini elde ettin. Beni şu aptal saraya götür bakalım."

Alecto beni boş bir çuval gibi sarayın bahçesine bırakıverdi.

Burası hem çok ürkütücü hem de son derece de güzeldi. Mermer havuzların içinde beyaz renkli, iskeletimsi ağaçlar duruyordu. Her yerde altından ve değerli taşlardan çiçekler vardı. Balkondaysa biri kemikten, diğeriye gümüşten iki tane taht duruyordu. Balkondan Asphodel Tarlaları gözüküyordu. Burası, tatillerinizi geçirmek için ideal bir yer olabilirdi; lakin havadaki o kükürt kokusu ve uzaktan gelen dehşet verici sesler yok muydu...

Sarayın tek çıkışında iskelet savaşçılar nöbet tutuyorlardı. Üstlerinde ABD ordusuna ait lime lime olmuş savaş üniformaları, ellerinde de M16'lar vardı.

Üçüncü Furia, Nico'yu yanıma bırakı. Sonra üçü birden kemik tahtın üstüne tündü. Nico'yu boğmamak için kendimi zor tutuyordum. Ne var ki üstüne atladığım an Furiolar da bana saldırdılar. İntikam almak için doğru zamanı beklemeliydim.

Boş tahtlara bakıp bir şeylerin olmasını beklemeye koyuldum. Derken havada bir ışıltı oluştu. Üç kişi tam karşımda beliriverdi. Hades ve Persephone tahtlarına oturmuşlardı. Yaşlıca bir kadın da aralarında duruyordu. Koyu bir tartışmanın tam ortasındaydılar.

"Sana onun beş para etmediğini söylemişim!" dedi yaşlı kadın.

"Yeter anne!" dedi Persephone.

"Konuklarımız var, lütfen yapmayın," dedi Hades.

En hoşlanmadığım tanrılardan biri olan Hades üstündeki kapkara cüppeyi düzeltti. Cüppesinde lanetlenmişlerin dehşet içindeki suratları gözüküyordu. Teni solgundu. Gözleriye deli gibi bakıyordu.

Hades keyifle "Percy Jackson," dedi. "Nihayet."

Kraliçe Persephone şüpheyi beni süzdü. Daha önce bir kış vakti onunla karşılaşmışım ama şimdi yazın tamamen farklı bir görünüme bürünmüştü. Gür siyah saçları ve sevecen kahverengi gözleri vardı. Elbisesi hercai parıltılar saçıyordu. Elbisesinin kumaşındaki gül, lale ve hanımeli desenleri sürekli değişiyor, tomurcuklanıyordu.

Aralarında duran kadın besbelli kraliçenin annesiydi. Onun da saçları ve gözleri kızıninkilere benziyordu ama hem çok daha yaşlıydı hem de sert bir ifadesi vardı. Elbise-

si tıpkı bir buğday tarlası gibi altın renkliydi. Saçları kuru otlarla örülmüştü. Bu haliyle bana hasır bir sepeti anımsatıyordu. Sanki birisi yanında bir kibrit çaksa tutuşacaktı.

"Pöf," dedi yaşlı kadın. "Melezler. Bir onlar eksikti."

Yanımda duran Nico eğilip herkesi selamladı. Keşke kılıcım yanımda olsaydı da kafasını uçursaydım diye geçirdim içimden. Ne yazık ki Dalgakıran hala tarlalarda bir yerlerdeydi.

"Baba, istediğini yaptım," dedi Nico.

"Çok geciktin," diye homurdandı Hades. "Kız kardeşin olsaydı hemen geri gelirdi."

Nico başını öne eğdi. Eğer o salağa o kadar kızmış olmasaydım, o an onun için üzülebilirdim.

Öfkeyle ölülerin tanrısına baktım. "Ne istiyorsun benden Hades?"

"Konuşmak istiyorum elbette," dedi. Tanrı zalim bir edayla gülümsedi. "Nico sana söylemedi mi?"

"Demek bu görev bir yalandı. Nico beni öldürmek için buraya getirdi."

"Hayır," dedi Hades. "Ne yazık ki Nico sana gerçekten de yardım etmek istedi. Bu çocuk asabi olduğu kadar doğrucu davut. Sadece yolunuzu azıcık değiştirip seni buraya getirmesi için onu ikna ettim, o kadar."

"Baba," dedi Nico, "Bana Percy'ye bir zarar gelmeyeceğine dair söz vermiştin. Eğer onu buraya getirirsem, bana ailemle, daha doğrusu annemle ilgili bilgi verecektin."

Kraliçe Persephone abartılı bir tavırla içini çekti. "Benim yanımda o kadından bahsetmeseniz olmuyor mu?"

"Özür dilerim güvercinim," dedi Hades. "Ama çocuğa bir söz verdim."

Yaşlı kadın öfkeden burnundan soluyordu. "Seni uyar-

miştım kızım. Hades denen bu sersem beş para etmez. Keş-
ke doktor ya da avukat tanrılarla evlenseydin dedim ama
yooooook, beni dinleyen kim? Gidip narları bir güzel mide-
ye indirdin."

"Anne..."

"Sonra da Yeraltı Dünyası'nda kaldın!"

"Anne, lütfen..."

"Bak, Ağustos ayı geldi çattı, sen evine bile gelmiyorsun.
Zavallı anneciğini düşünmüyor musun hiç?"

"DEMETER!" diye bağırdı Hades. "Yeter artık. Evimde ko-
nuk olarak bulunduğunu unutma."

"Hah, evmiş," dedi Demeter. "Bu çöplüğe ev mi diyor-
sun sen? Kızım bu karanlık, rutubetli evde yaşamaya—"

"Sana daha önce de söylemiştim," dedi Hades dişlerini
sıkıp. "Yukarıda bir savaş var. Persephone ile birlikte bura-
da benimle kalmanız çok daha akıllıca."

"Affedersiniz," diye konuşmayı böldüm. "Beni öldüre-
cekseniz hemen öldürür müsünüz?"

Üçü birden bana baktılar.

"Şu küstah meleze de bak sen," dedi Demeter.

"Hakikaten," dedi Hades. "Onu gerçekten de öldürmeyi
isterdim."

"Baba!" diye bağırdı Nico. "Bana söz vermiştin!"

Persephone, "Sevgili kocacığım, bunu konuşmuştuk,"
dedi Hades'i azarlar gibi. "Karşına çıkan her kahramanı öl-
düremezsin ya? Üstelik bu çocuk çok cesur."

Hades gözlerini devirdi. "Şu Orpheus denen adam için
de aynı şeyi söylemiştin. Bak sonra neler oldu. Bırak da
onu öldüreyim. Birazcık öldüreyim en azından."

"Baba, bana söz vermiştin!" diye bağırdı Nico. "Onunla
sadece konuşmak istediğini söylemiştin. Eğer onu buraya

getirirsem bana bilgi vereceğini söylemiştin."

Hades öfkeyle cüppesinin eteklerini düzeltti. "Sözümü tutacağım," dedi. "Annen... Onun hakkında sana ne söyleyebilirim ki? O harika bir kadındı." Hades çekine çekine Persephone'ye baktı. "Özür dilerim hayatım," dedi. "O bir ölümlü olarak harika bir kadındı demek istemiştim. İsmi Maria di Angelo. Viyana'da yaşıyordu ama babası Washington'da görevli olan bir diplomattı. Onunla orada tanışmıştım. Sen ve kız kardeşin küçükken, Hades'in çocukları olmak kolay iş değildi. İkinci Dünya savaşı patlak vermişti. Çocuklarımdan bazıları, yani *diğer* çocuklarımdan bazıları kaybeden tarafta yer almışlardı. Bu yüzden, ikinizi tehlikelerden uzak tutmak istedim."

"Bizi bu yüzden mi Lotus Kumarhanesi'ne attın?"

Hades omuzlarını silkti. "Orada aynı yaşta kalabiliyordunuz. Zamanın akıp gittiğini de fark etmiyordunuz. Sizi dışarı çıkarmak için doğru zamanı bekledim."

"Peki, annemize ne oldu? Neden onu hatırlamıyorum?"

"Ona ne olduğu önemli değil," dedi Hades ters ters.

"Ne? Tabii ki önemli. Demek başka çocukların da var. İyi de niye sadece ikimizi buralardan uzaklaştırdın? Kumarhane'den bizi çıkaran avukat kimdi?"

Hades yine dişlerini sıktı. "Daha az konuşup daha çok dinlesen iyi olacak evlat," dedi. "Avukata gelince..."

Hades parmaklarını şaklattı. Tahtının üstüne tünemiş olan Alecto isimli Furia, çizgili takım elbiseli ve evrak çantalı orta yaşlı bir adama dönüştü. Furia, daha doğrusu adam, Hades'in omzunun üstünden eğilmiş haliyle çok tuhaf görünüyordu.

"Sen!" diye bağırdı Nico.

Furia çatlak çatlak güldü. "Avukat ve öğretmen taklidi

yapmakta üstüme yoktur," dedi.

Nico titremeye başlamıştı. "Peki bizi niye kumarhaneden çıkardın?"

"Neden kurtardığımı biliyorsun," dedi Hades. "Poseidon'un bu geri zekalı oğlunun kehanetin bahsettiği çocuk olmasına izin veremezdim."

Hemen yakınımıdaki bir bitkiyi koparıp Hades'e fırlattım. Bitki tanrının cüppesinin kıvrımlarının arasında kayboluverdi. "Olimpos'a yardım etmelisin!" dedim. "Diğer tanrıların hepsi Tayfun'a karşı savaştılar. Sense burada oturmuş keyif-"

"Keyif çattıgım yok," dedi Hades. "Ortalığın biraz durulmasını bekliyorum. Evet, aynen öyle. Olimpos bana ne vakit yardım etmiş bakayım? *Çocuklarımdan* biri ne vakit kahraman ilan edilmiş? Ne diye koştura koştura onlara yardım edeyim ki? Ordularıyla burada oturuyorum işte."

"Ya Kronos sana da bulaşırsa ne olacak?"

"Hele bir deneşin. Boşa güç tüketmiş olur. Oğlum Nico'ya gelince..." Hades tatsız tatsız oğluna baktı. "Henüz bir işe yaramaz, buna eminim. Bianca hayatta kalmış olsaydı, daha iyi olurdu. Ama Nico'yu dört sene eğitim aldıktan sonra gör bir de. Dört senecik de idare ediveririz artık. Nico dört sene sonra on altı yaşına basacak ve dünyayı kurtaracak olan kararı o verecek. Ben de tanrıların kralı olacağım."

"Sen kafayı üşütmüşsün," dedim. "Kronos, Olimpos'tan sonra seni de yerle bir edecek."

Hades ellerini ne yapayım yani der gibi iki yana açtı. "Vakti geldiğinde görürsün melez," dedi. "Çünkü savaş bitene dek zindanlarımda bekleyeceksin."

"Hayır!" diye bağırdı Nico. "Baba, anlaşılmamız böyle değildi. Bana her şeyi anlatmadın!"

"Bilmen gerekenleri anlattım," dedi Hades. "Anlaşmamıza gelince, Jackson'la görüştüm işte. Ona bir zarar da vermedim. Sana da bilgi verdim. Eğer daha iyi bir anlaşma yapmak istiyorsan, Styks Nehri üstüne yemin etmeliydin. Şimdi, doğru odana!" Hades elini salladı ve Nico ortadan kayboldu.

"O çocuğun karnına bir şeyler girse iyi olacak," dedi Demeter. "Çok zayıf. Daha çok tahıl yemeli."

Persephone gözlerini devirdi. "Anne, yeter artık şu tahıl lafı. Kralım, bu küçük kahramanı özgür bıraksanız ne olur sanki? Hem çok da yürekli."

"Hayır canım. Onun hayatını bağışladım. Bu kadarı yeterli."

Kraliçenin beni koruyacağından emindim. Cesur, güzel-güzeli Persephone beni buradan kurtaracaktı.

Ama kraliçe kayıtsızca omuzlarını silkti. "İyi canım, öyle olsun. Kahvaltıda ne var? Karnım zil çalıyor."

"Tahıl ezmesi," dedi Demeter.

"Anne!" diye bağırdı Persephone ve iki kadın çiçeklere, buğday saplarına karışıp gözden kayboldular.

"Üzülme Percy Jackson," dedi Hades. "Hortlaklarım bana Kronos'un planları hakkında yeteri kadar haber yetiştiriyorlar. Onu asla zamanından önce durduramayacağına dair seni temin edebilirim. Bu geceden itibaren Olimpos Dağı'nı kurtarmak için çok geç kalmış olacaksın. Tuzak kurulmuş olacak."

"Ne tuzağı?" dedim. "Eğer tuzak muzak varsa bir şeyler yap! En azından bırak da diğer tanrılara söyleyeyim!"

Hades gülümsedi. "Gerçekten de yürekliisin," dedi. "Hakkını yememek gerek doğrusu. Seninle... elli-altmış sene sonra görüşürüz artık."

BÖLÜM SEKİZ

2 İ S

HAYATIMIN EN KÖTÜ BANYOSUNU YAPIYORUM

Kılıcım tekrar cebime geri dönmüştü.

Zamanlaması da süperdi yani sağolsun. Artık duvarlara gönlümce saldırabilirdim. Hücremde parmaklık, pencere, hatta kapı bile yoktu. İskelet muhafızlar beni dosdoğru bir duvardan içeri itmiş, duvar ardından katılaşmıştı. Odanın hava geçirmez olup olmadığından emin değildim. Muhtemelen öyleydi. Hades'in zindan dediği yer aslında ölüler içindi ve ölüler nefes almaz. O yüzden, elli-altmış sene sonra zaten hayatta olmam mümkün olmayacaktı. Elli-altmış *dakika* sonra gerçekten öbür tarafı boylayacaktım. Bu arada, eğer Hades bana yalan söylememişse, gün batımına kadar New York'ta büyük tuzak kurulacaktı. Bense elim kolum bağlı vaziyette buraya tıkılıp kalmıştım.

Çaresizlik içinde taş zemine çöktüm.

Nasıl uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Ama ölümlü vaktiyle saat sabahın yedisi falan olmalıydı. Bayağı hareketli bir gün geçirmiştım.

Rüyamda, Rachel'ın St. Thomas'taki yazlık evinin verandasında olduğumu gördüm. Güneş, Karayipler'in üstüne doğuyordu. Denizde düzinelerce ormanlık ada ve beyaz yelkenli vardı. Tuzlu su kokusunu hissedince denizi bir daha görüp göremeyeceğimi düşünmeden edemedim.

Rachel'in annesiyle babası verandadaki masanın etrafına oturmuşlardı. Bir şef onlara omlet servis ediyordu. Bay Dare'in üstünde beyaz renkli keten bir takım elbise vardı. Ekonomi gazetesi *Wall Street Journal*'ı okuyordu. Karşısında oturan kadın büyük bir ihtimalle karısıydı ama tek görebildiğim kadının pembe ojeli tırnakları ile elinde tuttuğu *Conde Nast Traveler* isimli gezi dergisinin kapağıydı. Tatilde ne demeye gezi dergileri okunur, akıl sır erdiremem.

Rachel verandanın tırabzanlarına yaslanmış iç geçiriyordu. Üstünde Bermuda şortu ve Van Gogh tişörtü vardı. (Evet, Rachel bir ara bana sanat hakkında ders vermişti ama Van Gogh denen ressamın ismini hatırlamamın büyütülecek bir yanı yok. Bunun tek nedeni adamın kulağını kesmiş olması).

Acaba beni düşünüyor muydu? Keşke ben de onlarla beraber olsaydım. En azından ben böyle düşünüyordum.

Sonra manzara değişti. Bu sefer Saint Louis'teydim. Mississippi Nehri'nin yanındaki neredeyse iki yüz metre yüksekliğine ulaşan, Batı'ya açılan kapı addedilen anıt kemerin alünda duruyordum. Oraya daha önce de gitmiştim. Hatta neredeyse orada hayatımı kaybediyordum.

Şehrin üstünde bir fırtına kopmak üzereydi. Gökyüzü kapkara olmuştu ve etrafı aydınlatan tek şey sürekli çakan şimşeklerdi. Birkaç sokak ötede bir yığın acil durum aracı duruyordu. Hepsinin farları yanıp sönüyordu. Enkazın birinden bir toz bulutu yükseldi ve bunun bir gökdelen enkazı olduğunu fark ettim.

Yakınlardaki bir muhabir heyecanla mikrofonuna konuşuyordu. "Yetkililer bunu yapısal bir hata olarak değerlendiriyorlar. Binanın çöküşüyle fırtına arasında bir ilişki bulunup bulunmadığını kimse bilmiyor."

Rüzgar saçlarımı kamçılıyordu. Hava giderek daha da soğuyordu. Sanki orada dikilmeye başladığımdan beri ısı on derece kadar düşmüştü.

"Neyse ki bina yıkılacağı için boşaltılmıştı," dedi muhabir. "Ama polis diğer binalara da zarar gelmemesi için civardaki tüm binaları boşalttı..."

Derken muhabirin konuşması gökyüzünden gelen korkunç bir sesle bölündü. Karanlığı koca bir şimşek yarıdı. Bütün şehir sallandı. Havada bir parıltı oluştu ve tüylerim diken diken oldu. Patlama o denli güçlüydü ki bu ancak Zeus'un şimşegi olabilirdi. Şimşegin hedefini buhara dönüştürmesi gerekirdi ama kara bulut sadece geriye doğru sendeledi. Bulutların arasından üstünden dumanlar tüten bir yumruk gözük-tü. Yumruk bir başka binayı daha yıktı ve koca bina üst üste konulmuş tahta parçalarından inşa edilmiş gibi yıkıldı.

Muhabir çılgılığı basdı. İnsanlar çil yavrusu gibi dört bir yana dağıldılar. Acil durum ışıkları yanıp sönmeye başladı. Sonra gökyüzünde gümüş renkli bir ışık gördüm. Bu, bir ge-yik tarafından çekilen bir arabaydı, Noel Baba'nın arabası değil tabii. Arabadaki Artemis fırtınaya hükmediyor, karan-lığı ay ışığıyla aydınlatıyordu. Önünden kuyruğu alev alev, alün renkli bir kuyruklu yıldız geçti. Bu da kardeşi Apollon olmalıydı.

Bir şeyden emindim. Tayfun artık Mississippi Nehri'ne varmıştı. ABD'yi yarılamış, geçtiği her yeri yakıp yıkmıştı. Tanrılar onu durdurmakta güçlük çekiyorlardı.

Devasa boyutlardaki karanlık aniden üstüme çöktü. Yan-kee Stadyumu büyüklüğündeki bir ayak tam beni ezecek-ken, bir ses "*Pereyi*" diye fısıldadı.

Ne yaptığımı tam olarak bilmeden öne atıldım. Henüz ayılmamışım ama Nico'yı hücrenin zeminine mıhlamış, kı-

lıcımı boğazına dayamıştım.

"Seni... kurtarmak... istiyordum," dedi.

Kan beynime sıçradı. "Öyle mi? Neden sana güveneyim ki?"

Nico güç bela "Başka şansın yok," dedi.

Keşke bu kadar mantıklı bir laf etmemiş olsaydı. Kılıcı boğazından çektim.

Nico iki büklüm olmuş, nefes almaya çalışırken böğürmeye başlamıştı. En nihayetinde ayağa kalktı ve halsiz bir vaziyette gözünü kılıcına dikti. Kendi kılıcı kırılmıştı. Sanırım gerçekten de beni öldürmek istemiyordu, yoksa ben uyurken bunu kolaylıkla yapabilirdi. Ama yine de ona fazla güvenmiyordum.

"Seni buradan kurtarmam gerek," dedi.

"Neden?" dedi. "Baban yine benimle *konuşmak* mı istiyor?"

Nico suratını buruşturdu. "Bak Percy, sana yemin ederim ki babamın neler planladığını bilmiyordum."

"Ama babanı gayet iyi tanıyorsun!"

"Beni kandırdı. Bana..." Ellerini havaya kaldırdı. "Bak... buradan derhal çıkmalıyız. Muhafızları uyuttum ama çok geçmeden uyanırlar."

Tekrar boğazına yapışmak istiyordum. Ne yazık ki bu sefer haklıydı. Tartışacak vaktimiz yoktu ve buradan kendi başıma çıkamazdım. Nico duvarı işaret etti. Duvarın bir bölümü açılmış, ardında bir koridor belirmişti.

"Haydi gidelim," diyip öne geçti.

Keşke yanımda Annabeth'in görünmezlik şapkası olsaydı diye düşündüm. Ama sonra baktım ki şapkaya falan ihtiyacım yok. Karşıma ne zaman iskelet muhafızlardan biri çıkarsa, Nico elini muhafıza doğru kaldırıyor, iskeletin parlak gözlerinin ferisi sönüyordu. Ne yazık ki Nico bunu yaptıkça

daha da bitkin düştü. Zira muhafızlarla dolu bir koridorda ilerliyorduk. İskelet aşçılar ve hizmetçilerle dolu bir mutfığa girdiğimizde Nico'yu neredeyse kucağımda taşıyordum. Nico onları da etkisiz hale getirdi ama bayılmak üzereydi. Onu hizmetlilerin bulunduğu yerden dışarı çıkardım ve Asphodel Tarlaları'na kadar sürükleye sürükleye götürdüm.

Kaledeki bronz çanların çaldığını duyunca rahatladım; en azından kaleden uzaklaşmıştık.

Nico uykulu uykulu "Alarm çalıyor," dedi.

"Ne yapacağız?"

Sanki ne diyeceğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi esnedi. "Acaba... koşsak mı?"

Hades'in bitkin düşmüş çocuklarından biriyle koşturmak, sanki insan boyunda bezden bir bebekle beraber çuvalla koşu yarışmasına katılmak gibiydi. Onu sürüklerken bir yandan da kılıcımı önümde tutuyordum. İlahi bronzdan kılıcım yalınlar saçarken, ölülerin ruhları bize yol veriyordu.

Çanların sesi tarlalarda yankılanıyordu. İleride Erebos'un duvarlarını görebiliyordum ama yürüdükçe duvarlar da bizden uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Yorgunluktan neredeyse bayılacaktım ki "HAV!" diye bir ses duydum.

Bayan O'Leary aniden karanlığın içinden fırlayıp etrafımızda dört dönmeye başladı. Oyun oynamak istiyordu.

"Aferin kızım!" dedim. "Bizi Styks'e götürür müsün?" dedim.

Köpeğim 'Styks' sözcüğünü duyar duymaz heyecanlandı. Birkaç kez kendi etrafında dönüp sanki kimin sözünün daha çok geçtiğini göstermek istermiş gibi kuyruğunu kovaladı. Biraz sakinleşince Nico'yu köpeğin sırtına oturtmayı başardım. Ben de sırtına binince, Bayan O'Leary kapılara

doğru koşturmaya başladı. KOLAY ÖLÜM kuyruğunu aşip muhafızları yere devirdi ve daha fazla alarının çalmasına neden oldu. Bu arada Kerberus havlamaya başladı ama sanki kızmamış da heyecanlanmış gibi havlıyordu. Sanki *Ben de oyuna katılabilir miyim?* der gibi bir hali vardı.

Neyse ki peşimizden gelmedi. Bayan O'Leary ise son sürat koşmaya devam ediyordu. Nehrin yukarı tarafına kadar varana dek de durmadı. Sonra Erebos'un ışıkları karanlığın içinde gözden kayboldu.

Nico, Bayan O'Leary'nin sırtından indi ve kapkara kumların üstüne yığıldı.

Cebimden bir parça kare biçimli ambrosia çıkardım. Bu, acil durumlar için her zaman yanımda taşıdığım acil durum tanrısal yiyeceklerden biriydi. Ben de biraz yıpranmıştım ama ambrosiayı Nico'ya uzattım.

"Of, şimdi çok daha iyiyim," dedi.

"Güçlerin enerjini tüketiyor," dedim.

Nico yorgun yorgun kafasını salladı. "Büyük güç harcayınca daha çok uykuya ihtiyaç duyuyorum," dedi. "Biraz dinleneyim, sonra beni uyandır."

"Hey, zombi çocuk," dedim. Nico uykuya dalmadan onu yakaladım. "Nehre geldik. Bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin."

Ona son bir parça ambrosia daha yedirdim ki aslında bu yaptığım tehlikeli bir şeydi. Bu yiyecek melezleri iyileştirebilir ama çok yendiğinde yiyeni küle dönüştürür. Neyse ki bu sefer böyle bir şey olmamıştı. Nico kafasını birkaç kez sallayıp zar zor doğruldu.

"Babam birazdan buraya gelir," dedi. "Elimizi çabuk tutalım."

Styks Nehri'nin dalgalarında tuhaf tuhaf nesneler yüzüyordu: kırık oyuncaklar, yırtılmış üniversite diplomaları, solmuş okul balosu çiçekleri gibi insanların öldüklerinde nehre attıkları hayalleriydi bunlar.

Kapkara suya bakınca aklıma yüzebileceğim milyon tane başka yer geldi.

"Eee... nehre mi gireceğiz şimdi?"

"Önce hazırlık yapmalısın" dedi Nico. "Yoksa nehir seni yok eder. Hem bedenini hem de ruhunu cayır cayır yakar."

"Çok eğlenceliymiş yahu?"

"Bu işin şakası yok," dedi Nico. "Ölümlü hayatına tutunmanın tek bir yolu var. Şey yapmalısın..."

Derken gözleri hemen arkama kaydı ve dehşet içinde fal taşı gibi açıldı. Arkamı dönünce karşımda bir Yunan savaşçısı gördüm.

Bir an için bunun Ares olduğunu sandım çünkü bu adam tıpkı savaş tanrısına benziyordu. Uzun boylu ve iri yarıydı. Yara izleriyle dolu suratında pis bir ifade vardı. Koyu renk saçlarını neredeyse kökünden tıraş etmişti. Üstünde beyaz bir tunikle bronz bir zırh vardı. Kolunun altında da tolgalı bir miğfer duruyordu. Ancak gözleri insan gözü gibiydi ve tıpkı sığ denizler gibi açık yeşil renkliydi. Sağ bileğinin hemen üstünde, baldırından kanlı bir ok sarkıyordu.

Yunan isimlerini hiç aklımda tutamazdım ama gelmiş geçmiş en iyi savaşçıyı da tanıyordum. Bu adam topuğundan yaralanınca ölmüştü.

"Aşil!" dedim.

Hayalet kafasını salladı. "Diğer çocuğu peşimden gelmesi için uyarmıştım," dedi. "Şimdi aynı uyarıyı size de yapıyorum."

"Luke'tan mı söz ediyorsun? Onunla konuştun mu?"

"Sakin bunu yapmayın," dedi. "Nehir size güç verir ama bir yandan da zayıf düşürür. Ölümlülerden daha iyi savaşırsınız ama zayıflıklarınız, zaaflarınız da bir o kadar artar."

"Yani topuğumdan mı yaralanacağım?" dedim. "Kusura bakma da sandaletten başka bir şey giyemez miyim?"

Aşil kanlar içindeki topuğuna baktı. "Topuk sadece fiziksel bir zayıflık, melez," dedi. "Annem Thetis beni Styks Nehri'ne batırdığında bir tek topuğum suya girmemiş. Aslında ölümüne neden olan şey küstahlığım. Sakın kendini! Geri dön!"

Aşil uyarısında samimimiydi. Sesindeki pişmanlığı ve acıyı hissedebiliyordum. Beni gerçekten de korkunç bir sondan kurtarmaya çalışıyordu.

Ama Luke da buralardan geçmiş, geri dönmemişti.

Zaten Luke, Kronos'un ruhunu bedeninde, bedeni eriyip yok olmadan taşıyabilmişse, nedeni de *buydu*. Bedenini Kronos'a bu şekilde hazırlamıştı, dolayısıyla öldürülmesi imkansız gibiydi. Styks Nehri'ne girip yıkanmış, sonra da Aşil gibi büyük ölümlü bir kahramanın güçlerine sahip olmuştu. O yenilmezdi.

"Bunu yapmalıyım," dedim. "Başka hiçbir şansım yok."

Aşil kafasını önüne eğdi. "Tanrılar şahidimdir, seni uarmaya çalıştım," dedi. "Kahraman, illa ki bu işi yapacaksan, ölümlü tarafına yoğunlaş. Bedeninin zayıf kalacağı bir yere ver aklını. Zayıf noktan sayesinde ruhun bedenini dünyaya bağlayacak. Seçtiğin yer hem zaafın hem de umudun olacak. Hiçbir kişi mutlak güce ulaşamaz. Şayet seni ölümlü yapan özelliğini kaybedersen, Styks Nehri seni yakıp küle dönüştürecek. Ve yok olacaksın."

"Bana Luke'un zayıf noktasını söylemezsin, değil mi?"

Aşil suratını buruşturdu. "Hazırlan şapşal çocuk," dedi.

"Buradan kurtulsan da kurtulmasan da artık sonunu kendi ellerinle hazırladın!"

Bunu söyledikten sonra da ortadan kayboldu.

"Percy, belki de Aşil haklıdır," dedi Nico.

"Ama bu senin fikrindi?"

"Biliyorum ama her an..."

"Kıyıda bekle. Eğer bana bir şey olursa... Neyse, belki de Hades amacına ulaşır, sen de kehanette sözü geçen çocuk olursun."

Nico söylediklerimden hiç hoşlanmamıştı ama umurumda bile değildi.

Fikrimi değiştirmeden sırtımdaki ufak bir noktaya yoğunlaştım. Tam sırtımın ortasında minnacık bir noktaydı bu. Zırhımı üstüme geçirdiğimde bu bölgeyi zaten korumuş olacaktım. Kazara birisinin oraya vurması da güçtü. Zaten orayı hedef almak kimin aklına gelecekti ki? Aslında bedeminin hiçbir yeri bu iş için mükemmel sayılmazdı ama kol-tuk altımdan daha iyi bir seçimdi.

Bir kordon hayal ettim. Bungee ipine benzeyen bu kordon, beni sırtımdan dünyaya bağlı tutacaktı. Sonra da nehre adım attım.

Fokur fokur kaynayan bir asit kuyusuna atladığınızı düşünün. Şimdi çektiğiniz acıyı elliyle çarpın. Styks Nehri'nde yüzmek bundan da beterd. Yavaş yavaş, cesur kahramanlar gibi nehre girmeyi planlamıştım. Ama su bacaklarıma değer değmez kaslarım pelteleşti ve yüz üstü suya düşüverdim.

Her yanım suya batmış. Fakat hayatımda ilk kez su altında nefes alamıyordum. Nihayet boğulma hissinin ve bunun yarattığı paniğin nasıl bir şey olduğunu anlamıştım. Be-

denimdeki her sinir yanıyordu. Suda eriyordum. Rachel'ın, Kıvırcık'ın, Tyson'ın ve annemin suratlarını görüyordum ama görüntü hemen kayboldu.

Annem "Percy, sana onayımı veriyorum," dedi.

Tyson "Kendine iyi bak kardeşim!" dedi.

Kıvırcık "Ençilada!" dedi. Böyle bir anda ençiladalar aklı-na nereden gelmişti bilmiyorum ama bunun bana hiçbir faydası olmadı.

Bu savaşı kaybediyordum. Müthiş, bir acı çekiyordum. Ellerim ve ayaklarım suda eriyor, ruhum bedenimden ayrılıyor. Kim olduğumu bile hatırlayamıyordum. Kronos'un tırpanının verdiği acı bile o anda çektiğim acıya göre hafif kalıyordu.

Tanıdık bir ses *kordon* dedi. *Yaşam kordonunu hatırlasana, salak!*

Aniden sırtımın alt kısmını birisi çekiştirmeye başladı. Akıntı beni çekiştiriyordu ama sürüklemiyordu. Sırtımdaki beni kıyıya bağlayan yaşam kordonunu gözlerimin önüne getirmeye çalıştım.

"Dayan Yosun Kafa." Bu Annabeth'in sesiydi, onu şimdi çok daha rahat duyuyordum. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın."

Kordon güçlendi.

Annabeth'i görebiliyordum. Kano gölünün iskelesinde çıplak ayak dikiliyordu. Kanodan göle düşmüştüm. Evet, öyle olmuş olmalıydı. Annabeth beni gölden çıkarmak için elini uzatmıştı ve gülmek için kendisini zor tutuyordu. Üstünde turuncu renkli kamp tişörtü ve kot pantolon vardı. Saçlarını Yankee şapkasının altına toplamıştı. Aslında kasketini taktığında görünmez olması gerekiyordu.

"Bazen çok şapşal oluyorsun," dedi ve gülümsedi. "Hay-

di, elimi tut."

Aniden zihnimde tüm anılarım canlandı. Her şeyi daha net hatırlayabiliyordum. Bedenim artık erimiyordu. Adım Percy Jackson'dı. Uzanıp Annabeth'in elini tuttum.

Derken nehirden çıkıverdim. Kumların üstüne yığıldım. Nico şaşkınlıkla geriye doğru sıçradı.

Kekeleye kekeleye "İyi misin?" dedi. "Tenin... Aman tanrılarım. Sen yaralanmışsın!"

Kollarım kıpkırmızıydı. Bedenimin her karesi sanki ızgara edilmişti.

Etrafıma bakıp Annabeth'i aradım ama orada olmadığını biliyordum. Gözümün önüne gelen görüntü o kadar gerçekçiydi ki.

"Sanırım... iyiyim," dedim. Tenimin rengi normale döndü. Acım biraz dindi. Bayan O'Leary yanıma gelip endişeyle beni koklamaya başladı. Belli ki o sırada bir tuhaf kokuyordum.

"Kendini daha güçlü hissediyor musun?" diye sordu Nico.

Daha kendimi nasıl hissettiğimi anlayamadan birisi "ORADALARI!" diye bağırdı.

Bir ölüler ordusu üstümüze geliyordu. Yüz tane iskelet Roma lejyoneri ellerinde kalkanlar ve mızraklarla bize doğru ilerliyordu. Onların arkasından bir o kadar kırmızı üniformalı İngiliz askerleri, süngülerini doğrultmuş vaziyette bulduğumuz yere yaklaşıyordu. Hades ise gözleri ve yeleleri ateşten kabus atlarının çektiği, siyahlı altın renkli bir arabadaydı.

"Bu sefer benden kaçamayacaksın Percy Jackson!" diye kükredi Hades. "Yok edin onu!"

Nico "Baba, yapma!" diye bağırdı ama artık çok geçti. En ön sıradaki Roma zombileri mızraklarını yere indirip üstü-

müze doğru gelmeye başladılar.

Bayan O'Leary kükreyip zombilerin üstüne hücum etmeye hazırlandı. Sanırım beni harekete geçiren de bu oldu. Köpeğime bir şey olmasını istemiyordum. Ayrıca Hades'in bu şekilde kabadayılık taslamasına da sinir olmuştum. Öleceksem savaşarak öleyim bari, diye düşündüm.

Çığlık attım. Styks Nehri resmen patladı. Kapkara ve kocaman bir dalga lejyonerlerin üstünü kapladı. Her yere mızraklar ve kalkanlar saçıldı. Romalı zombiler erimeye başladı. Bronz miğferlerinden dumanlar yükseliyordu.

Kırmızı üniformalılar süngülerini indirdiler ama onları bekleyecek halim yoktu. Saldırıya geçtim.

Bu, hayatımda yaptığım en aptalca şeydi. Üstüme yüzlerce çakaralmazdan mermi yağıyordu. Hem de yakın menzilden. Ancak hiçbiri bana isabet etmedi. Zombilerin üstüne Dalgakıran'la hücum ettim. Süngüler ve kılıçlar havada çarpışıyordu. Silahlara tekrar tekrar mermiler dolduruluyor, ateşleniyordu. Ama bana hiçbir şey isabet etmiyordu.

Zombilerin arasında dört dönüyor, kırmızı üniformalıları kılıcımla toza dönüştürüyordum. Sanki zihnimin kontrolü otomatik pilota geçmişti. Sürekli kılıç sallıyor, eğiliyor, birilerini kesip biçiyor, yana kaçıyor ve yuvarlanıyordum. Dalgakıran artık bir kılıç değil, bir ölüm makinesiydi.

Nihayet düşmanları aşip kapkara arabaya atladım. Hades esasını havaya kaldırdı. Üstüme kapkara bir enerji akımını fırlattı ama bunu kılıcımla savuşturup ona çarptım. Tanrıyla birlikte arabadan yere yuvarlandık.

Sonra bir de baktım ki dizimi Hades'in göğsüne dayamışım. Bir elimle tanrının cüppesinin yakasına yapışmış, kılıcımın ucunu da suratına doğrultmuştum.

Her yere büyük bir sessizlik çöktü. Ordu efendisini koru-

mak adına hiçbir şey yapmadı. Geriye dönüp baktığımda bunun nedenini anladım. Ordudan geriye kumların üstüne yığılmış silahlardan ve üstünden duman tüten bir yığın üniformadan başka bir şey kalmamıştı. Tüm orduyu yok etmiştim.

Hades yutkundu. "Jackson, dur bir medeni olalım, konuşalım," dedi.

O ölümsüzdü. Onu öldüremezdim ama tanrıları yaralamak mümkündü. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Ayrıca kılıcımı suratına saplayacak olsam, pek de hoş bir görüntü çıkmayacaktı ortaya.

"Sırf iyi bir insan olduğum için seni öldürmeyeceğim," dedim. "Ama bana önce şu tuzaktan bahsedeceksin!"

Hades aniden eriyip gözden kayboldu. Karşımda siyah bir cüppeden başka bir şey kalmamıştı.

İçimden bir dolu lanet okuyup nefes nefese ayağa kalktım. Bu tehlikeyi atlattıktan sonra ne kadar yorulduğumu fark ettim. Bedenimdeki bütün kaslar sızlıyordu. Üstüme başıma bir göz attım. Giysilerim lime lime olmuş ve mermi delikleriyle kaplanmıştı ama bir şeyim yoktu. Hatta bedenimde tek bir sıyrık bile oluşmamıştı.

Nico'nun ağzı açık kalmıştı. "Sen... tek bir kılıçla... sen..."

"Sanırım nehre girmek işe yaradı," dedim.

"Yapma ya," dedi Nico alaycı bir tavırla. "*Gerçekten mi?*"

Bayan O'Leary neşeyle havlayıp kuyruğunu salladı. Etrafta dolanıp duruyor, boş üniformaları koklayıp kemik aranıyordu. Hades'in cüppesini kaldırdım. Kumaşın üstündeki acı dolu suratları hala görebiliyordum.

Sonra da nehrin kenarına gittim. "Azat ettim," dedim cüppedeki ruhlara.

Cüppeyi nehre attım ve döne döne akıntıyla uzaklaşıp erimesini izledim.

"Babanın yanına git," dedim Nico'ya- "Onu öldürmediğim için bana borçlu olduğunu söyle. Olimpos Dağı'nda neler olacağını öğrenip bize yardım etmesi için onu ikna et."

Nico suratıma baktı. "Bunu... yapamam. Benden nefret edecek. Yani... daha da nefret edecek."

"Bunu yapmak zorundasın," dedim. "Ne de olsa sen de bana borçlusun."

Nico kulaklarına kadar kızardı. "Percy, senden özür diletim ya," dedi. "Lütfen... bırak da seninle geleyim. Ben de savaşmak istiyorum."

"Bana burada daha çok faydan dokunur."

"Demek bana artık güvenmiyorsun," dedi tatsız bir ifadeyle.

Cevap vermedim. Ne söylemek istediğimi ben de bilmiyordum. Az önceki savaşta yaptıklarım beni öylesine şaşırmıştı ki doğru dürüst düşünemiyordum.

"Babanın yanına git," dedim ama bunu çok da sert bir ses tonuyla söylememeye gayret ettim. "Onunla konuş. Dinleyeceği tek kişi sensin."

"Bu hiç de keyifli bir iş olmayacak," dedi ve içini çekti. "Tamam. Elimden geleni yapacağım. Ayrıca, o annem hakkında hala benden bir şeyler saklıyor. Belki bunun ne olduğunu da öğrenebilirim."

"Bol şans," dedim. "Şimdi Bayan O'Leary'yle birlikte buradan çıkmam gerek."

"Nereye gideceksin?" diye sordu.

Mağaranın girişine bakıp yaşayanların dünyasına giden uzun yolu düşündüm. "Savaşı başlatmaya gidiyorum," dedim. "Hem artık Luke'u bulsam iyi olacak."

BOLUM DOKUZ

2 İ S

İKİ YILAN YALANIMA ORTAK OLUYOR

New York'a bayılıyorum. Bir anda Yeraltı Dünyası'ndan çıkıp kendinizi Central Park'ta bulabiliyor, bir taksi tutuyor, arkanızdan kocaman bir cehennem tazısı koştururken Beşinci Cadde'de gezinebiliyorsunuz. Kimse de dönüp size tuhaf tuhaf bakmıyor.

Tabii, burada Sis devreye giriyor. İnsanlar ya Bayan O'Leary'yi göremiyorlar ya da onun dost canlısı, kocaman ve gürültülü bir kamyonet olduğunu sanıyorlardı.

Annemin verdiği cep telefonunu kullanmaya cesaret edip Annabeth'i ikinci kez aradım. Onu tüneldeyken de aramıştım ama sadece telesekreterine ulaşabilmiştim. Telefon hattı umduğumdan da iyi işliyordu. Gerçi, dünyanın mitolojik merkezinin tam orta yerindeydim ama anneme gelecek olan yüklü telefon faturasını da görmek istemiyordum doğrusu.

Annabeth bu sefer yanıt verdi.

"Mesajımı aldın mı?" diye sordum.

"Percy nerelerdeydin? Mesajından hiçbir şey anlamadım! Senin için çok endişelendik!"

"Neler olduğunu sonra anlatırım," dedim ama neyi nasıl anlatacağımı bilemiyordum. "Neredesin?"

"Mesajda dediğin gibi yola çıktık. Queens Şehir Merkezi

Tüneli'nin oralardayız. Percy, neler planladın? Kampı neredeyse savunmasız bırakıp yola çıktık. Tanrıların—"

"Bana güven," dedim. "Seninle orada görüşürüz."

Telefonu kapattım. Ellerim titriyordu. Styks nehrine batıp çıktığım için mi böyleydim, yoksa az sonra yapacağım şey yüzünden mi, emin değildim. Eğer planım işe yaramayacak olursa, yenilmez olmak bile beni bin bir parçaya ayrılmaktan kurtaramayacaktı.

Taksi Empire State Binası'nın önüne durduğunda öğleden sonra olmuştu. Bayan O'Leary beşinci cadde boyunca koşturup durmuş, yanından geçen taksileri, sosisli sandviç tezgahlarını yalamıştı. Kimse onun farkında değildi ama o koşarken insanlar şaşkın şaşkın kenara çekiliyorlardı.

Köşeyi dönen üç tane beyaz minibüs görünce, üç kez ısıklık çalıp köpeğimi durdurdum. Minibüslerin üstünde *Delfi Çilek Hizmetleri* yazıyordu ama bu Melez Kampı'nın gizli ismiydi. Daha önce üç minibüsü aynı yerde hiç görmemiştim ama kampta yetişen çilekleri sık sık şehre getirdiklerini biliyordum.

İlk minibüsü bir sürü gözü olan güvenlik şefimiz Argus kullanıyordu. Diğer ikisi de harpyalar tarafından kullanılıyordu. Harpyalar aslında iblis ve tavuk karışımı insanımsı yaratıklardı, haliyle asabi tiplerdi. Onları genellikle kampı temizletmek için kullanırdık ama şehir içi trafikte de bir hayli başarılıydılar.

Kapılar açıldı. Bir dolu kampçı dışarı fırladı. Bazılarının yüzü uzun yolculuktan dolayı bembeyaz keşilmişti. Pollux, Silena Beauregard, Stoll biraderler, Michael Yew, Jake Mason, Katie Gardner ve Annabeth gibi çoğu kişinin kardeşlerini de yanlarına alıp geldiğine sevinmiştim. Minibüsten en

son Kheiron indi. Bedeninin at olan bölümü büyülu tekerlekli sandalyesiyle birleşmişti. O yüzden, minibüsün özür-lüler için yapılmış özel basamağını kullanarak indi. Ares kulübesinden kimse gelmemişti ama bu duruma çok da sinirlenmemeye çalıştım. Clarisse salak, inatçı kızın tekiydi. O kadar.

Şöyle bir sayınca, orada tam kırk kampçının bulunduğunu gördüm.

Savaşa gireceğimiz için bu sayı çok sayılmazdı ama bu sayıda melezin ilk defa kamp dışında bir araya geldiğine şahit oluyordum. Üstelik Kuzey Batı ABD'deki bütün canavarlar burada olduğumuzu biliyorlardı.

Senelerdir tanıdığım kampçıların yüzlerine baktım, {çimden bir ses sürekli *İçlerinden biri casus* diyordu.

Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Onlar dostlarımdı. Onlara ihtiyacım vardı.

Sonra Kronos'un korkunç gülümsemesi geldi gözlerimin önüne. *Arkadaşlara güven olmaz. Seni hep yarı yolda bırakırlar.*

Annabeth yanıma geldi. Üstünde siyah kamuflaj giysileri, kolunda ilahi bronzdan hançeri, omzunda da dizüstü bilgisayarı asılıydı. Yani, hem savaşmaya hem de internette sörf yapmaya hazırды. Hangisine daha önce ihtiyaç duyacağını bilmiyordum.

Suratını buruşturup "Ne oldu?" dedi.

"Neye ne oldu?"

"Bana bir tuhaf bakıyorsun?"

O an aklımdan, Annabeth'in beni Styks Nehri'nden kurtarışıyla ilgili tuhaf görüntüler geçiyordu. "Şey, boş ver," dedim. Sonra diğerlerine dönüp "Geldiğiniz için teşekkürler," dedim. "Kheiron sen önden buyur."

Yaşlı danışman kafasını salladı. "Sana şans dilemeye geldim evlat," dedi. "Olimpos'a davet edilmeden asla gitmem."

"Ama sen liderimizsin."

Kheiron gülümsedi. "Ben sizin eğitmeniniz ve öğretmeninizim. Bu, lider olmakla aynı şey değil. Yandaş toplamak için elimizden geleni yapacağım. Ancak sentor kardeşlerimi yardım etmeye ikna etmek için geç kalmış olabiliriz. Bu arada kampçıları buraya sen çağırdın, Percy. Lider sensin."

İürâz etmek istedim ama Annabeth dahil herkes bakışlarını bana çevirmiş bekliyordu.

Derin bir nefes alıp "Pekala," dedim,. "Annabeth'e telefonda da dediğim gibi, bu gece kötü bir şey olacak. Bir tuzak kurulmuş. Zeus'la görüşüp onu şehri savunmaya ikna etmeliyiz. Sakın unutmayın: hayır dese bile hayırı kabul edecek lüksümüz yok."

Argus'tan Bayan O'Leary'ye göz kulak olmasını istedim ama bu ikisinin de hoşuna gitmemişti.

Kheiron elimi sıktı. "Başarılı olacağından eminim, Percy. Sadece güçlü yönlerini aklında tut ve zaaflarından sakın."

Bu sözler tüylerimi ürpertecek derecede Aşil'in sözlerini andırıyordu. Sonra Kheiron'un Aşil'in de *öğretmeni* olduğunu hatırladım. İçim rahatlamamıştı ama başımı sallayıp ona kendimden emin bir tavırla gülümsemeye çalıştım.

Kampçılara "Haydi gidelim," dedim.

Lobideki masanın ardında bir güvenlik görevlisi oturuyordu. Adam üstünde bir çiçek resmi bulunan siyah kapaklı, kocaman bir kitap okuyordu. Hepimiz silahlarımız ve zırhlarımız tangur tungur sesler çıkara çıkara içeri girince kafasını kaldırıp bize baktı. "Okul gezisi mi?" diye sordu. "Ka-

patmak üzereyiz."

"Hayır," dedim. "Altı yüzüncü kata çıkacağız."

Adam dikkatle bizi süzdü. Gözleri açık mavi renkti ve kafası keldi. Onun insan olup olmadığını anlayamamıştım ama silahlarımızı fark ettiğine göre Sis ona etki etmiyordu.

"Burada altı yüzüncü kat yok evlat," dedi. Ama bunu söylemek zorunda olduğu için söylüyor gibiydi. "Haydi, dışarı."

Masanın üstüne eğildim. "Kırk tane melez buraya bir dolusu canavarı çeker. Gerçekten de lobide oturmamızı mı istiyorsun?" dedim.

Adam bir süre düşündü. Sonra bir düğmeye bastı ve güvenlik kapısı açıldı. "Elinizi çabuk tutun," dedi.

"Metal detektörlerden geçirmeyeceksin bizi, değil mi?" dedim.

"Şey, hayır," dedi. "Sağdaki asansöre binin. Sanırım yolu biliyorsunuz."

Ona altın bir drahmi fırlattım, sonra da asansöre doğru ilerledik.

Asansörle iki seferde yukarıya çıkmaya karar verdik. Ben ilk grupta birlikte çıktım. Bu sefer asansörde farklı bir müzik çalıyordu. *Staying Alive* adlı şu eski disko şarkısıydı çalan. Gözlerimin önüne, Apollon'un düşük belli bir pantolon, geniş yakalı parlak ipekli bir gömlek, üstünde yelek ve apartman topuklar giymiş hali canlandı. Bu nasıl dehşet verici bir görüntüydü anlatamam.

Asansörün kapısı nihayet açıldığında rahatladım. Önümüzde, bulutların arasında, bizi Olimpos Dağı'na çıkaracak olan yüzen taşlar duruyordu. Bunlar Manhattan'ın iki bin kilometre tepesindeydi.

Olimpos'u daha önce de birkaç kez görmüştüm ama

manzara hala nefesimi kesiyordu. Beyaz malikaneler altın renkli parıltılar saçıyor ve dağın her iki tarafında sere serpe duruyorlardı. Yüzlerce terasta bulunan bahçeler zengin bir görüntü oluşturunuyordu. Kıvrıla kıvrıla ilerleyen sokaklardaki mangallardan etrafa hoş bir koku yayılıyordu. Dağın karlarla kaplı tepesindeyse tanrıların sarayı duruyordu. Saray her zamanki gibi muhteşem görünüyordu ama bir aksilik var gibiydi. Sonra fark ettim ki çıt çıkmıyor. Etraftan ne müzik, ne konuşma, ne de kahkaha sesi yükseliyordu.

Annabeth suratıma baktı. "Sen... farklı görünüyorsun," dedi. "Nereye gittin?"

Asansörlerin kapısı tekrar açıldı ve ikinci melez grubu da yanımıza geldi.

"Sana sonra anlatırım," dedim. "Haydi, gel."

Havada asılı duran köprüden geçip Olimpos sokaklarına çıktık. Mağazalar kapalıydı. Parklar boştu. Birkaç tane ilham perisi bir sıraya oturmuş, alev alev yanan lirleri çalıyorlardı ama sanki keyifsizdiler. Bir tane kiklop bir meşe ağacını kökünden sökmüş, sokakları süpürüyordu. Önemsiz tanrıçıklardan biri evinin balkonundan bizi görüp hemen içeri girdi ve perdeleri sımsıkı örttü.

Bir yanında Zeus'un, diğer yanında Hera'nın heykelinin durduğu kocaman, mermer bir kemerin altından geçtik. Annabeth tanrıların kraliçesine dil çıkardı.

"Ondan nefret ediyorum," dedi.

"Ne o, seni lanetledi mi yoksa?" dedim. Annabeth önceki sene Hera'nın hışmına uğramıştı ve o günden beri de bu olaydan hiç bahsetmemişti.

"Eh, ufak tefek şeyler oluyor işte," dedi. "Onun kutsal hayvanı inekti, değil mi?"

"Evet."

"Peşime inekleri takıyor."

Gülmek için kendimi zor tuttum. "İnek mi? San Francisco'da mı?"

"Evet. Genellikle onları hemen fark etmiyorum ama inekler her yere hediyeler bırakıp gidiyorlar. Bahçemize, kaldırıma, okulun koridorlarına... Bastığım yere dikkat etmem gerekiyor."

Pollux "Bakın!" diye bağırıp eliyle ufku işaret etti. "Bu da ne?"

Hepimiz donup kaldık. Gökyüzünü aydınlatan mavi ışıklar minik kuyruklu yıldızlar gibi Olimpos'un tepesine yağıyordu. Bunlar sanki şehrin dört bir yanından geliyor, doğru doğru dağa yöneliyordu. Dağa yakınlaştıklarındaysa bulanıklaşıyorlardı. Birkaç dakika bu ışıkları izledik. Herhangi bir zarar vermiyorlardı ama yine de karşımızdaki görüntü tuhaftı.

Michael Yew "Kızılötesi gözlem aygıtına benziyorlar," dedi. "Bence şu anda bizi gözetliyorlar."

"Haydi, saraya girelim," dedim.

Tanrıların sarayının girişinde hiç muhafız yoktu. Altın ve gümüşten yapılmış kapılar ardına kadar açık duruyordu. Taht odasına girerken ayak seslerimiz koridorlarda yankılanıyordu.

Tabii, taht odası derken, 'oda' sözcüğü pek de içeriği anlatmaya yetmiyor. Burası bir konser alanı kadar büyük. Mavi renkli yüksek tavanda yıldızlar parılıyordu. Yerdeki ateşin etrafına U harfi biçiminde dizilmiş olan on iki tane kocaman boş taht duruyordu. Bir köşede, bir ev büyüklüğündeki bir su küresi havada süzülüyordu. Bunun içinde eski dostum Ophiotaurus, yani yarı inek, yarı yılan olan yaratık duruyordu.

Yaratık beni görünce sevinçle "Möö!" diye bağırdı.

O anda her ne kadar ciddi bir iş yapıyor olsak da gülümsemeden edemedim. İki sene önce, Ophiotauros'u titanlardan kurtarmak için çok uğraşmışım ve ondan hoşlanmıştım. Yaratık da benden hoşlanmış gibiydi ama ben onun aslında dişi olduğunu sanmış, ona Bessie adını takmıştım.

"N'aber dostum?" dedim. "Sana iyi davranıyorlar mı burada?"

"Möööö," diye yanıt verdi Bessie.

Tahtların yanına gittiğimizde bir kadın "Tekrar merhaba Percy Jackson," dedi. "Sen ve arkadaşların hoş geldiniz."

Hestia ateşin yanında durmuş bir çalıyla ocağı karıştırıyordu. Üstünde aynı sıradan kahverengi elbise vardı ama bu sefer yetişkin bir kadın gibi görünüyordu.

Eğilip onu selamladım. "Tanrıça Hestia."

Arkadaşlarım da aynı şeyi yaptılar.

Hestia ateş saçan kırmızı gözleriyle bana baktı. "Bakıyorum da planını uyguluyorsun," dedi. "Aşil'in laneti sana da bulaşmış."

Diğer kampçılar kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. *Ne dedi, ne dedi? Aşil mi?*

"Dikkatli olmalısın," diye beni uyardı Hestia. "Yolculuk sırasında çok şey öğrendin. Ama hala en mühim gerçeği görmedin. Belki de bunu görmen yakındır."

Annabeth bana bir dirsek attı. "Percy... Neden bahsediyor bu?"

Hestia'nın gözlerinin içine baktım ve zihnimde bir görüntü belirdi. Kapkaranlık bir ara sokak gördüm. Sokak kırmızı taş binaların arasındaydı. Kapılardan birinin üstünde *Richmond Demir Fabrikası* yazıyordu.

İki melez karanlıkta saklanıyordu. Bunlardan biri on dört

yaşlarında bir oğlandı, diğeryse on iki yaşlarından bir kız çocuğu. Şaşkınlıkla oğlanın Luke olduğunu fark ettim. Kız ise Zeus'un kızı Thalia'ydı. Bu görüntü çok eski bir zamana aitti. Kıvrıcık onları bulmadan önce, kaçtıkları dönemden-di.

Luke'un elinde bronz bir kılıç vardı. Thalia'nın üstünde de Aegis adlı korku saçan kalkanı. Elinde bir mızrak tutuyordu. Luke ve Thalia etrafa aç, cüret dolu bakışlarla bakıyorlardı. Saldırıya uğramaya alışık, vahşi birer hayvan gibiydiler.

Thalia "Emin misin?" dedi.

Luke evet manasında kafasını salladı. "Burada bir şey var, hissedebiliyorum," dedi.

Ara sokaktan ürkütücü bir ses yükseldi. Sanki birisi metal bir levhaya vuruyordu. Melezler sesi duyunca saklandıkları yerden çıktılar.

Bir yükleme rıhtımının üstünde eski püskü sandıklar duruyordu. Thalia ile Luke silahlarını kaldırıp ilerlediler. Eğri büğrü, paslı tenekeden bir kepengin ardından sesler gelmeye başladı.

Thalia, Luke'a baktı. Luke sessizce, *Bir, iki, üç!* diye saydı. Sonra da kılıcıyla kutuya saldırdı. Derken, minik bir kız elinde bir çekiçle ona saldırdı.

Luke "Yavaş!" diye bağırdı.

Kızın sarı saçları karmakarışık olmuştu, üstünde de pamuklu pijamalar vardı. En fazla yedi yaşındaydı. Eğer Luke çok çevik davranmamış olsaydı, kız onu haklayacaktı.

Luke kızın bileğine yapıştı ve çekicini yere düşürdü.

Kız tekmeler atıp debelenmeye başladı. "Canavar falan görmek istemiyorum! Gidin!"

Luke "Dur, merak etme," dedi onu tutmaya çalışarak.

"Thalia kalkanını çek. Onu korkutuyorsun."

Thalia, Aegis'e hafifçe vurdu. Kalkan minicik, gümüş bir bileziğe dönüştü. "Hey, sorun yok," dedi. "Sana zarar veremeyeceğiz. İsmim Thalia. Bu da Luke."

"Canavarsınız!"

"Hayır, değiliz," dedi Luke. "Ama canavarları iyi tanırız. Onlarla savaşıyoruz."

Kız yavaş yavaş sakinleşti. Kocaman gri renkli gözleriyle ikisini dikkatle incelemeye başladı.

"Benim gibi misiniz?" dedi tereddütle.

"Evet," dedi Luke. "Biz... şey, açıklaması biraz güç ama canavarlarla savaşıyoruz. Bu arada, ailen nerede?"

"Ailem benden nefret ediyor," dedi kız. "Beni istemiyorlar. O yüzden evden kaçtım."

Thalia ve Luke göz göze geldiler. Kızın neden bahsettiğini gayet iyi biliyorlardı.

"Adın ne küçük kız?" diye sordu Thalia.

"Annabeth."

Luke gülümsedi. "Güzel isim. Bak sana ne diyeceğim, Annabeth. Yaman bir kızsın sen. Senin gibi bir savaşçı işimize yarayabilir."

Annabeth gözlerini fal taşı gibi açtı. "Sahi mi?" diye sordu.

Luke bıçağının kabzasını ona doğru çevirip uzattı. "Tabii ki," dedi. "Canavarlara karşı kullanabileceğin gerçek bir silaha ne dersin? Bu ilahi bronzdur. Çekiçten çok daha iyidir."

Aslında normal şartlar altında yedi yaşında bir çocuğa bir hançer vermek pek de akıl karı olmayabilirdi ama melezseniz, normal kuralların hiçbir önemi yoktur. Annabeth hançeri kabzasından tuttu.

Luke "Hançerleri ancak en cesur ve çevik savaşçılar kul-

lanır," dedi. "Hançerler bir kılıç kadar güçlü olmaz ama hem saklaması kolaydır hem de düşmanın zırhındaki zayıf noktalara daha kolay erişirsin. Ancak akıllı savaşçılar hançer kullanabilir. Sen de akıllı bir kıza benziyorsun."

Annabeth hayran hayran Luke'a bakıyordu. "Öyleyim!" dedi.

Thalia sırıttı. "Artık gitsek iyi olacak Annabeth. James Nehri üstünde güvende olabileceğimiz bir ev var. Orada sana yeni giysilerle yiyecek de veririz," dedi.

"Beni... aileme geri vermeyeceksiniz, değil mi?" dedi Annabeth. "Söz verir misiniz?"

Luke elini Annabeth'in omzuna koydu. "Artık *biz* senin aileniz. Sana zarar gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Seni, ailelerimizin bizi yarı yolda bıraktığı gibi yarı yolda bırakmayacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!" dedi Annabeth mutlu mutlu.

"Haydi," dedi Thalia. "Burada uzun süre kalamayız!"

Görüntü değişti. Üç melez ormanda koşuyorlardı. Bu, ilk görüntüden birkaç gün, hatta birkaç hafta sonra olmalıydı. Üçü de bitkin görünüyorlardı. Sanki savaştan çıkmış gibiydiler. Annabeth'in üstünde yeni giysiler vardı. Bir kot pantolon ve üstüne bol gelen bir asker ceketi giymişti.

"Az kaldı!" dedi Luke. Annabeth tökezleyip onun elini tuttu. Thalia en arkadan ilerliyor, sanki arkalarından gelenleri engellemek ister gibi kalkanını arkaya tutuyordu. Sol ayağı da topallıyordu.

Bir yamaca tırmanıp koloni tarzında inşa edilmiş beyaz bir eve baktılar. Burası May Castellan'ın eviydi.

Luke nefes nefese "Tamam," dedi. "Gizlice içeri girip biraz yiyecek ve ilaç alacağım. Burada bekleyin."

"Luke, emin misin?" diye sordu Thalia. "Buraya geri dön-

meyeceğine yemin etmiştin. Eğer seni yakalayacak olursa..."

"Başka bir seçeneğimiz yok," dedi Luke ters bir ifadeyle. "Diğer güvenli evi yaktılar. Bacağındaki yarayı da tedavi etmemiz gerek."

Annabeth şaşkınlıkla "Burası senin evin mi?" diye sordu.

"Eskiden benim evimdi," dedi Luke. "Eğer acil bir durum olmasaydı, asla buraya—"

"Annen gerçekten de korkunç bir kadın mı?" diye sordu Annabeth. "Onu görebilir miyiz?"

"Hayır!" dedi Luke hemen.

Annabeth geri çekildi. Sanki Luke'un aniden öfkelenmesi onu şaşırtmıştı.

"Ö-özür dilerim," dedi Luke. "Burada bekleyin. Her şey yolunda gidecek, merak etmeyin. Kimse size saldırmayacak. Geri döneceğim..."

Sonra ormanda müthiş parlaklıkta altın renkli bir ışık belirdi. Melezler gözlerini kırptırdılar. Bir adam "Eve geri dönmemeliydin!" diye kükredi.

Görüntü kayboldu.

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Annabeth beni yakalayiverdi. "Percy, neler oluyor?"

"Gö-görüntüyü gördün mü?" dedim.

"Ne görüntüsü?"

Hestia'ya baktım ama yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Onun bana ormanda söylediği bir şey geldi aklıma: *Eğer Luke'u iyi tanımak istiyorsan, işe önce ailesinden başlaman gerek.* Peki, bana niye bu görüntüleri göstermişti acaba?

"Ne kadar süre baygındım?" dedim.

Annabeth kaşlarını çatı. "Percy, bayılmadın ki," dedi. Bir saniye Hestia'ya baktın, sonra da yere düşer gibi oldun."

Herkes bana bakıyordu. Onların önünde zayıf gözükemezdim. O görüntülerin anlamı her neyse, görevimize yoğunlaşmalıydım.

"Şey, Tanrıça Hestia," dedim, "buraya acil bir iş için gelmiştik. Şeyi görmemiz gerek—"

"Niye geldiğinizi biliyorum," dedi bir adam. Titredim. Çünkü bu, görüntüde duyduğum sestti.

Tanrı, Hestia'nın yanında beliriverdi. Yirmi beş yaşlarında görünüyordu. Kıvrık, ağarmış saçları vardı. Suratı bir elfi andırıyordu. Üstünde havacı üniforması vardı. Miğferinde minik kuş kanatları bir açılıp bir kapanıyordu. Ayaklarında siyah deri çizmeler vardı. Kolunun altına da üstünde iki yılan olan bir asayı sıkıştırmıştı.

"Şimdi gitmek zorundayım," dedi Hestia. Havacı üniformalı adamın önünde eğildi ve buharlaşıp ortadan kayboldu. Onun neden telaşla gittiğine bir anlam verememiştım. Hermes, yani habercilerin tanrısı, bu durumdan pek de hoşnut olmuşa benzemiyordu.

"Merhaba Percy," dedi. Sanki benden hiç hoşlanmıyormuş gibi, kaşlarını çatmıştı. Acaba az önce gördüğüm görüntüden haberdar mıydı? Ona niye May Castellan'ın evine gittiğini ve Luke'u yakaladıktan sonra neler olduğunu sorduktım. Sonra, aklıma Luke'la Melez Kampı'nda ilk tanıştığım gün geldi. Ona babasıyla hiç karşılaşp karşılaşmadığını sormuştım. Ters ters bakıp Bir kere demişti. Ama Hermes'in ifadesini görünce bunları sormaktan vazgeçtim.

Beceriksizce eğilip selam verdim. "Tanrı Hermes."

Zihnimde, kaduseus'un yılanlardan biri *Hah, tabii* dedi. *Bize selam vermezsin, ne de olsa yılanız.*

George, dedi diğer yılan, *nazik olsana biraz.*

"Merhaba George," dedim. "N'aber, Martha?"

Bize fare getirdin mi? diye sordu George.
Yeter artık, George! dedi Martha. *Baksana, çocuk meşgul!*
Fare getiremeyecek kadar mı meşgul? dedi George. *Hay aksi.*

George'la ağız dalaşına girmemeyi tercih ettim. "Şey, Hermes," dedim, "Zeus'la konuşmamız gerek. Çok önemli."

Hermes'in bakışları buz gibiydi. "Ben onun habercisiyim," dedi. "Mesajın nedir?"

Arkamdaki melezler sabırsızlıkla kıpırdanıyorlardı. İşler planladığımız gibi gitmiyordu. Hermes'le özel olarak konuşabilseydim....

"Millet, neden şehri şöyle bir gezmiyorsunuz?" dedim. "Savunma hatlarına falan bir göz atıverin. Olimpos'ta kimler kalmış bir öğrenin. Yarım saat sonra da Annabeth ve benimle burada buluşun."

Silena suratını buruşturup "Ama..." diyecek oldu.

"Bu harika bir fikir," dedi Annabeth. "Connor, Travis, neden grubun lideri siz olmuyorsunuz?"

Stoll biraderler bundan pek bir hoşlanmışlardı. Babalarının karşısında kendilerine önemli bir görev verilmişti. Genelde tuvalet kağıdı savaşlarından başka bir şeyi yönettikleri olmazdı. "Tamamdır!" dedi Travis. Sonra diğerlerini taht odasından çıkarıp Annabeth ve beni Hermes'le yalnız bıraktılar.

Annabeth "Efendim," dedi, "Kronos, New York'a saldırıya geçmek üzere. Bence siz de bundan haberdarsınız. Annem bunu görmüş olmalı."

"Annen mi?" diye homurdandı Hermes. Kaduseusuyla sırtını kaşıyınca, George'la Martha *Ah, ah, ah* diye sesler çıkardılar. "Annene başlatma şimdi küçük hanım. Burada olmamın nedeni o zaten. Zeus hiçbirimizin ön cepheden ay-

rılmasını istemedi ama annen sürekli dır dır etti. 'Bu bir tuzak' falan deyip durdu. Buraya kendisi gelmek istedi ama Zeus Tayfun'la savaşıırken bir numaralı stratejistini yanından ayırmak istemedi. Doğal olarak da sizinle konuşmam için *beni* buraya yolladı."

"Ama bu gerçekten de bir tuzak," dedi Annabeth ısrarla. "Zeus kör mü oldu yoksa?"

Gökyüzünde bir şimşek çaktı.

"Ağzından çıkan kulakların duysun kızım," dedi Hermes. "Zeus ne kör ne de sağır. Olimpos'u tamamen savunmasız bırakmadı."

"Ama şu mavi ışıklar..."

"Evet, evet. Onları ben de gördüm. O gıcık büyü tanrıçasının bir oyunu," dedi Hermes. "Bunu yapan Hekate. Fark ettiyseniz ışıklar buraya zarar vermiyor. Olimpos'un duvarları büyüye dayanıklıdır. Ayrıca, rüzgar tanrısı Aeolus kaleyi korusunlar diye en güçlü adamlarını yolladı buraya. Tanrılar hariç, Olimpos'a kimse havadan giremez. Gökyüzünde apışıp kalırlar."

Elimi havaya kaldırdım. "Peki... şu ışınlanıp bir yerlere gitme gücünüze ne oldu?" diye sordum.

"O bir tür hava yolculuğudur Percy. Çok hızlıdır ama rüzgar tanrıları daha hızlıdır. Hayır. Kronos, Olimpos'u ele geçirmek istiyorsa ordusunu alıp şehre gelmesi ve asansörle buraya çıkması gerek! Sence bunu yapabilir mi?"

Çok saçmaydı gerçekten. Yani, bir dolu canavar asansöre binecek, sonra da yukarı çıkarken *Staying Alive* şarkısını dinleyecekti. Yine de bu iş hoşuma gitmemişti.

"Belki de birkaçınız buraya geri dönebilirsiniz?" dedim.

Hermes sabırsızlıkla kafasını salladı. "Percy Jackson, dediklerimi anlamıyorsun. Tayfun bizim en büyük düşmanımız."

"En büyük düşmanınızın Kronos olduğunu sanıyordum?" dedim.

Tanrının gözleri alevlendi. "Hayır Percy. Eski zamanlarda Olimpos neredeyse Tayfun tarafından yerle bir edilmişti. O, Ekidne'nin kocası..."

"Onunla kemerde tanışmıştım," dedim. "Pek iyi bir kadına benzemiyordu doğrusu."

"...ve de tüm canavarların babasıdır. Bizleri neredeyse yok ettiğini, küçük düşürdüğünü unutmamız mümkün değil! Artık eskisinden çok daha güçlüyüz. Ama Poseidon kendi savaşını verdiğini için bize yardım edecek durumda değil. Hades krallığında oturmuş bekliyor. Demeter'le Persephone de onun yanında. O fırtına devini yok etmek için hepimiz güçlerimizi birleştirmeliyiz. Birbirimizden ayrılmamız ya da onun New York'a varmasını beklememiz mümkün değil. Onunla şimdi savaşmalıyız. Üstelik ona karşı savaşta ilerleme de kaydettik."

"İlerleme mi?" dedim. "Tayfun neredeyse St. Louis'i kısırgayla, sellerle tamamen yok etti?"

"Evet," dedi Hermes. "Ama Kentucky'nin sadece yarısını yok edebildi. Yavaşlamaya başladı. Güç kaydediyor."

Onunla tartışmak istemiyordum ama Hermes konuşurken zaten kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Ophiotaurs kederli bir ses tonuyla mööledi.

"Lütfen Hermes," dedi Annabeth. "Annemin buraya gelmek istediğini söylemiştin. Bize mesaj yollamadı mı peki?"

Hermes "Mesajlar, mesajlar," diye homurdandı. "Bana bunun harika bir iş olacağını söylemişlerdi. 'Hiç yorulmayacaksın. Bir sürü insan sana tapacak' falan filan demişlerdi. Hah. Benim ne dediğim kimsenin umurunda değil. Önemli olan hep başkalarının mesajları zaten."

George *Fareler*, diyordu içinden. *Ben de bu işe fareler yüzünden girdim.*

Martha *Şşş!* diye onu azarladı. *Hermes'in ne dediği bizim için önemli. Değil mi, George?*

Tabii ki. Artık savaşa geri dönebilir miyiz? Şu lazer ışınlarını fırlatmak istiyorum. Çok eğlenceli bir şey.

"Siz ikiniz kapayın çenenizi," dedi Hermes.

Tanrı ona kocaman gri gözleriyle yalvarır gibi bakan Annabeth'e döndü.

"Pöh," dedi. "Annen burada tek başına olacağına dair seni uyarmamı istedi. Manhattan'ı tanrıların yardımını olmadan kurtaracakmışsın. Sanki bunu bilmiyoruz. Ona ne diye *bilgelik* tanrıçası olması için para ödüyorlar, bilmiyorum."

"Bu kadar mı?" dedi Annabeth.

"Yirmi üçüncü planı uygulamanı söyledi. Bunun ne olduğunu sen biliyormuşsun."

Annabeth'in beti benzi attı. Belli ki bunun ne demek olduğunu biliyordu ve bu, hiç de hoşuna gitmemişti. "Evet biliyorum."

"Bir şey daha var," dedi Hermes. Bana baktı. "Percy'ye de 'Nehirleri aklından çıkarmasın' dememi istedi. Ve, şey... Kızından uzak durmasını söyleyecekmişim."

Annabeth'in mi, yoksa benim suratım mı daha kıpkırmızı kesilmişti bilemiyorum.

Sonra tanrının surat ifadesi mermere dönüşür gibi katılaştı. "O konuyu keşke kurcalamasaydın," dedi.

Annabeth endişeyle geriye doğru çekildi. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"AFFEDERSİNİZ demek yetmez!" dedi tanrı.

George ve Martha, parıltılar yayarak yüksek voltajda elektrik saçan bir çoban değneği görünümüne bürünen ka-

duseusa sarılıp kaskatı kesildiler.

"Fırsatın varken onu kurtaracaktın!" diye kükredi Annabeth'e. "Onu kurtarabilecek tek kişi sendin."

Aralarına girmeye çalıştım. "Neden bahsediyorsunuz? Annabeth bir şey yapma—"

Hermes değneğini bana doğrultup "Onu korumaya çalışma Jackson!" diye bağırdı. "O neden bahsettiğimi gayet iyi biliyor."

"Onu değil de belki kendinizi suçlamalısınız!" dedim. Çenemi hiç açmamam gerekirdi ama dikkatini Annabeth'ten başka bir yere çekmeliydim. Demek buraya geldiğimizden beri, bana değil de *Annabeth'e* kızgındı. "Eğer Luke'u ve anesini terk etmeseydin—"

Hermes değneğini havaya kaldırdı. Üç metreye ulaşana dek boyu uzadı. İçimden *Eyvah, hapı yuttuk*, dedim.

Ama tam beni değnekle yok edecekken George ve Martha kulağına eğilip bir şeyler fısıldadılar.

Hermes dişlerini sıktı. Değneğini yere indirip eski haline dönüştürdü.

"Percy Jackson," dedi. "Aşıl'ın lanetini üstlendiğin için seni öldürmeyeceğim. Artık Kaderler'in eline kaldın. Ama bir daha benimle asla bu şekilde konuşmayacaksın. Onlar için neler feda ettiğimi, neler yaptığımı bilemezsin."

Sesi titredi ve tekrar normal bir insan boyutuna döndü. "Oğlum, gururum... Zavallı May..."

Hermes o kadar çaresiz görünüyordu ki ne diyeceğimi bilemedim. Az önce bizi buharlaştırmaya hazırmış gibi duran adam, şimdi dokunsanız ağlayacakmış gibiydi.

"Bakın Tanrı Hermes," dedim. "Özür dilerim, ama bunu bilmem gerekiyor. May'e ne oldu? Bana Luke'un kaderi hakkında bir şeyler söyledi ve gözleri—"

Hermes öfkeyle bana baktı ve daha fazla konuşamadım. Yüzündeki ifade öfke ifadesi değildi aslında. Resmen acı çekiyordu. Derin, amansız bir acı kaplamıştı yüzünü.

Sert bir ses tonuyla "Şimdi gitmem gerek," dedi. "Savaşa geri dönmeliyim."

Parıldamaya başladı. Hemen arkamı dönüp Annabeth'in de arkasını dönüp dönmediğini kontrol ettim. Annabeth şoka girmiş, donup kalmıştı.

Hermes süpernova ışığıyla parıldadı ve gözden kayboldu.

Annabeth annesinin tahtının dibine oturup ağlamaya başladı. Onu teselli etmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Annabeth," dedim, "olanlar senin suçun değil. Hermes'i hiç böyle görmemiştim. Sanırım... emin değilim ama, bence o kendisini Luke konusunda suçlu hissediyor. O suçlayacak birisini arıyor. Sana neden bu kadar öfkелendiğini bilmiyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın."

Annabeth gözlerini sildi. Odada yanan ateşe kendi cenazesine bakarmış gibi bakıyordu.

İçimi tuhaf bir his kaplamıştı. "Şey, bir şey yapmadın, değil mi?" dedim.

Bana yanıt vermedi. İlâhi bronzdan hançerini koluna iliş-tirmişti. Bu, Hestia'nın bana gösterdiği görüntüdeki hançerin aynısıydı. Bunca sene, hançerin Luke'un bir hediyesi olduğunu fark etmemiştim. Annabeth'e daha önce defalarca niye bir kılıçla değil de hançerle savaştığını sormuştum ama bana bir şey söylememişti. Artık bunun nedenini biliyordum.

"Percy, Luke'un annesiyle ilgili ne demiştin? Onunla karışlaştın mı?"

Tereddütle evet anlamında başımı salladım. "Nico'yla birlikte onun evine gittik. O... biraz tuhaf bir kadın." Sonra, ona May Castellan'ı, gözlerinin nasıl ışıldadığını ve oğlunun kaderinden bahsettiğini anlattım.

Annabeth yüzünü buruşturdu. "Bunların ne anlama geldiğini anlamadım. İyi de neden onun evine gittiniz?" Aniden gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hermes senin Aşil'in lanetini üstüne aldığını söylemişti. Hestia da aynı şeyden bahsediyordu. Sakın Styks Nehri'ne girdiğini söyleme..."

"Konuyu değiştirme," dedim.

"Percy! Girdin mi, girmedin mi?"

Ona, Hades ve Nico'yla yaşadıklarımızı ve koca bir ölümler ordusunu nasıl yendiğimi anlattım. Annabeth'e bir de beni nehirden çıkardığı görüntülerden bahsettim. Zaten işin o kısmını ben bile anlamamıştım ve bu konuyu düşündükçe utanıyordum.

Annabeth şaşkınlıkla başını salladı. "Sen yaptığın şeyin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?" dedi.

"Başka bir seçeneğim yoktu," dedim. "Luke'a karşı gelmenin tek yolu bu."

"Yani... *di immortales'e*, ölümsüze karşı gelmenin başka yolu yok demek istedin herhalde! Demek Luke bu yüzden ölmemiş. O da senin gibi Styks Nehri'ne girmiş. Eyvahlar olsun, Luke. Çıldırдың mı sen?"

"Yine Luke için endişelenmeye başladın," diye homurdandım.

Annabeth sanki beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Ne?"

"Boş ver," dedim. Hermes'in söyledikleri aklıma takılmıştı. Annabeth'in eline Luke'u kurtaracak fırsat ne zaman geçmişti ki? Bana söylemediği bir şeyler vardı ama o sırada

canım bu konuda konuşmak istemiyordu. Duymak istediğim son şey, onun geçmişte Luke'la olan ilişkisiydi.

"Ama Styks Nehri'nde ölmedi," dedim. "Ben de ölmedim. Şimdi karşısına çıkmak zorundayım. Olimpos'u korumamız gerek."

Annabeth dikkatli beni süzüyor, Styks'te yüzdükten sonra bende herhangi bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Sanırım haklısın. Annem—"

"Yirmi üçüncü plandan bahsetmiş."

Annabeth çantasından Daedalus'un dizüstü bilgisayarını çıkardı. Bilgisayarı çalıştırınca kapaktaki mavi renkli Delta sembolü parladı. Annabeth birkaç dosya açıp gözden geçirmeye başladı.

"İşte burada," dedi. "Aman tanrılarım, yapacak çok işimiz var."

"Plan Daedalus'un icatlarından biri mi?" diye sordum.

"Onun bir sürü icadı var... Hepsi de çok tehlikeli. Eğer annem bu planı uygulamamı istiyorsa durum gerçekten de kötü olmalı." Dönüp bana baktı. "Ya sana yolladığı mesaja ne demeli? 'Nehirleri hatırla.' Ne demek bu?"

Başımı iki yana salladım. Her zamanki gibi, tanrıların bana ne demek istediğini bilmiyordum. Hangi nehirleri hatırlamam gerekiyordu? Styks mi? Mississippi mi?

O sırada Connor "Bunu görmelisiniz," dedi. "*Hemen.*"

Gökyüzündeki mavi ışıklar kaybolmuştu. Bu yüzden, sorunun ne olduğunu anlayamadım.

Diğer kampçılar dağın yamacındaki küçük bir parkta toplanmışlardı. Tırabzanların önünde durmuş, Manhattana bakıyorlardı. Tırabzanların önünde bir de turistlerin kullandığı türden dürbünler duruyordu. Bunlara bir altın drahmi at-

tığınızda Manhattan'ı seyredebiliyordunuz. Kampçılarının hepsi bir dürbünün başına geçmişti.

Ben de merakıma yenilip şehre baktım. Buradan neredeyse her yeri görebiliyordum. Manhattan'ın kıvrımlarını oluşturan Doğu Nehri'ni, Hudson Nehri'ni, sokakların biçimini; kuzeyde de Central Park'ın karanlık silüetini görebiliyordum. Her şey gayet normal görünüyordu ama yine de bir tuhaflık vardı. Bunun ne olduğunu fark edince, iliklerime kadar ürperdim.

"Şehirden hiç ses gelmiyor," dedi Annabeth.

İşte, sorun da buydu zaten.

Bu yükseklikten bile şehrin gürültüsünü duyuyor olmamız gerekirdi. Manhattan'da milyonlarca kişi yaşıyor, her gün trafiğe binlerce araba çıkıyor, binlerce makine çalışıyordu. Normal şartlar altında, koca bir şehrin gürültüsünü duymamız gerekirdi. New York'ta yaşadığınız zaman, gürültü sizi pek rahatsız etmez ama gürültüyle yaşamaya alışmış olursunuz. Gecenin geç vakitlerinde dahi, New York uyanıktır.

Ama o an şehirden çıt çıkmıyordu.

Sanki en yakın arkadaşım aniden ölmüştü.

Ters ve öfkeli bir ses tonuyla "Ne yaptılar?" dedim. "Şehrime ne yaptılar?"

Michael Yew'u dürbünün önünden çekip şehre göz attım.

Aşağıdaki sokaklarda trafik durmuştu. Yayalar ya kaldırımlarda yatıyorlardı ya da binaların girişlerine sığınmışlardı. Ancak etrafta ciddi bir çatışma ya da kaza olduğuna dair bir belirti yoktu. Sanki New Yorklular o an ne yapıyorlarsa onu bırakmış ve uykuya dalmışlardı.

Silena şaşkınlıkla "Herkes ölmüş mü yani?" diye sordu.

Midem buruldu. Kehanetin bir dizesi kulaklarımda çınılıyordu: *Ve dünyanın ebedi uykuya daldığına şahit olacak. Aklıma Kıvırcık'm Central Park'ta tanrı Morpheus'la karşılaşması geldi. Gücümü asıl olaya saklıyorum*, demişti Morpheus.

"Hayır, ölmediler," dedim. "Morpheus, Manhattan'da yaşayan herkesi uyutmuş. İstila başlamış."

BOLUM ON

2 İ S

YENİ ARKADAŞLAR SATIN ALİYORUM

Bütün şehrin uykuya dalmasına en çok Bayan O'Leary sevinmişti.

Onu kaldırımında uyuklayan bir sosisli sandviç saücüsünün yere devrilmiş tezgahını didiklerken bulduk. Adam derin bir uykuya dalmış, başparmağını emiyordu.

Argus yüz gözünün yüzünü de açmış bizi bekliyordu. Yanına gittiğimizde bize hiçbir şey söylemedi. Zaten o hiç konuşmaz. Sanırım bunun nedeni dilinde de bir gözünün olması. Ama ne kadar korkmuş olduğu yüzünden belli oluyordu.

Ona Olimpos'ta öğrendiklerimizi ve tanrıların bize yardım etmeyeceklerini anlattık. Tiksintiyle gözlerini devirdi. Yüz gözünü birden devirince, bedeninin her kıvrımı zangırdadı. Bu haliyle bayağı tuhaf görünüyordu.

"Hemen kampa geri dönsen iyi olacak," dedim. "Kampı korumak için elinden geleni yap."

Beni işaret edip sanki bir şey sormak istiyormuş gibi kaşlarını havaya kaldırdı.

"Ben kalıyorum," dedim.

Tamam manasında kafasını salladı. Verdiğim yanıt onu tatmin etmiş gibiydi. Annabeth'e bakıp parmağıyla havada bir daire çizdi.

Annabeth "Evet," dedi. "Sanırım vakti geldi."

"Neyin vakti geldi?" diye sordum.

Argus minibüsün arka tarafına gidip bir şeyler arandı. Sonra bronz bir kalkan çıkarıp kalkanı Annabeth'e verdi. Bunun bildiğimiz kalkanlardan pek bir farkı yok gibiydi. Şu bayrak yakalamaca oyununda kullandığımız türden bir şeydi. Ama Annabeth kalkanı yere koyunca parlak metalin yüzeyindeki görüntü önce gökyüzünden gökdelenlere, sonra da Özgürlük Anıtı'na dönüştü ki orası yakınımızda bile değildi.

"Yuh," dedim. "Bu bir video kalkanı!"

"Daedalus'un icaüarından biri," dedi Annabeth. "Bunu Beckendorf da kullanmıştı, şeyden önce..." Silena'ya baktı. "Şey, neyse, kalkan dünyanın herhangi bir yerindeki ay ışığını ya da güneş ışığını kullanarak yansıma yaratıyor. Doğal ışığa sahip olduğunuz sürece, dilediğiniz her hedefi görmeyiz mümkün."

Annabeth dikkatle kalkana bakarken etrafına toplandık. Görüntü önce genişledi, sonra da dönmeye başladı. Görüntüyü izlerken, midemin bulanmaya başladığını hissettim. Central Park Hayvanat Bahçesi'ndeyken, aniden Bloomingdale's adlı büyük alışveriş merkezini geçip Doğu 60. Sokak'a gitmiş, sonra da 3. Cadde'ye sapmıştı.

Connor "Durun," dedi. "Geri gelsenize. Tam şuraya zum-layım"

Annabeth asabi bir ses tonuyla "Ne?" dedi. "Yoksa istilacıları mı gördün?"

"Hayır, bak tam şurası... Dylan'ın Şeker Dükkanı." Connor kardeşine dönüp sırtıttı. "Baksana, dükkan açık. Ama herkes uyuyor. Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Katie Gardner "Connor!" diye bağırdı. Sesi tıpkı annesi Demeter'i andırıyordu. "Ciddi bir sorunla karşı karşıyayız. Savaşın tam ortasında şeker dükkanına gidecek halin yok herhalde!"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Connor ama pek de utanmış gibi bir hali yoktu.

Annabeth elini kalkanın ön tarafına koyunca görüntü değişti. Lighthouse Parkı'nın yanındaki nehre bakan Franklin D. Roosevelt Caddesi'ni görebiliyorduk.

"Kalkan sayesinde şehrin her yanını görebiliriz," dedi Annabeth. "Teşekkürler Argus. Umarım seninle... bir gün kampta tekrar buluşuruz."

Argus bir şeyler homurdandı. Bana *iyi şanslar, buna ihtiyacın olacak*, der gibi bir bakış fırlatıp minibüse bindi. O ve diğer iki minibüsün sürücüsü harpyalar, yolu tıkamış olan diğer araçların yanından zikzaklar çizerek ilerlemeye başladılar.

Bayan O'Leary'yi çağırmak için ısıklık çaldım. Köpeğim koştura koştura yanımıza geldi.

"Kızım," dedim. "Kıvırcık'ı hatırladın mı? Hani parkta karşılaştığımız şu satır?"

"HAV!"

Havlamanın *Tabii ki hatırlıyorum!* manasına geldiğini umuyordum. Eğer köpeğim *başka sosisli sandviç var mı?* diye soruyorsa, yanmıştık.

"Onu bulman gerek," dedim. "Onun uyanık kalması gerekiyor. Kıvırcık'ın yardımına ihtiyacımız olacak. Anladın mı? Haydi, git de Kıvırcık'ı bul!"

Bayan O'Leary suratımı yalayıp öptü. O an buna hiç gerek yoktu. Sonra ok gibi kuzeye doğru fırladı.

Pollux bir polisin yanına çömelmişti. "Hiç anlamıyo-

rum," dedi. "Neden biz de diğerkleri gibi uyuya kalmadık? Niye sadece ölümler derin bir uykuya daldı?"

"Bu çok etkili bir büyü," dedi Silena Beauregard. "Zaten büyüler ne kadar güçlü olursa, onlara direnmek de bir o kadar zor olur. Eğer milyonlarca ölümlüyü uyutmak istiyorsan, azıcık büyü yapman yeterlidir. Ama melezleri uyutmak çok daha güçtür."

Dikkatle onu süzdüm. "Büyü hakkında ne kadar çok şey biliyorsun," dedim.

Silena kıpkırmızı kesildi. 'Tüm vaktimi giysilere harcamıyorum!" dedi.

Annabeth "Percy!" diye seslendi. Hala kalkanı tutuyordu. "Bunu görmelisin," dedi.

Bronz kalkan La Guardia Havaalanı yakınlarındaki Long Island Körfezi'ni gösteriyordu. Karanlık sularda Manhattan'a doğru ilerleyen bir düzine kadar filo vardı. Her tekne ağzına kadar Yunan zırhı giymiş melezlerle doluydu. En öndeki teknenin arka tarafındaysa üstünde kapkara bir tırpan arması bulunan mor renkli bir bayrak dalgalanıyordu. Bu armayı daha önce hiç görmemiştim ama kime ait olduğu belliydi. Bu, Kronos'un savaş bayrağıydı.

"Hemen adanın çevresini tara," dedim. "Hemen."

Annabeth kalkanın rıhtımın güneyini göstermesini sağladı. Staten Adası feribotu Ellis Adası'nın yakınlarındaki dalgalarla boğuşuyordu. Güvertede yığınla drakon ve cehennem tazısı vardı. Geminin ön tarafında da bir sürü deniz memelisi yüzüyordu. İlk önce bunların yunus olduğunu düşündüm. Sonra yaratıkların köpeğimsi suratlarını ve belelerindeki kılıçları görünce bunların telekine, yani deniz iblisi olduğunu fark ettim.

Görüntü tekrar değişti. Bu sefer, New Jersey sahilini ve

Lincoln Tüneli'nin girişini görebiliyorduk. Yüz tane farklı canavar sahipsiz duran arabaların yanından geçiyorlardı. Canavarların arasında eli sopalı devler, ipsiz sapsız krikloplar, birkaç tane de ateş üfleyen ejderha vardı. Ama asıl inanılmaz olan, bunların arasından bir de İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir Sherman tankının olmasıydı. Tank, yolu tıkamış arabaları itiyor, tünele doğru ilerliyordu.

"Acaba Manhattan'ın dışındaki ölümlülere ne oldu?" diye sordum. "Tüm eyalet mi uyuya kaldı?"

Annabeth suratını buruşturdu. "Sanmam ama şehirdeki manzara çok tuhaf. Bu görüntülerden anladığım kadarıyla Manhattan'ın tamamı uyuyakalmış. Bir de adanın etrafındaki yetmiş kilometrelik alanda zaman çok, ama çok yavaş akıyor. Manhattan'a yaklaştıkça, zaman daha da yavaşlıyor."

Sonra bana başka bir görüntü gösterdi. Bu seferki görüntü New Jersey'deki bir otoyola aitti. Cumartesi gecesi idi ve trafik hafta içinde olduğu kadar sıkışık değildi. Arabaların sürücüleri uyanıktı ama arabalar saatte bir buçuk kilometre hızla gidiyorlardı. Gökyüzündeki kuşlar yavaş çekimde gibi uçuyorlardı.

"Bu Kronos'un işi," dedim. "Zamanı yavaşlatıyor."

Katie Gardner, "Hekate de ona yardım ediyor olabilir" dedi. "Arabalar Manhattan sapağından nasıl da kaçıyorlar görüyor musunuz? Sanki geri dönmeleri için onlara gizli bir mesaj gönderilmiş gibi bir halleri var."

"Bilemiyorum," dedi Annabeth. Sesi öfkeli çıkıyordu. O bir şeyleri bilmemekten nefret ederdi. "Ama nasıl olduysa, Manhattan'ı kat kat büyüyle donatmışlar. Dış dünya burada bir şeylerin döndüğünden habersiz olabilir. Manhattan'a doğru gelen ölümlüler o kadar yavaşlayacaklar ki neler

olup bittiğini anlayamayacaklar."

"Tıpkı sarı ışığa dadanan sinekler gibi," dedi Jake Mason.

Annabeth evet manasında kafasını salladı. "Bence yardım mardım gelmeyecek," dedi.

Arkadaşlarıma baktım. Hepsi korkudan donmuş vaziyetle ydi. Haksız da sayılmazlardı doğrusu. Kalkan bize en azından üç yüz tane düşmanın yolda olduğunu göstermişti, lüzse sadece kırk kişiydik. Ve yapayalnızdık.

"Pekala," dedim. "Manhattan'ı korumamız gerek."

Silena silahlarına davrandı. "Şey, Percy, Manhattan kocaman bir yer."

"Olsun, yine de şehri korumamız gerek. Buna mecburuz."

"Percy haklı," dedi Annabeth. Rüzgar tanrıları Kronos'un Olimpos'a havadan girmesini engelleyebilir. Bence Kronos karadan saldıracak. Adanın girişlerini tutmalıyız."

"Düşmanların tekneleri var," dedi Michael Yew.

Derken sırtım karıncalandı. Birden Athena'nın tavsiyesi geldi aklıma: *Nehirleri aklından çıkarma.*

"Tekneleri ben hallederim," dedim.

Michael suratını buruşturdu. "Nasıl?" diye sordu.

"O işi bana bırak," dedim. "Köprüleri ve tünelleri tutmalıyız. Bence ilk olarak ya şehrin tam göbeğine ya da iş merkezine saldıracaklar. O yüzden, doğrudan Empire State Binası'na gidecekler. Michael, Apollon kulübesini alıp Williamsburg Köprüsü'ne git. Katie, Demeter kulübesi Brooklyn Battery Tüneli'ni tutsun. Tünelde çalılıklarla zehirli sarmaşıklar oluşmasını sağlayın. Elinizden ne gelirse yapın ama canavarların tünele girmesini engelleyin! Connor, sen de Hermes kulübesinin yarısını alıp Manhattan Köprüsü'ne git. Travis, sen de kulübenin diğer yarısını Brooklyn Köprü-

sü'ne götür. Sakın yolda ganimet avcılığı yapmaya da kalkışmayın!"

Hermes kulübesindekiler "Offfff!" diye homurdandılar.

"Silena, Afrodit kulübesini Queens Şehiriçi Tüneli'ne götür."

Silena'nın kız kardeşlerinden biri "Aman tanrılarım!" dedi. "Beşinci Cadde'den geçemeyeceğiz! Halbuki gerekli aksesuarları alsaydık iyi olurdu. Canavarlar lüks parfüm kokusundan nefret eder."

"Herkes derhal yola koyulsun," dedim. "Şey, parfüm kokusuna gelince, işe yarayabilir."

Altı Afrodit kızı heyecanla beni yanaklarımdan öptü.

"Tamam, yeter!" diye bağırıp gözlerimi kapadım ve neyi unuttuğumu düşündüm. "Holland Tüneli," dedim. "Jake, Hephaistos kulübesini de oraya götür. Yunan ateşi kullanın, tuzaklar kurun. Elinizde ne varsa kullanın."

Jake sırtıp "Memnuniyetle," dedi. "Onlarla işimiz bitmedi. Beckendorf'un hatırına onlara meydan okuyacağız!"

"59. Sokak'tan gidin," dedim. "Clarisse..."

Duraksadım. Clarisse orada değildi. Lanet olasıca Ares kulübesinin tamamı kampta kalmıştı.

Annabeth hemen "O görevi de biz yaparız," dedi. Neyse ki beni utanç verici bir sessizlikten kurtarmıştı. Kardeşlerine dönüp "Malcolm, sen Athena kulübesini yanına al, tıpkı sana gösterdiğim gibi yirmi üçüncü planı uygulamaya başla. Sonra da yerinizden sakın kıpırdamayın."

"Anlaştık."

Annabeth "Ben Percy'yle gidiyorum," dedi. "Sonra ya sizinle buluşuruz, ya da bize nerede ihtiyaç olursa oraya gideriz."

Grubun arka tarafında duranlardan biri "Siz ikiniz sakın

ortadan kaybolmayın bakayım," dedi.

Herkes kıkırdamaya başladı ama renk vermemeye çalıştım.

"Pekala," dedim. "Cep telefonlarıyla haberleşiriz."

"Cep telefonumuz yok," dedi Silena.

Hemen yere eğilip kaldırımda horlamakta olan bir kadının alengirli telefonunu aldım ve bunu Silena'ya fırlattım. "Artık var. Hepinizde Annabeth'in numarası var, değil mi? Eğer bize ihtiyacınız olursa birisinin telefonunu alıp bizi arayın. Telefonu bir kere kullanıp atın. Tekrar telefon etmeniz gerekirse başka bir telefon kullanın. Böylece canavarlar tam olarak nerede olduğunuzu kestiremezler."

Herkes bu fikirden hoşnut kalmış gibi sırtıyordu.

Travis hafifçe öksürdü. "Şey, eğer gerçekten hoşumuza giden bir telefon bulursak—"

"Hayır, alamazsınız," dedim.

"Yapma be dostum."

"Bir dakika Percy," dedi Jake Mason. "Lincoln Tüneli ne olacak?"

İçimden bir küfür savurdum. Jake haklıydı. Bir Sherman tankı ve yüz tane de canavar tünele doğru ilerliyordu. Ama oraya koyacak adamımız kalmamıştı.

Derken sokağın karşı tarafından bir kız "O işi bize bırakın!" diye seslendi.

Hayatımda kimsenin sesini duyduğuma bu kadar sevinmemiştim. Beşinci Cadde'den karşıya otuz kadar genç kız geçmekteydi. Üstlerinde beyaz tişörtler, gümüş renkli kamuflaj pantolonları ve savaş çizmeleri vardı. Hepsinin belinden birer kılıç sarkıyordu. Sırtlarına sadaklarını asmışlar, oklarını fırlatmaya hazır biçimde bize doğru geliyorlardı. Ayaklarının dibinde bir sürü kurt dolanıp duruyordu ve

kızlardan çoğunun kollarına avcı şahinler tünemişti.

Grubun başındaki kızın dik dik siyah saçları vardı. Üstüne siyah deri bir ceket geçirmişti. Kafasında tıpkı bir prenses tacını andıran gümüş bir tac vardı. Ama bu, kulaklarındaki kafatası küpelerine, üstünde *Barbie'ye Ölüm* yazan ve kafasına ok girmiş bir Barbie bebeği resmi bulunan tişörtüne hiç de uymamıştı.

"Thalia!" diye bağırdı Annabeth.

Zeus'un kızı gülümseyip "Artemis Avcıları emrinizde," dedi.

Herkes sarmaş dolaş oldu. Daha doğrusu Thalia iyi bir günündeydi. Avcılar kampçıların, özellikle de oğlanların etrafında olmaktan pek hoşlanmazlardı. Ama bize ok falan fırlatmadılar ki bu, yeterince iyi bir karşılama sayılırdı.

"Geçen sene nerelerdedin?" diye sordum Thalia'ya. "Bakıyorum da avcılarının sayısını ikiye katlamışsın!"

Thalia güldü. "*Çok* uzun hikaye," dedi. "Bahse girerim ki yaşadığım maceralar seninkilerden çok daha tehlikeliydi."

"Yalan atma!" dedim.

"Görürüz," dedi. "Bu iş bittikten sonra, sen, ben ve Annabeth, Batı 57. Sokak'taki o otele çizburger ve patates cip-si yemeye gidelim."

"Le Parker Meridian'ı mı diyorsun?" dedim. "Anlaştık. Ha, bu arada... Teşekkürler, Thalia."

Thalia omuzlarını silkti. "Canavarlar neye uğradıklarını şaşıracaklar. Avcılar, yola çıkmaya hazırlanın!"

Thalia gümüş bileziğine hafifçe vurunca, Aegis adlı kalkanı belirdi. Kalkanın tam ortasındaki altın Medusa kafası o kadar dehşet vericiydi ki tüm kampçılar geri çekildiler. Avcılar caddeden aşağı ilerlemeye başladılar. Kurtlar ve şa-

hinler de peşlerinden gidiyorlardı. İçimden bir ses, bana Lincoln Tüneli'nin iyi korunacağını söylüyordu.

Annabeth "Tanrılara şükürler olsun," dedi. "Ama nehirlerdeki o tekneleri durdurmazsak köprüleri ve tünelleri tutmanın hiçbir anlamı kalmayacak."

"Haklısın," dedim.

Kasvetli bir ifadeyle orada dikilmekte olan kampçılara baktım. Onları son kez bir arada görüyormuşum gibi hissetmek istemiyordum.

"Sizler son bin yılın en muhteşem kahramanlarısınız," dedim. "Size kaç tane canavarın saldıracağı hiç önemli değil. Yeter ki cesurca savaşın. Zafer bizim olacak." Dalgakıran'ı havaya kaldırıp "OLIMPOS ADINA!" diye bağurdım.

Kampçılar da aynı şekilde bağurdılar. Kırk kampçının sesi şehir merkezindeki binaların arasında yankılandı. Bir an için sesimiz çok cesurca çıkmış gibi geldi ama sonra mışıl mışıl uyuyan on milyon New Yorklunun arasında kaybolup gitti.

Annabeth'le birlikte kendimize bir araba seçecektik ama arabaların hepsi tampon tampona trafikte sıkışıp kalmıştı. Hiçbirinin motoru çalışmıyordu. İşte bu tuhaftı. Sanki sürücüler uykuya dalmadan önce kontak anahtarı çevirmeye fırsat bulmuş gibiydiler. Ya da Morpheus arabaların motorlarını da uyutacak bir güce sahipti. Belli ki sürücülerin birçoğu uyuyacaklarını hissedip arabalarını kaldırıma yanaştırmışlardı. Ama sokaklar yine de araba doluydu ve aralarından dolaşmak çok güçtü.

Nihayet, tuğladan bir duvara yaslanıp sızmış bir kurye bulduk. Adamcağız hala kırmızı Vespa'sının pedallarını çeviriyordu. Onu mopedin üstünden indirip kaldırıma yatırdık.

"Kusura bakma dostum," dedim. Şansımız yaver giderse mopedi çalıştırmayı başarabilirdim. Eğer bunu beceremezsem bir önemi kalmayacaktı çünkü tüm şehir yok olup gidecekti zaten.

Annabeth arkama geçip belime sarıldı. Zikzaklar çize çize Broadway'de ilerlemeye başladık. Mopedin motoru şehre çöken ürkütücü sessizliği bölüyordu. Duyduğumuz tek ses, arada sırada çalan cep telefonlarının sesiydi. Sanki telefonlar birbirlerini arıyorlardı. New York şehri kocaman, elektronik bir kuş kafesine dönüşmüştü.

Yavaş ilerliyorduk. Arada sırada karşımıza bir arabanın hemen önünde uyuyakalmış olan yayalar çıkıyordu. Onları hemen kaldırıma çekiyorduk. Hatta bir ara bir simitçinin alev almış olan tezgahını söndürmek zorunda kaldık. Birkaç dakika sonra yokuş aşağı kaymakta olan bir bebek arabasını durdurduk. Arabanın içinde bebek değil, uyumakta olan bir kaniş vardı. Arabayı bir binanın girişinin önüne çekip yolumuza devam ettik.

Tam Madison Square Park'ın önünden geçerken Annabeth "Kenara çek," dedi.

Bati 23. Sokak'ın tam ortasında durdum. Annabeth aşağı atlayıp parka doğru koşturmaya başladı. Ona yetiştiğimde kırmızı mermer bir heykel tabanının üstünde duran bronz bir heykele bakıyordu. Buradan belki milyonlarca kez geçmiştim ama dönüp de heykele bakmamıştım.

Heykel bacak bacak üstüne atmış bir tahtta oturuyordu. Üstünde tıpkı şu Abraham Lincoln'un takım elbiselerine benzer eski tip bir takım elbise vardı. Hani boynunda bir papyon, ceketinin kuyruğu uzun olan takımlardan. Sandalyesinin atlında bir dolu bronz kitap duruyordu. Bir elinde tüylü bir kalem, diğerinde de kocaman metal bir kağıt vardı.

"Niye buraya geldik?" diyecek oldum. Mermerin üstündeki isme baktım. "William H. Steward için mi?"

"Hayır, *Seward*," dedi Annabeth. "New York'un eski valilerinden. Kendisi önemsiz melezlerden biri. Sanırım Hebe'nin oğluydu. Neyse, önemli olan bu değil," dedi. "Asıl önemli olan heykelin kendisi."

Annabeth parktaki banklardan birinin üstüne çıkıp heykelin zemin kısmını incelemeye başladı.

"Sakin bana onun bir otomaton olduğunu söyleme," dedim.

Annabeth gülümsedi. "Aslında şehirdeki heykellerin pek çoğu otomaton. Daedalus belki bir gün bir orduya ihtiyaç olur diye bunları şehrin dört bir yanına yerleştirmiş."

"Nasıl yani?" dedim. "Olimpos'a saldırmak için mi, onu korumak için mi?"

Annabeth omuzlarını silkti. "İkisi de değil. Yirmi üçüncü plan bu işte. Daedalus heykellerden tekini harekete geçirdiğinde, şehirdeki tüm heykelleri de harekete geçirmiş oluyor. Ta ki koskoca bir ordu oluşana dek... Bence bu yeterince tehlikeli bir iş. Otomatonlara güven olmadığını sen de biliyorsun."

"Hi hı," dedim. Daha önce otomatonlarla az uğraşmamıştık. "Ciddi ciddi bütün heykelleri canlandıracak mısın yani?" diye sordum.

"Elimde Daedalus'un notları var," dedi Annabeth. "Sanırım bunu başarabilirim. Hah, oldu işte."

Annabeth, Seward'in çizmesinin ucuna bastırınca heykel elinde tüylü kalemi ve kağıdı olduğu halde doğruldu.

"Ne yapacak acaba?" diye mırıldandım. "Not falan mı yazacak?"

Annabeth "Şşşt," dedi. "Merhaba William."

"Bill de bence," dedim.

Annabeth önce "Bili..." diye söze başladı ama sonra bana dönüp "Of, kes sesini," dedi. Heykel kafasını kaldırıp donuk metal gözleriyle bize baktı.

Annabeth hafifçe öksürüp "Merhaba, şey Vali Seward," dedi. Komut dizisi: Daedalus yirmi üç. Manhattan'ı savun. Hareket geç."

Seward mermer zeminden aşağı atladı. Yere öyle sert bir biçimde bastı ki ayakkabıları kaldırımını delip geçti. Sonra da arkasına bile bakmadan doğu yönüne doğru yola koyuldu.

"Sanırım Konfüçyüs'ü uyandıracak," dedi Annabeth.

"Ne?"

"O da bu bölgede bulunan bir diğer heykel. Bütün heykeller harekete geçene dek birbirlerini uyandıracaklar."

"Ya sonra ne olacak?"

"Sonra işler yolunda giderse Manhattan'ı korumaya başlayacaklar."

"Bizim düşman olmadığımızı biliyorlar mı?"

"Sanırım biliyorlar."

"İçime su serptin," dedim. New York'ta bulunan parklardaki, meydanlardaki ve binalardaki heykelleri düşündüm. Şehirde yüzlerce, belki de binlerce heykel olmalıydı.

Derken karanlığı yemyeşil bir ateş topu aydınlattı. Doğu Nehri'nin oralarda bir yerde Yunan ateşi kullanılmıştı.

"Elimizi çabuk tutmalıyız," dedim. Dosdoğru Vespa'ya koştuk.

Mopedi, Hudson ve Doğu Nehirlerinin kesişip Körfez'e aktığı yere, yani Battery Parkı'nın dışına park ettik.

"Burada bekle," dedim Annabeth'e.

"Percy, oraya tek başına gitme," dedi.

"Sualtında nefes alabiliyorsan, sen de gel?"

Annabeth içini çekti. "Bazen çok gıcık oluyorsun."

"Haklı olduğum zamanlarda mı?" dedim. "Bana bir şey olmayacak, merak etme. Aşıl'ın lanetini üstlendim ne de olsa. Artık yenilmezim."

Annabeth pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Dikkatli ol," dedi. "Sana bir şey olmasını istemem. Yani... savaşa devam etmen gerek, o yüzden söylüyorum."

Sırıttım. "Hemen geri döneceğim," dedim.

Sonra kıyıya inip suya girdim.

Deniz tanrısı olmayanlar için diyorum: sakın New York Limanı'na yüzmeye gitmeyin. Yani, su annemin zamanında olduğu kadar pis olmayabilir ama yine de suya girdiğinizde üçüncü bir gözünüz çıkabilir ya da ileride mutant çocuklarınız olabilir.

Çamurlu suya girip ta dibe kadar battım. İki nehrin akıntısının birleştiği yeri, yani körfezi oluşturdukları yeri bulmaya çalıştım. İki nehrin dikkatini ancak orada çekebilirdim.

Sualünda kullandığım en iyi ses tonuyla "HEY!" diye seslendim. Sesim karanlık suda yankılandı. "Duyduğum kadarıyla o kadar pismişsiniz ki utançtan insan önüne çıkamıyormuşsunuz," dedim. "Doğru mu bu?"

Körfeze doğru buz gibi bir akıntı geldi. Beraberinde de bir dolusu çöple çamur getirdi.

"Doğu Nehri'nin daha da berbat olduğunu duydum," dedim. "Ama Hudson Nehri daha leş gibi kokuyor. Yoksa tam tersi miydi?"

Derken suda bir parıltı oluştu. Karşımda öfkeli ve güçlü bir varlık duruyordu. Onu hissedebiliyordum. Hatta orada bir değil, iki varlık duruyordu.

İçimden umarım çizmeyi aşmamışımdır diye düşündüm.

Ya nehirler bana kendilerini göstermeden beni yok etmeye kalkışırlarsa ne olacaktı? Ama yok, bunlar New York nehri tanrılarıydı. Bana kafa tutacaklarından emindim.

Gerçekten de çok geçmeden karşımda iki tane dev gibi şekil belirdi. İlk başlarda, bunlar sadece kahverengi iki sütunu andırıyorlardı. Etraflarını saran sudan daha yoğun bir biçimleri vardı. Sonra bacakları, kolları ve asık suratları çıktı meydana.

Soldaki yaratık ürkütücü bir biçimde bir telekineye benziyordu. Suratı bir kurdu andırıyordu. Bedeni de bir tıpkı bir ayıbalığı gibiydi. Kaygan siyah bir bedeni ve yüzgecimsi elleri ve ayakları vardı. Gözlerinde de yeşil radyasyonlu bir ışıltı vardı.

Sağdaki tip insana daha çok benziyordu. Üstünde paçavralardan ve yosunlardan oluşan bir giysi vardı. Zincirli zırhı şişe kapaklarından ve teneke kutulardan yapılmıştı. Suratını yosunlar bürümüş, sakalı uzamıştı. Koyu mavi gözleri öfkeyle bana bakıyordu.

Doğu Nehri olduğunu düşündüğüm ayıbalığı "İntihar mı etmeye çalışıyorsun evlat?" diye sordu. "Yoksa salak mısın?"

Hudson Nehri'nin sakallı ruhu "Doğu'cuğum, aptallık konusunda kimse senin eline su dökemez," dedi.

Doğu "Ağızından çıkanı kulağın duysun Hudson," diye yanıt verdi. "Adanın kendine ait bölümünde kal, kendi işine bak, tamam mı?"

"Yoksa n'aparsın? Yine çöp taşıyan gemilerden birini mi fırlatacaksın bana?"

Her an kavgaya tutuşacakmış gibi birbirlerinin etrafında dolanmaya başladılar.

"Durun!" diye bağırđım. "Başımız büyük dertte."

Doğu "Çocuk haklı," diye homurdandı. "Önce *onu* öldürelim, sonra kavga ederiz."

"Anlaştık," dedi Hudson.

Ben daha kendimi savunmak için bir şey yapamadan suyun dibinden binlerce çöp parçası havalanıp üstüme yağmaya başladı. Ama bunlar üstüme çarpıp geri tepiyordu. Üstüme gelen yalnızca bir tek şey beni biraz korkuttu. Bu, kocaman bir cam parçasıydı. Cam göğsüme çarptı. Normal şartlar altında, ölebilirdim ama bu da tenime değince paramparça oluverdi.

İki nehir tanrısı dikkatle beni süzmeye başladı.

Doğu "Poseidon'un oğlu musun yoksa?" diye sordu.

Evet manasında kafamı salladım.

Hudson "Styks Nehri'ne mi girdin?" diye sordu.

"Evet."

İki nehir tanrısı benden tiksinişmiş gibi sesler çıkardılar.

"Bak bu harika işte," dedi Doğu. "*Nasıl* öldüreceğiz bunu şimdi?"

"Ona elektro şok uygulayabiliriz," dedi Hudson düşünceli düşünceli. "Şuralardan bir yerden bir bağlantı kablosu buldum mu—"

"Beni dinlesenize!" diye bağırdım. "Kronos'un ordusu Manhattan'ı istila etmek üzere!"

"Biz de biliyoruz canım," dedi Doğu. "Teknelerin buraya yaklaştığını duyabiliyorum. Neredeyse şehre varmak üzereler."

"Evet," dedi Hudson. "Sularımda ilerleyen pis pis canavarları ben de hissedebiliyorum."

"Eee, durdursanıza şunları?" dedim. "Canavarları boğuverin ya da teknelerini bahrin, ne bileyim."

"Niye uğraşalım ki?" dedi Hudson. "Bırak da Olimpos'u

ele geçirsinler. Bize ne?"

"Ama size para ödeyebilirim," dedim. Geçen sene babamın bana doğum günümde hediye ettiği kum dolarını çıkar-dım cebimden.

Nehir tanrılarının gözleri fâl taşı gibi açıldı.

"Para benimdir!" dedi Doğu. "Evlat, onu bana ver, ben de Kronos'un o rezil ordusunun Doğu Nehri'ne girmesini engelleyeyim."

"Hop, hop!" dedi Hudson. "O teknelerin Hudson'a doluş-masını istemiyorsan, kumdan para benimdir!"

"O halde, biraz fedakarlık yapacaksınız," dedim. Kum dolarını ikiye böldüm. Paranın yırtık yerlerinden tertemiz taze sular akıp körfezin kirli suyunu temizledi.

"Yarı yarıya paylaşacaksınız," dedim. "Karşılığında da Kronos'un ordusunun Manhattan'a girmesini engelleyecek-siniz."

Hudson elini paraya doğru uzatıp "Şu işe bak," dedi. "Kendimi temiz hissetmeydi ne kadar uzun zaman oldu."

"Poseidon'un kudreti canım!" dedi Doğu. "O salağın teki-dir ama kirliliği nasıl engelleyeceğini de iyi biliyor hani."

İki nehir birbirlerine bakıp bir ağızdan "Anlaştık," dediler.

Onlara parayı bölüştürdüm. Tanrılar yırtık parayı heves-le ellerinde tutuyorlardı.

"Eee, şey, istilacıları unutmayın," dedim.

Doğu kayıtsızca elini salladı. "Ha, onlar mı?" dedi. "Az önce tekneler suyun dibini boyladılar."

Hudson parmaklarını şaklattı. "Bir dolusu cehennem ta-zısı nehre döküldü."

"Teşekkürler," dedim. "Aman siz siz olun, temiz kalın."

Suyun yüzeyine çıkarken Doğu arkamdan seslendi: "Hey evlat, eline fazladan kum doları geçecek olursa soluğu bu-

rada al," dedi. "Tabii, hayatta kalırsan."

"Aşil'in laneti," diye homurdandı Hudson. "Kahramanlar buna amma da çok güvenir, değil mi?"

"Ah, bir bilseler," dedi Doğu. Sonra iki tanrı kahkahalar ata ata suda gözden kayboldu.

Bu arada Annabeth kıyıda cep telefonuyla konuşuyordu. Ama beni görür görmez telefonu kapattı. Epey sarsılmış gibi bir hali vardı.

"İşe yaradı," dedim. "Nehirleri temizledik."

"Güzel," dedi Annabeth. "Çünkü şu anda başka bir sorumuz daha var. Az önce Michael Yew aradı. Bir başka ordu da Williamsburg Köprüsü'ne çıkmış. Apollon kulübesinin yardıma ihtiyacı var. Percy, bir şey daha. Ordunun başında... Minotor varmış."

BÖLÜM ON BİR

2 İ F

BİR KÖPRÜYÜ YIKIYORUZ

İN eyse ki o gün Karakorsan görev başındaydı.

Taksi çağırır gibi ıslık çaldım. Birkaç dakika sonra, gökyüzünde iki tane kara şekil belirdi. Bunlar ilk önce iki kartalı andırıyordu ama aşağı süzöldüklerinde pegasusların uzun ve güçlü bacaklarını seçebildim.

N'aber, patron? Karakorsan şaha kalkmış vaziyette yere kondu. Arkadaşı Etlibörek de hemen arkasındaydı. Yahu yanına gelinceye kadar akla karayı seçtik. Bir an rüzgarın bizi ta Pennsylvania'ya kadar götüreceğini sandık!

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedim. "Hey, bu arada pegasuslar uçarken niye bir yandan dörtlüye koşuyorlar?" diye sordum.

Karakorsan kişnedi. *İnsanlar yürürken ne diye kollarını da oynatırlar? Bilmem ki patron. İçimizden öyle geliyor herhalde. Eee, nereye gidiyoruz?*

"Williamsburg Köprüsü'ne gitmemiz gerek," dedim.

Karakorsan boynunu önüne eğdi. *Anlaşıldı patron. Az önce oranın üstünden uçtuk da durum fena gözüküyordu. Atlayın bakalım!*

Köprüye giderken midem heyecandan burulmaya başladı. Minotor yendiğim ilk canavarlardan biriydi. Dört sene ön-

ce, Melez Tepesi'nde annemi neredeyse öldürüyordu. Uzun süre o günle ilgili kabuslar görmüştüm.

Onun birkaç yüzyıl ölü kalacağını umuyordum ama şansımın yaver gitmeyeceğini tahmin etmeliydim.

Kamptaki savaşçılarımızı görece kadar köprüye yaklaşmamış olmamıza rağmen, ilerideki savaşı görmek mümkündü. Vakit gece yarısını geçmişti ama köprü ısıltı ısıltı. Arabalar yanıyordu. Kemer biçimini almış alevler her iki yöne doğru ilerliyor, havada oklar ve mızraklar uçuşuyordu.

Daha köprüye çıkmadan Apollon kampçılarının gerilediğini gördük. Kampçılar kendilerine doğru ilerleyen ordu-
dan saklanmak için arabaların ve siperlerin ardına geçmiş, patlayan oklar, yürüyenleri ve araçları engelleyecek demir dikenleri fırlatıyorlar, mümkün olan her yere ateşler yakıp barikatlar oluşturuyorlardı. Bir yandan da uyuyan sürücülerini arabalardan dışarı çıkarıp güvenli bir yere çekmeye çalışıyorlardı. Ancak düşman ilerlemeye devam ediyordu. Drakonlardan oluşan koskoca bir birlik en önde yürüyordu. Zırhlarını birbirlerine kenetlemişlerdi. Aralarından sivri mızrakların uçları gözüktüyordu. Arada sırada kampçıların fırlattığı oklardan birkaçı pullu derilerine, boyunlarına ya da zırhlarındaki deliklere isabet ediyordu ve şanssız drakon hemen buharlaşıp yok oluyordu. Ancak fırlatılan okların çoğu zırhlarına çarpıp geri tepiyordu. Onların arkasında da yüz tane daha canavar vardı.

Cehennem tazıları arada sırada ordunun önüne geçiyorlardı. Bunların birçoğu oklarla yok oluyordu ama içlerinden biri bir Apollon kampçısını yakaladığı gibi sürüklemişti. Ona ne olduğunu göremedim. Bilmek de istemiyordum doğrusu.

Annabeth pegasusun sırtından "İşte orada!" diye seslendi.

Gerçekten de düşman ordusun tam ortasında Yaşlı Taşkafa duruyordu.

Minotor'u son gördüğümde, üstünde tiril tiril, bembeyaz giysiler vardı. O zaman neden öyle giyindiğini anlamamıştım. Belki de peşime düşmek için yataktan falan fırlamıştı. Ama bu sefer, savaş giysileri kuşanmıştı.

Belinden aşağısına standart Yunan savaş zırhı çekmişti. Beline deriden ve metalden yapılmış eteğimsi bir peştemal geçirmiş, baldırlarına bronz kavallıklar takmıştı. Bir de ayaklarını sımsıkı saran deri sandaletler de giymişti. Belinden yukarıysa, tıpkı bir boğa gibiydi. Her yanı kıl, post ve kasla kaplıydı. Kafası o kadar kocamandı ki boynuzlarının ağırlığından yere düşecekmiş gibi duruyordu. Onu son gördüğümünden beri daha da irileşmişti. Boyu en azından otuz metreydi. Sırtında iki ağızlı bir balta vardı ama silahını kullanmayacak kadar sabırsızdı. Tepesinde uçtuğumu görür görmez böğürüp yerden beyaz bir limuzin kaptı. Daha doğrusu gözleri çok da keskin olmadığından kokumu almış olmalıydı.

Hemen "Karakorsan, pike yap!" diye bağırdım.

Pegasus Ne? diye sordu. *Hay kutsal at yemleri askına!*

Neredeyse köprünün otuz metre üstünde uçuyorduk ama beyaz limuzin büyük bir hızla üstümüze doğru geliyordu. Limuzin köprüdeki diğer arabaların tamponlarını ite ite, iki tonluk bir bumerang gibi havalanmıştı. Annabeth'le Etlibörek çevik bir hareketle sola kaçtılar. Karakorsan kanatlarını toplayıp son sürat pike yapmaya koyuldu. Limuzin kafamın birkaç santim üstünden geçti. Köprüyü tutan halatları koparıp Doğu Nehri'ne düştü.

Canavarlar bağıra çağıra tezahürat ettiler. Minotor eline bir başka araba aldı.

Karakorsan'a "Bizi Apollon kampçılarının arkasına bir

yere bırakın," dedim. "Sesimi duyabileceğin bir yerlerde ol ama kendine dikkat et!"

Emredersin patron!

Karakorsan beni yere devrilmiş bir okul otobüsünün arkasına saklanmış kampçılarının yanına bıraktı. Pegasusların toynakları yere değer değmez Annabeth de ben de hemen yere indik. Karakorsan'la Etlibörek de anında havalanıp karanlık gökyüzünde gözden kayboldular.

Bizi gören Michael Yew hemen yanımıza koşturdu. O hayatımda gördüğüm en kısa boylu komandoydu. Yaralanmış, kolunu bandajla sarmıştı. Bir gelinciği andıran surat is içinde kalmış, okları azalmıştı ama sanki çok eğleniyormuş gibi sırıtıyordu.

"Bize katıldığınıza sevindim," dedi. "Diğer destek birlikleri nerede?"

"Sadece biz varız," dedim.

"O zaman hapı yuttuk," dedi.

"Uçan arabanız duruyor mu?" diye sordu Annabeth.

"Hayır," dedi Michael. "Onu kampta bırakmıştık. Arabayı Clarisse'ye verdim. Araba çok da önemli değildi, anlarsınız ya? Ama Clarisse bana geç kaldığımı söyledi. Güya arabayı ilk istediğinde, ona hakaret etmişiz."

"En azından ona vermeyi denemişsin," dedim.

Michael omuzlarını silkti. "Her neyse, Clarisse savaşa katılmamakta direnince, ben de ona hakaret ettim. O yüzden arabayı istememiş olabilir. Şimdi görür günlerini bunlar!"

Sadaktan bir ok çekip düşman ordusuna fırlattı. Ok havada uçarken çılgımsı bir ses çıkarıyordu. Hedefe isabet edince dünyanın ne büyük hoparlörlerinden kükreyen bir elektrogitar sesine benzer, tiz bir ses çıktı ve bir patlama meydana geldi. Okun düştüğü yerin yakınındaki arabalar

havaya uçu. Canavarlar silahlarını fırlatıp elleriyle kulaklarını kapattılar. Bazıları kaçmaya başladı. Diğerleri de oracıkta buharlaştılar.

"Bu, benim son ses okumdu," dedi Michael.

"Bunu baban mı hediye etmişti?" diye sordum. "Müzik tanrısı mı vermişti?"

Michael pis pis sırttı. "Yüksek sesle dinlenen müzik kulaklarınıza zarar verebilir. Ancak ne yazık ki her zaman ölümcül sonuçlar vermiyor."

Gerçekten de canavarlar kısa sürede şaşkınlıklarını üstlerinden atıp yeniden bir araya geldiler.

"Geri çekilmeliyiz," dedi Michael. "Kayla ve Austin köpürünün az ilerisine tuzaklar kuruyorlar."

"Hayır," dedim. "Tüm kampçıları bu noktaya çağır ve işaretimi bekle. Düşmanı Brooklyn'e püskürteceğiz."

Michael güldü. "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Kılıcımı çektim.

Annabeth "Percy," dedi, "bırak ben de seninle geleyim."

"Çok tehlikeli olur," dedim. "Ayrıca, burada kalıp Michael'a savunma hattını desteklemek için yardım etsen daha iyi olacak. Ben de bu arada canavarların dikkatini çekmeye çalışacağım. Hepiniz burada toplanın. Uyuyan ölümlüleri yoldan çekin. Sonra da bana saldıran canavarları bir güzel haklayın. Bunu ancak siz yapabilirsiniz."

Michael alaycı bir tavırla "Çok teşekkürler," dedi.

Annabeth'e baktım.

Tereddütle tamam manasında kafasını salladı. "Tamam. Haydi, işe koyulalım."

Cesaretimi kaybetmeden "Bana iyi şans öpücüğü veriecek misin?" dedim. "Ne de olsa canavarlarla savaşmaya giden kahramanlara öpücük verilir?"

Bana yumruk atacağını sanıyordum. Ama Annabeth hançerini çekip bize doğru yaklaşmakta olan düşman ordusuna baktı. "Hele bir sağ salım geri gel de düşünürüz Yosun Kafa," dedi.

Bundan iyisi can sağlığı diye düşünerek okul otobüsünün arkasından çıkıp elimi kolumu sallaya sallaya düşmanlara doğru yürümeye başladım.

Minotor beni görünce gözlerinde bir nefret ifadesi belirdi. Sonra öyle bir haykırdı ki bu ses hem bir çılgılığı hem bir mölemeyi hem de yüksek sesle geçirme sesini andırıyordu.

"Hey, Taş Kafa!" dedim. "Seni öldürmemiş miydin ben?"

Yaratık yumruğunu kocaman bir arabanın üstüne indirdi. Araba konserve kutusu gibi dümdüz oldu.

Birkaç drakon bana mızrak fırlattı ama onları bir kenara savuşturdum. Derken, bir cehennem tazısı üstüme saldırdı. Ondan da kaçtım. Aslında onu da kılıcımınla biçebilirdim ama nedense tereddüt ettim.

Karşımdaki Bayan O'Leary değil dedim kendi kendime. Bu, vahşi bir canavar. Hem beni hem de arkadaşlarımı lime lime edebilir.

Tazı tekrar üstüme saldırdı. Bu sefer Dalgakıran'ı havaya kaldırıp yaratığın üstüne indirdim. Cehennem tazısı buharlaşıp uçtu.

Canavarlar akın akın geliyordu. Aralarında drakonlar, devler ve telekineler de vardı. Ama Minotor kükreyip onları uzaklaştırdı.

"Teke tek mi dövüşeceğiz?" dedim. "Tıpkı eskisi gibi ha?"

Minotor'un burun delikleri titredi. Aslında zırhının cebin-

de kağıt mendil falan taşısa iyi olacaktı çünkü burnu nemli, kıpkırmızı ve iğrenç gözüküyordu. Sırtından baltasını alıp elinde çevirmeye başladı.

Balta da baltaydı hani. Seni bir çırpıda haklayacağım der gibi bir hali vardı. Çift ağızlı baltanın ağızlarının her biri Yunan alfabesinin son harfi olan omega, yani W biçimindeydi. Belki de kurbanların gördüğü son şey bu balta oluyordu. Baltanın deri kaplı bronz sapı Minotor'la neredeyse aynı boydaydı. Ağızların dibinde bir sürü boncuklu kolye asılıydı. Bunların Melez Kampı'na ait boncuklar olduğunu fark ettim. Yaratık bunları yendiği melezlerden almıştı.

İçimi öyle bir öfke bürümüştü ki o anda gözlerimin Minotor'un ki kadar parladığını hissedebiliyordum. Kılıcımı havaya kaldırdım. Canavarlar Minotor'a tezahürat ediyorlardı ama kılıcımı sallayıp da yaratığın baltasını sapından ikiye ayırınca sesler kesildi.

Minotor "Mööö?" diye bağırdı şaşkınlıkla.

"AAA!" diye bağıırıp kendi etrafımda döndüm ve yaratığın burnuna sert bir tekme attım. Geri geri sendeleyip denmesini sağlamaya çalıştı. Sonra tekrar saldırıya geçmek için doğruldu.

Ancak buna fırsat bulamadı. Kılıcımla kafasındaki boynuzları teker teker kesmeye başladım. Minotor beni yakalamaya çalıştı ama yana yuvarlanıp ikiye ayırdığım baltayı kaptım. Diğer canavarlarsa korkudan sus pus olmuş vaziyette geri çekilip etrafımızı çevirdiler. Minotor öfkeyle böğürdü. Bu yaratık zeki falan değildi ama gücünü öfkesinden alıyordu. Üstüne hücum edince hemen bir sıra halinde oraya dizilmiş olan drakonları yarıp köprünün uç kısmına koştum.

Minotor galip geleceğini sanmış, gülümsemeye başlamıştı. Ondan kaçacağımı düşünüyordu. Yardımcıları tezahürat

etmeye başladılar. Köprünün uç kısmına varınca, arkamı döndüm ve baltayı havaya kaldırıp bu tarafa gelmesini bekledim. Minotor bir an olsun yavaşlamamıştı.

KITIRT.

Şaşkınlıkla göğsüne saplanmış olan baltanın sapına bakıyordu.

"Benimle oyun oynadığın için teşekkürler," dedim.

Sonra onu bacaklarından yakalayıp köprüden aşağı fırlattım. Aşağıya düştüğü sırada buharlaşmaya başlamıştı bile. Toza dönüşürken özü de Tartarus'u boylamıştı.

Hemen düşman ordusuna göz attım. Geriye hemen hemen yüz doksan dokuz canavar kalmıştı. İçimden ne geliyorsa onu yaptım. Saldırıya geçtim.

Bana şu 'yenilmezlik' gücünün işe yarayıp yaramadığını soracaksınız tabii. Yani, düşmanların silahlarının bana gizemli bir biçimde zarar verip vermediğini ya da bana isabet etse de beni yaralayıp yaralayamadıklarını merak ediyor olabilirsiniz. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek bildiğim, bu canavarların şehrimi istila etmelerine izin vermeyeceğimdi.

Düşman zırhlarını birer kağıt parçası gibi kesiyordum. Drakonlar patlıyordu. Cehennem tazıları eriyip gidiyordu. Kılıcımı hiç durmaksızın savurup sallıyordum. Hatta bir ara güldüğümü hatırlıyorum. Ağzımdan öyle manyak bir kahkaha çıkmıştı ki hem kendimin hem de düşmanların ödünü koparmıştım. Arkamdaki Apollon kampçılarının ok fırlattıklarını ve düşmanı ne pahasına olursa olsun durdurmaya çalıştığını biliyordum. Nihayet canavarlar arkalarını dönüp kaçmaya başladılar. İki yüz canavardan geriye sadece yirmi tane kalmıştı.

Apollon kampçıları hemen yanıma koşturdular.

"Evet!" diye bağırdı Michael Yew. "İşte, bu!"

Canavarları köprünün ta Brooklyn tarafına doğru püskürttük. Bu arada gökyüzü doğuda açılmaya başlamıştı. İlerideki gişeleri görebiliyordum.

Annabeth "Percy!" diye seslendi. "Onları geri püskürttün. Geri gel! Fazla açıldık!"

Aslında onun haklı olduğunu biliyordum ama o kadar da iyi gidiyordum ki... Geriye kalan bütün canavarları yok etmek istiyordum.

Derken, köprünün ayağındaki kalabalığı fark ettim. Geri çekilen canavarlar destek birliklerine doğru koşuyorlardı. Orada toplanmış olan ufak bir grup vardı. Siz diyin otuz, ben diyeyim kırk tane, zırh kuşanmış, iskelet atlara binmiş melez duruyordu karşımda. İçlerinden birinin elinde üstünde kara bir tırpanın olan, mor renkli bayrak vardı.

Grubun başını çeken atlı bana doğru koşmaya başladı. Kafasındaki miğferi çıkardı. Bunun erimiş altına benzer gözleri olan Kronos'un ta kendisi olduğunu gördüm.

Annabeth'le Apollon kampçıları duraksadılar. Peşinden gittiğimiz canavarlar Titan'ın bulunduğu yere varmışlar ve destek birliklerine kavuşmuşlardı. Kronos bize bakıyordu. Bizden neredeyse beş yüz metre ileride olduğu halde suratındaki gülümsemeyi görebiliyordum.

"Tamam," dedim, "şimdi geri çekiliyoruz."

Titan tanrının adamları kılıçlarını çekip saldırıya geçtiler. İskelet atların toynak sesleri kaldırımda yankılanıyordu. Okçularımız hemen ateşli oklardan fırlatıp düşmanların bir kısmını hakladılar ama diğerleri son sürat üstümüze geliyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdım arkadaşlarıma. "Onları oyalayacağım!"

Birkaç saniye sonra tam karşımdaydılar.

Michael ve okçuları geri çekilmeye çalıştılar ama Annabeth yanımdan ayrılmamış, hançerini ve aynalı kalkanını çekmiş, benimle beraber köprüde ilerliyordu.

Kronos'un atlıları kılıçlarını savurup hakaretler yağdırarak yanımdan geçtiler. Titan ise keyifle ilerliyordu. Sanki hiç acelesi yoktu. Tabii, zaman tanrısı olduğundan haksız da sayılmazdı.

Kronos'un adamlarını öldürmeye değil, yaralamaya çalıştım. Böylece yeterince hızlı davranamıyordum ama ne de olsa bunlar canavar değildi. Onlar sadece Kronos'un büyüüne yenik düşmüş melezlerdi. Savaş miğferleri suratlarını örttüğü için kim olduklarını bilmiyordum ama büyük çoğunluğunu tanıyor olabilirdim. İskelet atların bacaklarını kesip onları etkisiz hale getirdim. İlk birkaç melez yere düştükten sonra diğerleri de atlarından atlayıp benimle yerde savaşmaya karar verdiler.

Annabeth'le omuz omuza durmuş, aksi yönlerle bakıyorduk. Derken, yanımdan bir karaltı geçti. Kafamı kaldırıp kim olduğunu görmeye çalıştım. Karakorsan ve Etlibörek kanat çırpıyor, kamikaze güvercinleri gibi düşmanların miğferlerine dalışa geçip sonra da kaçıyorlardı.

Tam köprünün ortasına varmıştık ki çok tuhaf bir şey oldu. Sırtımdan aşağı soğuk terler akı. Hani birisi mezarınızın üstünde yürüdüğünde böyle olduğunu söylerler ya, içimi öyle tuhaf bir his kapladı. Annabeth çığlığı bastı.

"Annabeth!" diye bağırıp arkamı döndüm ki Annabeth kolunu tutarak yere düştü. Elinde kanlı bir bıçak tutan bir melez onun tepesine dikilmişti.

Birden neler olup bittiğini anladım. Melez aslında beni bıçaklamaya çalışıyordu. Bıçağı tutuşundan bana rahatlıkla

ulaşabileceğini gördüm. Hem de sırtım ona dönük olduğundan, bıçağını tek zayıf noktama saplayabilirdi.

Annabeth bıçakla arama girmişti.

Ama neden? Zayıf noktamın sırtımda olduğunu bilmiyordu ki? Bunu kimse bilmiyordu.

Düşman melezin gözlerinin içine baktım. Miğferinin altından gözünde bir yama olduğunu görebiliyordum. Demek bu Nemesis'in oğlu Ethan Nakamura'ydı. *Prences Andromeda*'daki patlamadan kurtulmuştu. Kılıcımın kabzasını kafasına öyle bir indirdim ki miğferi yamuldu.

Kılıcımı havada sallayıp "Geri çekil!" dedim. Diğer melezler de Annabeth'ten uzaklaştılar. "Kimse ona dokunmasın!"

"Hmm, ilginç," dedi Kronos.

Elinde tırpanı, iskelet atıyla tepeme dikilmişti. Tıpkı bir kurt gibi gözlerini kısmış, beni inceliyordu. Sanki az önce ölümle burun buruna geldiğimi hissetmiş gibiydi.

"Çok cesur bir savaşçısın Percy Jackson," dedi. "Ama artık pes etme vakti geldi. Yoksa kız ölecek."

"Percy, sakın yapma!" diye inledi Annabeth. Üstü başı kan içinde kalmıştı. Onu derhal uzaklaştırmalıydım.

"Karakorsan!" diye bağırdım.

Pegasus neredeyse ışık hızında hareket edip üstümüze pike yaptı ve dişleriyle Annabeth'in zırhına asıldı. Düşmanlar kollarını bile kıpırdatmadan ikisi birlikte göğe doğru yükseldiler.

Kronos hırladı. "Çok yakında bir gün, o pegasusun çorbasını yapacağım. Ama bu arada..." dedi ve atından aşağı atladı. Tırpanı alacakaranlıkta bile parılıyordu. "İşimi ölü bir melez de görür."

Tırpanını bana savurdu. Dalgakıran'la bu hamleyi savuş-

turdum. Tırpanla kılıcımın çarpışması köprüyü sallamıştı. Dengemi hala koruyordum. Kronos'un gülümsemesi sırasında donuverdi.

Bağırıp bacaklarına bir tekme savurdum. Tırpan elinden kaldırıma düştü. Öne doğru atıldım ama Kronos yana yuvarlanıp ayağa fırladı. Tırpanı eline doğru uçu.

Bakışlarından bana gıcık olduğunu görebiliyordum. "Eee," dedi, "demek Styks'e girecek kadar cesursun. Halbuki Luke'un nehre girmesi için ona ne diller dökmüştüm. Keşke bana bedenini veren sen olsaymışsın, neyse... Hala senden çok daha güçlüyüm. Ben bir TİTANIM!"

Tırpanının kabzasıyla köprüye vurdu. Oluşan sarsıntı beni yere devirdi. Arabalar dört bir yana saçıldı. Melezler, hatta Luke'un adamları bile köprüden aşağı uçtular. Etrafta köprünün halatları sallanıyordu. Köprünün Manhattan tarafına doğru geriledim.

Sonra güç bela ayağa kalktım. Diğer Apollon kampçıları köprünün diğer tarafına varmışlardı. Aralarında bir tek Michael Yew yoktu. Onun benden biraz ötede, halatlara tutunmakta olduğunu gördüm. Son okunu da yayına yerleştirmişti.

"Michael, git!" diye seslendim.

"Percy, köprü!" diye bağırdı. "Yıkılmak üzere!"

İlk önce ne dediğini anlamadım. Sonra aşağı baktım ve köprüden kopan minik parçaların kaldırıma düştüğünü gördüm. Yol yer yer Yunan ateşiyle erimişti. Köprü, Kronos'un saldırısından ve oklardan bir hayli nasibini almıştı.

"Köprüyü çökert!" diye bağırdı Michael. "Güçlerini kullan!"

Bu fikir pek aklıma yatmamıştı. İşe yarayacağını düşünmüyordum ama yine de Dalgakıran'ı köprüye sapladım.

Büyülü kılıç kabzasına kadar asfalta saplandı. Sanki bir sıcak su kaynağı bulmuşum gibi yerden tuzlu su fışkırmaya başladı. Kılıcımı asfalttan kurtarınca, su daha da büyük bir güçle fışkırmaya başladı. Köprü zangır zangır sallandı ve çökmeye başladı. Birer ev büyüklüğündeki parçalar Doğu Nehri'ne düşüyordu. Kronos'un melezleri panik içinde kaçmaya başladılar. Bazıları dengelerini kaybedip yere devrildiler. Birkaç saniye içinde Williamsburg Köprüsü'nde Kronos'la benim aramda kocaman bir uçurum açıldı.

Sonra sarsıntı sona erdi. Kronos'un adamları uçurumun kenarına gidip yüzlerce metre aşağı baktılar.

Ancak o sırada kendimi hala güvende hissetmiyordum. Köprünün tutma halatlarından bazıları hala kopmamıştı. Eğer canavarlar yeterince cesaret toplayacak olsalar, rahatlıkla köprüde ilerleyebilirlerdi. Ya da Kronos büyüyle bu boşluğu kapatmanın bir yolunu bulabilirdi.

Titan tanrısı durup ne yapacağını düşündü. Arkasını dönüp doğmakta olan güneşe baktı ve uçuruma bakıp gülümsedi. Sonra da alaycı bir tavırla tırpanını havaya kaldırdı. "Akşama görüşürüz Jackson," dedi.

Atına atlayıp arkasını döndüğü gibi savaşçılarıyla birlikte Brooklyn'e yöneldi.

Arkamı dönüp Michael Yew'a teşekkür etmek istedim ama sözcükler boğazımda düğümlendi. Yaklaşık altmış metre ötede, yerde bir ok duruyordu. Oku fırlatan kişiye ortarlarda yoktu.

"Hayır!" diye bağırdım. Hemen köprüde durduğu tarafı araştırmaya giriştim. Nehre de baktım ama hiçbir şey yoktu.

Öfke ve hayal kırıklığı içinde bağırdım. Sesim sabahın ilk saatlerinde sonsuza kadar yankılanacak gibiydi. Tam ıslık çalıp Karakorsan'ı yanıma çağırıp yardım isteyecektim ki

annemin telefonu çaldı. Telefonun ekranında Finklestein ve Ortakları isimli şirketin aradığı yazıyordu. Büyük bir ihtimalle melezlerden biri bir yerden bulduğu bir telefonla beni arıyordu.

İyi bir haber duymak umuduyla telefona yanıt verdim. Ama yanılmıştım.

"Percy?" Arayan Silena Beauregard'dı. Sesi ağlamaklıydı. "Plaza Oteli," dedi. "Derhal buraya gel, gelirken Apollon kulübesinden bir de doktor getir. Annabeth... ağır yaralı."

BOLUM ON IKI

21Z

RACHEL KÖTÜ BİR ANLAŞMA YAPIYOR

Apollon kulübesinden Will Solace'ı buldum, kardeşlerine Michael Yew'u aramaya devam etmelerini söylemesini söyledim. Uyuyan bir motosikletçiden janti motosikletini ödünç alıp Plaza Oteli'ne doğru yola koyulduk. Öyle bir hızla gidiyorduk ki annem görecektense yüreğine inebilirdi. Daha önce hiç motosiklet kullanmamıştım ama bir pegasusa binmekten çok da farklı değildi.

Yolda bir sürü boş heykel tabanlığı gördüm. Demek yirmi üçüncü plan işe yaramıştı. Ama bunun iyi mi, kötü mü olduğunu bilmiyordum doğrusu.

Plaza'ya varmamız sadece beş dakika sürdü. Plaza Oteli, Central Park'ın güneydoğu köşesindeki, mavi üçgen çatlı, eski ve beyaz taş bir binaydı.

Aslında Plaza, karargah olmaya pek de elverişli bir yer değildi. Ne şehirdeki en yüksek ne de en merkezi binaydı. Ama geleneklere daha bağlı bir havası vardı. Seneler boyunca Beatles ve Alfred Hitchcock gibi tanınmış melezleri ağırlamış bir oteldi. O yüzden bana güven veren bir yerdi.

Motosikleti kaldırıma çıkarıp otelin dışındaki çeşmenin yanına park ettim.

Will ile birlikte motosikletten aşağı indik. Çeşmenin tepesindeki heykel "Aman ne güzel," dedi. "Şimdi benden mo-

tosiklete göz kulak olmamı da istersiniz!"

Bu, doğal boyutlarda, granit bir çanağın içinde duran bronz bir heykeldi. Bacaklarını bronz bir örtü örtüyordu, elinde de metal meyvelerle dolu bir sepet tutuyordu. Daha önce ona hiç dikkat etmemiştim. Ama o da benimle hiç konuşmamıştı.

"Sen Demeter misin?" dedim.

Heykel kafama bronz bir elma fırlattı.

"Herkes beni Demeter sanıyor!" diye sızlandı. "Ben Roma tanrıçası Pompona'yım ama kimin umurunda? Kimse küçük tanrıları önemsemiyor. Eğer bize değer vermiş olsaydınız bu savaşı kazanıyor olurdunuz! Morpheus ve Hekate çok yaşasın!"

"Motosiklete göz kulak ol," dedim.

Will'le birlikte otele doğru koşarken Pompona, Latince bir şeyler homurdanıp üstümüze meyveler fırlatmaya devam etti.

Daha önce Plaza'ya hiç gelmemiştim. Lobi kristal avizeleri ve baygın yatan varlıklı müşterileriyle epey görkemli görünüyordu ama aval aval bunlara bakıp vakit kaybedecek halim yoktu. Birkaç Avcı bize asansörlerin yerini gösterdi ve hemen teras katına çıktık.

Melezler otelin üst katlarına yerleşmişlerdi. Kampçılar ve Avcılar koltuklara yığılmışlardı. Bazıları tuvaletlerde üstlerini başlarını temizliyor bazıları da ipek perdeleri yırtmış, bunları yaralarını sarmak için kullanıyorlardı. Bu arada yiyecek içecek ihtiyaçlarını da mini barlardan temin etmişlerdi. Birkaç tane kurt da tuvaletlerden su içiyordu. Arkadaşlarımın çoğunun hayatta olduğunu görünce sevinmiştim ama herkes bitap vaziyetteydi.

Jake Mason yanıma gelip "Percy!" diye bağırıp sırtımı sıvazladı. "Duyduğumuza göre—"

"Bunları sonra konuşuruz," dedim. "Annabeth nerede?"

"Terasta," dedi Jake. "O hayatta ama—"

Jake'i hafifçe itip yoluma devam ettim.

Farklı şartlar altında terasın manzarasına hayran kalabilirdim. Central Park olduğu gibi gözler önündeydi. O sabah hava açıktı, güneş pırıl pırıl parlıyordu. Canavarlarla savaşmak için değil de piknik ya da yürüyüş yapmak için mükemmel bir gündü.

Annabeth bir şezlonga uzanmıştı. Suratı bembeyazdı ve çocuk boncuk terlemişti. Üstünde battaniyeler olduğu halde tir tir titriyordu. Silena Beauregard, Annabeth'in alnını nemli bir bezle siliyordu.

Will ile birlikte Athena'nın çocuklarının arasından sıyrılıp Annabeth'in yanına gittik. Will, Annabeth'in yarasına göz atmak için bandajları açtığı anda neredeyse bayılacaktım. Kanaması durmuştu ama kolundaki yarık bayağı derindi. Yarığın etrafındaki deri ürkütücü, yeşil bir renk almıştı.

"Annabeth..." dedim ama gerisini getiremedim. Annabeth hançer darbesini beni korumak isterken almıştı. Buna nasıl izin vermişim?

"Hançerde zehir vardı," dedi sayıklar gibi. "Çok salağım, değil mi?"

Will Solace derin bir oh çekti. "Yaran o kadar da kötü değil Annabeth," dedi. "Birkaç dakika daha geç kalmış olsaydık başımız dertte olurdu ama zehir henüz omzuna yayılmamış. Kıpırdamadan yat. Birisi bana biraz nektar getirsin."

Hemen mataralardan tekini kaptım. Will yarayı tanrısal sıvıyla temizlerken ben de Annabeth'in elini tutuyordum.

Annabeth sürekli bağıırıyordu. Elimi o kadar sıkımişti ki parmaklarım morarmıştı. Yine de Will'in dediğı gibi hiç kıpırdamadan durmayı başardı. Will yaranın üstüne biraz gümüş macun sürdü ve Eski Yunanca bir şeyler mırıldandı. Apollon'a bir ilahi söylüyordu. Sonra da yarayı temiz bandajlarla sarıp sallana sallana ayağı kalktı.

Annabeth'i iyileştirmeye çalışırken epeyce güç kaybetmişti. En az Annabeth kadar solgun görünüyordu.

"Tamamdır," dedi. "Ama biraz ölümlülerin kullandığı malzemelerden bulmamız gerek."

Otelde bulunan ufak not defterlerinden birinden bir sayfa kopardı ve bir şeyler yazıp bunu Athena kulübesinden bir çocuğı uzattı. "Beşinci Cadde'de bir eczane var," dedi. "Normalde asla bir şey çalmam ama—"

"Ben çalarım," dedi Travis.

Will öfkeyle ona baktı. "İlaçları aldıktan sonra oraya biraz para ya da drahmi bırakın," dedi. "Ama elinizi çabuk tutun. Daha tedavi etmemiz gereken çok kişi var."

Kimsenin itiraz edecek hali yoktu. Yaralanmamış tek bir melez bile yoktu... Benim dışımda tabii.

Travis Stoll "Haydi millet," dedi. "Annabeth'i biraz rahat bırakalım. Bir eczaneyi soy... şey, bir eczaneye gitmemiz gerekiyor."

Melezler hep birlikte çıktılar. Jake Mason tam giderken omzuma yapıştı. "Sonra konuşuruz ama her şey kontrol altında," dedi. "Etrafa göz kulak olmak için Annabeth'in kalcanını kullanıyorum. Düşmanlar şafak sökünce geri çekildiler. Niye böyle yaptıklarını bilmiyorum ama her köprüde ve tünelde adamlarımız var."

"Sağ ol dostum," dedim.

Jake kafasını salladı. "Keyfine bak," dedi.

Sonra terasın kapılarını ardından kapattı. Terasta yalnızca Silena, Annabeth ve ben kalmıştık.

Silena, Annabeth'in alnına nemli bezi tekrar yerleştirdi. "Olanlar benim suçum," dedi.

Annabeth baygın bir halde "Hayır," dedi. "Silena, neden senin suçun olsun ki?"

"Kampta hiç becerikli değilim," dedi Silena. "Sen ya da Percy gibi değilim. Eğer daha iyi bir savaşçı olsaydım..."

Dudağı titremeye başladı. Beckendorf öldüğünden beri gittikçe kötüleşiyordu. Ona her baktığımda Beckendorf öldüğü için daha da öfkeleniyordum. Silena'nın ifadesi bana bir camı anımsatıyordu. Sanki her an kırılacakmış gibiydi. Silena'nın erkek arkadaşının ölümüne neden olan casusu bulduğumda, onu oyuncak niyetine Bayan O'Leary'ye verecektim.

"Sen harika bir kampçısın," dedim. "Aramızdaki en iyi pegasus binicisi sensin. İnsanlarla iyi anlaşıyorsun. Üstelik Clarisse'yle anlaşabilen biri kesinlikle yetenekli sayılır."

Silena sanki aklına bir fikir gelmiş gibi bana baktı. "Buldum!" dedi. "Ares kulübesine ihtiyacımız var. Clarisse'yle konuşabilirim. Bize yardım etmesi için onu nasıl ikna edeceğimi biliyorum."

"Silena, dur bakalım," dedim. "Adadan çıkabilsen bile Clarisse inatçının tekidir. Hele öfkelenildiği zaman—"

"Lütfen," dedi Silena. "Bir pegasusla giderim. Kampa gidebileceğimden eminim. Bırak da deneyeyim."

Annabeth'e baktım. Hafifçe başıyla onayladı.

Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Silena'nın Clarisse'yi savaşmaya ikna edebileceğini hiç sanmıyordum. Öte yandan, Silena'nın dikkati öylesine dağınıktı ki savaşta kolaylıkla yaralanabilirdi. Belki de onu kampa geri göndererek kafasını

toplamasını sağlayabilirdik.

"Pekala," dedim. "Zaten bunu senden başkası yapamaz."

Silena boynuma sarıldı. Sonra utanıp geriye çekildi ve Annabeth'e baktı. "Şey... pardon," dedi. "Teşekkürler Percy! Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım!"

Silena gittikten sonra Annabeth'in yanına çömelip alnını yokladım. Hala ateşler içinde kıvranıyordu.

"Endişeli olduğunda çok tatlı oluyorsun," diye mırıldandı. "Kaşların birbirine değiyor."

"Sana bir iyilik borcum varken *ölemezsin*," dedim. "Ne diye hançerle arama girdin?"

"Sen de benim için aynı şeyi yapardın," dedi.

Haklıydı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Ama sanki birisi yüreğimi buz gibi metal bir değnekle dürtüyordu. "Peki, nereden bildin?" diye sordum.

"Neyi?"

Etrafa bakınıp yalnız olduğumuzdan emin olmak istedim. Sonra Annabeth'e doğru eğilip "Aşıl noktasını," diye fısıldadım. "Eğer bıçakla arama girmemiş olsaydın, ölecektim."

Annabeth boş boş bakıyordu. Nefesi üzüm gibi kokuyordu ama sanırım nektar içtiğinden. "Bilmiyorum Percy," dedi. "Sadece tehlikede olduğunu hissettim. Zayıf bölgen... tam olarak nerede?"

Bunu kimseye söylememem gerekiyordu. Ama bu soruyu bana soran Annabeth'ti... Ona güvenemeyeceksem, kimseye güvenemezdim.

"Sırtımdaki minicik bir nokta," dedim.

Annabeth elini havaya kaldırdı. "Neresi? Şurası mı?" diye sordu.

Elini omurgamın üstüne koydu. Tenim karıncalanmıştı. Parmaklarını beni ölümlü hayata bağlayan o bölgeye götür-

düm. Bir anda tüm bedenime binlerce voltluk bir elektrik akımı yayıldı.

"Hayatımı kurtardın," dedim. "Teşekkürler."

Annabeth elini geri çekmişti ama ben elini bırakmamıştım.

"Bana borçlusun," dedi güçsüz bir halde. "Bunda şaşılacak bir şey mi var?"

Birlikte güneşin tüm şehrin üstüne doğuşunu izledik. Normalde, bu saatlerde trafik vızır vızır işliyor olurdu ama etraftan ne bir araba kornası ne de kaldırımlarda yürüyen yayaların sesi geliyordu.

Uzaklarda bir arabanın alarm sesi sokaklarda yankılanıyordu. Harlem bölgesinin üstünde de kapkara dumanlar vardı. Morpheus'un büyüğü şehri vurduğunda, kim bilir kaç evde fırın açık kalmış, kaç kişi akşam yemeğini pişirirken uyuya kalmıştı. Çok geçmeden şehrin birçok yerinde yangın çıkacaktı. New York'taki herkes tehlike altındaydı ve hepsinin hayatı bizim elimizdeydi.

"Bana Hermes'in bana niye öfkелendiğini sormuştun," dedi Annabeth.

"Aman boş ver şimdi bunu, dinlenmen—"

"Hayır, sana anlatmak istiyorum. Bu konu uzun süredir beni rahatsız ediyor." Annabeth omzunu azıcık oynatınca canı yanmış olmalı ki irkildi. "Geçen sene, Luke beni San Francisco'ya ziyarette geldi," dedi.

"Kendi mi geldi?" diye sordum. O anda sanki Annabeth bir çekiç alıp kafama vurmuş gibi hissediyordum. "Evine mi geldi yani?"

"Evet ama bu, Labirent'e girmeden önce... Yani, şeyden önceydi..." Annabeth sözlerini tamamlayamadı ama asıl *Luke, Kronos'a dönüşmeden önceydi* demek istemişü. "Elinde bir ateşkes bayrağıyla çıkageldi. Benimle beş dakika konu-

mak istediğini söyledi. Çok korkmuş gibiydi Percy. Kronos'un dünyayı ele geçirmek için onu kullanacağından bahsetti. Tıpkı eski günlerdeki gibi kaçmak istediğini söyledi. Benim de onunla birlikte gelmemi istedi."

"Ama sen ona güvenmedin."

"Tabii ki güvenmedim. Bunun bir tuzak olduğunu düşündüm. Ayrıca... yani, eski günlerden beri o kadar çok değişmişti ki. Kesinlikle olmaz dedim. Öfkelendi. Bana... onunla hemen oracıkta savaşabileceğimi çünkü bir daha elime böyle bir fırsat geçmeyeceğini söyledi."

Annabeth'in alnını yine boncuk boncuk terler kaplamıştı. Konuşmak enerjisini tüketiyordu.

"Tamam," dedim. "Biraz dinlenmeye çalış."

"Percy, anlamıyorsun. Hermes haklıydı. Onunla gitseydim fikrini değiştirebilirdim. Ya da en azından onunla savaşabilirdim. Hançerim yanımdaydı. Luke'un yanında silah yoktu. Onu—"

"Öldürebilir miydin ki?" dedim. "Bu doğru olmazdı, sen de biliyorsun."

Annabeth gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Luke bana Kronos'un onu atlama taşı olarak kullanacağını söyledi. Aynen böyle dedi. Kronos, Luke'u kullanıp daha da güçlenecekmiş."

"Bunu yapü zaten," dedim. "Luke'un bedenini ele geçirdi."

"Ya Luke'un bedeni sadece bir geçişse? Yani, ya Kronos daha da fazla güce sahip olmayı planladıysa? Onu durdurabilirdim. Savaş benim yüzümden çıktı."

Annabeth'in anlattıklarını dinleyince, kendimi yine Styks nehrine düşmüş, yavaş yavaş eriyormuş gibi hissettim. Aklıma bir önceki yaz geldi. İki kafalı tanrı Janus, Annabeth'i

büyük bir karar vereceği konusunda uyarmıştı. Ama bu, Annabeth, Luke'u gördükten *sonra* olmuştu. Pan da ona bir şey söylemişti: *Önemli bir görev üstleneceksin ama bu hayatını kurduğun görev olmayabilir.*

Ona Hestia'nın bana gösterdiği görüntülerden, Luke ve Thalia ile birlikte geçirdiği günlerden bahsetmek istiyordum. Bunun kehanetle ilgili olduğunu biliyordum ama aradaki bağlantıyı bir türlü çözemiyordum.

Cesaretimi toplayıp bu konuda soru soramadan teras kapısı açıldı. Connor Stoll yanımıza geldi.

"Percy." Sanki Annabeth'in önünde bana kötü bir haber vermek istemiyormuş gibi Annabeth'e baktı. "Bayan O'Leary, Kıvırcık'la birlikte geri geldi. Onunla konuşsan iyi olacak."

Kıvırcık salonda bir şeyler atıştırıyordu. Üstünde ağaç kabuklarından ve sarmaşıklardan yapılmış bir savaş zırhı vardı. Ahşap değneği ve kavalı da beline asılıydı.

Demeter kulübesi otelin mutfağından açık büfe yemek getirmişti. Pizzadan tutun da ananaslı dondurmaya kadar her şey vardı ama ne yazık ki Kıvırcık salondaki eşyaları yiyordu.

Şık bir sandalyenin minderlerini yemiş bitirmiş, sıra kolçağını kemirmeye gelmişti.

"Dostum," dedim, "burayı geçici bir süre için kullanıyorsunuz, unutma."

"Meeee!" Kıvırcık'ın yüzü talaş kaplıydı. "Özür dilerim Percy. Ne yapayım... 16. Louis dönemi mobilyaları çok lezzetli oluyor. Bir de, şey olduğumda, hep mobilya yerim..."

"Biliyorum," dedim. "Endişelendiğinde mobilya yersin. "Eee, ne var ne yok?"

Kıvırcık toynaklarının üstünde doğruldu. "Annabeth'e olanları duydum. İyi mi?"

"Merak etme, iyileşecek," dedim. "Dinleniyor."

Kıvırcık derin bir oh çekti. "Çok sevindim. Şehirdeki tüm doğa perilerini harekete geçirdim. Daha doğrusu sözümü dinleyenleri." Alnını ovuşturdu. "Meşe palamutlarının insanın canını o kadar yaktığını bilmiyordum. Neyse, elimizden geleni yapıyoruz."

Bana şahit oldukları çatışmalardan bahsetti. Anlattığına göre çatışmalar genellikle şehrin melezlerin sayıca az olduğu bölgelerinde meydana geliyordu. Kıvırcık her yerde cehennem tazıları gördüğünü söyledi. Bunlar bizim olduğumuz yerlere gölge yolculuğu yaparak geliyorlarmış ve orman perileriyle satirler onlara karşı savaşıyormuş. Harlem'de genç bir ejderha görmüşler. Canavar yok edilene dek yarım düzine kadar orman perisi ölmüş.

Kıvırcık bana bunları anlatırken Thalia ve iki yaveri içeri girdiler. Thalia kasvetli bir edayla bana gülümseyip Annabeth'e bakmaya gitti. Sonra geri geldi. Kıvırcık bana olanları anlatırken Thalia da dinledi. Kıvırcık'ın anlattıkları gittikçe daha feci bir hal alıyordu.

"Washington-Kalesi'nde yirmi satirimizi kaybettik," dedi titrek bir sesle. "Akrabalarımın neredeyse yarısı böylece yok oldu. Nehir perileri devleri boğmayı başardılar ama..."

Thalia omzuna sadağını geçirdi. "Percy, Kronos'un birlikleri hala her köprüde ve tünelde toplanıyor," dedi. "Üstelik Kronos düşman ordusundaki tek titan da değil. Avcılarımdan biri altın bir zırh kuşanmış, iri yarı bir adam gördüğünden bahsetti. Adam, Jersey Sahili'nde bir ordu topluyormuş. Onun kim olduğundan emin değilim ama bir titan ya da tanrı gibi güç saçıyor."

Rüyamda gördüğüm altın renkli titan geldi aklıma. Bu titan Othrys Dağı'nda aleve dönüşmüştü.

"Harika," dedim. "Başka iyi haber var mı?"

Thalia omuzlarını silktili. "Manhattan'a açılan tünelleri koruma altına aldık. En iyi tuzakçılarımı oraya yolladım. Bir de sanırım düşman ordusu saldırıya geçmek için havanın kararmasını bekliyor. Galiba Luke'un..." Duraksadı. "Yani Kronos'un her saldırıdan sonra güç toplaması gerekiyor. Yeni bedenine hala tam olarak alışmamış gibi. Şehrin her yerinde zamanı yavaşlatmak için büyük çaba harcıyor olmalı."

Kıvrıkcık evet manasında kafasını salladı. "Kronos gecele-ri daha güçlü oluyor," dedi. "Bence birlikler güneş battık-tan sonra saldırıya geçecekler."

Kafamı toparlayıp düşünmeye çalıştım. "Tamam. Tanrı-lardan ses seda çıktı mı peki?"

Thalia kafasını salladı. "Elinde olsa Tanrıça Artemis'in hemen buraya geleceğinden eminim. Athena da aynı şekil-de. Ama Zeus onların bir yere gitmesini istemiyor. Son duy-duklarıma göre Tayfun, Ohio Vadisi'ni kasıp kavuruyor-muş. Öğleye kadar Appalachian Dağları'na varmış olur."

"O halde," dedim, "o buraya varmadan önce neredeyse iki günümüz daha var."

Jake Mason hafifçe öksürdü. O ana kadar çitını çıkarma-dığından, odada olduğunu bile unutmuştum.

"Percy, bir şey daha var," dedi. "Kronos sanki senin Wil-liamsburg Köprüsü'nde olacağını biliyormuş gibi doğrudan oraya gitti. Birliklerini de en zayıf olduğumuz bölgeye gö-türdü. Biz harekete geçer geçmez de taktik değiştirdi. Avcı-ların güçlü olduğu Lincoln Tüneli'ne girmedi. Sanki nereler-de az adamımızın olduğunu biliyormuş gibi hareket etti."

"Neler olup bittiğini biliyor sanki, değil mi?" dedim. "Ara-

mızda bir casus olduğu kesin."

"Ne casusu?" diye sordu Thalia.

Ona Kronos'un bana gösterdiği gümüş tılsımdan, yani iletişim cihazından bahsettim.

"Eyvah," dedi Thalia. "Eyvahlar olsun."

"Casus aramızdan herhangi birisi olabilir," dedi Jake. "Percy bize talimat verdiğinde hepimiz oradaydık."

"Peki, ne yapabiliriz?" diye sordu Kıvrıkcık. "Tırpan biçiminde bir tılsım bulana dek bütün melezlerin üstünü başını mı arayacağız?"

Hepsi bana bakıyor, bir karar vermemi bekliyordu. Durumumuz çaresiz bile olsa paniğe kapıldığımı görmeleri istemiordum.

"Savaşmaya devam edeceğiz," dedim. "Casus meselesini düşünecek vaktimiz yok. Birbirimizden şüphelenmeye başlarsak dağılırız. Dün gece hepiniz harikaydınız. Sizden daha cesur bir ordu olamaz. Şimdi nöbet saatlerini ayarlayalım. Bu arada biraz dinlenmeye bakın. Önümüzde uzun bir gece var."

Melezlerin hepsi bana onay verircesine kendi aralarında fısıldaştılar. Sonra da yemek yemek, uyumak ya da silahlarını tamir etmek için dağıldılar.

"Percy, sen de dinlen," dedi Thalia. "Biz ortalığa göz kulak oluruz. Gidip biraz uzan. Bu gece güçlü olman gerek."

Ona itiraz edecek halim bile yoktu. Hemen en yakındaki yatak odasına gidip revaklı yatağa uzandım. Heyecandan uyuyamayacağımı sanıyordum ama kafam yastığa değer değmez uyuyakaldım.

Rüyamda Nico di Angelo'yu Hades'in bahçelerinde gördüm. Persephone'nin çiçeklerinin arasına bir çukur kaz-

nıştı. Kraliçe bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Sonra çukura bir kadeh şarap döküp mırıldanmaya başladı. "Ölüler yeniden tat alsın. Mezarlarından çıkıp bu adağı kabul etsinler. Maria di Angelo, göster kendini!"

Ortalığı bembeyaz bir duman kapladı. Bir insan şekli belirdi ama bu Nico'nun annesi değildi. Koyu renk saçlı, buğday tenli ve üstünde bir Avcı'nın gümüş renkli giysileri olan bir kızdı.

"Bianca!" dedi Nico. "Ama..."

Annemizi çağırma Nico, dedi Bianca. O, *kesinlikle görmen gereken tek ruh.*

"Neden?" diye sordu Nico. "Babam bizden ne saklıyor?"

Acı, dedi Bianca. *Nefret. Ta Büyük Kehanet zamanına değin uzanan bir lanet.*

"Ne demek istiyorsun? Bilmediğim ne varsa öğrenmek istiyorum!" dedi Nico.

Öğreneceğin şeyler sana sadece keder getirecek. Dediğimi unutma: kin beslemek Hades'in çocuğuysan çok tehlikeli. Bu bizim ölümcül hatamız.

"Bunu ben de biliyorum," dedi Nico. "Ama ben eskisi gibi değilim Bianca. Beni korumaya çalışmaktan vazgeç!"

Kardeşim, anlamıyorsun...

Nico elini pusun arasında salladı ve Bianca'nın görüntüsü kayboldu.

Tekrar "Maria di Angelo," dedi. "Konuş benimle!"

Bu sefer farklı bir görüntü oluştu. Bir hayaletin değil de bir yerin görüntüsüydü bu. Sislerin arasında Nico ve Bianca'nın çocukluklarını görebiliyordum. Şık bir otelin lobisinde oynuyorlar, mermer sütunların arasında birbirlerini kovalıyorlardı.

Onların biraz ötesindeki bir koltukta da bir kadın oturu-

yordu. Üstünde siyah bir elbise, ellerinde de eldivenler vardı. Sanki 1940'ların filmlerinden kalmış gibi gözüken, tül-lü, siyah bir şapka takmıştı. Bianca gibi gülümsüyor, gözleri Nico'nun gözlerini andırıyordu.

Onun yanındaki sandalyede, üstünde çizgili siyah bir ta-kım elbise bulunan, iri yarı bir adam oturuyordu. Dehşet içinde adamın Hades olduğunu fark ettim. Kadına doğru eğilmiş, sanki endişe içindeymiş gibi konuşurken ellerini kollarını sallıyordu.

"Lütfen sevgilim," dedi. "Benimle birlikte Yeralh'na gel-melisin. Persephone'nin ne diyeceği umurumda bile değil! Seni burada kollayamam."

Kadın İtalyan aksanıyla "Hayır aşkım," dedi. "Çocukları-mızı ölümler diyarında mı yetiştireceğiz? Bunu yapamam."

"Maria, beni dinle. Avrupa'da patlak veren savaş beni di-ğer tanrılarla karşı karşıya getirdi. Bir kehanet söz konusu. Artık çocuklarımız güvende değil. Poseidon ve Zeus beni bir anlaşma yapmaya zorladılar. Artık hiçbirimizin melez çocukları olamayacak."

"Ama Nico ve Bianca var. Yani..."

"Hayır! Kehanet on altı yaşına basacak bir çocukla ilgili. Zeus, çocuklarımı hemen Melez Kampı'na yollamamı isti-yor. Orada onlara *uygun* bir eğitim verilecekmiş. Ama onun zihninden neler geçtiğini biliyorum. Çocukları kollayacak, tutsak edecek, sonra da babalarına karşı dolduracaklar. Ama Zeus'un buna bile müsaade edeceğini sanmam. Melez çocuklarımın asla on altı yaşına basmalarına izin vermeye-cek. Onları yok etmenin bir yolunu bulacak. Bu tehlikeyi göze alamam!"

"*Certamente*" dedi Maria. "Hep birlikte kalmamız gerek. Zeus bir *imbecille*."

Kadının cesaretine hayran olmamak elde değildi. Ama Hades sürekli endişeyle tavanı gözlüyordu. "Maria, lütfen, sana dedim ya, Zeus çocukları en geç geçen hafta kampa götürmemi istemişti. Onun öfkesi dehşet vericidir, seni sonsuza dek saklayamam. Çocuklarla birlikte olduğun her an tehlikedesin."

Maria gülümsedi. Onun Bianca'ya bu kadar benzemesi tüyler ürperticiydi. "Sen bir tanrısın aşkım. Bizi koruyabilirsin. Ama Nico'yla Bianca'yı hayatta Yeraltı'na götürmem."

Hades ellerini birbirine kenetleyip sıktı. "O halde... bir başka seçeneğimiz daha var" dedi. Çölde zamanın durduğu bir yer var. Çocukları bir süreliğine oraya yollayabilirim. Hem orada güvende olurlar hem de birlikte olabiliriz. Bu arada, sana Styks Nehri'nin kenarında altından bir saray yaptırırım."

Maria di Angelo gülümsedi. "Sen çok iyi bir adamsın aşkım," dedi. "Keşke diğer tanrılar da seni benim gördüğüm gibi görebilseler. O zaman senden hiç korkmazlardı. Ama Nico ve Bianca'nın anneleriyle, yani benimle birlikte olmaları gerekir. Ayrıca onlar bizim sahip olduğumuz tek çocuklar. Tanrılar onlara zarar vermeyi göze alamazlar."

Hades kasvetli bir edayla "Ailemi tanı mıyorsun," dedi. "Lütfen Maria. Seni kaybetmek istemiyorum."

Maria parmaklarını tanrının dudaklarına dayadı. "Beni kaybetmeyeceksin. Bekle de çantamı alıp geleyim. Çocuklara göz kulak ol."

Sonra Ölülerin Tanrısı'nı öpüp yerinden kalktı. Hades onun merdivenden yukarı çıkışını izledi. Maria'nın attığı her adımla birlikte daha çok acı çekiyor gibiydi.

Bir saniye sonra gerildi. Çocuklar da sanki bir şey olacağını hissetmiş gibi oyun oynamayı kesmişlerdi.

"Hayır!" dedi Hades. Ama onun tanrısal güçleri bile yeterli değildi. Otel havaya uçmadan önce ancak çocukları korumak için kapkara bir enerji duvarı oluşturabildi.

Oteli havaya uçuran güç öylesine büyüktü ki pustaki görüntü kayboldu. Görüntü tekrar belirdiğinde Hades yıkıntıların arasına çömelmiş, Maria di Angelo'nun cansız bedenini kollarında tutuyordu. Etrafta hala ateşler yanıyordu. Gökyüzünde bir parıltı belirdi ve bir şimşek koptu.

Küçük Nico ve Bianca neler olup bittiğini anlayamamış bir vaziyette annelerine bakıyorlardı. Furia Alecto arkalarında durmuş, hırılıyor, kayış kanatlarını çırpıyordu. Ama çocuklar onun orada olduğunun farkında değillerdi.

Hades yumruğunu havaya sallayıp "Zeus!" diye bağırdı. "Seni mahvedeceğim! Onu geri getireceğim!"

"Hayır, efendim, bunu yapamazsınız" dedi Alecto. "Ölümsüzler arasında en çok sizin ölüme saygı duymanız gerekir."

Hades öfkeden çıldırmak üzereydi. Bir an tanrısal şekline bürünüp çocukları da yok edeceğini düşündüm ama en son anda kendisini toparlamayı başardı.

Hıçkırıklarını zapt ederek Alecto'ya "Çocukları al," dedi. "Lethe'de hafızalarını sil, sonra da onları Lotus Oteli'ne götür. Zeus onlara orada zarar veremez."

"Emredersiniz efendim," dedi Alecto. "Ya kadının bedeni ne olacak?"

Hades acı bir ses tonuyla "Onu da al," dedi. "Kadim ölüm törenini düzenle."

Alecto, çocuklar ve Maria'nın bedeni karanlığa karıştı. Hades yıkıntıların arasında tek başına kalmıştı.

Başka bir ses, "Seni uyarmışım," dedi.

Hades arkasını döndü. Rengarenk bir elbise giymiş bir

kız, üstünden dumanlar tüten yıkıntıların arasında duran koltuğa oturmuştu. Kısa, siyah saçları vardı. Bakışları hüznüydü. On iki yaşında olmalıydı. Onu tanıımıyordum ama tuhaf bir biçimde bana tanıdık geliyordu.

"Buraya gelmeye nasıl cesaret ettin?" diye kükredi Hades. "Seni un ufak edeceğim!"

"Bunu yapamazsın," dedi kız. "Delfi'nin gücü beni koruyor."

O an tüylerim ürperdi. Görüntüdeki kızın Delfi Kahini'nin küçüklüğü olduğunu fark ettim. Onu bu şekilde sapa-sağlam görmek, mumya halini görmekten bile ürkütücüydü.

"Sevdiğim kadını öldürdün!" diye kükredi Hades. "Kehanetinin nelere mal olduğunu gördün mü?"

Kızın üstüne gitti ama o hiç orali olmadı.

"Zeus çocukların ölmesi için patlama olmasını emretti," dedi kız. "Çünkü ona karşı geldin. Benim bu işle hiçbir alakam yok. Sana onları saklamayı söylemişim."

"Yapamadım! Maria istemedi! Ayrıca onlar masum."

"Her neyse, onlar yine de senin çocukların. Zaten bu yüzden tehlikeliler ya. Onları Lotus Otel'i'ne götürsen bile çözüm yolu bulmuş olmayacaksın. Nico ve Bianca on altı yaşına gelmeden ölecekler."

"Çünkü senin şu Büyük Kehanetin öyle diyor! Bir de başka çocuğum olmasın diye bana zorla yemin ettirdin. Elimde avucumda ne varsa aldın!"

"Geleceği görüyorum," dedi kız. "Bunu değiştiremem."

Tanrının gözleri kapkara bir ışıkla parıldadı. Kötü bir şeyler olacağını hissediyordum. Kıza kaçmasını, bir yerlere saklanmasını söylemek geçiyordu içimden.

"O halde Kahin, Hades'in sözlerine kulak ver," dedi tan-

rı. "Maria'yı geri getiremeyebilirim, seni de öldüremeyebilirim. Ama ruhun ölümlü değil mi? Sana pekala da lanet okuyabilirim."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapamazsın!" dedi.

Hades "Yemin ederim ki," dedi, "çocuklarım dışlandığı, senin Büyük Kehanetin hüküm sürdüğü sürece, Delfi Kahini bir daha ölümlü bir bedene sahip olamayacak. Asla huzur bulamayacaksın. Kimse yerini alamayacak. Bedenin çürüyecek ve ölecek ama Kahin'in ruhu hala bedeninde olacak. Un ufak olana dek acı kehanetleri söyleyeceksin. Kahin de seninle birlikte yok olacak!"

Kız çığlık attı ve puslu görüntü parçalara ayrıldı. Nico, Persephone'nin bahçesinde dizlerinin üstüne çöktü. Suratı şaşkınlıktan bembeyaz kesilmişti. Tam karşısındaysa Hades duruyordu. Üstünde kara cüppesiyle Nico'nun tepesine dikilmiş, suratını ekşitmiş oğluna bakıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Nico'ya.

Rüyamda bir patlama oldu ve görüntü kapkara bir renge büründü. Sonra, gözlerimin önüne bir başka görüntü geldi.

Rachel Elizabeth Dare bembeyaz kumlarla kaplı bir sahilde yürüyordu. Üstünde bir mayo vardı. Beline beyaz bir tişört sarmıştı. Omuzları ve suratı güneşten yanmıştı.

Yere eğilip parmağıyla kumların üstüne bir şey yazmaya koyuldu. Harfleri seçmeye çalışıyordum ama disleksi sorunum beni zorluyordu. Derken, Rachel'ın yere Antik Yunanca bir şey yazdığını fark ettim.

Bu imkansızdı. Rüyam bana yanlış bir şey gösteriyor olmalıydı.

Rachel yere yazdığı yazıyı tamamlayıp "Bu da ne demek?" diye mırıldandı.

Yunanca okuyabiliyorum ama dalgalar gelip de Rac-

hell'in yazısını silmeden önce sadece tek bir kelimeyi okuyabildim: nepoeuç. Benim adımdı bu: *Perseus*.

Rachel telaşla ayağa fırladı ve kumlardan uzaklaştı.

"Aman tanrılarım," dedi. "Demek anlamı *buymuş!*"

Hemen gerisin geriye, kumları savura savura ailesinin villasına doğru koşmaya başladı.

Paldır küldür merdivenlerden yukarı çıktı. Nefes nefese kalmıştı. Babası okumakta olduğu Wall Street Journal gazetesinden kafasını kaldırıp ona baktı.

Rachel babasının yanına gidip "Baba, derhal geri dönmemliyiz!" dedi.

Babası dudaklarını büzdü. Sanki nasıl gülümseneceğini hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Geri mi dönelim? Daha yeni geldik?"

"New York'ta bir şeyler oluyor. Percy'nin başı dertte."

"Seni aradı mı?"

"Hayır... yani, tam olarak aradı denemez. Ama başının dertte olduğunu *biliyorum*. Bunu hissediyorum."

Bay Dare gazetesini katladı. "Annenle bu tatili dört gözle bekliyorduk," dedi.

"Hayır! İkiniz de kumsaldan nefret ediyorsunuz! Bunu itiraf edemeyecek kadar inatçısınız!"

"Rachel, beni dinle-"

"Baba, sana New York'ta bir şeyler oluyor diyorum! Hem de tüm şehirde... Ne olduğunu bilmiyorum ama şehir saldırıya uğramış olabilir."

Babası içini çekti. "Öyle bir şey olmuş olsaydı haberlerde duymaz mıydık?"

Rachle ısrarla "Hayır," dedi. "Öyle bildiğin türden bir saldırı olmayabilir. Buraya geldiğimizden beri hiç New York'tan telefon eden oldu mu?"

Babası suratını buruşturdu. "Hayır... ama şu anda hafta sonu, üstelik yaz mevsiminin tam ortasındayız."

"Baba, seni *sürekli* birileri arar durur," dedi Rachel. "Hiç kimsenin telefon etmemiş olması biraz tuhaf değil mi sence?"

Babası tereddüt ediyor gibiydi. "İyi de hemen toparlanıp gidemeyiz ki. Buraya gelmek için dünyanın parasını harcadık."

"Bak babacığım," dedi Rachel. "Percy'nin bana ihtiyacı var. Ona bir mesaj iletmem gerekiyor. Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Ne mesajı? Neden bahsediyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem."

"O halde gidemezsin."

Rachel sanki cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapadı. "Baba... bırak da gideyim. Seninle bir anlaşma yapalım."

Bay Dare yerinde doğruldu. Anlaşmalardan iyi anlardı ne de olsa. "Seni dinliyorum," dedi.

"Eğer gitmeme izin verirsen, sonbaharda Clarion kızlar Akademisi'ne başlayacağım. Hiç de şikayet etmeyeceğim. Ama *derhal* New York'a gitmem gerekiyor."

Babası uzunca bir süre bir şey demedi. Sonra telefonunu çıkarıp bir yeri aradı.

• "Douglas? Uçağı hazırlayıver. New York'a gidiyoruz. Evet... derhal."

Rachel babasına sarıldı. Babası onun bu tepkisine şaşır-mıştı. Sanki Rachel onu ilk kez kucaklıyordu.

"Baba, sözümünden dönmeyeceğim!" dedi.

Adam gülümsedi ama suratında buz gibi bir ifade vardı. Sanki karşısındaki kızı değilmiş de Clarion Akademisi'nden

mezun olmuş hanım hanımcık bir kızmış gibi bakıyordu ona.

"Pekala Rachel," dedi. "Umarım dediğin gibi olur."

Görüntü kayboldu. Uykumda "Rachel, hayır!" diye sayıklıyordum.

Thalia omuzlarımdan sarsıp beni uyandırdığında hala yataкта debelenip duruyordum.

"Percy," dedi. "Haydi. Öğleden sonra oldu. Konuklarımız var."

Sersemlemiş bir halde doğruldum. Yatak çok rahat ve ben güpegündüz uyumaktan hiç hoşlanmazdım.

"Konuklar mı?" dedim.

Thalia kasvetli bir ifadeyle kafasını salladı. "Bir titan seninle ateşkes bayrağının altında görüşmek istiyor. Sana Kronos'tan bir mesaj getirmiş."

BOLUM ON UÇ

2 İ S

BİR TİTAN BANA BİR HEDİYE GETİRİYOR

Bayrağı ta alt yüz kilometre öteden görfebiliyorduk. Neredeyse bir futbol sahası büyüklüğündeydi. Parlak mavi tenli ve buz grisi saçları olan, on metrelik bir dev taşıyordu bayrağı.

"Bu bir Hiperborealı," dedi Thalia. "Kuzeyde yaşayan devlerden. Onların da Kronos'un yanında yer alması kötüye işaret. Bu devler genellikle savaş yanlısı değildir."

"Onları daha önce de görmüş müydün?" diye sordum.

"Hı hı. Alberta'da büyük bir dev kolonisi var. İnan bana o heriflerle kartopu savaşı yapmak pek akıl karı değil."

Dev bize doğru yaklaşırken yanında insan boyutlarında üç kişi daha olduğunu fark ettim. Bunlardan biri zırh giymiş bir melezd; diğeri siyah elbiseli ve alev saçlı bir empusa iblisiydi; üçüncüsüyse smokin giymiş, uzun boylu bir adamdı. Empusa smokinli adamın koluna girmişti. İkisi sanki Broadway'de bir gösteriye giden sıradan bir çifti andırıyorlardı ama aradaki fark, iblisin alev alev yanan saçları ve sivri dişleriydi.

Grup yavaş yavaş Heckscher oyun parkına doğru yürüyordu. Parktaki salıncaklar ve oyun alanları bomboştu. Duyulan tek ses Umpire Kayası'ndaki çeşmenin sesiydi.

Kıvırcık'a baktım. "Şu smokinli adam bir titan mı?" diye sordum.

Kıvırcık endişeyle kafasını salladı. "Tıpkı bir sihirbaza benziyor," dedi. "Sihirbazlardan nefret ederim. Yanlarında hep tavşan taşırlar."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne o, tavşanlardan korkar mısın yoksa?"

"Meeee! Tavşanlar kabadayılık taslar," dedi. "Zavallı satirlerden kereviz çalarlar."

Thalia öksürdü.

"Ne?" dedi Kıvırcık.

"Tavşan fobini sonra hallederiz. Baksanıza geliyorlar," dedim.

Smokinli adam öne çıktı. Normal bir insandan daha uzun boyluydu. Boyu iki metreyi aşıyordu. Siyah saçlarını atkuyruğu biçiminde bağlamıştı. Koyu renk camlı güneş gözlükleri takmıştı ama asıl dikkatimi çeken şey adamın suratıydı. Suratı sıyrık içinde kalmıştı. Sanki sivri pençeli bir hayvanın saldırısına uğramış gibi gözüküyordu. Çok ama çok öfkeli bir kobay faresi suratını tırmık içinde bırakmış gibiydi.

Adam kadife gibi bir ses tonuyla "Percy Jackson," dedi. "Sizinle tanışmak büyük şeref."

Kız arkadaşı empusa bana bakıp tısladı. Büyük bir ihtimalle geçen yaz iki kız kardeşini yok ettiğimden haberdardı.

Smokinli Adam ona "Hayatım," dedi, "neden parka gidip dinlenmiyorsun?"

İblis adamın kolundan ayrılıp parktaki bir banka oturdu.

Smokinli Adam'ın arkasında duran meleze baktım. İlk başta yeni bir miğfer taktığı için onu tanıyamamıştım ama bu, beni sırtımdan bıçaklayan dostum Ethan Nakamura'ydı. Williamsburg Köprüsü'nde ona attığım yumruk yüzünden burnu domates gibi şişip kızarmıştı. İçimden oh olsun dedim.

"Hey Ethan, bakıyorum da üstünü başını düzeltmişsin?"

Ethan öfkeyle bana baktı.

Smokinli adam "İşimize bakalım," dedi. Sonra elini uzattı ve "Ben Prometheus," dedi.

Şaşkınlıktan elini bile sıkamamıştım. "Ateşi çalan ahbab mısın?" dedim. "Hani kayalara zincirlenip akbabaların saldırısına uğrayan?"

Prometheus irkildi. Sonra suratındaki sıyrıkları elledi. "Lütfen akbabalardan söz etmeyelim. Ama evet, tanrılardan ateşi çalan ve atalarına veren adam benim. Karşılığında da merhametli Zeus beni bir kayaya zincirledi ve sonsuza dek işkence etti."

"Ama -"

"Nasıl kurtulduğumu soracaksın, değil mi? Beni çok uzun süre önce Herkül kurtardı. O yüzden kahramanları severim. Bazılarınız medeni olabiliyorsunuz."

"Ama şu yanınızdaki arkadaşınız pek de medeni gözüküyor?" dedim.

Aslında o sırada Ethan'a bakıyordum ama Prometheus, empusadan bahsettiğimi sanmıştı.

"Yok canım," dedi. "İblisler o kadar da fena değildir. Sadece karınlarını tıka basa doyurmak gerekir. Şimdi, Percy Jackson, gel de barış görüşmelerine başlayalım."

Bir piknik masasını işaret etti. Gidip oturduk. Thalia ve Kıvrıcık hemen arkamda duruyorlardı.

Bu arada mavi renkli dev, beyaz ateşkes bayrağını bir ağaca yaslamış, bir çocuk gibi yere oturup oynamaya başlamıştı. Daha sonra tırmanma sıyrıklarının üstüne basıp ezdi ama hiç de öfkeli gözüküyordu. Sadece suratını buruşturup "Tüh," dedi. Sonra çeşmenin üstüne basıp beton kaseyi ikiye böldü. "Tüh," dedi yine. Ayağı suya değince su birden buza dönüşmüştü. Devin belinden şu lunaparklardaki

oyunlardan kazanılan türde, içi doldurulmuş koca koca pelüş hayvanlardan asılıydı. Dev bana Tyson'ı hatırlatıyordu ve onunla savaşmak zorunda kalabileceğimi düşünmek içimi acıtıyordu.

Prometheus öne eğilip parmaklarını birbirine kenetledi. Suratında temiz, sevecen ve bilge bir ifade vardı. "Percy, avantajlı durumda değilsiniz," dedi. "Bir saldırıya daha karşılık verecek haliniz yok."

"Göreceğiz," dedim.

Prometheus'un suratında acı bir ifade belirdi. Benim için gerçekten de endişeleniyormuş gibi bir hali vardı. "Percy, ben geleceği görebilen titanım," dedi. "Neler olacağını biliyorum."

Kıvrıkcık hemen atıldı. "Ayrıca düzenbazlık titanısın," dedi. "*Düzenbazlık* sözcüğünün altını çizirim."

Prometheus omuzlarını silktilti "Haklısın satir," dedi. "Ama son savaşta tanrıların yanında yer almıştım. Kronos'a 'Yeterince güçlü değilsin. Bu savaşı kaybedeceksin' demiştim. Haklı çıktım. Dolayısıyla galip gelecek tarafın kim olduğunu biliyorum. Bu sefer de Kronos'un tarafındayım."

"Çünkü Zeus seni kayalara zincirledi," dedim.

"Kısmen evet. İntikam almak istediğimi inkar edecek değilim. Ama Kronos'u tutmamın tek nedeni bu değil. En doğru kararı verdim. Buraya gelmemin nedeni de mantığın sesini dinleyeceğini ummam."

Parmağıyla masaya bir harita çizmeye koyuldu. Dokunduğu yerde altın renkli çizgiler oluşuyor, beton masanın üstünde ışıldıyordu. "Burası Manhattan. Şurada, şurada, şurada ve şurada ordularımız var. Sizin kaç kişi olduğunuzu da biliyoruz. Yirmiye bir sizden üstünüz."

"Casusunuz sizi iyi bilgilendirmiş," dedim.

Prometheus özür diler gibi gülümsedi. "Her neyse, sayımız her geçen gün artıyor. Kronos bu gece saldıracak. Mahvolacaksınız. Şu ana kadar cesurca savaştınız ama Manhattan'ın tamamını savunmanız imkansız. Empire State Binası'na sığınmak zorunda kalacaksınız. Orada sonunuz gelecek. Bunları gördüm. Hepsi olacak."

Rüyamda Rachel'ın yapüğü tablolar geldi aklıma. Bunlardan biri Empire State Binası'nın dibine toplanmış bir orduyu gösteriyordu. Kahin'in rüyamdaki sözlerini hatırladım: *Geleceği görüyorum. Bunu değiştiremem.* Prometheus o kadar kendinden emin bir edayla konuşuyordu ki ona inanmamak elde değildi.

"Bunların olmaması için elimden geleni yapacağım," dedim.

Prometheus smokininin yakasını silkeledi. "Beni anlamalısın Percy," dedi. "Truva Savaşı'nın yeniden yaşıyorsunuz. Tarih tekerrürden ibarettir. Olaylar da tıpkı canavarlar gibi yeniden ortaya çıkıverirler. Büyük bir kuşatma söz konusu. İki ordu var. Ama aradaki tek fark, bu sefer sizlerin şehri koruyor olması. Truva sizsiniz. Truvalılara ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Empire State Binası'na tahtadan bir at mı sokmaya çalışacaksınız yani?" dedim. "Bol şans."

Prometheus gülümsedi. "Truva tamamıyla yok edilmişti Percy. Aynı şeyin burada olmasını istemezsin herhalde. Pes et, New York kurtulsun. Orduna af ilan edilsin. Güvenliğinizi şahsen sağlayacağıma söz veririm. Bırak da Kronos, Olimpos'u ele geçirsin. Kimin umurunda? Tayfun nasıl olsa tanrıları yok edecek."

"Evet," dedim. "Kronos'un şehri yok etmeyeceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Onun tek istediği Olimpos," dedi Prometheus. "Tanrıların kudreti Olimpos'a bağlı. Poseidon'ın sualtı krallığı saldırıya uğradığında onun ne hallere düştüğünü gördün, değil mi?"

Babamın ne kadar yaşlı ve güçsüz gözüktüğünü hatırlayınca irkildim.

Prometheus hüzünlü bir ses tonuyla "Evet," dedi. "Onu o halde görmenin senin için ne kadar zor olduğunu-biliyorum. Kronos, Olimpos'u yok ettiğinde, tanrılar yok olup gidecek. O kadar güçsüz düşecekler ki kolaylıkla yenilgiye uğrayacaklar. Tayfun batıda Olimposluları oyalarken Kronos da Olimpos'u ele geçirecek. Böylesi çok daha kolay. Daha az insan ölecek. Ama sakın bir yanılgıya düşeyim deme, bizi ancak yavaşlatabilirsin. Tayfun, yarından sonraki gün New York'a ulaşmış olacak ve hiç şanssız kalmayacak. Tanrılar ve Olimpos Dağı yine yok edilmiş olacak ama ortalık iyice karışacak. Senin için, şehrin için işler çok daha kötü bir hal alacak. Ne yaparsan yap, titanlar hüküm sürecek."

Thalia yumruğunu masaya indirdi. "Ben Artemis'e hizmet ederim," dedi. "Avcılar son nefesini verene dek savaşacak. Percy, ciddi ciddi bu şapşalı dinlemeyeceksin, değil mi?"

Bir an için Prometheus'un onu patlatacağını sandım ama o gülümsemekle yetindi. "Thalia Grace, gerçekten de cesur kızsın doğrusu," dedi.

Thalia gerildi. "Bu annemin kızlık soyadı," dedi. "Ben o adı kullanmıyorum."

Prometheus kayıtsızca "Nasıl istersen," dedi ama Thalia'yı etkilediğini hissedebiliyordum. Ben bile Thalia'nın soyadını daha önce duymamıştım. Soyadı, Thalia'yı neredeyse normal birisine indirgemişti. Çok daha az gizemli ve güç-

süz birisinin adı gibiydi bu.

Titan "Her ne olursa olsun," dedi, "düşmanım olmanız gerekmez. Bugüne dek insanoğluna hep yardım ettim."

Thalia "Sözlerin bir minotor pisliğinden ibaret," dedi. "İnsanoğlu tanrılara ilk kez adak sunduğunda, onları kandırıp en iyi adağı sen aldın. Sırf tanrıları gıcık etmek için de insanlara ateşi verdin. Yoksa insanlar umurunda bile değildi."

Prometheus kafasını salladı. "Anlamıyorsunuz," dedi. "Ben tabiatınızı şekillendirmenize yardımcı oldum."

Ellerinin arasında kıpır kıpır bir parça kil belirdi. Prometheus bunu kolları ve bacakları olan bir bebek haline getirdi. Kilden adamın gözleri yoktu ama masanın üstünde dolasmaya başladı. Arada Prometheus'un parmaklarına takılıp düşüyordu. "Varoluşunuzun ta ilk başlarından beri insanların kulağına bir şeyler fısıldıyorum," dedi. "İnsanoğlunun merakını, araşırma duygusunu ve yaratıcılığını temsil ediyorum. Sizi kurtarmama izin ver Percy. Bunu yaparsan insanlığa yeni bir armağanım olacak. Sizleri üpkı ateş gibi ileriye götürecek olan bir şey bu. Tanrılar varken ilerlemeniz mümkün değil. Onlar buna asla müsaade etmezler. Ama bu fırsatı değerlendirirsen yeni bir altın çağ başlayabilir. Ya da..." Yumruğuyla kil adamı ezip dümdüz etti.

Mavi dev "Tüh," dedi. Parktaki bankta oturan empusa, sivri dişlerini göstererek güldü.

"Percy, titanların ve çocuklarının o kadar da kötü olmadıklarını sen de biliyorsun," dedi Prometheus. "Kalipso'yla tanışmıştın, değil mi?"

Suratım kıpkırmızı kesildi. "O farklıydı," dedim.

"Niye? O da tıpkı benim gibi hiçbir kusur işlememişti. Sonsuza dek sürgüne yollanmasının tek nedeni Atlas'ın kızı

olması. Bizler düşmanlarınız değiliz. Başınıza meşum bir iş gelecek, buna izin verme," diye yalvardı titan. "Size barış teklif ediyoruz."

Ethan Nakamura'ya baktım. "Bu işten nefret ediyor olmalısın," dedim.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi.

"Eğer bu teklifi kabul edecek olursak intikam alamayacaksın. Bizi öldüremeyeceksin. Asıl istediğin bu değil miydi?"

Ethan'ın sağlam gözü öfkeyle parıldadı. "Tek istediğim bana saygı duyulması Jackson," dedi. "Tanrılar bana asla saygı duymadılar. O aptal kampa gidip Hermes kulübesine tıkalıp kalmamı istedin çünkü ben önemsiz biriymdim, değil mi? Kimse beni tanıımıyordu, değil mi?"

Ethan tıpkı dört sene önce beni kampın yanı başındaki ormanda öldürmeye kalkışan

Luke gibi konuşuyordu. Bu olayı hatırlayınca ormanda karşıma çıkan akrebin soktuğu elim sızlamaya başladı.

"Annen intikam tanrıçası Ethan," dedim. "Buna saygı mı duyacaktık yani?"

"Nemesis dengeyi temsil eder! İnsanların şansı bol olduğunda müdahale edip onları o yok eder."

"O yüzden mi tek gözünü kör etti?"

"Bunu bir bedel karşılığında yaptı," dedi Ethan. "Gözüm karşılık olarak, bir gün güç dengesini benim kuracağıma söz verdi. Ufak tanrılara saygı duyulmasını sağlayacağım. Bunun bedeli bir gözse, ne olmuş yani?"

"Ne şefkatli anneymiş be," dedim.

"En azından verdiği sözü tutar. O, Olimposlular gibi değil. Nemesis iyi ya da kötü borcunu öder."

"Evet," dedim. "Senin hayatını kurtarmıştım, sen de buna karşılık olarak Kronos'u dirilttin. Amma iş yahu."

Ethan kılıcının kabzasına yapıştı ama Prometheus onu durdurdu.

"Sakin ol bakalım," dedi. "Diplomatik bir görev için geldik buraya."

Prometheus sanki öfkemin nedenini anlamak istiyormuş gibi beni süzdü. Sonra sanki zihnimden geçenleri anlamış gibi kafasını salladı.

"Luke'a olanlar seni rahatsız ediyor," dedi. "Hestia sana olan biteni olduğu gibi göstermemiştii. Eğer geçmişii tam manasıyla anlarsan..."

Titan elini bana doğru uzattı.

Thalia beni uyarmak için çığlık attı ama ben daha bir şey yapamadan Prometheus işaretparmağını alnıma dayamıştı bile.

Bir anda May Castellan'ın oturma odasına geri dönmüşüm. Şöminenin üstündeki mermerin üstünde mumlar yanıyor, ışıkları duvarlardaki aynalara yansiyordu. Mutfağın aralık duran kapısından Thalia'nın orada oturduğunu ve Bayan Castellan'ın onun yaralı ayağını tedavi etmekte olduğunu görebiliyordum. Yedi yaşındaki Annabeth de onun yanına oturmuş, bir Medusa bebeğiyle oynuyordu.

Hermes ve Luke ise oturma odasındaydı.

Tanrının suratı mum ışığının altında şeffaf gibiydi. Sanki tanrısal şekline mi, yoksa insan kılığına mı bürünsün, karar verememişti. Üstünde lacivert bir eşofman vardı. Ayaklarında da kanatlı spor ayakkabılar...

Luke sert bir ses tonuyla "Niye şimdi çıktın karşıma?" diyordu. Omuzları sanki dövüşecekmiş gibi gerilmişti. "Bunca sene seni çağırdım, gel diye dua ettim ama gelmedin," dedi. "Beni *onunla* yalnız bıraktın." Sanki annesine bakma-

ya ya da adını söylemeye tahammül edemiyormuş gibi eliyle mutfağı işaret etti.

"Luke annene saygısızlık etme," dedi Hermes. "Annen elinden geleni yapü. Bana gelince, çizdiğin yola müdahale edemezdim. Tanrıların çocukları kendi yollarını kendileri çizmelidir."

"Demek her şey benim iyiliğim içindi? Sokaklarda büyü-mek, karnımı doyurmak, canavarlarla savaşmak zorunda kaldım be!"

"Sen benim oğlumsun" dedi Hermes. "Tüm bunları başa-rabileceğini biliyordum. Ben daha bebekken beşiğimden çı-kıp—"

"Ben bir tanrı değilim! Bir kerecik olsun bana bir şey di-yebilirdin. Bana yardım edebilirdin..." Luke soluklanmaya çalıştı ve mutfaktakilerin duymaması için sesini alçalttı. "O *nöbetlerinden* birini geçirirken, beni çılgınlar gibi sarsarken, kaderim hakkında bir şeyler zırvalarken, yardım edebil-irdin bana. O... parlayan gözleriyle beni bulmasın diye dola-ba saklanırdım. Korkmam bile umurunda değildi. Evden kaçtığımı ne zaman öğrendin?"

Bu arada Bayan Castellan mutfakta boş boş konuşuyor, Thalia ile Annabeth'e meyve suyu koyuyordu. Onlara Luke'un bebekliğini anlatıyordu. Thalia endişeyle bandajlı ba-cağını ovalıyordu. Annabeth oturma odasına bakıp Lu-ke'un görmesi için yanmış kurabiyelerden tekini havaya kaldırıp sessizce *Artık gidebilir miyiz?* diye sordu.

"Luke tabii ki seni hep düşünüyorum," dedi Hermes ya-vaşça. "Ama tanrıların ölümlülerin işlerine doğrudan karış-mamaları gerekir. Bu Kadim Kurallar'dan biridir. Özellikle de kaderin..." Sesi çatladı. Aklına kötü bir şey gelmiş gibi bakışlarını mumlara doğru çevirdi.

"Ne?" dedi Luke. "Kaderimle ilgili söylemek istediğin ne?"

"Geri dönmemeliydin," diye mırıldandı Hermes. "Bu, annen için de senin için de iyi olmadı. Ancak artık yardım almadan kaçamayacak kadar büyüdüğünü görüyorum," dedi. "Melez Kampı'ndaki Kheiron'la görüşüp sizi alması için bir satir yollamasını söyleyeceğim."

"Yardıma ihtiyacımız yok," dedi Luke. "Kaderimle ilgili ne diyordun, onu söyle."

Hermes'in ayakkabılarındaki kanatlar açılıp kapanıyordu. Sanki oğlunun yüzünü hafızasına kazımak ister gibi ona bakıyordu ki içim ürperdi. Hermes'in, Bayan Castellan'ın boş sözlerinin ne anlama geldiğini *bildiğini* fark ettim. Bunu nereden bildiğini bilmiyordum ama suratındaki ifadeye bir kez daha bakınca yanılmadığımı anladım. Hermes bir gün Luke'un başına gelecekleri, onun kötü bir işe alet olacağını biliyordu.

"Oğlum," dedi, "ben gezginlerin ve yolların tanrısıyım. Tek bildiğim, bu beni ne kadar üzse de kendi yolunu kendin çizmen gerektiği."

"Beni sevmiyorsun."

"Sana yemin ederim ki... seni seviyorum. Kampa gidin. Yakında sana bir görev verilmesini sağlarım. Belki bir hidrayı yener, Hesperidesler'in bahçesinden elma çalarsın. O olay olmadan önce büyük bir kahraman olursun."

"Hangi olay?" Luke'un sesi titremeye başlamıştı. "Annem ne gördü de bu hale geldi? Bana ne olacak? Eğer beni seviyorsan *söyle*."

Hermes'in ifadesi sertleşti. "Bunu yapmam."

"O zaman umurunda değilim!" diye bağırды Luke.

Mutfaktaki sesler aniden kesildi.

May Castellan "Luke?" diye içeri seslendi. "Sen misin? Benim güzel oğlum iyi mi?"

Luke kafasını çevirdi ama gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebiliyordum. "İyiyim," dedi. "Artık yeni bir ailem var. İkinize de ihtiyacım yok."

"Ben senin babanım," dedi Hermes ısrarla.

"Bir *baba* çocuğuna sahip çıkar. Daha seninle yeni tanıştım. Thalia, Annabeth, haydi gidiyoruz!"

May Castellan, Luke'un arakasından koşup "Oğlum gitme!" diye seslendi. "Bak sana yemek hazırladım!"

Luke öfkeyle dışarı çıktı. Thalia ve Annabeth de ona yetişmek için telaşla arkasından gittiler. May Castellan arkalarından koştu ama Hermes onu engelledi.

Telli kapı kapanınca May, Hermes'in kollarına yığılıp titremeye başladı. Gözleri açıldığında yine yeşil yeşil parıldıyordu. Çaresizlik içinde Hermes'in koluna yapıştı.

Boğuk bir sesle *Oğlum*, dedi. *Tehlike. Korkunç bir kader!*

Hermes hüzünle "Biliyorum aşkım," dedi. "İnan ki biliyorum."

Görüntü kayboldu. Prometheus parmağını alnından çekti.

"Percy? Ne... Neler oluyor?" dedi Thalia.

Ter içinde kaldığını fark ettim.

Prometheus anlayışlı bir tavırla kafasını salladı. "Şaşkınlık verici, değil mi?" dedi. Tanırlar gelecekte neler olacağını biliyorlar ama kendi çocukları için bir şey yapamıyorlar. Sana *seninle* ilgili kehanetten ne zaman bahsettiler Percy? Baban sana neler olacağını bilmiyor mu sanıyorsun?"

0 kadar afallamıştım ki hiçbir şey diyemedim.

Kıvrıkcık "Perrrcy," dedi. "Kafanı karıştırmaya, seni kızdırmaya çalışıyor."

Kıvırcık herkesin duygularını okuyabilirdi; o yüzden Prometheus'un ne yapmaya çalıştığını anlamış olmalıydı.

"Gerçekten de arkadaşın Luke'u mu suçluyorsun?" dedi titan bana. "Ya sen, Percy? Kaderine boyun mu eğeceksin? Kronos sana çok daha iyi bir teklifte bulunuyor."

Yumruklarımı sıktım. Prometheus'un bana gösterdiği görüntüler hiç hoşuma gitmese de Kronos'tan nefret ediyordum. "Sana bir şey teklif edeyim. Kronos'a geri çekilmesini, Luke Castellan'ın bedenini terk etmesini ve Tartarus'un derinliklerine dönmesini söyle," dedim. "O zaman onu yok etmek zorunda kalmam."

Empusa hırladı. Saçları yeniden alev aldı ama Prometheus iç geçirmekle yetindi.

"Eğer fikrini değiştirecek olursan diye sana bir hediye vereceğim," dedi.

Masanın üstüne bir Yunan vazosu koydu. Vazo yaklaşık doksan santimetre yüksekliğinde ve otuz santimetre genişliğindeydi. Üstünde beyazlı siyahlı desenler vardı. Seramik kapağı deri bir kayışla bağlanmıştı.

Kıvırcık vazoyu görünce inledi.

"Bu, düşündüğüm şey değil, değil mi?" dedi Thalia.

"Evet, ta kendisi," dedi Prometheus.

Vazoya bakınca tuhaf bir hisse kapıldım. Korkmuştum ama bunun nedenini bilmiyordum.

"Bu, kardeşimin karısına aitti," dedi Prometheus. "Pandora'ya."

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Bu, Pandora'nın kutusu mu yani?" dedim.

Prometheus evet anlamında başını salladı. "Buna niye kutu dediklerini hiç anlamadım" dedi. "Bu bir kutu değil, bir *pthos*, yani kavanoz. Sanırım Pandora'nın kavanozu

kulağa pek hoş gelmiyor, neyse. Evet, Pandora, şu anda insanları tehdit eden iblislerin çoğunu içinde barındıran bu kavanozu açmıştı. Kavanozun içinden korku, ölüm, açlık ve hastalık çıkmıştı."

"Beni unutma," diye mırladı empusa.

"Haklısın," dedi Prometheus. "İlk empusa da bu kavanozun içindeydi. Onu Pandora serbest bırakmıştı. Ama bu öyküde asıl ilgimi çeken şey, hep Pandora'nın suçlanması. Merakına yenik düştüğü için cezalandırıldı. Tanrılar bunun insanlara bir ders olması gerektiğini düşünürler. Yani, insanlar soru sormamalıdır. Ne yapmaları söyleniyorsa onu yapmak zorundadırlar. Percy, aslında bu, Zeus ve diğer tanrılar tarafından hazırlanan bir tuzaktı. Benden ve tüm ailemden, yani zavallı kardeşim Epimetheus'tan ve karısı Pandora'dan intikam almak istiyorlardı. Tanrılar Pandora'nın kavanozun kapağını açacağını biliyorlardı. Bizimle birlikte insanları da cezalandırıyorlardı."

Hades ve Maria di Angelo ile ilgili rüyamı hatırladım. Zeus sırf iki melez çocuğu öldürmek için kocaman bir oteli havaya uçurmuştu. Bunu da sırf kendi paçasını kurtarmak için yapmıştı; çünkü kehanetten ödö kopuyordu. Masum bir kadını öldürmüştü ve bu yüzden belki de hiç pişmanlık duymamıştı. Hades'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu hani. Belki de Zeus'tan intikam alacak kadar güçlü değildi; bu yüzden Kahin'i lanetleyip gencecik bir kıızı dehşet verici bir kaderle baş başa bırakmıştı. Ve Hermes... Luke'u niye terk etmişti? Niye ona yol göstermemiş, kötü yola sapmasını engellememişti?

Belki de Prometheus gerçekten kafamı karıştırmaya çalışıyordu.

Ancak içimden bir ses *Ya haklıysa?* diye soruyordu. Tan-

nlar titanlardan daha mı iyiler gerçekten?

Prometheus, Pandora'nın kavanozunun kapağını tıklattı. "Pandora bunu açtığında içeride tek bir ruh kalmıştı," dedi.

"Umut," dedim.

Prometheus'un suratı gülüyordu. "Aferin Percy. Elpis, yani Umudun Ruhu insanlığı terk etmedi. Umut kendisine izin verilmedikçe ortadan kaybolmaz. Ve ancak bir insanoğlu tarafından serbest bırakılabilir."

Titan kavanozu masanın üstünden bana doğru itti.

"Bunu sana tanrıların nasıl varlıklar olduğunu hatırla diye veriyorum," dedi. "İstersen, Elpis'i sakla. Ama yeteri kadar yıkım ve acı gördüğünü düşünecek olursan, kapağı aç ve Elpis'i serbest bırak. Umudu serbest bırak ki teslim olduğunu anlayayım. Kronos'un buna hoşgörüyü bakacağın dan eminim. Hayatta kalanlara karşı merhametli davranacaktır."

Kavanoza bakınca içimi korkunç bir his kapladı. Bence Pandora'da da, tıpkı bende olduğu gibi DEHB vardı. Bir sürü işe burnumu sokmadan rahat edemezdim. Aklımın çelimesinden hoşlanmazdım. Peki ya vermem gereken şu önemli karar *buysa*? Belki de kehanet bu kavanozu açıp açmayacağımla alakalıydı?

"Kavanozu istemiyorum!" diye bağırdım.

"Artık çok geç," dedi Prometheus. "Hediyeyi sana verdim bir kere. Onu geri alamam."

Ayağa kalktı. Empusa yanına gelip tekrar koluna girdi.

Prometheus mavi renkli deve "Morrain!" diye seslendi. "Gidiyoruz. Bayrağını al da gel."

"Tüh," dedi dev.

"Çok yakında görüşmek üzere Percy Jackson," dedi Prometheus. "Er ya da geç, bir yerlerde karşılaşacağız."

Ethan Nakamura bana nefret dolu son bir bakış fırlattı. Sonra da ateşkes grubu arkalarını döndükleri gibi Central Park'a giden yolda ilerlemeye başladılar. Onları gören de sanki sıradan, güneşli bir Pazar günü gezintiye çıktılarını düşünürdü.

BOLUM ON DORT

DOMUZLAR DA UÇAR

Plaza Otel'i'ne döndüğümde Thalia beni kenara çekti. "Prometheus sana ne gösterdi?" diye sordu.

Tereddütle ona May Castellan'm evinde gördüklerimi anlattım. Thalia sanki eski yarasını kaşımışım gibi kalçasını ovuşturdu.

"Berbat bir geceydi," dedi. "Annabeth daha çok küçüktü. Orada gördüklerine bir anlam verebildiğini hiç sanmam. Sadece Luke'un üzüldüğünü anlamıştı."

Otelin penceresinden Central Park'a baktım. Kuzeyde hala bir yerler yanıyordu ama bunun dışında tüm şehir tuhaf bir huzura kavuşmuştu sanki. "May Castellan'a ne olduğunu biliyor musun? Yani—"

"Neyi merak ettiğini biliyorum," dedi Thalia. "Onun bir, şey, nöbet geçirdiğine hiç şahit olmadım ama Luke bana onun parıldayan gözlerinden ve tuhaf konuşmalarından bahsetmişti. Annesinin adını ağzıma bile almamam için bana yemin ettirdi. O kadıncağızın neden o hale geldiğini bilmiyorum. Luke bunun nedenini biliyorsa bile bana söylemedi."

"Hermes biliyordu," dedim. "Bir şeyler May'in Luke'un geleceğini görmesini sağladı. Hermes neler olacağını, Luke'un Kronos'a dönüşeceğini anlamıştı."

Thalia suratını buruşturdu. "Bundan emin olamazsın. Prometheus sana gösterdiği görüntülere müdahale etmiş olabilir Percy. Her şeyi en kötü haliyle göstermiş de olabilir. Hermes, Luke'u gerçekten de seviyordu. Bunu yüzüne baktığın anda anlayabiliyordun. O gece Hermes'in orada olmasının nedeni May'i kontrol etmeye gelmiş olmasıydı. Ona bakıyordu. O, o kadar da kötü birisi değil."

"Ama tuhaf bir şeyler var," dedim. "Luke o zamanlar küçücük bir çocuktuk. Hermes ne ona yardım etti ne de evden kaçmasını engelledi."

Thalia sırtına sadağını geçirdi. Artık yaşlanmadığından onun ne kadar genç görüldüğünün farkına vardım bir an. Etrafındaki gümüşü haleyi görmek neredeyse mümkündü. Bu, Artemis'in onu kutsadığı manasına geliyordu.

"Percy," dedi, "Luke için üzölemezsin. Hepimizin başından neler neler geçti. Tüm melezler zorluklar yaşadı. Ebeveynlerimiz neredeyse hiçbir zaman yanımızda olmadılar. Ama Luke yanlış tercihler yaptı. Bunu yapması için de kimse onu zorlamadı. Aslında..."

Thalia etrafına bakınıp yalnız olduğumuzdan emin olmak istedi. "Ben asıl Annabeth için endişeleniyorum," dedi. "Eğer savaşta Luke'la yüz yüze gelirse ona karşı gelip gele-meyeceğini bilmiyorum. Luke onun için çok önemli."

Kan beynime sıçramıştı. "Merak etme, kendini savunur," dedim.

"Bilmiyorum. O gece annesinin evinden ayrıldıktan sonra Luke çok değişti. Yerinde duramayan asabi bir çocuk oldu çıktı. Sanki sürekli kendini ispatlamak zorundaymış gibi davranıyordu. Kıvırcık bizi bulup da kampa getirene dek... şey, aslında yolda bir sürü sorun yaşmamızın nedeni Luke'un dikkatsiz davranmasıydı. Karşımıza çıkan her cana-

varla savaşmak istedi. Annabeth bunu garip bulmuyordu çünkü Luke onun kahramanıydı. Luke'u üzen kişilerin anesiyle babası olduğunu biliyordu. Sonraları hep onu korur oldu. Hala da öyle. Yani..."

Harlem'deki yangınlara bakıp Luke'un yanlış kararları yüzünden kim bilir kaç ölümlünün tehlikede olduğunu düşündüm.

"Haklısın," dedim.

Thalia omzumu sıvazladı. "Ben gidip Avcılar'a bakayım. Sonra gece bastırmadan biraz dinlenelim. Sen de dinlen."

"Şu anda başka rüya görmek istemiyorum," dedim.

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Thalia. Yüzündeki kasvetli ifadeyi görünce, acaba o da benim gibi rüya görüyor mudur diye merak ettim. Bu, tüm melezlerin en büyük derdiydi. Ne kadar tehlike altına girersek kabuslarımız da bir o kadar kötüleşiyor ve sıklaşıyordu. "Ama bir daha dinlenecek vakit bulamayabilirsin. Uzun bir gece olacak. Belki de son gecemiz olacak."

Thalia'nın dedikleri hiç hoşuma gitmemişti ama haklı olduğunu biliyordum. Kafamı yavaşça sallayıp ona Pandora'nın kavanozunu verdim. "Bana bir iyilik yap da bunu otelin kasasına sakla, olur mu? Sanırım *pithos*'a alerjim var."

Thalia gülümseyip "Tamamdır," dedi.

Gördüğüm ilk yatağa atlayıp uyudum. Ama bir sürü de kabus gördüm.

Rüyamda babamın sualtı krallığını gördüm. Düşman ordu-su iyice yaklaşmış, sarayın birkaç yüz metre ilerisinde duruyordu. Kalenin duvarları tamamen yıkılmıştı. Babamın karargah olarak kullandığı tapınak da Yunan ateşiyle cayırdı.

cayır yanıyordu.

Kardeşimle diğer kiklopların bulunduğu cephaneliğe haktim. Koca koca kavanozlardan fındık ezmesi yiyorlardı. Bunun tadının suyun altında nasıl olduğunu bilmiyordum, bilmek de istemiyordum doğrusu. Onları izlerken cephaneliğin duvarı havaya uçtu. İçeri bir kiklop savaşçı girip yemek masasının üstüne yığıldı. Tyson ona yardım etmek için eğildi ama çok geç kalmıştı. Kiklop deniz kumuna dönüşüverdi.

Bu arada düşman devler gittikçe yaklaşıyorlardı. Tyson ölen savaşçının sopasını aldı. Diğer demircilere dönüp "Poseidon adına!" dediğini sandım ama ağzı tıka basa doluydu. Bu yüzden, sanki "FIN-FOS-Sİ gibi bir şey demişti. Arkadaşları hemen çekiçlerini ve keskilerini kapıp "FINDIK EZMESİ!" diye bağırıştılar ve Tyson'ın ardından savaşmaya gittiler.

Sonra görüntü değişti. Bu sefer Ethan Nakamura'yla birlikte düşman kampındaydım. Gördüğüm manzara tüylerimi ürpertti; çünkü düşman ordusu hem çok kalabalıktı hem de bulundukları yere aşınaydım.

New Jersey'de bir ormandaydık. Paramparça olmuş bir yolun etrafında bir sürü yıkık dökük dükkan ve lime lime olmuş reklam panoları vardı. Yıkılmış çitlerin ardında taş heykellerle dolu kocaman bir bahçe vardı. Deponun üstünde duran levhadaki yazıyı okumak güçtü; çünkü yazı kırmızı renkliydi ama ben yine de orada ne yazdığını biliyordum: *Em Teyze'nin Bahçe Cücesi Mağazası*.

Burası yıllardır hiç aklıma gelmemişti. Terk edilmiş gibi bir hali vardı. Heykeller kırılmış, üstlerine spreyci boyalarla grafittiler çizilmişti. Taş bir satirin ki bu, Kıvrıkcık'ın Ferdinand amcasıydı, kolu kırılmıştı. Mağazanın tavanının bir bölümü çökmüştü. Kapıdaki kocaman sarı renkli bir yazı EL KOYULMUŞTUR diyordu.

Arazide yüzlerce çadır kurulmuş, yüzlerce ateş yakılmıştı. Gördüklerimin çoğu canavardı ama savaş giysileri giymiş insan paralı askerlerle zırhlı melezler de vardı. Mağazanın dışına morlu siyahlı bir bayrak asılmıştı ve dışarıda iki tane kocaman Hiperborealı nöbet tutuyordu.

Ethan en yakındaki kamp ateşinin başında oturuyordu. Yanında kılıçlarını bileyen birkaç melez daha vardı. Sonra mağazanın kapıları açıldı ve Prometheus dışarı çıktı.

"Nakamura!" diye seslendi. "Efendimiz seninle konuşmak istiyor."

Ethan bezgin bir tavırla ayağa kalktı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Prometheus gülümsedi. "Git de kendisine sor," dedi.

Diğer melezler alaycı bir ifadeyle "İyi çocuktu, yazık oldu," dediler.

Ethan kılıcını kemerine taktı ve mağazadan içeri girdi.

Tavandaki koca delik dışında mağaza tıpkı hatırladığım gibiydi. Dehşet içinde çılgın atarken taş kesilmiş insanların heykelleri vardı içeride. Açık büfe bölümündeki yemek masaları kenara çekilmişti. İçecek makinesinin ve çörekleri ısıtmak için kullanılan ufak fırının tam arasına altın bir taht yerleştirilmişti. Kronos tahtta oturuyordu. Tırpanı kucağında idi. Üstünde kot pantolon ve bir tişört vardı. Suraündeki kasvetli ifadeyle neredeyse bir insana benziyordu. Aslında Kronos, görüntülerde gördüğüm Luke'un çocukluk halini, hani şu Hermes'e kaderiyle ilgili sorular sorduğu halini daha çok andırıyordu. Sonra Luke, Ethan'ı gördü ve suratında hiç de insanımsı diyemeyeceğim bir gülümseme belirdi. Altın renkli gözleri parıltıyordu.

"Söyle bakalım Nakamura, diplomatik görüşmeniz nasıl geçti?"

Ethan yanıt vermeden önce tereddüt etti. "Eminim ki bu soruyu Prometheus'un yanıtlaması daha yerinde olacak..."

"Ama ben sana sordum."

Ethan, Kronos'un yanında dikilmiş duran muhafızlara bakıyordu. "Bence Jackson asla pes etmeyecek," dedi.

Kronos başını salladı. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Ha-hayır, efendim."

"Korkuyor gibisin?"

"Hayır efendim. Sadece... burasının şeyin ini olduğunu duymuştum da..."

"Medusa'nın mı? Evet, bu doğru. Güzel yer ama değil mi? Ne yazık ki Jackson onu öldürdüğünden beri Medusa yeniden canlanmadı. O yüzden korkmanı gerektirecek bir durum yok. Ayrıca bu odada çok daha güçlü başka şeyler var."

Kronos afiyetle kızarmış patates yiyen bir Laistrygonyalı deve baktı. Elini sallayınca dev donuverdi. Elindeki patates dilimini tam ağzına götürecekken donmuştu.

"Taşa çevirmeye ne gerek var?" dedi Kronos. "Zamanı durdurmak daha kolay."

Altın renkli gözlerini Ethan'ın suratına dikmişti. "Bir şey daha soracağım sana. Dün Williamsburg Köprüsü'nde ne oldu?"

Ethan titremeye başladı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Ben... bilmiyorum, efendim," dedi.

Kronos "Hayır, biliyorsun," deyip ayağa kalktı. "Jackson'a saldırdığında tuhaf bir şey oldu. Annabeth denen şu kız aranızda giriverdi."

"Onu kurtarmak istemişti."

Kronos yavaşça "Ama Jackson yenilmez," dedi. "Bunu sen de gördün."

"Bilemiyorum. Belki de kız onun yenilmez olduğunu unutmuştur."

Kronos "Unutmuştur, öyle mi?" dedi. "Evet, öyle olmalı. Eminim ki *Tüh, arkadaşımın yenilmez olduğunu unutup kılıcı ben yedim. Hay aksi*, demiştir. Söylesene Ethan, Jackson'a bıçağı salladığında neresini hedef almıştın?"

Ethan yüzünü buruşturdu. Sanki elinde bir bıçak varmış da bunu birisine doğru savuracakmış gibi yaptı. "Emin değilim efendim," dedi. "Her şey o kadar çabuk olup bitti ki. Herhangi bir yerini hedef almamıştım sanırım."

Kronos parmaklarıyla tırpanına vuruyordu.

Buz gibi bir ses tonuyla "Anlıyorum," dedi. "Eğer hafızan geri gelecek olursa..."

Titan tanrı irkildi. Köşede oturan dev tekrar canlandı ve elindeki patates dilimini ağzına soktu. Kronos geriye doğru kaykılıp tahtına çöktü.

Ethan öne atılıp "Efendim, iyi misiniz?" dedi.

"Ben..." Titan'ın sesi güçlkle çıkıyordu. Bir an için Luke'un sesiyle konuşmuştu. Sonra suratına sert bir ifade çöktü. Elini havaya kaldırıp parmaklarını güçlkle hareket ettiriyormuş gibi oynatmaya çalıştı.

Yine buz gibi bir ses tonuyla "Bir şey yok," dedi. "Gelip geçici bir sorun."

Ethan dudaklarını yaladı. "O hala size karşı gelmeye çalışıyor, değil mi?" dedi. "Luke..."

"Yok canım," dedi Kronos. "Bir daha ağzından böyle bir şey çıkacak olursa dilini koparırım. O çocuğun ruhu yok oldu. Sadece bedenine uyum sağlamaya çalışıyorum. Arada sırada onu dinlendirmem gerekiyor. Çok sinir bozucu bir durum ama dediğim gibi, gelip geçici bir sorun."

"A-anladım efendim."

"Sen!" Kronos tırpanıyla yeşil zırhlı ve miğferli bir drakonu işaret etti. "Sen Kraliçe Sess'sin, değil mi?"

"Evet efendimissss."

"Şu ufak sürprizimiz hazır mı?"

Drakon kraliçesi sivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Ah, tabii ki efendim," dedi. "Çok da güssel bir sssürpriss olacak doğrussssu."

"Mükemmel," dedi Kronos. "Kardeşim Hyperion'a söyleyeyim de ana birliklerimizi güneye, Central Park'a yollasın. Melezler öyle gafil avlanacaklar ki kendilerini savunacak halleri bile olmayacak. Haydi, yola koyul Ethan. Neler olduğunu da iyi bir düşün. Manhattan'ı ele geçirdikten sonra bu konuyu tekrar konuşalım."

Ethan titanın önünde eğildi ve görüntü bir kez daha değişti. Kamptaki Büyük Ev'i gördüm ama görüntü çok daha eski bir zamana aitti. Evin rengi de mavi değil, kırmızıydı. Voleybol sahasındaki kampçıların saç modelleri doksanlar tarzındaydı ki o halleriyle canavarları ürkütmek için gayet elverişli gözüküyorlardı.

Kheiron verandada Hermes ve kollarında bir bebek bulunan bir kadınla konuşuyordu. Kheiron'un saçları daha kısaydı ve henüz ağarmamıştı. Hermes'in üstünde her zamanki eşofmanlarıyla kanatlı spor ayakkabıları vardı. Kadın ise uzun boylu ve güzeldi. Sarışındı, gözleri pırl pırl parlıyordu. Sevimli bir edayla gülümsüyordu. Mavi bir battaniyeye sarılı olan bebekse sanki Melez Kamp'ından hiç hoşlanmamış gibi debelenip duruyordu.

Kheiron kadına "Bize şeref verdiniz," dedi. Ama sesi endişeliydi. "En son bir ölümlü kampa geldiğinden beri aradan çok uzun zaman geçti," dedi.

"Aman onu cesaretlendirmeyin," dedi Hermes. "May,

bunu yapamazsın."

Şaşkınlıkla kadının May Castellan olduğunu fark ettim. Görüntüdeki kadının tanıştığım kadınla uzaktan yakından bir alakası yoktu. O kadar hayat doluydu ki... Gülümsediği anda etrafındaki herkesi sevince boğan bir kadındı bu görüntüdeki.

May kollarındaki bebeği sallayıp "O kadar da endişelenme canım," dedi. "Bir Kahin'e ihtiyacınız yok mu? Eskisi yirmi senedir falan ölü, değil mi?"

"Çok daha uzun bir süredir ölü," dedi Kheiron.

Hermes çaresizlik içinde kollarını iki yana açtı. "Sana o öyküyü buraya gel diye anlatmadım," dedi. "Kheiron, yapmayı düşündüğü şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu söyle-sene ona."

"Gerçekten de çok tehlikeli," dedi Kheiron. "Senelerdir herkese bu işi yasak ettim. Neler olduğunu bile doğru dürüst bilmiyoruz. Nedense insanlar artık Kahin'in yerine geçemiyorlar."

"Bunları daha önce de konuşmuştuk," dedi May. "Bunu yapabileceğimi biliyorum. Hermes, elime iyi bir şey yapmak için bir fırsat geçti. Görme yeteneğim bana boşu boşuna verilmiş olamaz."

Bağırıp May Castellan'ı durdurmak istedim. Neler olacağını biliyordum. Nihayet, bu kadıncağızın hayatının neden mahvolduğunu anlamıştım. Ama ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum.

Hermes endişeli değil de daha çok kırılmış gibiydi. "Eğer Kahin'in yerine geçersen benimle evlenemezsin," dedi. "Beni bir daha asla göremezsin."

May, Hermes'in kolunu tuttu. "Sana sonsuza dek sahip olamam ya?" dedi. "Yakında yanımdan ayrılacaksın nasıl olsa. Sen ölümsüzsün."

Hermes buna itiraz etti ama May bu sefer elini onun göğsüne dayadı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun! Beni engellemeye çalışma. Ayrıca harikulade bir çocuğumuz var. Kahin'in yerine geçersen yine de Luke'u yetiştirebilirim, değil mi?"

Kheiron hafifçe öksürdü. "Evet ama dürüst olmak gerekirse bunun Kahin'in ruhunu nasıl etkileyeceğini bilmiyorum," dedi. "Sen bir çocuk dünyaya getirdin. Benim bildiğim kadarıyla daha önce çocuğu olan bir kadın Kahin'in yerine geçmemişti. Eğer Kahin'in ruhu bedeni kabul etmeyecek olursa..."

"Kabul edecek," diye belirtti May.

Hayır! diye haykırmak istiyordum. *Hayır, kabul etmeyecek!*

May Castellan bebeği öpüp onu Hermes'e uzattı. "Hemen geri döneceğim," dedi.

Sonra her ikisine de kendinden emin bir tavırla gülümseyip merdivenden yukarı çıkmaya koyuldu.

Kheiron ve Hermes sessizlik içinde bir ileri bir geri yürüyüp duruyorlardı. Bebek cıyıklamaya başladı.

Derken evin pencerelerini yemyeşil bir ışık kapladı. Kampçılar voleybol oynamayı kestiler ve dönüp tavan arasına baktılar. Çilek tarlalarının üstünden buz gibi bir rüzgar esti.

Hermes de bunu hissetmiş olacak ki "Hayır! HAYIR!" diye bağırdı.

Bebeği Kheiron'un kollarına verip hemen verandaya koştı. Daha kapıya varamadan, o güzelim güneşli gün, May Castellan'ın dehşet verici cıglığıyla bölündü.

Yattığım yerden öyle bir zıplamışım ki kafamı birisinin zırhına vurdum.

"Ah!"

"Pardon Percy." Annabeth tepeme dikilmişti. "Tam seni uyandırmak üzereydim."

Kafamı ovuşturup o tatsız görüntülerden kurtulmaya çalıştım. Aniden her şey netlik kazanmıştı: May Castellan, Kahin'in yerine geçmeye çalışmıştı. Ama Delfi Kahini'nin bir başkasının bedenine yerleşmemesi için Hades'in okuduğu lanetten haberi yoktu. Bunu Kheiron da bilmiyordu, Hades de. May bunu yapmaya çalışırken çıldırarak, gözleri yemyeşil parlamaya başlamış ve çocuğunun geleceğine dair bölük pörçük görüntüler görmeye başlamıştı.

"Percy, neyin var?" dedi Annabeth.

"Bir şey yok," dedim. "Sen ne diye zırhını giydin? Dinlenmen gerek."

"Yok, ben iyiyim," dedi ama hala solgun gözüküyordu. Sağ kolunuysa hiç oynatamıyordu. "Nektar ile ambrosia beni ayağa kaldırdı."

"Hı ne demezsin. Gerçekten savaşmayı düşünmüyorsundur umarım?" dedim.

Annabeth sağlam elini bana uzaıp beni ayağa kaldırdı. Kafam fena halde zonkluyordu. Gökyüzü morlu kırmızılı bir renge bürünmüştü.

"Savaşabilen herkese ihtiyaç olacak," dedi Annabeth. "Kalkanım bana bir ordunun—"

"Güneye, Central Park'a doğru gittiğini gösterdi," diye lafını tamamladım. "Evet, bunu ben de biliyorum."

Ona rüyamın bir kısmını anlattım. May Castellan'la ilgili olan kısımları atlardım çünkü bu konuyu açmak bile istemiyordum. Bir de Kronos'un Luke'un bedeninde olmasıyla ilgili olarak Ethan'ın söylediklerinden bahsetmedim. Annabeth'in ümitlenmesini istemiyordum.

"Sence Ethan zayıf bölgenin neresi olduğunu biliyor mudur?"

"Bilmiyorum," dedim. "Kronos'a bir şey söylemedi ama bunu anlayacak olursa..."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Annabeth.

"Bir dahaki sefer kafasına sert bir darbe indiririm," dedim. "Sence Kronos'un bahsettiği sürpriz ne?"

Annabeth kafasını salladı. "Kalkanda bununla ilgili bir şey görmedim ama sürprizlerden hiç hoşlanmam."

"Anladım."

"Eee," dedi Annabeth, "savaşmama bir şey demeyeceksin, değil mi?"

"Yok. Bu konuda pes ediyorum," dedim.

Annabeth hafifçe güldü. Onun tekrar güldüğünü duymak çok güzeldi. Kılıcımı aldım ve birliklere katılmaya gittik.

Thalia ve baş danışmanlar bizi Baraj'ın olduğu yerde bekliyorlardı. Şehrin ışıkları alacakaranlıkta parılıyordu. Sanırım bu ışıkların çoğu otomatik olarak yanmıştı. Sokak lambaları gölün kıyısında parılıyor, suyun ve ağaçların daha da ürkütücü bir görünüme kavuşmasını sağlıyordu.

Thalia gümüş bir okla kuzey yönünü işaret edip "Geliyorlar," dedi. "Avcılarımdan biri düşman ordusunun Harlem Nehri'ni geçtiğini söyledi. Onları durduramamışlar. Ordu..." Omuzlarını silkti. "Ordu epey kalabalıkmış."

"Onları parkta durdururuz," dedim. "Kıvırcık, hazır mısın?"

Kıvırcık evet manasında kafasını salladı. "Hem de nasıl," dedi. "Doğa perilerinin onları durdurabileceği en iyi yer park."

"Evet, onları durduracağız!" dedi bir ses. Çok yaşlı ve

şısko bir satir kalabalığın arasından sıyrıldı, sonra toynağıyla kendi mızrağına takılıp yere devrildi. Üstünde ağaç kabuklarından yapılmış bir zırh vardı ama zırh göbeğinin sadece yarısını örtüyordu.

"Leneus?" dedim.

"Niye o kadar şaşırdın?" dedi ters ters. "Heyet'in başkanı benim. Kıvırcık'ı bulmamı söyleyen de *sendin*. İşte, onu buldum. *Dışlanan* birisinin yardımım olmadan satirlerin başına geçmesine izin veremezdim!"

Kıvırcık yaşlı satirin arkasında kusuyormuş gibi yapıyordu ama satir sanki günün kahramanı kendisiymiş gibi gülüyordu. "Sakin korkmayın!" dedi. "O titanlara günlerini göstereceğiz!"

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum ama gülmemeyi başardım. "Şey... tamam" dedim. "Şey, Kıvırcık, en azından yalnız olmayacaksın. Annabeth ve Athena kulübesi de yanınızda olacak. Ben de tabii," dedim. "Ya sen Thalia?"

Thalia omzumu sıvazladı. "Sormana bile gerek yok," dedi. "Avcılar savaşa hazır."

Diğer danışmanlara göz attım. "O halde geri kalanınız da çok önemli bir görev üstlenecek," dedim. "Manhattan'ın diğer girişlerini de kontrol altında tutmalıyız. Kronos'un ne kadar sinsi olduğunu hepimiz biliyoruz. Büyük bir orduyla bizi şaşırtıp başka bir yerden Manhattan'a sızmaya çalışabilir. Bunu yapmasını engellemek de sizlere düşüyor. Bütün kulübeler hangi köprüye ya da tünele gideceğini biliyor mu?"

Danışmanlar kasvetli bir tavırla kafalarını salladılar.

"O halde yola koyulalım" dedim. "İyi avlar millet!"

Orduyu görmeden önce sesini duyduk.

Ses, yaylım ateşine başlamış bir havan topuyla bir futbol

stadyumunun uğultusu gibiydi. Sanki New England'daki tüm Patriots takımı taraftarları bize bazukalarla saldırıyordu.

Barajın kuzey kısmında düşman öncüleri ormana dalmışlardı. Altın renkli bir zırh giymiş bir savaşçı, kocaman bronz baltaları olan bir Laistrygonyalı birliğinin başını çekiyordu. Yüzlerce canavar da hemen arkalarından ilerliyordu.

Annabeth "Yerlerinizi alın!" diye bağırdı.

Annabeth'in kulübesindekiler hemen pozisyon aldılar. Planları düşmanı barajın iki kenarına doğru dağıtmaktı. Böylece düşman bize ulaşmak için suyun her iki tarafındaki incecik sütunların üstünden geçmek zorunda kalacaktı.

İlk başlarda plan işliyormuş gibiydi. Düşman ikiye bölündü ve kıyıdan ilerlemeye başladı. Tam yarı yola varmışlardı ki savunmamız devreye girdi. Birbiri ardına ilerleyen canavarlar Yunan ateşinin tam ortasında kalmışlar, buharlaşmışlardı. Diğerleriyse yeşil alevler içinde kaçışıyorlardı. Athena kampçıları en iri devlere kancalar fırlatıp yere devirdiler.

Sağ tarafta kalan ormanlık alandaysa Avcılar düşmanlara birbiri ardına gümüş oklar fırlatmış, yirmi, otuz kadar drakonu yok etmişlerdi ama geride daha bir yığın canavar vardı. Tam o sırada gökyüzünde kocaman bir şimşek parladı ve bir Laistrygonyalı küle döndü. Thalia 'Zeus kızı' olarak hünelerini göstermeye başlamış olmalıydı.

Kıvırcık kavalını alıp bir ezgi tutturdu. Ormanın her iki tarafındaki ağaçlardan, kayalardan ve çalılklardan birer ruh peyda oldu ve büyük bir uğultu oluştu. Ağaç perileri ve satirler sopalarını kaldırıp saldırıya geçtiler. Ağaçlar canavarların etrafını sarmış, onları boğuyorlardı. Çimenler düşman okçuların ayaklarını birbirine bağlamıştı. Kaya parçaları havada uçuyor, drakonların suratına yapışıyordu.

Düşmanlar güçlkle ilerliyordu. Devler ağaçları yere deviriyor, ağaç perileri yaşam güçlerini kaybedip yok oluyorlardı. Cehennem tazıları kurtlara saldırıp onları bir kenara fırlatıyorlardı. Düşman okçular ateşe karşılık verince Avcılardan biri bir ağacın tepesinden yere düştü.

Annabeth koluma yapışıp "Percy!" diye bağırdı ve barajı işaret etti. Altın zırhlı titan artık ordusunu suyun iki tarafından ilerletmiyor, doğrudan suyun üstünden geçiyordu.

Titan'ın tam üstünde bir Yunan ateşi bombası patladı ama titan avucunu havaya kaldırıp ateşleri içine çekiverdi.

"Bu Hyperion," dedi Annabeth hayretle. "Işık tanrısı. Doğunun Titan'ı."

"Kötü müdür?" dedim.

"Atlas'tan sonra en büyük titan savaşçısıdır. Eskiden dünyanın dört köşesini dört tane Titan yönetirdi. Hyperion doğudan sorumluydu ve aralarında en güçlü olandı. O, ilk güneş tanrısı Helios'un babası."

"İcabına bakarım," dedim.

"Percy, bunu sen bile—"

"Birliklerimizin dağılmasına gayret et," dedim.

Barajın çevresinde pozisyon almamızın bir nedeni vardı. Hemen suya yoğunlaştım ve içime bir güç dolduğunu hissettim.

Suyun üstünden Hyperion'a doğru ilerlemeye başladım. İçimden *Bak dostum, bu oyun iki kişiyle oynanır*, diyordum.

Yaklaşık altı metre ötede, Hyperion kılıcını havaya kaldırdı. Gözleri tıpkı rüyamda gördüğüm gibiydi. Kronos gibi altın renginde parıldayan gözleri, iki minyatür güneş gibi güçlü ışıklar saçıyordu.

Tanrı bana bakıp "Deniz tanrısının veledi," dedi. "Atlas'ı gökyüzünün altına sen mi tutsak ettin yoksa?"

"Hiç de zor olmadı," dedim. "Siz titanlar ancak spor çoraplarını kadar ısıtılsınız!"

Hyperion "Isıltı mı istiyorsun?" diye kükredi.

Bedeninden öyle güçlü bir ışık ve ısı yayıldı ki kafamı çevirdiğim halde gözlerim kamaşmıştı.

Hemen Dalgakıran'ı havaya kaldırdım. Neyse ki bunu tam zamanında yapmıştım. Titan kılıcıyla bana saldırmıştı ama darbesini savuşturmayı başarmıştım. Kılıç darbesi gölün yüzeyinde üç metrelik bir su halkası oluşturmuştu.

Gözlerim hala yanıyordu. Titanın saçtığı ışığı yok etmiyordum.

Suda oluşan halka biçimindeki dalgaya yoğunlaşıp bunu tersine çevirdim. Sonra da bir dalganın üstüne zıplayıp yuvarları doğru sıçradım.

"AAAAH!" Dalgalar Hyperion'un üstünü kapladı ve onu dibe çekip ısıltısını yok etti.

Hyperion ayağa kalkmaya çalışırken ben de gölün yüzeyine inmiştim. Titanın altın renkli zırhı sırlıslıkla kaplanmıştı. Gözleri eskisi gibi parıltıyordu ama hala korkunç bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Yanacaksın Jackson!" diye kükredi.

Kılıçlarımız tekrar havada çarpıştı. Etrafa ozon kokusu yayılmıştı.

Bu arada etrafımızda savaş olanca hızıyla sürüyordu. Sağ tarafı Annabeth koruyor, kardeşleriyle birlikte düşmana saldırıyordu. Sol taraftaysa Kıvırcık ve doğa perileri tekrar bir araya gelmiş, çalılıklar ve ağaç kökleriyle düşmanı yavaşlatmaya çalışıyorlardı.

"Bu kadar oyun yeter," dedi Hyperion. "Artık karada savaşıalım."

Tam "Yok canım, ne gerek var?" gibi bir şey söyleyecek-

tim ki titan haykırdı. Bir güç duvarı oluşup beni havaya fırlattı. Bunu köprüde Kronos da yapmıştı. Üç yüz metre geriye doğru uçup yere çakıldım. Yenilmezlik gücüne sahip olmasaydım bedenimdeki her kemik kırılacaktı.

İnleye inleye ayağa kalktım. "Siz Titanlar amma da gıcık-sınız be," dedim.

Hyperion inanılmaz bir hızla yanıma yaklaştı.

Suya yoğunlaşıp güç topladım.

Hyperion saldırıya geçti. Hem güçlü hem de hızlıydı ama nedense bana bir türlü vuramıyordu. Ayaklarının altında ateşler belirliyordu ama bunları anında söndürüyordum.

"Yeter artık!" diye haykırdı. "Kes şu rüzgarı!"

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Canla başla savaşı-yordum.

Hyperion sanki birisi onu geriye doğru itiyormuş gibi sendeledi. Suratına sular sıçrayıp gözlerini yaktı. Rüzgar iyice şiddetlenince geriye devrildi.

Kıvrırcık şaşkınlıkla "Percy!" diye seslendi. "Sen ne yapı-yorsun?"

Ne yapıyorum ben? diye düşündüm.

Sonra yere bakınca kendi kendime oluşturduğum bir gir-dabın ortasında durduğumu fark ettim. Etrafımda suyun bu-harlaşmasından dolayı bulutlar ve çok güçlü bir rüzgar oluşmuştu. Rüzgar öylesine şiddetliydi ki Hyperion'un etra-fını sarmış, altmış metre çapında bir çılandaki çimleri dümdüz etmişti. Düşmanlar bana mızraklar fırlatıyorlardı ama fırtına bunların bana ulaşmasını engelliyordu.

"Süper," diye mırıldandım. "Ama şiddetini azıcık artır-a-lım!"

Etrafımda kıvılcımlar çıktı. Bulutlar karardı ve yağmur daha da şiddetli bir biçimde yağmaya başladı. Hyperion'un

yanına yaklaşıp onu yere devirdim.

Kıvırcık tekrar "Percy!" diye seslendi. "Onu bu tarafa getir!"

İşi tamamen reflekslerime bırakıp kılıcımı bir oraya bir buraya savurmaya başladım. Hyperion kendini korumaktan bile aciz kalmıştı. Gözlerinde alevler oluşturmaya çalışıyordu ama fırtına bunları hemen söndürüyordu.

Ama bu kadar şiddetli bir fırtınayı sonsuza dek .sürdüremezdim. Gücümün yavaş yavaş azaldığını hissediyordum. Son gücümü de toplayıp Hyperion'u Kıvırcık'ın olduğu yere doğru fırlattım.

Hyperion "Kimse benimle oyun oynayamaz!" diye kükredi.

Tekrar doğruldu ama Kıvırcık kavalıyla bir ezgi daha tutturdu. Leneus da ona eşlik etmeye girişti. Ormandaki tüm satirler tuhaf bir melodi çalmaya başladı. Bu, kayaların arasından sızan bir derenin sesi gibiydi. Zemin çatırdadı ve boğum boğum ağaç kökleri Hyperion'un ayaklarına dolandı.

Hyperion şaşkınlıkla "Bu da ne?" diye bağırdı. Köklerden kurtulmaya çalıştı ama onun da gücü tükenmişti. Kökler öyle kalınlaştı ki Hyperion ağaç kabuklarından yapılmış kocaman birer çizme giyiyor gibi görünüyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı. "Bu uyduruk orman numarası bir titana yaraşmaz!"

Ancak Hyperion debelendikçe kökler daha hızlı bir biçimde bacaklarını sarıyordu. Titanın bedenine dolanıp ağaç kabuğu gibi sertleşmeye başladılar. Hyperion'un bedeni tıpkı bir ağacın gövdesini andırıyordu.

Bu arada müzik de devam ediyordu. Hyperion'un birlikleri liderlerini o halde görünce şaşkınlıkla geri çekilmeye başladı. Kollarını iki yana açınca kolları da birer dal haline

geldi. Daha sonra bu iki daldan irili ufaklı başka dallar çıktı ve üstünde yapraklar bitiverdi. Yapraklar hızla büyüyüp kalınlaştı. Artık Hyperion'dan geriye kalan tek şey, suratıydı.

"Beni tutsak edemezsiniz!" diye böğürdü. "Ben Hyperion'um! Ben..."

Ağaç kabuğu suratını da kapladı.

Kıvırcık kavalını dudaklarından çekti. "Artık çok güzel bir akça ağaçsın," dedi.

Diğer satirlerden bazıları yorgunluktan bitap düşmüştü ama çok iyi bir iş çıkarmışlardı. Titan tanrı koskoca bir akça ağacının içine hapsedilmişti. Ağacın gövdesinin çapı neredeyse altı metreydi ve parktaki diğer ağaçlar kadar büyüktü. Sanki asırlardır orada duruyormuş gibi bir hali vardı.

Titan ordusu geri çekilmeye başladı. Athena kulübesinden tezahüratlar yükseldi ama sevincimiz resmen kursağı-mıza kalmıştı.

Çünkü tam o sırada Kronos'un sürprizinin ne olduğunu anladık.

"iiiiiiiKr

Tuhaf ses Manhattan'ın yukarı mahallerinde yankılandı. Melezler ve canavarlar dehşet içinde oldukları yerde kalakaldılar.

Kıvırcık panik içinde bana baktı. "Bu tıpkı şeyin sesine benziyor... Olamaz!" dedi.

Kıvırcık'ın aklından neyin geçtiğini biliyordum. İki sene önce Pan bize bir 'hediye' vermişti. Bu, devasa boyutlarda bir yaban domuzuydu. Domuz bizi Güney Batı'ya kadar götürmüştü (tabii, öncesinde canımızı almaya çalışmıştı). Onun sesi de tıpkı o an duyduğumuz sesi andırıyordu ama sanki daha bir tiz ve kulak tırmalayıcıydı... Sanki öfkeyle

kaçıyorlardı.

Annabeth'in kardeşlerinden birinin elindeki kancayı kapıp "Yetti ama bu domuz," dedim. "Onu ben haklarım. Siz de geriye kalan düşmanları engelleyin. Daha fazla ilerlemesinler!"

Kıvırcık "Ama Percy," dedi, "ya bunu başaramazsak?"

O an onun ne kadar yorulduğunu fark ettim. Az önce yaptığı büyü tüm enerjisini tüketmişti. Annabeth de kolundaki o korkunç yara iyileşmeden savaştığından Kıvırcık'tan aşağı kalır yanı yoktu. Avcıların ne durumda olduğunu bilmiyordum. Ama düşman birliklerinin sağ kolu onlarla bizim aramıza kadar ilerlemişti.

Arkadaşlarımı bu şekilde bırakmak istemiyordum ama yaban domuzu büyük bir tehlikeydi. Hakkından gelemesek binaları, ağaçları, ölümlüleri, her şeyi yok edebilirdi. Onu durdurmamız gerekiyordu.

"Eğer geri çekilmeniz gerekirse geri çekilin," dedim. "Sadece onları yavaşlatmayı deneyin. Elimden geldiğince çabuk geri dönmeye çalışacağım."

Fikrimi değiştirmeden, hemen kancayı bir kement gibi sallamaya başladım. Domuz yanımıza tekrar yaklaşıncı kancayı olanca gücümle ona doğru fırlattım. Kanca domuzun kanadının dibine saplanıverdi. Yaratık öfkeyle cıyaklayıp havalandı. Kancayı da beni de beraberinde havaya sürükledi.

Eğer Central Park'tan şehir merkezine doğru inmeniz gerekirse en iyisi metroya binmektir. Uçan domuzlar daha hızlı gider ama çok da tehlikeli olurlar.

Domuz, Plaza Oteli'nin üstünden uçtu ve doğrudan Beşinci Cadde'deki dar geçide saptı. Yapabileceğim tek şey, kan-

caya tırmanıp domuzun sırtına binmekti. Ne yazık ki sokak lambalarına ve binalara çarpmaktan hiçbir şey yapacak durumda değildim.

Bu arada bir şey daha öğrenmiştim. Beden eğitimi derslerinde ipe tırmanmak farklı bir şey, uçan bir domuzun kanadına bağlı olan bir kancaya tırmanmaya çalışmak ayrı bir şeydi. Üstelik domuz yüz elli kilometre hızla uçarken bu apayrı bir şeydi.

Birkaç sokağın etrafından zikzaklar çizerek geçip Park Caddesi'ne doğru devam ettik.

Patron! Hey, patron! Gözümün ucuyla Karakorsan'ın domuzun kanatlarına çarpmadan hızla yanımızda ilerlediğini gördüm.

"Dikkat et!" diye seslendim.

Atla! diye kişnedi Karakorsan. *Sanırım... seni yakalayabilirim.*

Karakorsan kendinden pek emin değil gibiydi. Tam önümüzde Grand Central Metro İstasyonu büyük bir sessizliğe bürünmüş bir vaziyette duruyordu. Ana istasyonun girişindeki kocaman Hermes heykeli hala oradaydı. Sanırım onun aktif hale gelememiş olmasının nedeni heykelin çok yüksekte olmasıydı. Melezlere özgü bir hızla ona doğru uçuyordum.

Karakorsan'a "Aman, dikkat et!" dedim. "Aklıma bir fikir geldi."

Of, bıktım senin şu fikirlerinden.

Var gücümle öne doğru atıldım. Hermes'in heykeline çarpmadım ama yanından geçerken, kancanın halatını heykelin kollarının altına dolamayı başardım. Bunun domuzu yavaşlatacağını düşünüyordum ama domuzun uçtuğunu ve dokuz yüz ton ağırlığında olduğunu hesaba katmamıştım.

Domuz heykeli yerinden sökünce domuzu bıraktım. Domuz benim yerime Hermes'in heykelini taşıyordu. Büyük bir hızla sokağa düşüyordum.

Tam o anda annemin Grand Central İstasyonu'ndaki şekerçi dükkanında çalıştığı zamanlar geldi aklıma. Yere düşüp parçalansam ne kötü olur diye geçirdim içimden.

Derken tam altımda bir karaltı belirdi ve küt diye kendimi Karakorsan'ın sırtında buldum. Pegasusun sırtına bayağı sert bir biçimde oturmuştum. Hatta kendimi tutamayıp yüksek sesle "AH!" diye de bağırdım.

Kusura bakma patron, dedi Karakorsan.

"Sorun değil," dedim cıyak cıyak. "Şu domuzu takip et!"

Domuzcuk Doğu 42. Sokak'tan sağa sapmış, gerisin gerisine Beşinci Cadde'ye doğru uçmaya başlamıştı. Çatıların üstünden uçarken şehirde yer yer yangınların çıktığını gördüm. Arkadaşlarım zor durumda olmalıydı. Kronos birkaç yerden birden saldırıya geçmişti. Ama o sırada bunu düşünecek halim yoktu.

Hermes heykeli hala domuzcuğa asılıydı. Binalara çarpıyor, havada dönüp duruyordu. Domuz bir iş merkezinin üstüne pike yapınca heykel, binanın çatısındaki bir su kulesine çarpıp kuleyi yıktı. Her tarafa su ve tahta parçaları saçıldı.

Tam o sırada aklıma bir şey geldi.

Karakorsan'a "Domuza biraz daha yaklaşılsana," dedim.

Karakorsan itiraz eder gibi kişnedi.

"Sadece sesimi duyabilsin yeter," dedim. "Heykele bir şey söylemem gerek."

Patron, kafayı yedin galiba, dedi Karakorsan ama dediğimi yaptı. Heykelin suratını görebileceğim kadar yaklaşıncaya, "Merhaba Hermes! Komut dizisi: Daedalus Yirmi Üç. Uçan

domuzları öldür! Harekete geç!" diye seslendim.

Heykel anında ayaklarını oynattı. Artık Grand Central İstasyonu'nun tepesinde olmadığına şaşırılmış gibiydi. O sırada kocaman, kanatlı bir domuza bağlı bir halatın ucunda uçuyordu. Taş bir binaya çarptı. Otomaton biraz kızgın gibi gözüküyordu. Kafasını sallayıp halata tırmanmaya başladı.

Sokağa baktım. Basamaklarında iki tane kocaman aslan heykelinin bulunduğu milli kütüphaneye doğru ilerliyorduk. Aniden aklıma çok tuhaf bir şey geldi. Acaba o taş heykeller de otomaton olabilir miydi? Doğrusu uzak ihtimaldi ama...

Karakorsan'a "Daha hızlı git!" dedim. "Domuzun önüne geç. Onu biraz oyal!"

Şey, patron...

"Merak etme," dedim. "Sanırım düşündüğüm şeyi yapabileceğim."

Eminim yaparsın. Sen benle dalga geçmeye devam et.

Karakorsan havaya yükseldi. İsteddiği zaman gayet hızlı bir biçimde uçabiliyordu. Domuzun önüne geçti. Bu arada, metal heykel de domuzun sırtına tırmanmıştı

Karakorsan kişneyip *Salam gibi kokuyorsun!* dedi domuza. Arka toynaklarıyla domuzun suratına sert bir tekme indirdi, sonra da hızla alçaldı. Domuz öfkeyle haykırıp peşimize düştü.

Kütüphanenin ön basamaklarına varmıştık. Karakorsan yere atlamam için yavaşladı. Sonra da kütüphanenin ana kapısına yöneldi.

"Aslanlar! Komut dizisi: Daedalus Yirmi Üç. Uçan domuzları öldürün! Harekete geçin!" diye bağırdım.

Aslanlar ayaklanıp bana baktılar. Onlarla alay ettiğimi sanmışlardı. Ama tam o sırada "İİİİK!" diye bir ses duydular.

Pembe renkli koca yaratık büyük bir gümbürtüyle kaldırıma inip zemini çatlattı. Aslanlar gözlerine inanamıyormuş gibi ona bakıp öne atıldılar. Tam o sırada öfkeden kudurmuş bir Hermes heykeli de domuzun kafasına atladı ve kaduseusuyla acımasızca ona vurmaya başladı. Aslanların pençeleri de yabana atılır gibi değildi hani.

Hemen Dalgakıran'ı çektim ama bana yapacak bir şey kalmamıştı. Domuz gözlerimin önünde buharlaşıp yok oldu. Ona neredeyse acıyacaktım. İçimden, umarım Tartarus'ta gönlüne göre bir sevgili bulur, diye geçirdim.

Canavar tamamıyla buharlaşıp yok olduktan sonra aslanlarla Hermes heykeli şaşkınlıkla etraflarına bakındılar.

Onlara "Artık Manhattan'ı korumaya başlayabilirsiniz," dedim ama beni duymadılar. Park Caddesi'nden aşağı koşmaya başladılar. Galiba birisi onları durdurana dek uçan domuz arayıp duracaklardı.

Karakorsan *Hey, Patron,* dedi. *Biraz atıştırmak için mola versek nasıl olur?*

Alnımda biriken terleri sildim. "Keşke bunu yapabilseydik koca dostum ama savaş hala devam ediyor," dedim.

Savaş sesleri daha da yakından geliyordu. Arkadaşlarımla yardıma ihtiyacı vardı. Karakorsan'ın sırtına atlayıp kuzeye, yani patlama seslerini geldiği yöne doğru uçmaya başladık.

BÖLÜM ON BEŞ

KHEÍRON PARTİ VERİYOR

Şehir merkezi resmen savaş alanına dönmüştü. Her yerde çatışma vardı. Devin teki Bryant Parkı'ndaki ağaçları köklerinden söküyor, ağaç perileri de onu fındık yağmuruna tutuyorlardı. Waldorf Astoria Otel'i'nin dışında, Abraham Lincoln'un heykeli elindeki katlanmış gazeteyle bir cehennem tazısını pataklıyordu. Hephaistos kampçılarından üçü Rockefeller Merkezi'nin orta yerinde bir grup drakonla savaşıyorlardı.

Durup onlara yardım etmeyi düşündüm ama dumanlardan ve gümbürtülerden, asıl savaşın güneye doğru ilerlediğini fark ettim. Savunmamız çökmek üzereydi. Düşman gitgide Empire State Binası'na yaklaşıyordu.

Etrafa şöyle bir göz attık. Avcılar 37. Sokak'ta, Olimpos'un iki sokak kuzeyinde bir savunma hattı oluşturmuşlardı. Doğu yönündeyse, Park Caddesi'ne doğru, Jake Mason ve diğer Hephaistos kampçıları düşmana karşı bir grup heykeli idare ediyorlardı. Batıda, Demeter'in kulübesiyle Kıvırcık'ın doğa perileri, Kronos'un melezlerden oluşan zırhlı birliklerini çökertmek için Altıncı Cadde'yi koskoca bir ormana dönüştürmüşlerdi. Güney yönü şu an için açıktı ama düşman birlikleri etrafta kol geziyordu. Birkaç dakika sonra etrafımız sarılmış olacaktı.

"Bize en çok nerede ihtiyaç duyuluyorsa oraya inelim," dedim.

Hemen hemen her yerde patron.

Tam o sırada çaışmanın güneydoğu tarafında gözüme tanıdık, gümüş renkli bir bayrak ilişti. Bayrak 33. Sokak'taki Park Caddesi Tüneli'nin oradaydı. Annabeth ve kardeşlerinden ikisi Hiperborealı bir devle savaşıyorlardı.

Karakorsan'a "İşte şuraya gidelim," dedim. Pegasus savaş alanına doğru uçmaya başladı.

Hemen sırtından atlayıp devin kafasına indim. Dev kafasını kaldırıp bana bakınca, suratından aşağı kayıp burnunu kalkanımla ezdim.

Dev geriye doğru sendeleyip "GRRRRR!" diye hırladı. Burun deliklerinden mavi renkli kanlar akıyordu.

Kaldırıma ayak basar basmaz koşmaya başladım. Hiperborealı dev ağzından beyaz renkli buharlar püskürtünce ısı aniden düşüverdi. Ayağımı bastığım yer buzla kaplandı ve her yanımda üstü şekerle kaplı çörekler gibi buz oldu.

"Hey, çirkin şey!" diye seslendi Annabeth. İçimden, umarım bana değil de deve sesleniyordur, diye geçirdim.

Mavi renkli genç irisi böğürüp ona döndü. Bacaklarının arkası bana dönüktü. Hemen saldırıya geçip dizinin arkasına kılıcımı savurdum.

Hiperborealı "AAAAH!" diye bağırp iki büküm oldu. Arkasını dönmesini bekledim ama dev donmuş kalmıştı. Yani, gerçekten de donmuş, bir buz kalıbına dönüşmüştü. Kılıcı savurduğum yerde çatlaklar oluşmuştu. Çatlaklar gittikçe büyüdü ve dev kocaman, mavi renkli buz parçalarına ayrılan dek genişlemeye devam etti.

Annabeth gözlerini kırpıştırıp soluklanmaya çalışarak "Teşekkürler," dedi. "Domuza ne oldu?"

"Domuz yahnisi oldu," dedim.

"Güzel." Omuzlarını oynattı. Yarası hala canını yakıyor olmalıydı ama yüzümdeki ifadeyi görünce gözlerini devirdi. "İyiym dedim ya sana Percy. Haydi! Daha yok etmemiz gereken çok düşman var."

Annabeth haklıydı. Sonraki saat tam bir karmaşa içinde geçti. Hayatımda hiç savaşımadığım gibi savaşıyordum. Drakon sürülerinin arasına dalıyor, düşman melezleri yere yıkıyordum. Ama kaç tane düşmanı etkisiz hale getirirsem getireyim, daha fazla sayıda düşman geliyordu.

Annabeth'le birlikte bir sokaktan diğerine koşturup savunmamızı toparlamaya çalışıyorduk. Arkadaşlarımızdan çoğu yaralı vaziyette sokaklarda yatıyordu. Diğerlerinin çoğu kayıptı.

Gece iyice bastırıp da ay çıkınca, yavaş yavaş Empire State Binası'na doğru çekilmeye başladık. Binaya her yönden bir sokak uzaklığındaydık. Bir ara Kıvırcık yanımda durmuş, elindeki sopayla bir drakonun kafasına vuruyordu. Sonra kalabalığın arasında gözden kayboldu. Bir ara Thalia yanı başımdaydı. Büyülü kalkanıyla canavarları geri püskürtüyordu. Sonra Bayan O'Leary yanımda belirdi. Bir Laistrygonyalı devi ağzına alıp frizbi gibi havaya fırlattı. Annabeth düşmanları gafil avlamak için görünmezlik şapkasını kullanıyordu. Canavarlardan teki şaşkınlık içinde buharlaşıp yok olduğunda bunun Annabeth'in işi olduğunu anlıyordum.

Ama yine de bunlar yeterli değildi.

Katie Gardner sol taraftan bir yerden "Yerinizi koruyun!" diye bağırdı.

Tek sorun artık yerimizi koruyacak sayıda olmayışımız-

di. Olimpos'un girişi yaklaşık altı metre kadar arkamdaydı. Bir grup cesur melez, Avcılar ve doğa perileri kapıyı kolluyordu. Bu arada sürekli kılıcımı savuruyor, yoluma çıkan her şeyi yok ediyordum. Ama gitgide yorulmaya başlamıştım. Her yere tek başıma yetişemezdim ya!

Düşman birliklerinin arkasında, şehrin birkaç sokak doğusunda bir ışık parlamaya başladı. Bir an için güneşin doğmakta olduğunu sandım. Sonra, bunun altın bir arabada bize doğru yaklaşmakta olan Kronos olduğunu fark ettim. Bir düzine kadar Laistrygonyalı dev ellerindeki meşalelerle onun için yolu aydınlatıyorlardı. İki Hiperborealı da Kronos'un siyahlı morlu bayrağını taşıyordu. Titan tanrı dipdiri ve dinlenmiş gözüküyordu. Gücünü toplamıştı. Bize doğru yavaş yavaş ilerliyor, gücümü tüketmeme fırsat tanıyordu.

Annabeth yanıma geldi. "Kapıya doğru çekilmemiz gerek. Ne pahasına olursa olsun kapıyı korumamız gerek!"

Haklıydı. Tam geri çekileceğimizi diğerlerine de söyleyecektim ki bir Avcı borazanının öttüğünü duydum.

Borazanın sesi savaşın gürültüsünü bir yangın alarmı gibi böldü. Sese başka borazanlar karşılık verdi. Sesler dört bir yandan geliyor, Manhattan'ın binalarının arasında yankılanıyordu.

Neler olup bittiğini anlamak için Thalia'ya baktım ama suratını buruşturdu.

"Ses Avcılardan değil," dedi. "Hepimiz buradayız."

"Borazanı kim öttürdü o halde?"

Sesler arttı. Sesler yankılandığı için tam olarak nereden geldiğini anlayamıyordum ama sanki koskoca bir ordu bize doğru yaklaşıyordu.

Tam bu ordunun da düşmanlara ait olduğundan korkmaya başlamıştım ki Kronos'un birliklerinin de en az bizler

kadar şaşırdığını fark ettim. Devler sopalarını yere indirdiler. Drakonlar tıslamaya başladılar. Hatta Kronos'un baş muhafızı bile endişeli gözüküyordu.

Tam o sırada sol tarafımızdaki yüz kadar canavar aniden bağrışmaya başladı. Kronos'un kuzey birliğinin tamamı öne atıldı. Tamam, artık işimiz bitti diye düşünürken baktım ki bize saldırmıyorlar. Düşman birliği yanımızdan geçip güneyde bekleyen kendi birliklerinin ortasına dalıverdi.

Sonra geceyi bir dizi borazan sesi daha böldü. Karanlıkta bir kıpırtı meydana geldi. Bir anda gözlerimizin önünde sanki ışık hızıyla oraya gelmiş gibi bir atlı birliği belirdi.

Birisi "Yihuuuu, millet!" diye bağırdı. "PARTİ!"

Başımızın üstünden geçen bir ok seli düşman birliklerinin üstüne yağdı ve yüzlerce iblisi oracıkta buharlaştırdı. Ama bunlar sıradan ok değildi. Havada uçarken VZZZZ! diye tuhaf sesler çıkarıyorlardı. Bazılarının üstünde küçük fırladıklar vardı. Diğerlerinin üstündeyse fırladık falan değil, boks eldivenleri vardı.

"Sentorlar!" diye bağırdı Annabeth.

Parti Midillileri aramıza daldılar. Bir anda ortalığı bir renk cümbüşü kapladı. Etrafta rengarenk boyanmış tişörtler giymiş, gökkuşağı renginde Afro perukları ve kocaman güneş gözlükleri takmış, savaş boyası sürmüş suratlar belirdi. Bazıları gövdelerine ATLAR GALİP GELECEK ya da REZİL KRONOS gibi yazılar yazmışlardı.

Yüzlerce sentor sokağı boylu boyunca kaplamıştı. Gördüğüm her şeyi algılamakta güçlük çekiyordum ama eğer karşımda duranlar düşman olsaydı, hiç düşünemez, arkamı döndüğüm gibi kaçırdım.

Kheiron çılgın sentorların arasından "PERCY!" diye bana seslendi. Belinden yukarısına zırhını kuşanmış, yayını eline

almıştı. Keyifle sırtıyordu. "Geç kaldığımız için kusura bakma!"

Bir başka sentor "ADAMIM!" diye seslendi. "Daha sonra konuşursunuz. ŞİMDİ GİDİP CANAVAR HAKLAYALIM!"

Sentor iki namlulu bir boya tabancası doldurup tetiği çekti ve bir düşman cehennem tazısını pembeye boyadı. Boyaya ilahi bronz da karıştırılmış olmalıydı ki cehennem tazısı cıyaklayıp eridi ve siyahlı pembeli bir su birikinüsüne dönüştü.

Sentorlardan biri "PARTİ MİDİLLİLERİ!" diye bağırdı. "GÜNEY FLORIDA BİRLİĞİ!"

Savaş alanından bir yerden bir başka boğuk ses "TEKSAS MERKEZ BİRLİĞİ!" diye bağırdı.

Bir üçüncüsü de "HAWAII EYALET BİRLİĞİ SİZİ BENZETECEK!" diye bağırdı.

Bu, hayatımda gördüğüm en harika şeydi. Titan ordusunun tamamı arkasını dönüp kaçmaya başladı. Bu arada üstlerine boya topları, oklar, kılıçlar ve beysbol sopaları yağıyordu. Sentorlar önlerine çıkan her şeyi ayaklar altına aldılar.

Kronos "Kaçmayın sersemler!" diye bağırdı. "Burada kalıp AAAH!"

Kronos sözünü tamamlayamamıştı çünkü Hiperborealı bir dev geri geri gidip Kronos'un üstüne devrilmişti. Titan tanrı mavi bir poponun altında kalmıştı.

Kheiron, "DURUN! Yerlerinizi koruyun. DURUN!" diye bağırana dek canavarların birkaç sokak geri çekilmesini sağlamıştık.

Bu hiç de kolay olmamıştı ama nihayet sentorlar Kheiron'un emrini duyup geri çekildiler ve düşmanın kaçmasına izin verdiler.

Annabeth terini silerek "Kheiron çok akıllı," dedi. "Eğer canavarların peşinden gidersek çok açılırız. Tekrar bir araya gelmemiz gerek."

"Ama düşman—"

"Düşmanı henüz yenemedik," dedi Annabeth. "Ama şafak sökmek üzere. En azından bu saate kadar direndik."

Geri çekilmek hoşuma gitmemişti ama Annabeth'in haklı olduğunu biliyordum. Telekinelerin Doğu Nehri'ne doğru kaçışıklarını gördüm. Sonra, tereddütle Empire State Binası'na döndüm.

Empire State Binası'na bir karargah çadırı kurup iki sokaklık bir alanı koruma altına aldık. Kheiron bize Parti Midillilerinin ülkedeki her birliğe haber uçurduğunu söyledi. Kaliforniya'dan kırk, Rhode Island'dan iki, Illinois'den de otuz birlik gelecekti. Yani aşağı yukarı beş yüz sentor çağrısına yanıt vermişti; ama o kadar sentor bile yardıma gelse, birkaç sokaktan daha fazlasını savunamazdık.

Larry isimli bir sentor yanıma gelip "Adamım," dedi. Tişörtünün üstünde *BÜYÜK ŞEF SÜPERADAM, New Mexico Birliği* yazıyordu. "Bu savaş Vegas'taki son toplantımızdan da eğlenceli!" dedi.

Güney Dakotalı Owen "Evet öyle," dedi. Üstünde siyah deri bir ceketle İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma eski bir savaş miğferi vardı. "Ne harcadık ama be!" dedi.

Kheiron, Owen'in sırtını sıvazladı. "İyi iş çıkardınız çocuklar," dedi. "Ama sakın dikkatsiz davranayım demeyin. Kronos'u asla hafife almamak gerek. Şimdi neden Doğu 33. Sokak'taki restorana gidip kahvaltı etmiyorsunuz? Delaware birliğinin orada bir depo dolusu kök birası bulduğunu duydum."

Sentorlar hep bir ağızdan "Kök birasını!" diye bağıştılar. Dörtnele restorana doğru koşarlarken neredeyse birbirlerini ezeceklerdi.

Kheiron gülümsedi. Annabeth ona sımsıkı sarıldı. Bayan O'Leary de suratını yaladı.

"Öfff" diye homurdandı Kheiron. "Yeter be köpek," dedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler Kheiron," dedim. "Günü kurtardın doğru-su."

Kheiron omuzlarını silkti. "Geç kaldığımız için kusura bakmayın," dedi tekrar. "Bildiğiniz gibi sentorlar hızlı koşar. Koşarken uzak mesafeleri hızlı bir biçimde aşabiliriz. Ama sentorları toplamak zor iş. Parti Midillilerini bir araya getirmek kolay olmadı."

"Şehrin büyüyle korunan yerlerinden nasıl geçtiniz?" diye sordu Annabeth.

"Bizi biraz yavaşlattılar" dedi Kheiron, "ama sanırım büyü asıl ölümlülerin şehre girmemesi için yapılmış. Kronos büyük zaferini kutlarken bir de ölümlülerle uğraşmak istemiyor herhalde."

"O halde belki diğer destek grupları da şehre girebilir?" dedim umutla.

Kheiron sakalını sıvazladı. "Belki, ama fazla vaktimiz kalmadı," dedi. "Kronos birliklerini bir araya topladıktan sonra tekrar saldırıya geçecek. Tabii, bunu bekliyor olacağız..."

Kheiron'un neden bahsettiğini anlamıştım. Kronos yenilgiye uğramamıştı. Onun şu Hiperborealının poposunun altında ezileceğini ummuştum ama bir şey olmayacağını tahmin etmeliydim. En geç bu gece tekrar saldırıya geçecekti.

"Ya Tayfun ne olacak?" diye sordum.

Kheiron'un yüzüne umutsuz bir ifade çöktü. "Tanrılar

yorulmuş olmalı," dedi. "Dün Dionisos etkisiz hale getirilmiş. Tayfun onun arabasını ezmiş. Şarap tanrısı da Appalachian Dağları'nda mahsur kalmış. O andan sonra da onu gören olmamış. Hephaistos da devre dışı kalmış. Öyle fena uçmuş ki düştüğü yerde Doğu Virginia'da yeni bir göl oluşmuş. İyileşecektir ama hemen yardıma koşması imkansız. Diğerleriye hala savaşıyor. Tayfun'un şehre ilerlemesini yavaşlatmışlar. Ama canavarları tamamen durdurmak mümkün değil. Tayfun yarın bu saatlerde New York'a varmış olacak. O ve Kronos güçlerini birleştiren de..."

"Peki hiç şansımız var mı?" diye sordum. "Bir gün daha bu şekilde savaşamayız."

Thalia "Savaşmak zorundayız," dedi. "Koruma altına aldığımız bölgeye biraz daha tuzak kurulmasını sağlarım."

Thalia yorgunluktan ayakta zor duruyordu. Ceketini kir, pas ve canavar tozu içinde kalmıştı; ayaklarını sürüyerek yanımızdan uzaklaştı.

"Ben de ona yardım edeyim," dedi Kheiron. "Kardeşlerimin kök birası işini abartmasını engellemem gerek."

'Abartmak' tam da Parti Midillileri'ne göre bir şeydi ama Kheiron yine de yanımızdan ayrıldı. Annabeth'le baş başa kaldık.

Annabeth hançerinin üstüne bulaşmış olan yapış yapış canavar pisliğini sildi. Annabeth'in bunu yapışını daha önce yüzlerce kez görmüştüm ama hançerine ne diye bu kadar özen gösterdiğini hiç düşünmemiştim.

"En azından annen iyiymiş," dedim.

"Tayfun ile savaşmaya iyi diyorsan, evet" dedi. Sonra, göz göze geldik. "Percy, sentorlar bize yardım etseler bile galiba-"

"Biliyorum," dedim. Bunun sohbet etmek için son fırsatı-

mız olabileceğini düşünüyordum. Sanki ona söylemem gereken milyonlarca şey vardı. "Dinle, bir ara... Hestia bana bazı görüntüler gösterdi," dedim.

"Luke'la mı ilgili?" diye sordu.

Belki bunu sadece tahmin etmişti ama o anda Annabeth'in aslında neler bildiğini bildiğini hissettim. Ya da belki de o da benim gibi rüyalar görüyordu.

"Evet," dedim. "Sen, Thalia ve Luke. İlk tanıştığınız zamanı gördüm. Bir de senin Hermes ile tanıştığın zamanı..."

Annabeth hançerini kınına soktu. "Luke bana asla zarar gelmeyeceğine dair söz vermişti," dedi. "Artık bir aile olduğumuzu ve her şeyin yoluna gireceğini söylemişti."

Annabeth'in gözlerine bakınca karşımda o görüntülerde gördüğüm yedi yaşındaki kızın kızgın, korkmuş ve çaresizce bir arkadaş edinmek isteyen bakışlarını görmüştüm adeta.

"Thalia'yla daha önce konuştuk," dedim. "O—"

"Luke'a karşı gelemeyeceğimden endişe ediyor," diye lafımı tamamladı tatsız bir ifadeyle.

Evet manasında kafamı salladım. "Ama bilmen gereken bir şey daha var. Ethan Nakamura, Luke'un hala kendi bedeninde Kronos'a karşı gelmeye çalıştığını düşünüyor."

Annabeth bana belli etmemeye çalışsa da içine bir umut olduğunu görebiliyordum.

"Bunu sana söylemek istemedim aslında," dedim.

Annabeth, Empire State Binası'na baktı. "Percy," dedi, "hayatımda çok uzun bir süre boyunca her şeyin değiştiğini düşündüm. Güvenebileceğim tek bir kişi bile yoktu."

Kafamı salladım. İşte bu, birçok melezin anlayacağı türden bir şeydi.

"Yedi yaşındayken evden kaçtım," dedi. "Sonra, Luke ve Thalia'yla tanışınca bir aile bulduğumu sandım ama her

şey alt üst oldu. Demek istediğim... Yüz üstü bırakılmaktan, bazı şeylerin geçici olmasından nefret ediyorum. Sanırım bir mimar olmayı da bu yüzden istiyorum."

"Anlıyorum. Kalıcı bir şeyler yapmak istiyorsun," dedim. "Bin sene boyunca bozulmadan ayakta duracak bir anıt mesela."

Annabeth gözlerimin içine baktı. "Sanırım en zayıf yönüm bu," dedi.

Seneler önce Canavarlar Denizi'nde, Annabeth kendisinin en büyük zayıflığının kendini beğenmişlik olduğunu söylemişti. Her şeyi yoluna koyabileceğini sanıyordu. Sirenler bana onun en büyük hayalini göstermişlerdi. Annabeth annesiyle babasının bir araya geldiğini, Manhattan'ın yeniden kendisi tarafından inşa edildiğini hayal ediyordu. Luke da hayalinin bir parçasıydı. Eskisi gibi iyi bir insan olmuş, Annabeth'i karşılıyordu.

"Neler hissettiğini biliyorum sanırım," dedim. "Ama Thalia haklı. Luke seni defalarca yüzüstü bıraktı. O Kronos'tan da önce kötü biriydi. Artık seni üzmesini istemiyorum."

Annabeth dudaklarını büktü. Bana kızmamaya çalıştığını hissedebiliyordum. "Hala bu konuda yanıldığını umuyorum, umacağım da. Anlayış göster" dedi.

Kafamı başka yöne çevirdim. Elimden geleni yapmıştım ama içim hala rahat değildi.

Bu sırada sokağın karşısındaki Apollon kampçıları yaralıları için bir bakım çadırı kurmuşlardı. Düzinelerce kampçı ve neredeyse aynı sayıda Avcı yaralıydı. Hekimlerin oradan oraya koşturmasını izlerken Olimpos'u kurtarmamızın gerçekten de zor olduğunu düşünüyordum.

Tam o sırada kendimi başka bir yerde buluverdim.

Upuzun, kirli bir bardaydım. Duvarlar simsiyahtı, oraya

buraya neon ışıklı tabelalar asılmıştı. İçeride parti veren yetişkinler vardı. Barın üstünde asılı duran bayrakta MUTLU YILLAR BOBBY EARL yazıyordu. Hoparlörlerden Amerikan folk müziği yayılıyordu. Kot pantolon ve kareli gömlekler giymiş iri yarı adamlar barın etrafına toplanmışlardı. Garson kızlar içki dolu tepsiler taşıyor, birbirlerine bağıyorlardı. Burası annemin beni asla yollamayacağı türden bir yerdi.

Barın ta en arkasında, tuvaletlerin olduğu yerde kalmıştım ki etrafta berbat bir koku vardı. Birkaç tane eski paralı oyun makinesi olduğunu gördüm.

Pac-Man makinesinin başında duran adam, "Hah, en sonunda gelebildin," dedi. "Ben bir diyet kola alayım."

Tombul adamın üstünde leopar desenli bir gömlek, mor renkli bir şort, kırmızı renkli spor ayakkabılar ve siyan çoraplar vardı. Sanki buraya pek ait değilmiş gibiydi. Burnu kıpkırmızıydı. Daha yeni başını çarpmış gibi, kıvrıkcık siyah saçlarının arasında bir bandaj vardı.

Gözlerime inanamıyordum. "Bay D.?"

Adam içini çekti ama gözlerini oyundan ayırmadı. "Sahi Peter Johnson," dedi, "beni ne zaman görür görmez tanımayı başaracaksın, merak ediyorum."

"Sen benim adımla doğru söylemeyi hatırladığında," dedim. "Neredeyiz?"

"Gördüğün gibi Bobby Earl'ün doğum günü partisindeyiz," dedi Dionisos. "Amerika'nın güzel kırsal kesimlerinden birindeyiz."

"Tayfun'un arabasını parçaladığını sanıyordum," dedim. "Yere zorunlu iniş yapmışsın."

"Pek düşüncelisin," dedi. "Ama dediğin doğru. Gerçekten de zorunlu iniş yaptım. Her yanıma ağrıyor. Hatta bir yanıma hala şu terk edilmiş kömür madeninin üç yüz metre

derinliğinde yatıyor. Kendimi tamamen iyileştirene kadar daha aradan birkaç saat geçmesi gerek. Bu arada bilincimin bir kısmı *burada*."

"Bir barda Pac-Man oynuyor."

"Parti zamanı," dedi Dionisos. "Eminim ki bunun ne anlamı geldiğini biliyorsundur. Ne vakit bir parti verilecek olursa kendimi orada bulurum. Bu yüzden de birkaç farklı yerde birden bulunabiliyorum. Tek sorun bir parti bulmaktır. İşlerin ne kadar ciddi olduğunu New York denen küçük sığınağından gördün mü bilmiyorum ama—"

"*Küçük sığınak mı?*"

"...ama ülkenin orta kesiminde yaşayan halk panik içinde. Tayfun onları dehşete düşürmüştü. Artık insanlar nadiren parti veriyorlar. Bobby Earl ve arkadaşları sağ olsunlar, biraz kıt akıllılar. Dünyanın sona ermek üzere olduğunu farkında bile değiller."

"Nasıl yani... Şu anda gerçekten burada değil miyiz?" diye sordum.

"Hayır. Hatta birkaç saniye sonra seni her zamanki sıkıcı hayatına geri yolacağım. Ne olduğunu bile hatırlamayacaksın."

"İyi de beni *neden* buraya getirdin?"

"Ha, aslında özellikle seni çağırmak istememiştim," dedi Dionisos. "Siz şapşal kahramanlardan herhangi birisi olsa da olurdu. Annie denen şu kız—"

"Annabeth."

"Neyse," dedi, "seni partiye getirmemin nedeni bir uyarıda bulunmaktır. Büyük bir tehlike altındayız."

"Yok ya?" dedim. "Sen olmasan bunu asla bilemeyecektim. Sağ ol."

Dionisos öfkeyle bana bakıp bir an için oyunu unuttu.

Bu arada kırmızı hayalet Pac-Man'i yutuverdi.

"*Erre es korakas*, Blinky!" diye bağırdı Dionisos. "Ruhunu söküp alacağım!"

"Şey, o sadece bir oyun karakteri," dedim.

"Olsun," dedi. "oyunumu mahvediyorsun Jorgenson!"

"Adım Jackson."

"Her neyse! Şimdi beni dinle, durum düşündüğünden de ciddi. Olimpos elden gidecek olursa sadece tanrılar yok olmayacak. Bize bağlı olan her şey silinip gidecek. Yani, şu ufak medeniyetiniz..."

Oyunda bir şarkı çalmaya başladı. Bay D. 254. seviyeye ulaşmıştı.

"Hah!" diye bağırdı. "Alın bakalım çatlak canavarlar!"

"Ufak medeniyetimizden bahsediyordun," dedim.

"Evet, evet. Toplumunuz yok olup gidecek. Hemen değil belki ama inan bana, titanların savaş çıkarması zaten Batı medeniyetinin sona ermesi demek. Sanat, hukuk, şarap toplantıları, müzik, bilgisayar oyunları, ipek gömlekler, siyah kadife tablolar... Yani, hayatı yaşamaya değer kılan her şey yok olacak!"

"O halde neden tanrılar bize yardım etmiyor?" dedim. "Olimpos'u kurtarmak için güçlerimizi kurtarmalıyız. Tayfun'u unut gitsin."

Dionisos sabırsızlıkla parmaklarını şaklattı. "Diyet kolamı hala getirmedi," dedi.

"Ne gıcık adamsın be!" dedim. Bir garson kıza işaret edip aptal içeceği sipariş ettim. Kolayı Bobby Earl'ün hesabına yazdırdım.

Bay D. kolayı uzun uzun yudumladı. Ama bunu yaparken bile gözlerini oyundan ayırmıyordu. "İşin aslı şu ki Pierre—"

"Percy."

"...diğer tanrılar bunu *asla* itiraf etmezler ama Olimpos'u kurtarmak için ölümlülere ihtiyacımız var. Bizler sizin kültürünüzün bir ürünüyüz. Eğer Olimpos'u kendiniz kurtarmaya girişmezseniz..."

"Tıpkı Pan gibi," dedim. "Vahşi doğayı kurtarmaları için o da satirleri seferber etmek istemişti."

"Aynen öyle. Tabii ki bunları sana söylediğini inkar edeceğim ama tanrıların kahramanlara *ihtiyacı* var. Her zaman da oldu. Yoksa sizin gibi haylazları ne diye yapalım ki?"

"Kendimi çok değerli hissettim," dedim. "Teşekkürler."

"Sana kampta öğrettiğim şeyi yap."

"NeyiT"

"Biliyorsun ya işte... Şu kahraman tekniklerini falan diyorum... Hayır!" Bay D. oyunun kumanda panelini yumrukladı.

"Na pari i eychi! Son bölüme gelmiştim!"

Dionisos bana bakınca gözlerinde mor bir parıltı belirdi. "Hatırladığım kadarıyla bir seferinde senin de, diğer ölümlüler gibi, bencilce davranacağını söylemiştim. Al sana fırsat. Yanıldığımı göster bana."

"Tabii canım, seni gururlandırmak zaten yapılacak işler listemin ilk başında," dedim.

"Olimpos'u kurtarmalısın Pedro! Tayfun'u Olimposlulara bırak ve bize güç veren tahtlarımızı kurtar. Bunu yapmalısın!"

"Harika. Ne de güzel sohbet ediyoruz. Şimdi kusuruma bakmazsan arkadaşlarımın yanına..."

"Dur, daha bitmedi," dedi. "Kronos henüz tam gücüne kavuşmadı. Ölümlünün bedeni sadece geçici bir önlem."

"Bunu biz de tahmin etmiştik."

"Peki, Kronos'un bir-iki gün içinde ölümlünün bedenini yakıp asıl Titan Kral bedenine bürüneceğini de tahmin etmiş miydiniz?"

"Yani..."

Dionisos makineye bir jeton daha attı. "Tanrıların gerçek biçimi nasıl olur, bilirsin," dedi.

"Evet, bedenin ateş almadan onlara bakman mümkün değildir," dedim.

"Kronos onlardan on kat daha güçlü olacak. Sırf varlığı bile bir ölümlünün ateş alıp küle dönüşmesine yetecek. Eğer bunu başaracak olursa diğer titanları da güçlendirecek. Titanlar şu anda güçsüz durumdalar ama Kronos durdurulmazsa, onlar da şu anki hallerine kıyasla çok daha güçlü olacaklar. Dünya yok olacak, tanrılar ölecek ve bu aptal makinede mükemmel bir puan alamayacağım."

Dionisos'un bu sözleri üstüne belki de dehşete kapılmam gerekirdi ama zaten dehşete kapılacağım kadar kapılmışım.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordum.

"Son bir şey daha var. Oğlum Pollux hayatta mı?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Evet, buraya gelmeden önce gördüm onu," dedim.

"Hayatta kalmasını sağlarsan çok sevinirim. Geçen sene kardeşi Castor'u kaybettim."

"Hatırlıyorum," dedim. Yüzüne baktım ve Dionisos'u çocuklarına bağlı bir baba olarak hayal etmeye çalıştım. Acaba diğer Olimposlular da çocuklarını düşünüyorlar mıydı? "Elimden geleni yaparım," dedim.

"Elinden geleni yaparmış," dedi Dionisos homurdanarak. "Kendinden pek de emin değ gibisin. Haydi, git şimdi. Bir sürü kötü sürprizle uğraşman gerekecek. Benim de şu

Blinky'yi yenmem gerek!"

"Kötü sürprizler mi?"

Dionisos elini salladı ve bar ortadan kayboldu.

Kendimi tekrar Beşinci Cadde'de buldum. Annabeth yerinden bile kımıldamamıştı. Hatta benim oradan ayrıldığımı fark etmemiş gibiydi.

Dikkatle ona baktığımı görünce suraımı buruşturup "Ne var?" dedi.

"Şey... yok bir şey," dedim.

Sonra caddeye bakıp Bay D.'nin sözünü ettiği kötü sürprizlerin ne olabileceğini düşündüm. Bundan daha kötüsü ne olabilirdi ki?

Derken gözlerim mavi renkli, haşat olmuş bir arabaya takıldı. Arabanın tavanı fena halde içe göçmüştü. Sanki birisi gelip çekiçe vurmuş gibi tavanda kocaman bir delik açılmıştı. İçim ürperdi. Neden bu araba bana bu kadar tanıdık geliyordu? Sonra bunun Prius marka bir araba olduğunu fark ettim.

Bu, *Paul'un* Priusuydu.

Hemen arabaya doğru koşmaya başladım.

Annabeth arkamdan "Percy!" diye bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Paul şoför koltuğunda baygın yatıyordu. Annem de onun yanında horlaya horlaya uyuyordu. Beynim uyuşmuştu. Nasıl olmuştu da burada olduklarını daha önce fark etmemiştim? Etraflarında savaş sürerken bütün bir gün boyunca burada kalmışlardı ve ben bunu fark etmemiştim.

"Gökyüzündeki o mavi parıltıları görmüş olmalılar." Kapıları zorladım ama kilitliydi. "Onları arabadan çıkarmam gerek."

"Percy," dedi Annabeth yavaşça.

"Onları burada bırakamam!" Sesim bana bile tuhaf gelmişti. Arabanın ön camına bir yumruk indirdim. "Onları çıkarmam gerek. Onları—"

"Percy, dur... bir dakika." Annabeth, Kheiron'a el salladı. Kheiron o sırada sokağın biraz ilerisindeki birkaç sentorla konuşuyordu. "Arabayı bir ara sokağa itebilirsiniz, tamam mı? Merak etme, onlara bir şey olmayacak."

Ellerim titriyordu. Son birkaç gündür yaşadıklarımın sonu aptallaşmış, gücümü kaybetmiştim. Annemle Paul'ü bu halde görünce pelte gibi olmuşum.

Kheiron dört nala yanımıza geldi. "Neler olu— Hay aksi, şimdi gördüm," dedi.

"Beni bulmak için dışarı çıkmış olmalılar," dedim. "Annem bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı."

"Olabilir" dedi Kheiron. "Merak etme Percy, onları kurtaracağız. Tek yapmamız gereken işimize yoğunlaşmak."

Sonra, arabanın arka koltuğunda bir şeyin durduğunu fark ettim. Neredeyse kalbim duracakü. Annemin tam arkasındaki koltukta siyahlı beyazlı bir kavanoz duruyordu. Kavanozun kapağı deri kayışlarla sıkı sıkıya bağlanmıştı.

"Olamaz," diye mırıldandım.

Annabeth elini arabanın penceresine dayadı. "Ama bu imkansız! Onu Plaza Otel'i'nde bıraktığını sanıyordum," dedi.

"Evet, hem de kasaya kaldırmıştık," dedim.

Kavanozu görünce Kheiron'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu, şey mi—"

"Pandora'nın kavanozu," dedim. Sonra ona Prometheus'la aramda geçen konuşmadan bahsettim.

Kheiron kasvetli bir edayla "O halde kavanoz sana ait,"

dedi. "Seni her gittiğin yere izleyecek ve onu nereye koyarsan koy, kapağını açman için gözünün önünde olacak. En zayıf anlarında karşına çıkacak."

Tıpkı şimdiki gibi, dedim içimden. Annemleri bu halde görürnce...

Prometheus'un o anda gülümsediğini hayal edebiliyordum. Güya ölümlülere yardım edermiş. *Umudu serbest bırak ki teslim olduğunu anlayayım. Kronos'un buna hoşgörüy-le bakacağından eminim.*

İçim öfkeyle doldu. Dalgakıran'ı çıkarıp şoför koltuğunun yanındaki pencereyi bir kağıdı keser gibi kestim.

"Arabayı tarafsız bölgeye koyalım," dedim "Oraya kadar itmemiz gerek. 0 aptal kavanozu da Olimpos'a götürmek gerek."

Kheiron kafasını sallayıp "İyi plan," dedi. "Ama Percy..."

Sözlerini tamamlamadı. Uzaktan mekanik bir ses geliyordu. Bu, bir helikopterin çıkardığı *tır tır tır tır* sesiydi.

New York'ta, sıradan bir Pazartesi sabahında, bunun pek de bir önemi olmazdı ama şehirde iki gün boyunca çıt çıkmadıktan sonra, ölümlülere ait bir helikopter sesini duymak bana çok tuhaf gelmişti. Doğu yönünde, birkaç sokak ötede bekleyen canavarlar helikopteri görünce tezahürat edip bağırışmaya başladılar. Bu, koyu kırmızı renkli, yan tarafında parlak yeşil renkle "DŞ" diye bir amblemin bulunduğu sivil bir helikopterdi. Amblemin altındaki yazı çok ufaktı ama orada ne yazdığını biliyordum: DARE ŞİRKETİ.

Boğazım düğümlendi. Annabeth'e bakınca onun da amblemi gördüğünü fark ettim. Suratı helikopterin rengi kadar kıpkırmızı olmuştu.

"Onun ne işi var burada?" diye sordu hışımla. "Engelleri nasıl aştı?"

Kheiron şaşkın şaşkın "Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu. "Hangi ölümlü buraya gelecek kadar çılgın ola—"

Derken helikopter öne doğru eğildi.

"Morpheus'un büyüğü etkisini gösterdi!" dedi Kheiron. "Helikopterin ölümlü pilotu uyuyakaldı."

Dehşet içinde helikopterin yana yatışını ve binalara doğru düşüşünü izledim. Helikopter düşmese bile tanrılar Empire State Binası'na yaklaştığı için onu saniyede yok edebilirdi.

Şaşkınlıktan donup kalmıştım ama Annabeth bir ıslık çaldı ve Guido adlı pegasus birden yanımda beliriverdi.

Yakışıklı bir at mı istemiştiniz? diye sordu.

"Haydi gel Percy," dedi Annabeth. "Arkadaşını kurtarmamız gerek."

BÖLÜM ON ALTI

BİR HIRSIZ BİZE YARDIM EDİYOR

Size hiç de *eğlenceli olmayan* bir şeyi tarif etmeye çalışacağım. Kontrolден çıkmış bir helikoptere doğru, bir pegasusla uçtuğunuzu düşünün. Guido maharetli bir at olmasaydı paramparça olabilirdik.

Rachel'in çığlık attığını duydum. Nedense o herkes gibi uykuya dalmamıştı ama pilotun kontrol paneline yığıldığını görebiliyordum. Helikopter kontrolsüz biçimde bir binaya doğru giderken adam da ileri geri sallanıyordu.

Annabeth'e "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Guido'yu alıp hemen buradan uzaklaşacaksın," dedi.

"Ya sen ne yapacaksın?"

Annabeth yanıt olarak "Deh!" dedi ve Guido kafa üstü dalışa geçti.

"Kafanı eğ!" diye seslendi Annabeth.

Helikopterin pervanesinin o kadar yanından geçmiştik ki pervane kanatlarının saçlarıma değdiğini hissedebiliyordum. Helikopterin yanına ulaştınca, Annabeth kapıya uzandı.

İşte o anda hapyı yuttuk.

Guido'nun kanadı helikoptere çarptı. Benimle birlikte aşağı düşmeye başladı. Annabeth ise helikoptere asılı kalmıştı.

O kadar büyük bir korkuya kapılmıştım ki düşünemiyor-

dum. Ama Guido aşığı düşerken Rachel'ın Annabeth'i helikopterin içine çektiğini gördüm.

Guido'ya "Dayan!" diye bağırdım.

Kanadım! diye inledi. Kırıldı galiba.

"Yapabilirsin!" diye bağırdım. Çaresizlik içinde Sile-na'nın bize pegasus binme derslerinde söylediklerini hatırlamaya çalışıyordum. "Kanadı serbest bırakın. Sonra yana doğru uzaün ve havada süzölün."

Kocaman bir kaya parçası gibi son sürat doksan metre aşığıya düşüyorduk. Guido son anda kanadını açmayı başardı. Sentorların hayretle bizi izlediklerini gördüm. Sonra hızımız kesildi ve on beş metre daha aşığı süzöldükten sonra paldır küldür kaldırırma konduk. Pegasus üstümdeydi.

Guido *Ah!* diye inledi. *Bacaklarım. Kafam. Kanatlarım.*

Kheiron hemen elinde bir ilk yardım çantasıyla yanımıza koşturdu ve pegasusu tedaviye girişti.

Ayağa kalktım. Kafamı kaldırınca yüreğim ağızıma geldi. Helikopter bir binaya çarpmak üzereydi.

Derken helikopter mucizevi bir biçimde dengesini sağladı. Bir daire biçiminde dönerek havada durdu ve yavaşça alçalmaya başladı.

Tüm bunların oluşu sanki bir ömür sürdü ama helikopter nihayet Beşinci Cadde'nin tam ortasına konuverdi. Helikopterin ön camından içeri bakınca gözlerime inanamadım. Annabeth pilot koltuğunda oturuyordu.

Pervane kanatları yavaşlayınca koşmaya başladım. Rachel yan kapıyı açıp pilotu sürükleye sürükleye dışarı çıkardı.

Rachel'ın üstünde hala tatil giysileri vardı. Bir şort, tişört ve sandalet giymişti. Saçları birbirine dolanmıştı ve heli-

kopterin düşüşü sırasında beti benzi atmıştı.

Annabeth hemen dışarı çıktı.

Çenem düşmüş halde ona bakıyordum. "Helikopter kullanmayı bildiğini bilmiyordum," dedim.

"Ben de bilmiyordum," dedi. "Babam havacılık konusunda çok bilgilidir. Ayrıca Daedalus'un uçan taşıtlarla ilgili notlarını okumuştum. Sanırım içimden ne geliyorsa onu yaptım."

"Hayatımı kurtardın," dedi Rachel.

Annabeth omuzlarını dikleşürüp "Eh, evet..." dedi. "Neyse, bunu alışkanlık haline getirmeyelim de. Dare, burada ne işin var? Savaş bölgesine bu şekilde girilir mi hiç?"

Rachel bana baktı. "Ben..." dedi. "Gelmeliydim. Percy'nin başının dertte olduğunu biliyordum."

"O konuda haksız sayılmazsın," diye homurdandı Annabeth. "Neyse, bana biraz müsaade ederseniz, ilgilenmem gereken yaralı *arkadaşlarım* var. Gelebildiğine sevindim Rachel."

Arkasından "Annabeth!" diye seslendim.

Ama hızla yanımdan uzaklaştı.

Rachel kaldırıma oturup kafasını ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim Percy," dedi. "Sana zorluk çıkarmak istemedim. Her şeyi berbat ettim."

Haklıydı ama yine de helikopterden sağ salim kurtulduğuna sevinmiştim. Annabeth'e baktım ama kalabalığın arasına karışmıştı. Az önce yaptığı şeye hala inanamıyordum. Resmen Rachel'ın hayatını kurtarmış, helikopteri kazasız belasız yere indirmişti.

"Sorun değil," dedim Rachel'a ama sesim pek de inandırıcı çıkmamıştı. "Bana söylemek istediğin şey nedir?"

Rachel suratı buruşturup "Sana bir şey söyleyeceğimi

nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bir rüya gördüm."

Rachel buna şaşırmamıştı. Şortunu çekiştirdi. Şortunun üstünde bir sürü sembol vardı. Rachel giysilerine sürekli bir şeyler çizerdi ama bu sembollerin anlamını ben de biliyordum. Bunlar Yunan harfleri, kampta verilen boncukların resimleri, canavarların ve tanrıların suratlarından oluşuyordu. Rachel'in tüm bunları nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu doğrusu. Ne Melez Kampı'na ne de Olimpos'a gitmişliği vardı.

"Ben de bir şeyler görüyorum," dedi. "Yani sadece Sis'in ardındaki şeyleri demiyorum. Bunlar daha farklı. Gördüğüm şeylerin resimlerini çiziyorum, sözcükleri yazıyorum..."

"Bunlar Anük Yunanca," dedim. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"İşte, ben de seninle bunu konuşmak istiyordum," dedi. "Benimle birlikte tatile gelmiş olsaydın, bunların ne anlama geldiğini çözmeme yardım edebilirsin diye düşünmüştüm."

Çaresizlik içinde bana bakıyordu. Yüzü güneşten yanmıştı. Burnunun üstü soyuluyordu. Onun burada olduğuna hala inanamıyordum. Ailesinin tatilini yarıda kesmiş, o korkunç okula gitmeye razı olmuş ve canavarların bulunduğu bir savaş bölgesine kadar gelmişti. Hem de sırf beni görmek için. Aslında, o da en az Annabeth kadar cesur sayılırdı.

Ancak Rachel'in gördüğü görüntüler ödümü koparıyordu. Belki de Sis'in ardındakileri görebilen tüm ölümlüler aynı şeyleri yaşıyorlardı. Ama annem bana hiç bu tür şeylerden bahsetmemişti. Yalnız, Hestia'nın Luke'un annesiyle ilgili olarak söyledikleri zihnimde dönüp duruyordu. *Ama sonra çok ileri gitti. Gereğinden fazlası görmeye çalıştı.*

"Rachel," dedim, "keşke bunların ne anlama geldiğini biliyor olsaydım. Belki de Kheiron'a sorabiliriz..."

Rachel sanki elektrik şoku yemiş gibi irkildi. "Percy, bir şeyler olacak," dedi. "Ucunda ölüm olan bir tuzak söz konusu."

"Ne demek istiyorsun? Kim ölecek?"

"Bilmiyorum." Rachel endişeyle etrafına bakındı. "Bunu sen de hissetmiyor musun?" diye sordu.

"Bana söylemek istediğin bu muydu?"

"Hayır," dedi tereddütle. "Özür dilerim. Mantıklı konuşmadığımın farkındayım ama nedense aklıma bu geldi az önce. Kumsalda yazdığım mesaj farklıydı. İçinde senin ismin de geçiyordu."

"Perseus," dedim rüyamı hatırlayınca. "Antik Yunanca'da yazmıştın."

Rachel evet manasında kafasını salladı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama önemli olduğunu hissediyorum. Duyman gerek. Mesajda, *Perseus, sen kahraman değilsin*, diyordu."

Sanki suratıma kocaman bir tokat inmişti. Rachel'a baka-kaldım. "Binlerce kilometreyi *Bir kahraman değilsin*, demek için mi geldin yani?" dedim.

"Ama bu önemli," dedi ısrarla. "Yapacağın şeyi etkileyecek."

"Acaba Kehanet'te bahsi geçen kahraman değilsin mi demek bu?" dedim. "Kronos'u yenecek olan kahraman mı değilim? Ne demek istiyorsun?"

"Ö-özür dilerim, Percy. Tek bildiğim bu. Bunu sana söylemeliydim çünkü..."

"Selam!" Kheiron yanımıza gelmişti. "Siz Bayan Dare olmalısınız."

Ona hemen buradan gitmesini söylemek istedim ama tabii ki bunu yapamadım. Duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Kafam öyle karışmıştı ki darmadağın olmuştum.

"Kheiron... Rachel Dare," dedim." Rachel, bu benim öğretmenim, Kheiron."

Rachel kasvetli bir tavırla "Merhaba," dedi. Kheiron'un bir sentor olmasına şaşırılmamıştı nedense.

"Bakıyorum da uykuya dalmamışsınız?" dedi Kheiron. "Ama ölümlüsünüz, değil mi?"

Rachel sanki bu kötü bir şeymiş gibi "Ölümlüyüm," dedi. "Nehrin üstünden geçer geçmez pilot uyuyakaldı. Neden uyumadığımı bilmiyorum. Sadece Percy'yi uyarmak için buraya gelmem gerektiğini biliyordum."

"Percy'yi uyarmak mı?"

"Rachel birtakım görüntüler görmüş," dedim. "Birtakım sözcükler yazıp gördüklerinin resimlerini çizmiş."

Kheiron kaşlarını havaya dikti. "Sahi mi? Bundan bahsetsenize biraz," dedi.

Rachel ona da bana anlattıklarını anlattı.

Kheiron sakalını sıvazladı. "Bayan Dare," dedi, "biraz oturup konuşsak iyi olacak."

Araya girip "Kheiron," dedim. O an aklıma Melez Kampı'nın 1990'lardaki görüntüleri ve May Castellan'ın o korkunç çılgılığı gelmişti. "Rachel'a... *yardım edeceksin*, değil mi?" dedim. "Yani, bu tür şeylerin şaka olmadığını bilmeli. Fazla ileri gitmemesi gerek."

Kheiron kuyruğunu endişeli olduğu zamanlardaki gibi salladı. "Evet Percy," dedi. "Neler olup bittiğini anlamak ve Bayan Dare'e yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama bu biraz zaman alabilir. Bu arada sen biraz dinlenmeye bak. Empire State Binası'na döşekler serdik. Biraz uyu."

"Herkes aynı şeyi söylüyor," diye homurdandım. "Uykuya ihtiyacım yok."

Kheiron gülümsedi. "Son zamanlarda aynaya baktın mı hiç Percy?"

Üstüme başıma göz atınca gece boyunca savaşmaktan giysilerimin lime lime olduğunu fark ettim. "Rezil haldeyim," dedim. "Ama olanlardan sonra nasıl uyuyabileceğimi bilmiyorum."

"Savaşta yenilmez olabilirsin ama bu durum bedeninin daha çabuk yorulmasına neden oluyor," dedi Kheiron. "Aşil'i hatırlıyorum da...Savaşmadığı her anını uyuyarak geçiriyordu. Günde belki de yirmi kez şekerleme yapardı. Percy, git de dinlen. Tek şansımız sen olabilirsin."

Tek şanslarının ben *olmadığımı* söylemek istiyordum. Rachel'a göre, ben kahraman bile değildim. Ama Kheiron'un ifadesinden benden yanıt olarak 'hayır' sözcüğünü duymak istemediğini gördüm.

"Tamam," dedim. "Siz konuşun."

Sonra Empire State Binası'na doğru yürümeye başladım. Arkama dönüp baktığımda, Rachel ve Kheiron samimi bir biçimde sohbet edip yürümeye başlamışlardı. Sanki birisinin cenaze törenini planlıyorlardı.

Lobiye girdiğimde boş bir döşek bulup üstüne yığıldım. Uykuya dalamayacağımdan emindim. Ama bir saniye sonra gözlerim kapandı.

Rüyamda kendimi Hades'in bahçesinde buldum. Ölülerin tanrısı elleriyle kulaklarını örtmüş, volta atıyordu. Nico ise ellerini kollarını sallaya sallaya peşinden gidiyordu.

"Bunu yapmak zorundasın!" diyordu Nico.

Demeter ve Persephone onların tam arkasındaki kahvaltı

masasında oturuyorlardı. Her iki tanrıça da çok sıkılmış gibiydi. Demeter dört büyük kaseye biçilmiş buğday fidanları koyuyordu. Persphone ise büyü kullanarak masadaki çiçeklerle oynuyordu. Renklerini kırmızıdan sarıya, sarıdan siyah beyaz benekli bir hale dönüştürüyordu.

"Hiçbir şey yapmak *zorunda değilim!*" dedi Hades öfkeyle. "Ben bir tanrıyım!"

"Bak baba," dedi Nico, "eğer Olimpos yok olursa sarayının güvende olması falan hikaye olacak. Yok olup gideceksin."

"Ben Olimposlu değilim!" diye kükredi tanrı. "Ailem bu-
nu gayet açık bir biçimde diğer tanrılara söylemişti."

"Evet, öylesin," dedi Nico. "İstesen de istemesen de sen Olimposlusun."

"Annene ne yaptıklarını gördün," dedi Hades. "Onu Zeus öldürdü. Kalkmış benden onlara yardım etmemi mi istiyor-
sun? Kendi kazdıkları kuyuya düştüler!"

Persephone içini çekti. Parmaklarını masanın üstünde gezdirirken dalgınlıkla gümüş yemek takımını bir demet güle dönüştürdü. "Lütfen, şu kadından bahsetmesek olmaz mı?" dedi.

"Bu çocuğu ne paklar, biliyor musun?" dedi Demeter. "Çiftçilik."

Persephone gözlerini devirdi. "Anne..."

"Altı ay sabanla toprağı işlesin de gör. Bak o zaman karakteri gelişiyor mu, gelişmiyor mu."

Nico babasının karşısına geçip Hades'i kendisine bakmaya zorladı. "Annem ailenin ne demek olduğunu biliyordu," dedi. "Bizi o yüzden bırakmak istemedi. Çok kötü bir şey yaptıkları için ailene sırtını dönüp gidemezsin. Sen de sü-
ten çıkmış ak kaşık sayılmazsın."

"Maria öldü!" dedi Hades.

"Kendini diğer tanrılardan ayrı tutamazsın!"

"Bin senedir gayet iyi idare ediyorum."

"İçin rahat mı peki?" diye sordu Nico. "Kahin'i lanetlemek içini rahatlattı mı? Kin beslemek ölümcül bir zaaf. Bıanca beni bu konuda uyarmıştı. Haklıydı."

"Melezler aşkına! Ben ölümsüzüm, her şeye kadirim! Bana yalvarsalar da diğer tanrılara yardım etmem. Percy kendisi gelip yalvarsa da—"

"Sen de en az benim kadar dışlanmışsın!" diye bağırdı Nico. "Artık bu konuda kin beslemeyi bırak da bir kez olsun faydalı bir iş yap. Ancak böyle başkalarının saygısını kazanabilirsin!"

Hades'in avuç içlerini kapkara bir alev kapladı.

"Haydi yap," dedi Nico. "Öldür beni. Diğer tanrıların senden beklediği şeyi yap. Onları haklı çıkar."

"Çocuk haklı," dedi Demeter. "Sustur şunu."

Persephone içini çekti. "Bilmiyorum ya," dedi. "Bir kase daha yulaf ezmesi yemektense gidip savaşırm daha iyi. Çok sıkıldım."

Hades öfkeyle kükredi. Ateş topu Nico'nun hemen yanındaki gümüş renkli ağaca isabet etti ve ağacı erimiş metale çevirdi.

Rüyam yine değişti.

Bu sefer, Birleşmiş Milletler Binası'nın önünde, Empire State Binası'nın yaklaşık bir buçuk kilometre kuzeydoğusunda duruyordum. Titan ordusu BM binasının etrafına kamp kurmuştu. Bayrak direklerine korkunç madalyalar asılmıştı. Bunların birçoğu yenik düşen kampçıların miğferlerinden ve zırhlarının parçalarından oluşuyordu. Birinci Cadde boyunca sıralanmış devler baltalarını biliyorlardı.

Telekinelerse geçici olarak kurulmuş demir ocaklarında zırhları tamir ediyorlardı.

Kronos binasının tepesine çıkmış, elindeki tırpanı sallıyordu. Drakon muhafızlar ürkmüş olacaklar ki geri çekilmişlerdi. Ethan Nakamura ve Prometheus da tırpandan uzakta duruyorlardı. Ethan zırhının kayışlarıyla oynuyordu ama Prometheus smokiniyle her zamanki gibi sakin ve akli başında görünüyordu.

Kronos, "Buradan nefret ediyorum," diye homurdandı. "*Birleşmiş Milletlermiş*. Sanki insanoğlu gerçekten birleşebilmiş gibi. Olimpos'u yok ettikten sonra bana hatırlatın da burayı da yok edeyim."

Prometheus "Tabii efendim," dedi ve sanki titanın öfkesi onu keyiflendirmiş gibi gülümsedi. "Central Park'taki ahırları da yok edelim mi?" diye sordu. "Atlardan da hiç hoşlanmadığınızı biliyorum."

"Benimle dalga geçme Prometheus! O lanet sentorlar bu işe karıştıklarına pişman olacaklar. Onları cehennem tazılarına yem edeceğim. Bu işe de önce salak oğlum Kheiron'la başlayacağım."

Prometheus omuzlarını silkti. "O salak, oklarıyla koca bir telekine birliğini yok etti," dedi.

Kronos tırpanını savurup bir bayrak direğini ikiye böldü. Brezilya bayrağının direği ordunun üstüne düşüp bir drakon ezdi.

"Onları yok edeceğiz!" diye bağırdı Kronos. "Artık drakonlar harekete geçsin. Nakamura, drakonların başına sen geç."

"Pe-peki efendim. Şafak sökünce mi saldırıya geçelim?"

"Hayır," dedi Kronos. "Hemen. Olimpos tanrıları rezil durumdalar. Hemen saldırıya geçeceğimizi ummuyorlardır."

Ayrıca karşı koyamayacakları bir ejderha var elimizde."

Ethan şaşırmişti. "Nasıl efendim?" dedi.

"Neyse, boş ver Nakamura. Sen dediğimi yap yeter. Tayfun New York'a varana kadar Olimpos'un yerle bir olmasını istiyorum. Tanrıları mahvedeceğiz!"

"Ama efendim," dedi Ethan. "Yeniden doğuşunuza ne olacak?"

Kronos eliyle melezi işaret edince, Ethan olduğu yerde donuverdi.

Kronos "Sence yeniden doğmaya *ihtiyacım* mı var?" diye böğürdü.

Ethan yanıt vermedi. Zaman donduğunuzda yanıt vermek güçleşir.

Kronos parmaklarını şaklatınca Ethan yere yığıldı.

"Çok yakında, bu bedene ihtiyacım kalmayacak. Zafere bu kadar yaklaşmışken dinlenecek halim yok. Haydi git!"

Ethan apar topar titanın yanından uzaklaştı.

"Bu çok tehlikeli efendim," dedi Prometheus. "Bence fevri davranmayın."

"Fevri mi? Üç bin sene boyunca Tartarus'un dibinde yat-tım. Sen de kalkmış bana fevri diyorsun, ha? Percy Jack-son'ı paramparça edeceğim."

"Şu ana kadar onunla üç kez savaştınız," dedi Prometheus. "Ama hep bir ölümlüyle savaşmanın bir titana yakışma-yacağını söylemiyor muydunuz? Acaba ölümlü bedeniniz sizi etkisiz kılıyor olabilir mi?"

Kronos altın renkli gözlerini diğer titana çevirdi. "Bana güçsüz mü demek istiyorsun?"

"Hayır efendim. Sadece—"

"Ne oldu, hangi tarafta olduğunu mu şaşırdın? Belki de eski arkadaşlarını, tanrıları özlemiştir. Onlara katılmak

ister misin?"

Prometheus'un beti benzi attı. "Hata ettim efendim," dedi. "Emirlerinizi harfiyen uygulayacağım." Sonra orduya doğru dönüp "SAVAŞA HAZIRLANIN!" diye seslendi.

Birliklerde bir kıpırtı başladı.

BM binasının arkasından öfkeli bir çığlık yükseldi. Bu uyanmakta olan bir ejderhanın sesiydi. Ejderhanın çığlığı o kadar korkunçtu ki uyanıverdim. Sesi yarım kilometre öteden bile duyabiliyordum.

Kıvırcık endişeli bir ifadeyle yanımda duruyordu. "Bu da neydi?" diye sordu.

"Geliyorlar," dedim. "Başımız büyük dertte."

Hephaistos kulübesinin Yunan ateşi tükenmişti. Avcılar da oradan buradan ok bulmaya çalışıyorlardı. Birçoğumuz o kadar çok ambrosia ve nektar içmiştik ki daha fazlasını içmeyi göze alamıyorduk.

Aramızda savaşıacak durumda olan on altı kampçı, on beş Avcı ve yarım düzine kadar da satir vardı. Diğerleri Olimpos'a çekilmişlerdi. Parti Midillileri sıraya geçmeye çalışıyorlardı ama sürekli kıkırdıyor, tökezliyor, buram buram da kök birası kokuyorlardı. Missouri birliği Illinois birliğiyle kavgaya tutuşmuştu. Ordumuz sanki düşmanla savaşmadan birbirini gırtlaklayacakmış gibiydi.

Kheiron sırtında Rachel'la yanımıza geldi. Bu duruma biraz gıcık oldum. Çünkü o hiç kimseyi, hele hele bir ölümlüyü asla sırtında taşımazdı.

"Arkadaşın bana epey faydalı şeyler anlattı Percy," dedi.

Rachel kıpkırmızı kesildi. "Sadece gördüğüm görüntülerden bahsettim," dedi.

"Bir ejderha var," dedi Kheiron. "Lidyalı bir ejderha. En

eski, en tehlikeli ejderhalardan."

Rachel'a baktım. "Bunu nereden bildin?" diye sordum.

Rachel "Emin değilim," dedi. "Ama bu ejderhanın kaderi belli. Onu Ares'in çocuklarından biri öldürecek."

Annabeth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu nereden biliyorsun?" dedi.

"Biliyorum çünkü gördüm. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

"Eh, sanırım yanıyorsun," dedim. "Çünkü aramızda Ares kampçıları yok." Sonra aklıma korkunç bir şey geldi ve Antik Yunanca bir küfür savurdum.

"Ne oldu?" dedi Annabeth.

"Casus," dedim. "Kronos '*karşı koyamayacakları bir ejderha var elimizde*' demişti. Casus ona bizim hakkımızda bilgi veriyor olmalı. Kronos, Ares kulübesinin bizimle birlikte olmadığını biliyor. Özellikle öldüremeyeceğimiz bir canavar seçmiş."

Thalia suratını ekşitti. "O casusu bir yakalarsam doğduğuna pişman edeceğim," dedi. "Belki de kampa bir haberci daha yollamalıyız."

Kheiron "Yolladım bile," dedi. "Karakorsan şu anda kampa doğru uçuyor. Ama Silena, Clarisse'yi savaştırmaya ikna edemezse Karakorsan ne eder bilemi—"

Her yer bir kükreme sesiyle sarsıldı. Ses çok yakından geliyordu.

"Rachel, binaya girsen iyi olacak," dedim.

"Burada kalmak istiyorum," dedi.

Birden kocaman bir gölge güneşle aramıza girdi. Ejderha sokağın karşısındaki gökdelenin yanından kıvrıla kıvrıla bize doğru geliyordu. Tekrar kükrediğinde binlerce pencere tuzla buz oldu.

Rachel cılız bir ses tonuyla "Aslında içeri girsem iyi olacak," dedi.

Size önce şunu söyleyeyim: ejderhalar çeşit çeşittir. Bir sıradan ejderhalar vardır, bir de *Lidyalı ejderhalar*.

Lidyalı ejderhalar diğerlerinden hem çok daha yaşlı hem de çok daha iridir. Bunlar kocaman sürüngenlere benzer. Birçoğunun kanatları yoktur. Bazıları da ateş püskürtmezler. Ancak hepsi zehirlidir. Ve hepsi de çok güçlüdür. Bedenlerini kaplayan pullar titanyumdan da serttir. Gözleri sizi paralize eder. Medusa'nın gözleri gibi sizi taşa çevirmez ama içinizden, *aman tanrılarım, bu kertenkele galiba beni yiyecek*, dersiniz.

Kampta ejderhalara karşı savaşma dersleri almıştık ama altı yüz metre boyunda, bir okul otobüsü genişliğinde, sarı gözleri birer meşale gibi parıldayan ve filleri bile bir lokmada yutabilecek kadar büyük ağzında sivri dişleri olan ve bir binanın üstünden kıvrıla kıvrıla üstünüze gelmekte olan bir ejderhaya karşı hazırlıklı olmanız mümkün değildir.

Anlayacağınız, uçan domuz gözümde tütüyordu.

Bu arada düşman ordusu da Beşinci Cadde'de ilerliyordu. Ölümlüleri kurtarmak için arabaları kaldırıma çekmiştik ama böylelikle düşmanların yolda ilerlemesi de kolaylaşmıştı. Parti Midillileri endişeyle kuyruklarını sallıyorlardı. Kheiron aralarında dötrnala koşturuyor, onlara cesaret verecek sözler söylüyor, yıkamamalarını öğütleyip kök birası vaat ediyordu. Ama midilliler her an paniğe kapılıp kaçacaklarmış gibi görünüyorlardı.

"Ejderhaya karşı ben savaşırım," dedim ama sesim zor duyuluyordu. Sonra yüksek sesle bağırdım: "EJDERHAYLA BEN SAVAŞIRIM! Herkes yerini korusun!"

Annabeth yanıma geldi. Baykuş miğferini çenesine kadar çekmişti ama gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordum.

"Her zaman ediyorum ya," dedi sıkıntıyla. "Arkadaşlarıma yardım ederim."

Kendimi salak gibi hissettim. Onu bir kenara çekip aslında Rachel'in buraya gelmesini istemediğimi, bunun benim fikrim olmadığını söylemek istiyordum ama bunu yapacak kadar vaktim yoktu.

"Görünmez ol," dedim. "Ben ejderhayı oyalarken sen de bedeninde zayıf bir nokta ara. Ama kendine dikkat et."

Islık çaldım. "Bayan O'Leary, düş peşime!" diye bağırdım.

"HA W!" Cehennem tazım bir sıra sentorun üstünde atlayıp suratımı yalamaya başladı. Nefesi sucuklu pizza kokuyordu.

Kılıcımı çeküm ve canavara saldırmaya gittik.

Ejderha tam üç kat üstümüzdeydi. Sanki neyin nesi olduğumuzu anlayabilmek için yavaşça binanın yan tarafından aşağı doğru iniyordu. Ona bakan sentorlar korkudan donup kalmışlardı.

Kuzeyde, düşman ordusuyla Parti Midillileri birbirlerine girdiler ve bir anda dağıldık. Ejderha öne atılıp üç tane Kaliforniyalı sentoru bir lokmada yutuverdi. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki hiçbir şey yapamamıştım.

Bayan O'Leary havaya zıpladı. Tıpkı sivri dişli ve pençeli, simsiyah bir gölge gibi gözüküyordu. Genellikle havada uçan bir cehennem tazısı insanın ödünü koparır ama Bayan O'Leary ejderhanın yanında oyuncak gibi kalmıştı.

Cehennem tazım ejderhanın pullu derisine çarpıp geri sekti. Sonra canavarın boğazını ısırды ama ejderha bir sıyrık bile almadı. Ancak Bayan O'Leary'nin ağırlığı ejderhayı binadan aşağı düşürmeye yeterliydi. Canavar paldır küldür kaldırıma düştü. Cehennem tazısıyla birbirlerine girdiler. Ejderha onu ısırmaaya çalışıyordu ama köpeğim canavarın ağzına çok yakın duruyordu. Her yana zehir saçılmış, sentorlarla beraber birçok canavar da buharlaşmıştı. Bayan O'Leary ise durmaksızın canavarın başında dört dönüyor, onu ısırmaaya ve ürmalamaya çalışıyordu.

"HEYTTT!" diye bağırıp Dalgakıran'ı canavarın sol gözüne soktum. Ejderhanın bir meşale gibi parıldaya gözünün ferі sөndü. Canavar tıslayıp saldırmak için harekete geçti ama hemen yana yuvarlandım.

Canavar kaldırımdan bir yüzme havuzu büyüklüğünde bir parça kopardı. Sonra sağlam gözünü bana dikti. Felç olmamak için sürekli ejderhanın dişlerine bakıyordum. Bayan O'Leary de canavarın dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapıyordu. Ejderhanın kafasına sıçradı ve öfkeden kudurmuş kapkara bir peruk gibi tırmık atıp hırlamaya başladı.

Bu arada savaş diğer yerlerde hiç iyi gitmiyordu. Sentorlar devlerden ve iblislerden fena tırsmışlardı. Arada sırada turuncu renkli bir kamp tişörtü gözüme çarpıyor, sonra bir anda gözden kayboluyordu. Oklar havada uçuşuyordu. Her iki ordunun arasından ateşler yükseliyordu ama çatışma gittikçe Empire State Binası'na doğru kayıyordu. Güç kaybediyorduk.

Derken Annabeth bir anda ejderhanın sırtında belirdi. Görünmezlik şapkası kafasından sıyrıldı. Bronz hançerini sürüngenin pullu derisine saplamaya başladı.

Ejderha kükredi. Kıvrılıp Annabeth'i sırtından atıverdi.

Annabeth tam yere düşerken onu yakalamayı başardım. Canavar öne atılıp Annabeth'in az önce durduğu yerdeki bir sokak lambasını ezdi.

"Teşekkürler," dedi Annabeth.

"Sana dikkatli ol demiştim," dedim.

"Eh, ne yapalım... EĞİL!"

Bu sefer Annabeth beni kurtarmıştı. Canavarın dişleri tam tepemde birbirine kenetlenirken, beni geriye doğru çekmişti. Bayan O'Leary ejderhanın dikkatini dağıtmak için olanca gücüyle kafasına atladı. Annabeth de ben de hemen kaçtık.

Bu sırada ordumuz Empire State'in giriş kapısına çekilmişti. Tüm düşman ordusu etrafımızı kuşatmıştı.

Seçeneğimiz kalmamıştı. Yardım mardım gelmeyecekti. Annabeth'le birlikte Olimpos'a ulaşabilmek için geri çekilmeliydik.

Derken güneyde bir gümbürtü koptu. Bu tür sesleri New York'ta pek duymadınız ama sesi anında tanımıştım: bir arabanın tekerleklerinin sesiydi.

Bir kız "ARES!" diye bağırdı.

Bir anda bir düzine kadar savaş arabası savaşa dalıverdi. Her birinde vahşi domuz kafası amblemlili kırmızı bayraklar asılıydı. Arabaların her birini ateşten yeleli iskelet atlar çekiyordu. Taptaze otuz kadar savaşçı, parıl parıl parıldayan zırhları, öfke saçan gözleriyle mızraklarını aşağı indirdiler. Sanki bir ölüm şeddi çekmişlerdi.

Annabeth hayretle "Ares'in çocukları!" dedi. "Rachel bunu nereden bildi?"

Bunun yanıtını ben de bilmiyordum. Ama Ares savaşçıların başını, kırmızı bir zırh giymiş, tanıdık bir kız çekiyor-

du. Suratında da domuz kafası biçiminde bir miğfer vardı. Elinde elektrik saçan bir mızrak tutuyordu. Clarisse yardıma gelmişti. Ares savaş arabaları düşman ordusuna saldırırken Clarisse de diğer altı arabayı ejderhanın üstüne sürdü.

Sürünge geri çekilip Bayan O'Leary'yi üstünden fırlattı. Zavallı köpeğim cıyaklayarak binaya çarptı. Ona yardım etmek için yanına koştum ama sürünge yine yapacağını yapmıştı. Sağlam gözüyle iki arabanın sürücüsünü dondurmuştu. Savaş arabaları ölümlülerin kaldırımında duran arabalarına doğru savruldular. Diğer dört arabaysa saldırmaya devam ediyordu. Canavar dişlerini gösterip saldırmaya hazırlandı ve bir dolu ilahi bronz mızrağı ağzına tıktı.

"İİİİİSSSS!" diye bağırdı. Herhalde ejderhaca "AAAHH!" demek istiyordu.

Clarisse "Ares savaşçıları, buraya gelin!" diye seslendi. Sesi her zamankinden daha tiz çıkıyordu ama savaştığından sesinin değişmiş olması doğaldı.

Sokağın karşı tarafında altı yeni savaş arabasının savaşa katıldığını gören Parti Midillileri heyecanlanmışlardı. Empire State Binası'nın kapısına doğru koşturdular. Düşman ordusu bir anda neye uğradığını şaşırıldı.

Bu sırada, Clarisse'nin savaş arabaları ejderhanın tepesinde uçuyordu. Canavara sürekli mızraklar fırlatıyorlardı. İşkelet atlar ateşler püskürüp kişiyorlardı. İki araba daha devrildi ama savaşçılar arabalardan fırlayıp kılıçlarını çektiler ve savaşa devam eltiler. Canavarın pullarının arasındaki boşlukları hedef alıyorlardı. Sanki tüm hayatları boyunca, ejderhanın püskürttüğü zehirden kaçmak için eğitim almışlar gibi, rahatlıkla kaçıyorlardı ki aslında bu da yalan değildi.

Doğrusu Ares kampçıları cesurdu. Clarisse başı çekmiş,

mızrağını ejderhanın suratına saplıyor, yaratığın diğer gözünü de etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Ancak işler ters gitmeye başladı. Ejderha Ares kampçılarından birini yuttu. Bir diğerini yere devirdi ve üçüncüsüne de zehir fışkırttı. Kampçı panik içinde geri çekildi. Zırhı erimeye başlamıştı.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedi Annabeth.

Haklıydı. Donmuş bir vaziyette olan biteni izliyordum. Bayan O'Leary ayağa kalkmaya çalıştı ama yine cıyıklamaya başladı. Patilerinden birisinden kanlar akıyordu.

"Geri çekil kızım," dedim. "Yeterince yardım ettin."

Annabeth'le birlikte canavarın sırtına sıçradık ve kafasına doğru koşmaya başladık. Yaratığın dikkatini Clarisse'nin üstünden çekmeye çalışacaktık.

Ares kampçıları canavara mızraklar fırlatıyorlardı. Bunların birçoğu kırılıyordu ama bazıları da canavarın dişlerinin arasına takılıyordu. Canavar bütün ağzı yeşil kanla kaplanana kadar dişlerini birbirine bastırdı. Sonra sarı renkli pis bir zehir salgılayıp silahları paramparça etti.

Clarisse'ye "Onu öldürebilirsin!" diye bağırdım. "Ejderhayı ancak Ares'in çocuklarından biri öldürebiliyormuş!"

Clarisse'nin miğferinden ancak gözlerini görebiliyorum. Ama bir şey tuhafıma gitmişti. Masmavi gözlerinden korku okunuyordu. Clarisse asla korkmazdı. Ve gözleri mavi *degildi*.

Tekrar o tuhaf, tiz ses tonuyla "ARES!" diye bağırdı. Mızrağını havaya kaldırıp ejderhaya saldırdı.

"Hayır!" dedim. "DUR!"

Ama canavar ona tiksintiyle baktı ve tam suratının ortasına zehir püskürttü.

Kız bağıırıp yere yığıldı.

Annabeth canavarın sırtından yere atlayıp "Clarisse!" di-

ye bağırdı. Sonra da liderleri yere düşen Ares kampçılarına yardım etmek için yanlarına doğru koşmaya başladı. Dalga-kıran'ı canavarın pullarından ikisinin ortasına saplayıp dik-katini çekmeyi başardım.

Ejderha beni yere fırlattı ama neyse ki yere ayaküstü düştüm. "HAYDİ pis solucan! Bana bak!"

Sonraki birkaç dakika boyunca, tek gördüğüm canavarın dişleri oldu. Geri çekilip üstüme püskürttüğü zehirden kaçmaya çalışıyordum ama ona hiç zarar veremiyordum.

Bu sırada, gözümün ucuyla uçan bir arabanın Beşinci Cadde'ye indiğini gördüm.

Sonra birisi bize doğru koşmaya başladı. Sesinden son drece üzgün olduğu belli olan bir kız "HAYIR! Lanet olsun, neden?" diye haykırdı.

Sesin geldiği yere bakayım dedim ama gördüğüm şeyi inanamıyordum. Clarisse düştüğü yerde yatıyordu. Zırhının üstü zehirle kaplıydı. Annabeth'le Ares kampçıları da miğferini çözmeye çalışıyorlardı. Yanlarına çömelince gördüm ki suratı gözyaşlarıyla kaplanmış, kamp giysileri giymiş bir kız da yanımızda duruyor. Kız... Clarisse'ydi!?

Başım dönmeye başlamıştı. Bunu daha önceden nasıl fark etmemiştim? Clarisse'nin zırhını giymiş olan kız ondan çok daha zayıftı, boyu da o kadar uzun değildi. İyi de kim Clarisse'nin kılığına girmek isterdi ki?

O kadar afallamıştım ki ejderha neredeyse beni ikiye bölecekti. Hemen yana kaçtım. Canavar kafasını bir duvara tosladı.

Gerçek Clarisse "NEDEN?" diye bağıyor, diğer kızı kollarına almış sarılıyordu. Diğer kampçılarsa yerde yatan kızın zehrin etkisiyle erimekte olan miğferini çıkarmaya çalışıyorlardı.

Chris Rodriguez uçan arabadan atlayıp yanımıza geldi. Chris ve Clarisse ta kamptan gelmiş olmalıydılar. Yanlışlıkla diğerkızın peşine takılan Ares kampılarını izlemişlerdi. Ama hala anlamadığım bir şeyler vardı.

Ejderha kafasını duvardan çıkarıp öfkeyle kükredi.

Chris "Dikkat et!" diye bağırdı.

Ejderha bana doğru geleceği yerde, Chris'e döndü. Orada duran melezlere dişlerini gösterdi.

Gerçek Clarisse ejderhaya baktı. Suratından nefret okunuyordu. Bu tür bir surat ifadesini hayatımda sadece bir kez görmüştüm. Clarisse'nin babası Ares de ona karşı savaştığımda bana aynen bu şekilde bakmıştı.

Clarisse "GEBERMEK MI İSTİYORSUN?" diye bağırdı. "HAYDI, GELSENE!"

Mızrağını yerde yatan kızın elinden aldı. stnde ne zırh ne de başka bir silah vardı ama yine de ejderhaya saldırdı.

Ona yardım etmek için yanına gitmeye kalkıştım ama Clarisse benden çok daha hızlıydı. Canavar saldırır saldırmaz hemen kenara kaydı. Etrafı tozu dumana katmıştı. Sonra canavarın kafasının üstüne atladı. Yaratık şahlanırken, Clarisse elektrikli mızrağını canavarın sağlam gözüne sapladı. Ama bunu öyle bir şiddetle yapmıştı ki byl silahın tüm gücünü kullanmıştı.

Yaratığın kafasını elektrik kapladı. Tüm bedeni zangırda-maya başladı. Clarisse hemen yarağın üstünden atladı ve kaldırıma indi. Canavarın ağzından dumanlar çıkıyordu. Sonra bedeni buharlaştı ve içi boş pullarla kaplı bir yığın halinde oracıkta kalakaldı.

Hepimiz hayranlıkla Clarisse'yi szyorduk. Daha önce hiç kimsenin o kadar büyük bir canavara karşı tek başına savaştığına şahit olmamıştım. Ama canavar Clarisse'nin

umurunda bile değildi. Hemen mızrağını çalan yaralı kızın yanına koştu.

Annabeth nihayet yaralı kızın miğferini çıkarmayı başarmıştı. Hepimiz etrafına toplandık. Ares kampçıları, Chris, Clarisse, Annabeth ve ben... Bu sırada, Beşinci Cadde'deki savaş hala sürüyordu ama gözlerimiz birbirimizden ve yerde yatan kızıdan başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Kızın bir zamanlar güzel olan yüzü zehirden yanmıştı. Ona ne kadar ambrosia ya da nektar içirsek fayda etmeyecekti.

Bir şeyler olacak. Rachel'ın sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. *Ucunda ölüm olan bir tuzak söz konusu.*

O anda onun ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Ares kulübesini savaşa getiren kahramanın kim olduğunu biliyordum.

Ölmek üzere olan Silena Beauregard'ın yüzüne baktım.

BÖLÜM ON YEDİ

SIRA BANA GELİYOR

Clarisse, Silena'nın başını kucağına yaslamış, "Ne yapmaya çalışıyordun?" diyordu.

Silena yutkunmaya çalıştı ama dudakları kuruyup çatlamıştı. "Beni... dinlemiyordun... Kampçılar senin... peşinden... gelirlerdi."

Clarisse olanlara hala inanamıyormuş gibi "Zırhımı çaldın," dedi. "Chris'le ben nöbete gidene kadar bekledin; sonra da zırhımı çalıp yerime geçtin." Kardeşlerine baktı. "HİÇBİRİNİZ neler olduğunu fark etmediniz mi?" diye bağırdı.

Ares kampçılarının tümü gözlerini yere dikmişlerdi.

Silena "Onların bir suçu yok," dedi. "Onlar... beni sen sandılar."

Clarisse hıçkırıklar içinde "Seni şapşal Afrodit kızı," dedi. "Bir ejderhaya saldırdın. Niye?"

Gözlerinden bir damla yaş yanağından aşağı süzülürken Silena "Hepsi benim suçum," dedi. "Ejderha, Charlie'nin ölümü... kampın tehlikeye girmesi..."

"Yeter!" dedi Clarisse. "Bunlar doğru değil."

Silena elini açtı. Avucunda üstünde Kronos'un tılsımı olan gümüş tırpan duruyordu.

Yüreğim sıkıştı. "Casus sendin demek," dedim.

Silena kafasını evet manasında sallamaya çalıştı. "Charlie

ile görüşmeye başlamadan önce... Luke ile yakınlaşmıştık. O... o kadar tatlı ve yakışıklıydı ki. Daha sonra ona yardım etmek istemedim ama bunu herkese anlatacağını söyledi. Bana... Bana bir sürü insanın hayatını kurtaracağımı söyledi. Çok az sayıda insan ölecekti. Ama... Charlie'ye bir şey olmayacağını söylemişti. Bana yalan söyledi."

Annabeth'le göz göze geldik. Beti benzi atmıştı. Dünyası yıkılmış gibi duruyordu.

Savaş olanca hızıyla devam ediyordu.

Clarisse Ares kampçılarına bağırdı: "Gidin de sentorlara yardım edin. Kapıları koruyun. HAYDİ!"

Kampçılar hemen toparlanıp Clarisse'nin emirlerine uydular.

Silena acı içinde nefes almaya çalıştı. "Beni affedin."

"Ölmeyeceksin" dedi Clarisse ısrarla.

"Charlie..." Silena boş boş bakıyordu. "Charlie'yi gördüm..." dedi.

Bunlar son sözleri oldu.

Clarisse onu kucaklayıp ağlamaya başladı. Chris onu teselli etmek için elini omzuna koydu.

Nihayet Annabeth, Silena'nın gözlerini kapadı.

Annabeth boğuk bir ses tonuyla "Savaşmalıyız," dedi. "Silena bizim için hayatını feda etti. Savaşmak boynumuzun borcu."

Clarisse burnunu çekip suratını sildi. "O bir kahramandı, anlıyor musunuz?" dedi. "Bir kahraman."

Kafamı salladım. "Haydi gel Clarisse," dedim.

Clarisse ejderhayla savaşırken ölen kardeşlerinden birinin kılıcını aldı. "Kronos bunun hesabını verecek," dedi.

Keşke canavarları Empire State Binası'ndan ben uzaklaştırdım diyebilseydim ama bunu Clarisse yaptı. Üstünde zır-

hı ya da elinde mızrağı olmadan da bir şeytan gibiydi. Arabasını dosdoğru Titan'ın ordusunun üstüne sürdü ve önüne çıkan her şeyi yok etti.

Clarisse o kadar büyük bir azimle savaşıyordu ki paniğe kapılmış olan sentorlar da onun ardından koşturmaya başladılar. Avcılar ölenlerin oklarını toplayıp bunları birbiri ardına düşmanlara fırlatmaya başladılar. Ares kulübesiyse en sevdiği şeyi yapmaya, yani etrafı kırıp dökmeye girişti. Canavarlar 35. Sokağa doğru geri çekilmek zorunda kalmışlardı.

Clarisse ejderhanın leşine doğru gidip yaratığın göz yuvalarındaki boşluğa bir ip bağladı. Sonra atlarını kamçılıyıp ejderhanın cansız bedeni arabanın arkasına bir Çin Yeni Yıl Ejderhası takmışçasına, hızla ilerlemeye başladı. Küfürler savura savura düşmanın üstüne hücum etti ve onları kışkırtmaya çalıştı. O giderken, onun gerçekten de pırl pırl parladığını fark ettim. Etrafında resmen kırmızı bir ışıltı oluşmuştu.

"Bu Ares'in kutsal ışığı," dedi Thalia. "Bunu daha önce birinin üstünde hiç görmemiştim."

O anda Clarisse benim kadar yenilmezdi. Düşmanlar ona oklar ve mızraklar fırlatıyorlardı ama hiçbirisi ona isabet etmiyordu.

"BEN EJDERHA AVCISI CLARISSE!" diye bağıırıyordu. "HEPİNİZİ öldüreceğim! Kronos nerede? Erkekse öne çıksın. Ödleşin teki mi yoksa?"

Arkasından "Clarisse!" diye seslendim. "Yeter artık. Geri gel!"

Clarisse "N'oldu, Titan tanrısı?" dedi. "GEL BAKALIM!"

Düşmandan çıt çıkmıyordu. Ordu yavaş yavaş drakonların zırhlarının ardına sığındı. Bu arada, Clarisse Beşinci Cadde'nin üstünde dört dönüyor, önüne çıkanı her an har-

cayacakmış gibi duruyordu. Arabanın arkasına bağlı olan ejderha leşi kaldırıma çarpıp yüzlerce bıçak yeri süpürüyormuş gibi bir ses çıkarıyordu.

Bu sırada yaralılarımızı toplayıp otelin lobisine götürdük. Düşman gözden kaybolduktan bir süre sonra, Clarisse korunç ejderhanın cansız bedeniyle hala caddede turluyor, Kronos'un karşısına çıkmasını bekliyordu.

Chris "Ben ona göz kulak olayım," dedi. "Eninde sonunda yorulacak. İçeri girmesini sağlamaya çalışacağım."

"Ya kamp ne olacak?" dedim. "Orada kimse kaldı mı?"

Chris kafasını salladı. "Sadece Argus ile doğa perileri oradalar. Ejderha Peleus hala ağacın başında nöbet tutuyor."

"Uzun süre dayanamazlar," dedim. "Ama buraya geldiğine sevindim."

Chris üzgün bir ifadeyle kafasını salladı. "Geç kaldığımız için kusura bakma," dedi. "Clarisse'ye laf anlatmak çok zor. Siz burada savaşıp ölürseniz kampı korumanın da bir anlamı kalmayacak dedim. Bütün arkadaşlarımız burada. Ama Silena'yı kaybettiğimize çok..."

"Avcılarım size burada yardımcı olacak," dedi Thalia. "Annabeth ve Percy, siz Olimpos'a gitmelisiniz. Bence savunmayı güçlendirmek için size orada ihtiyaç var."

Kapı görevlisi lobide değildi. Kitabını ters bir biçimde masaya koymuştu. Sandalyesi de boştu. Ancak lobi ağızına kadar yaralı kampçılar, Avcılar ve satirlerle doluydu.

Connor ve Travis Stoll bizi asansörlerin orada karşıladılar.

Connor "Duyduklarım doğru mu?" dedi. "Silena..."

Evet manasında kafamı salladım. "O bir kahraman olarak öldü."

Travis rahatsızca yerinde kıpırdandı. "Bir de şey diye

duydum," dedi.

"Bu kadar," dedim. "Başka bir şey yok."

Travis "Tamam," diye mırıldandı. "Dinle, titan ordusu asansöre sığmayacak. Her seferinde ikiye, üçer yukarı çıkmak zorunda kalacaklar. Devler asansöre asla sığamaz."

"En büyük avantajımız bu zaten," dedim. "Asansörü kullanılmaz hale getirmenin bir yolu var mı?"

"Bunu ancak büyüyle yapabiliriz," dedi Travis. "Genellikle bir anahtar kart kullanılır ama bina görevlisi ortada yok. Dolayısıyla savunmamız zayıflıyor. İsteyen elini kolunu sallaya sallaya asansöre binip yukarı kata çıkabilir."

"O halde onları kapılardan uzak tutmamız gerek," dedim. "Onları lobide haklamalıyız."

"Desteğe ihtiyacımız olacak," dedi Travis. "Canavarların ardı arkası kesilmiyor. Eninde sonunda sayıca bizi bastıracaklar."

"Destek yok ki," dedi Connor.

Dışarı bakınca Bayan O'Leary'nin cam kapılara suratını yapıştırıp her yeri cehennem tazısı tükürüğü içinde bıraktığını gördüm.

"Ne biliyorsun, belki de vardır," dedim.

Dışarı çıkıp elimi köpeğimin burnuna yasladım. Kheiron onun patisini sarmıştı ama hala topallaya topallaya yürüyordu.

Ona cesaret vermek için "Kızım," dedim, "yorgun olduğunu biliyorum ama senden büyük bir iyilik daha isteyeceğim."

Sonra kulağına eğilip ondan istediğim şeyi fısıldadım.

Bayan O'Leary gölge yolculuğuna çıktıktan sonra lobiye Annabeth'in yanına gittim. Asansöre doğru giderken Kıvrı-

cık'ın şişko ve yaralı bir satirin yanına çömeldiğini fark ettik.

"Leneus!" dedim.

Yaşlı satir berbat haldeydi. Dudakları morarmıştı. Karnı-na kocaman bir mızrak saplanıp ikiye bölünmüş, kıllarla kaplı keçi bacakları da fena bir biçimde kırılmıştı.

Bize baktı ama görebildiğinden şüpheliydim.

"Kıvırcık?" dedi güçlükle.

"Buradayım Leneus." Kıvırcık, Leneus'un ona söylediği korkunç şeylere rağmen ağlamamak için kendisini zor tutu-yordu.

"Ka-kazandık mı?"

"Şey... evet," dedi Kıvırcık. "Teşekkürler Leneus. Düş-manları geri püskürttük."

"Ben dememiş miydim?" dedi yaşlı satir. "Gerçek bir li-der..."

Sonra gözlerini son kez yumdu.

Kıvırcık yutkundu. Elini Leneus'un alına koyup eski bir kutsama duası okudu. Yaşlı satirin bedeni eridi. Geriye sa-dece bir toprak yığınının üstündeki minnacık bir fidan kaldı.

Kıvırcık hayretle onu baktığını görünce "Bu bir defne fi-danı," dedi. "Yaşlı satirin şansına bak."

Defne fidanını eline aldı. "Onu... onu hemen bir yere ek-meliyim," dedi. "Onu Olimpos'un bahçelerinden birine ek-meliyim."

"Biz de oraya gidiyorduk," dedim. "Birlikte gidelim."

Asansör yukarı çıkarken hafif bir müzik çalıyordu. Aklı-ma Olimpos'a ilk gittiğim zaman geldi. On iki yaşındaydım. Annabeth'le Kıvırcık o zaman yanımda değillerdi ama şu anda yanımda oldukları için çok mutluydum. Bunun birlik-te geçireceğimiz son macera olabileceğini düşünüyordum.

Annabeth yavaşça "Percy," dedi. "Luke konusunda hak-

lıydın." Annabeth, Silena Beauregard'ın ölümünden beri ilk kez konuşmuştu. Asansör büyü kat numaralarını 400, 450, 500 diye tek tek çıkarken, Annabeth de gözlerini rakamlardan ayırmıyordu.

Kıvırcık'la göz göze geldik.

"Çok üzüldüm" dedim.

"Bana anlatmaya çalışmıştın," dedi titrek bir ses tonuyla. "Luke iyi birisi değil. Silena'yı nasıl kullandığını duyana kadar sana inanmamıştım. Artık biliyorum. Umarım mutlusundur."

"Bu beni mutlu etmiyor ki," dedim.

Annabeth kafasını asansörün duvarına yaslayıp diğer tarafa çevirdi.

Kıvırcık avucundaki defne fidanını okşuyordu. "Şey... üçümüzün tekrar bir arada olması çok güzel," dedi. "Baksanıza, eskisi gibi tartışıyoruz. Neredeyse ölmek üzereyiz. Dehşet bir durumdayız. Hah, bakın, kata geldik."

Kapılardan ding diye bir ses yükseldi ve geniş koridora çıktık.

Olimpos Dağı'nı genellikle kasvetli diye tanımlamak mümkün değildir ama o anda gerçekten de öyle gözüküyordu. Mangallarda ateş yanmıyordu. Evlerin pencereleri karanlıktı. Sokaklar bomboştu ve kapılar sıkı sıkı kilitlenmişti. Bir tek parklarda hareket vardı çünkü bu alanlar açık hava hastaneleri olarak düzenlenmişti. Will Solace ve diğer Apollon kampçıları oradan oraya koşuşturuyor, yaralıları tedavi ediyorlardı. Su ve ağaç perileri de yanıkları ve zehirleri iyileştirmek için büyü doğa şarkılarıyla yardım etmeye çalışıyorlardı.

Kıvırcık defne fidesini ekerken Annabeth'le birlikte yaralılara cesaret vermek için yanlarına gittik. Ayağı kırık bir sa-

tirin yanından geçtim. Tepeden tırnağa sargılar içinde olan bir melez vardı. Bir de Apollon kulübesinin altın renkli kefenine sarılmış bir beden duruyordu yerde. Bunun kim olduğunu bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

Yüreğim sıkışmıştı ama yaralılara birkaç iyi laf söylemek için kendimi zorluyordum.

Kampçılardan birine "Çok geçmeden iyileşecek, titanlarla savaşacaksın!" dedim.

Annabeth de bir diğer kampçıya "Harika görünüyorsun," dedi.

Kıvırcık inlemekte olan bir satire "Leneus bir fideye dönüştü!" dedi.

Dionisos'un oğlu Pollux'u bir ağaca yaslanmış beklerken gördüm. Kolu kırılmıştı ama başka bir şeyi yoktu.

Dişlerini sıkıp "Sağlam kolumla savaşabilirim," dedi.

"Hayır," dedim. "Yeterince savaşın zaten. Burada kalıp yaralılara bakmanı istiyorum."

"Ama -"

"Lütfen, kendine dikkat edeceğine dair bana söz ver," dedim. "Tamam mı? Senden özellikle kendine dikkat etmeni istiyorum."

Pollux dediklerime anlam veremedi suratını buruşturdu. Onunla yakın arkadaş falan değildik ama bunun babasının özel ricası olduğunu söylemeyecektim. Bu onu utandırabilirdi. Nihayet bana söz verip de ağacın dibine oturunca onun da biraz rahatladığını fark ettim.

Annabeth, Kıvırcık ve ben saraya doğru yürümeye başladık. Kronos da oraya gidecekti. Asansörden yukarı çıkmaz, ki onun buraya asansörle çıkacağını düşünüyordum, ilk işi tanrıların güç merkezi olan taht odasını yakıp yıkmak olacaktı.

Bronz kapılar gıcırdayarak açıldı. Ayak seslerimiz mermer zeminde yankılanıyordu. Büyük girişin tavanındaki yıldızların parıltısı donuklaşmıştı. Ocaktaki ateş soluk kırmızı bir renge bürünmüştü. Hestia üstünde kahverengi elbiseyle küçük bir kız kılığında ocağın başına geçmiş tir tir titriyordu. Ophiotaurus su küresinin içinde hüzünlü hüzünlü yüzüyordu. Beni görünce keyifsiz bir sesle *Möö* dedi.

Şöminenin aydınlattığı odadaki tahtlar korkunç gölgeler oluşturmuştu. Gölge bizi yakalamak için üstümüze doğru uzanan koca ellere benziyordu.

Zeus'un tahtının dibinde durup yıldızlara bakan bir kişi daha vardı içeride: Rachel Elizabeth Dare. Elinde seramik bir Yunan vazosu duruyordu.

"Rachel?" dedim. "Şey, kavanozla ne yapıyorsun?"

Rachel boş boş bana baktı. "Bunu buldum," dedi. "Bu Pandora'nın kavanozu değil mi?"

"Lütfen kavanozu yere koy," dedim.

"Kavanozun içinde umudun kaldığını görebiliyorum," dedi. Rachel parmaklarını desenlerin üstünde gezdirdi. "O kadar narin ki."

"*Rachel.*"

Sesim onu bir anda gerçek dünyaya döndürmüştü. Kavanozu bana uzattı. Kavanoz buz gibiydi.

"Kıvırcık," dedi Annabeth. "Haydi gidip sarayı gezelim. Belki biraz Yunan ateşiyle Hephaistos tuzaklarından buluruz."

"Ama -"

Annabeth ona dirsek attı.

"Tamam!" diye cıyıkladı Kıvırcık. "Tuzaklara bayılırım zaten!"

Annabeth onu çekiştire çekiştire taht odasından dışarı çıkardı.

Bu arada Hestia üstüne bir şeyler geçirmiş, ateşin önünde sallanıp duruyordu.

"Haydi gel," dedim Rachel'a, "seni birisiyle tanıştırmak istiyorum."

Tanrıçanın yanına oturduk.

"Tanrıça Hestia," dedim.

"Merhaba Percy Jackson," dedi tanrıça. "Burası gittikçe soğuyor. Ateşin yanması iyice zorlaştı."

"Biliyorum," dedim. "Titanlar yaklaşıyor."

Hestia dikkatle Rachel'a baktı. "Merhaba canım," dedi. "Nihayet ocağımıza sen de geldin."

Rachel gözlerini kırptırdı. "Benim geleceğimi biliyor muydunuz?" diye sordu.

Hestia ellerini öne doğru uzatınca kömürler parıldadı. Ateşte birtakım görüntüler belirdi. Annem, Paul ve ben mutfakta Şükran Günü yemeği yiyorduk; arkadaşlarımla birlikte Melez Kampı'nda kamp ateşinin etrafında oturuyor, şarkılar söyleyip ateşte şeker eritiyorduk; Rachel'la birlikte Paul'ün arabasına binmiş kumsalda turluyorduk.

Rachel'ın da bu görüntüleri görüp görmediğini bilmiyordum ama rahatlamış gibiydi. Ateşten yayılan sıcaklık içini ısıtmıştı.

Hestia ona "Ocaktaki yerini almaya geldin," dedi. "Dikkatini dağıtan şeyleri unut. Ancak bu şekilde hayatta kalabilirsin."

Rachel kafasını salladı. "A-anladım," dedi.

"Bir dakika," dedim. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Rachel içine derin bir nefes aldı. "Percy, buraya geldiğimde," dedi, "senin için geldiğimi sanıyordum. Ama bu doğru değilmiş. Sen ve ben..." Kafasını salladı.

"Bir dakika. Yani *ben mi* dikkatini dağıtıyorum? Bunlar

'kahraman olmamamla' mı alakalı?"

"Bunu sana nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum," dedi. "Seni kendime yakın hissetmemin nedeni... bana tüm bunların kapısını açmış olman." Eliyle taht odasını işaret etti. "Neyi neden gördüğümü anlamam gerekiyordu. Ama sen ve ben... biz bunun bir parçası değiliz. Kaderimiz birlikte yazılmamış. Sanırım bunu sen de hissedebiliyorsun."

Ona baktım. Kızlar konusunda dünyadaki en zeki çocuk sayılmazdım ama Rachel'ın az önce beni terk ettiğinden emindim. Aslında bu çok acıklı bir durumdu çünkü onunla zaten hiç çıkmamıştık.

"Eee... ne yani?" dedim. "Beni Olimpos'a getirdiğin için teşekkürler diyip veda mı edeceksin? Bunu mu demek istiyorsun?"

Rachel ateşe baktı.

Hestia "Percy Jackson," dedi, "Rachel sana söyleyebileceği her şeyi söyledi. Onun vakti yaklaşıyor ama önce senin karar vermen gerek. Hazır mısın?"

Ona hayır demek istiyordum. Karar vermeye hiç ama hiç hazır değildim.

Pandora'nın kavanozuna bakınca ilk başta içimden kapagını açmak geçti. Umut o anda ne işime yarayacak diye düşündüm. Arkadaşlarımın çoğu ölmüştü. Rachel bana sırt çevirmişti. Annabeth bana kızgındı. Annemle Paul kaldırıma çektiğimiz arabanın içinde uyuyorlardı. Bu arada bir de canavar ordusu binayı kuşatmak üzereydi. Olimpos'u kaybetmek üzereydik. O güne kadar tanrıların yaptığı o kadar çok zulme şahit olmuşum ki. Zeus, Maria di Angelo'yu öldürmüştü; Hades son Kahin'i lanetlemişti; Hermes oğlu Luke'un kötü bir yaratığa dönüşeceğini bildiği halde ona sırt çevirmişti.

Prometheus'un sesi kulaklarımda çınılıyordu: *Pes et. Yoksa New York yok olacak. Değerli kampın küle dönüşecek.*

Sonra, Hestia'ya baktım. Tanrıçanın kırmızı renkli gözleri hafifçe parılıyordu. Ocakta gördüğüm görüntüleri hatırladım. Arkadaşlarımı, ailemi, sevdiğim herkesi görmüştüm.

Sonra aklıma Chris Rodriguez'in söylediği bir şey geldi: *Siz burada savaşıp ölürseniz, kampı korumanın da bir anlamı kalmayacak. Bütün arkadaşlarımız burada. Nico da babasına kafa tutarken, Eğer Olimpos yok olursa sarayının güven-de olması falan hikaye olacak, demişti.*

Derken ayak sesleri duydum. Annabeth'le Kıvırcık taht odasına girdiler. Ama bizi görünce duraksadılar. Belli ki suratımda tuhaf bir ifade vardı.

Annabeth "Percy?" dedi. Kızgın görünmüyordu. Sadece benim için endişelenmiş gibi bir hali vardı. "Şey, gidelim mi?"

Aniden sanki birisi içimi çelikle kaplamıştı. Ne yapmam gerektiği birden kafama dank etmişti.

Rachel'a baktım. "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" dedim. "Yani... Kheiron'la konuştun, değil mi?"

Rachel hafifçe gülümsedi. "*Benim* aptalca bir şey yapacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye sordu

"Peki... iyi misin?"

"Bilmiyorum," dedi. "İyi olup olmamam senin dünyayı kurtarmana bağlı kahraman."

Pandora'nın kavanozunu aldım. Umut kavanozun içinde kanat çırpıyor, buz kesmiş kavanozu ısıtmaya çalışıyordu.

"Hestia," dedim, "bunu sana bir adak olarak sunmak istiyorum."

Tanrıça kafasını kaldırdı. "Ben tanrıların en küçüğüyüm. Neden bana güvenesin ki?" dedi.

"Sen son Olimposlusun," dedi. "Üstelik en önemli Olimposlusun."

"Neden Percy Jackson?"

"Çünkü Umut en iyi ocakta, yuvada beslenir," dedim. "Kavanoza benim için sahip çık. Ben de bundan böyle asla pes etmeyeyim."

Tanrıça gülümsedi. Kavanozu ellerine alınca kavanoz ışıldamaya başladı. Ocaktaki ateş de biraz daha güçlendi.

"Aferin Percy Jackson," dedi. "Tanrılar seni kutsasın."

"Göreceğiz," dedim. Annabeth'le Kıvırcık'a baktım. "Haydi gelin çocuklar."

Üçümüz birlikte babamın tahtına doğru yürüdük.

Poseidon'un tahtı, Zeus'un tahtının hemen solundaydı ama onunki kadar gösterişli değildi. Siyah deri kaplı sandalyenin dönen ayakları vardı. Yanında da bir olta (ya da zıpkın) iliştmek için demir halkalar vardı. Aslında açık denize çıkabilen bir teknedeki gayet sıradan bir sandalyeye benziyordu. Hani şu köpekbalığı, kılıçbalığı ya da canavar avına çıkarken kullanılan türden bir teknede bulunabilecek bir şeymiş gibi duruyordu.

Tanrılar doğal hallerindeyken yaklaşık altı metre boyunda olduklarından, kollarımı havaya kaldırdığımda sandalyenin ancak kenarına erişebiliyordum.

Annabeth'le Kıvırcık'a "Beni havaya kaldırın," dedim.

"Çıldırдың mı?" dedi Annabeth.

"Galiba," dedim.

Kıvırcık "Percy," dedi, "tanrılar insanların tahtlarına oturmasına çok gıcık olurlar. Yani, seni anında küle falan çevirebilirler."

"Onun dikkatini çekmeliyim," dedim. "Tek şansımız bu."

İkisi birbirlerine baktılar.

Annabeth "O halde, bak bu nasıl dikkatini çekecek," dedi.

Kıvrıkcık'la Annabeth kollarını kavuşturup birbirlerine dayadılar ve bana bir basamak oluşturup tahta çıkmama yardımcı oldular. O kadar yükseğe çıkınca kendimi bir bebek gibi hissettim. Diğer kasvetli, boş tahtlara baktım ve Olimpos tanrılarının arasında oturmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Ellerinde onca güç olduğu halde, sürekli kavga ediyorlardı. On bir tane tanrı didişmekten başka bir şey yapmıyordu. Eğer Poseidon'un yerinde olsaydım, çıkarlarımı korumak için ben de mücadele ederdim doğrusu. Onun tahtında otururken tüm deniz emrim altındaymış gibi bir hisse kapıldım. Kilometrelerce küp deniz suyu güçle ve büyük bir gizemle fokur fokur kaynıyordu sanki. Poseidon neden başkalarını dinliyordu ki? Neden on iki tanrının en güçlüsü o olamıyordu?

Sonra düşüncelerimden sıyrılmak için kafamı salladım. *İşine bak*, dedim kendi kendime.

Taht zangırdamaya başladı. Zihnime şiddetli bir rüzgar doluverdi.

BUNECÜRET!

Derken ses aniden kesildi. Öfkeli ses geri çekildi ki bu iyi bir şeydi çünkü o üç sözcük bile neredeyse beynimi havaya uçuracaktı.

Percy? Babamın sesi hala biraz kızgın gibiydi ama daha kontrollü çıkıyordu. *Tahtımda ne işin var?*

"Özür dilerim baba," dedim. "Dikkatini buraya çekmek zorunda kaldım"

Bu yaptığın çok tehlikeliydi. Senin için bile tehlikeliydi. Eğer kim olduğuna bakmaksızın saldırsaydım şimdiye deniz suyuna dönüşmüştün.

Tekrar "Özür dilerim," dedim. "Baba beni dinle. Durumumuz hiç iyi değil."

Sonra ona olan biteni ve planımı anlattım.

Babam uzun bir süre hiçbir şey demedi.

Percy, dediklerini yapmak imkansız. Sarayım...

"Baba, Kronos bilinçli olarak sana bir düşman ordusu yolladı. Seni diğer tanrılardan ayırmak istedi çünkü onlarla birlikte savaşacak olursan dengelerin nasıl değişeceğini biliyor."

Olabilir ama evime saldırıyor.

"Şu anda senin evindeyim," dedim. "Olimpos'tayım."

Zemin sallanmaya başladı. Zihnimi bir öfke dalgası kapladı. Biraz fazla ileri gittiğimi düşünürken sallantı aniden kesildi. Zihin bağımın gerilerinden bir yerde, denizin altından gelen patlama seslerini ve savaş çılgınlıklarını duydum. Kikloplar böğürüyor, deniz adamları bağırıyorlardı.

"Tyson iyi mi?" diye sordum.

Babam bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. *O iyi. Tahmin ettiğimden de iyi idare ediyor. Ama 'fıstık ezmesi' diye savaş çılgılığı atması ne alaka, anlayamadım.*

"Onun savaşmasına izin mi veriyorsun?" diye sordum.

Konuyu değiştirip durma! Benden ne istediğinin farkında mısın? Sarayım yerle bir olacak.

"Ama Olimpos kurtulacak," dedim.

O sarayı onarmak için ne kadar uğraştığını biliyor musun? Sadece oyun odasının inşa edilmesi altı yüz yıl sürdü.

"Baba..."

Pekala! Dediğin gibi olsun bakalım. Ama evladım, dua et ki planın işe yarasın.

"Ediyorum," dedim. "Seninle konuşuyorum ya?"

Ha... tabii, doğruya. Aferin. Amphitrite geliyor, gitmem gerek!

Büyük bir gümbürtü koptu ve iletişimimiz kesildi.

Hemen tahttan indim.

Kıvırcık endişeyle bana bakıyordu. "İyi misin?" dedi. "Betin benzin attı... Bir ara her yerinden dumanlar fışkırdı."

"Yok canım!" dedim. Kollarıma baktım. Göleğimin kollarından hala dumanlar çıkıyordu. Kollarımdaki tüyler de tüt-sülenmişti.

"Orada biraz daha otursaydın patlayacaktın herhalde," dedi Annabeth. "Umarım konuşma iyi geçmiştir."

"Göreceğiz," dedim.

Tam o sırada, taht odasının kapıları ardına kadar açıldı. Thalia içeri girdi. Yayı kırılmıştı ve ok kılıfındaki oklar tükenmişti.

"Derhal aşağı gelmeniz gerek," dedi. "Düşman ilerliyor. Başlarında da Kronos var."

BÖLÜM ON SEKİZ

EBEVEYNLERİM KOMANDOCULUK OYNUYOR

Sokağa indiğimizde artık çok geçti.

Kampçılar ve Avcılar yerlerde yatıyorlardı. Clarisse, Hiperborealı bir deve yenilmiş olmalıydı; çünkü hem kendisi hem de arabası bir buz kalıbına dönüşmüştü. Sentorlar ortada yoktu. Ya panikleyip kaçmışlardı ya da ölmüşlerdi.

Titan ordusu binanın etrafını çevirmiş, kapıya altı metre kadar yaklaşmıştı. Kronos'un öncü kolu da en önden gidiyordu: Ethan Nakamura, drakonların yeşil zırhlı kraliçesi ve iki Hiperborealı dev. Prometheus'u göremedim. O sersim büyük bir ihtimalle karargahta kalmıştı. Kronos elinde tırpanıyla ordunun başını çekiyordu.

Aramızdaki tek şey...

Annabeth titrek bir sesle "Kheiron," dedi.

Kheiron bizi duyduysa bile yanıt vermedi. Kronos'un suratının tam ortasına bir ok fırlatmak üzere yayını germiştir.

Kronos beni görür görmez altın renkli gözleri parıladı. Bedenimdeki bütün kaslar donmuştu sanki. Sonra tekrar Kheiron'a baktı. "Geri çekil evladım," dedi.

Luke'un Kheiron'a *evladım* diye hitap etmesi çok tuhaftı doğrusu ama Kronos'un sesinde öyle gaddar bir ifade vardı ki sanki o sözcüğü dünyanın en kötü şeyiymiş gibi söylüyordu.

Kheiron kendinden emin bir tavırla "Bunu yapamam," dedi. Ancak çok öfkeli olduğunda bu şekilde konuşurdu.

Kımıldamaya çalıştım ama ayaklarım beton gibi ağırlaşmıştı. Annabeth, Kıvırcık ve Thalia da donmuş gibi oldukları yerde kalakalmışlardı.

Annabeth "Kheiron, dikkat et!" diye bağırdı.

Drakon kraliçesi sabırsızlanıp saldırıya geçti. Kheiron'un oku yarattığın gözlerinin tam ortasına saplandı ve drakon o anda buhara dönüştü. Boşalan zırhı tangirtıyla kaldırıma düştü.

Kheiron bir ok daha almak için elini sırtına götürdü ama ok çantası boşalmıştı. Yayını yere atıp kılıcını çekti. Onun kılıçla dövüşmekten hiç hoşlanmadığını biliyordum. Kılıçları hiç sevmezdi.

Kronos cık cık etti. Bir adım öne çıktı. Kheiron'un bedeninin at olan bölümü endişeyle gerildi. Kuyruğunu asabi bir biçimde bir ileri bir geri sallıyordu.

Kronos "Sen bir öğretmensin," dedi. "Bir kahraman değil."

Kheiron "Luke bir kahramandı," dedi. "Üstelik de iyi bir kahramandı ama onu *mahvettin*."

"SERSEM!" diye kükredi Kronos. Sesi tüm şehri zangırdatmıştı. "Luke'un zihnini türlü boş vaatlerle dolduran sendin," dedi. "Tanrıların beni sevdiğini söylemiştin!"

Kheiron "Ben dedin," dedi. "*Ben* dedin."

Kronos afallamış gibiydi. O anda Kheiron saldırıya geçti. Hamlesi de çok iyiydi doğrusu. Kronos'u şaşırtıp kılıcını tam suratının ortasına salladı. Bunu ben bile yapamazdım ama Kronos da epey çevikti. Luke'un o muhteşem dönüş yeteneğini kullanıyordu. Kheiron'un kılıcını yere düşürüp "GERİ ÇEKİL!" diye bağırdı.

Derken titanla sentor arasında gözleri kamaştıran, bembeyaz bir ışık parıladı. Kheiron öyle şiddetli bir biçimde binanın yanına doğru uçtu ki duvar parçaları üstüne yığıldı.

Annabeth "Hayır!" diye bağırdı. Nihayet hareket edebiliyorduk. Öğretmenimize doğru koşmaya başladık ama onu göremiyorduk. Thalia'yla birlikte duvarın parçalarını bir kenara yığmaya başlamıştık ki titan ordusundan insanın tüylerini ürperten bir çığlık yükseldi.

Annabeth, Luke'a bakıp "SEN!" dedi. "Benim... ben..."

Hançerini çekti.

Kolunu tutmaya çalışıp "Annabeth yapma!" dedim ama beni geri itti.

Kronos'a saldırdı. Titanın suratındaki gülümseme dondu. Belki de Luke bu kızdan hoşlandığını ve küçükken ona göz kulak olduğunu hatırlamıştı. Annabeth hançerini Luke'un zırhının arasından, boynuna sapladı. Aslında hançerin göğsüne saplanması gerekirdi ama geri tepti. Annabeth iki büküm oldu ve elini karnına götürdü. Bu hareket yaralı omzunu yerinden oynatmış olmalıydı.

Kronos tırpanını savururken Annabeth'i mümkün olduğunca geri çekmeye çalıştı.

Annabeth debelenip bağırmaya başladı: "Senden NEFRET ediyorum!" Kiminle konuştuğundan emin değildim. Bunu bana mı, yoksa Kronos'a mı söylediğini anlayamamıştım. Tozlarla kaplı suratından aşağı gözyaşları süzüldü.

"Onunla savaşmalıyım," dedim.

"Benim de savaşmam gerek Percy," dedi.

Kronos güldü. "Ne kadar da cesursun," dedi. "Luke'un neden sana zarar vermek istemediğini şimdi anladım. Ne yazık ki bu artık mümkün değil."

Tırpanını havaya kaldırdı. Tam kendimi savunmaya ha-

zırlanıyordum ki titan ordusunun ardından bir köpek uğuldamaya başladı. "AUUUUUUUU!"

Buna inanamıyordum ama "Bayan O'Leary?" diye seslendim.

Düşman birlikleri endişeyle kıpırdandı. Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Canavarlar sanki arkalarından bir şey geliyor-muş gibi ikiye ayrılıp yol açtılar.

Beşinci Cadde'nin ortasında boşalan yolda kocaman bir köpekle siyah zırlı daha ufak birisi belirdi.

"Nico?" diye seslendim.

"HAV!" Bayan O'Leary bana doğru koşmaya başladı. Bu arada kendisine tıslayıp duran canavarlar falan da umurunda değildi. Nico da bize doğru yürümeye başladı. Önünden geçtiği her yaratık sanki Nico ölüm saçıyormuş gibi yere yığılıyordu ki aslında bu doğrudu.

Kurukafa biçimli miğferinin ardından gülümseyerek "Mesajını aldım," dedi. "Partiye katılmak için geç mi kaldım yoksa?"

Kronos yere tükürüp "Hades'in oğlu," dedi. "Ölümü kendin de mi tatmak istiyorsun yoksa?"

"Senin ölümünü izlemek isterdim," dedi Nico.

"Ben ölümsüzüm, sersem! Tartarus'tan kaçtım. Burada hiçbir işin yok. Hayatta kalman mümkün değil."

Nico kılıcını çekti. Bu, Styks nehrine batırılıp çıkarılmış, bir metrelik, keskin mi keskin bir kılıçtı. "Sanmam," dedi.

Her yer zangırdamaya başladı. Yolda, kaldırımında ve binalarda çatlaklar oluştu. Ölüler yeraltından yukarı doğru çıkarken yollarda iskelet eller belirdi. Etrafta binlerce iskelet vardı. Bunlar yüzeye çıkarken titanın ordusundaki canavarlar tirsip geri çekilmeye başladılar.

Kronos "YERLERİNİZİ KORUYUN!" diye bağırdı. "Ölüler bi-

zimle aşık atamaz."

Gökyüzü erkenden karardı ve hava aniden soğudu. Etraftaki gölgeler daha belirgin bir renge büründü. Boğuk bir savaş borazanı öttü ve ölü askerler ellerindeki silahlar, mızraklar ve kılıçlarla hizaya girdiler. Koskoca bir savaş arabası büyük bir gümbürtüyle Beşinci Cadde'ye girdi. Araba Nico'nun yanında durdu. Atlar karanlıkta yaratılan yaşayan gölgelerdi. Arabanın iç tarafı volkanik kayalar ve altınla kaplanmış, çeşitli dehşet verici ölüm sahneleriyle süslenmişti. Dizginleri tutan kişi ölümlerin tanrısı Hades'in ta kendisiydi. Arkasında da Demeter ve Persephone oturuyordu.

Hades üstüne kapkara bir zırh ve kan kırmızısı bir pelelin geçirmişti. Solgun kafasının üstünde de karanlıklar miğferi vardı. Bu miğfer etrafa dehşet saçıyordu. Onu izlerken, miğfer biçim değiştirdi. Önce bir ejderha kafası oldu, sonra bir halka biçiminde yanan kapkara alevlere dönüştü, daha sonra da insan kemiklerinden yapılmış bir çelenk haline geldi. Ama manzaranın asıl dehşet verici kısmı bundan ibaret değildi. Miğfer ta zihnime kadar ulaşıp en feci kabuslarımı, en büyük korkularımı hatırlattı bana. Kafamı bir deliğe sokup saklanmak istiyordum. Herkesin aynı şeyleri hissettiğinden emindim. Sadece Kronos'un gücü ve otoritesi canavarların kaçmasını engelliyordu.

Hades buz gibi bir gülümsemeyle "Merhaba baba," dedi. "Ne kadar da... genç görünüyorsun."

Kronos "Hades!" diye kükredi. "Umarım sen ve bu banyanlar bana katılmak için buraya gelmişsinizdir."

Hades içini çekip "Ne yazık ki hayır," dedi. "Oğlum beni düşmanlarımın kim olduğunu tekrar düşünmem için ikna etti." Sonra dönüp tiksintiyle bana baktı. "Bazı melezlerden hiç hoşlanmasam da Olimpos'un yok olmasını istemem.

Kardeşlerimle didişmeyi özlerim. Ama tek bir konuda hepimiz hem fikiriz: Sen BERBAT bir babasın."

Demeter "Doğru," diye mırıldandı. "Tarıma karşı hiç saygısı yoktur."

"Anne!" diye bağırdı Persephone.

Hades, Styks nehrine batırılmış çift bıçaklı, kenarları gümüşle kaplı kılıcını çekti. "Savaş benimle!" diye bağırdı. "Bugün, Hades Krallęı adını tarihe Olimpos'un kurtarıcısı olarak yazdıracak."

Kronos "Bunlarla uğraşamam," dedi ters ters.

Sonra tırpanını yere sapladı. Her iki yönde de kocaman birer çatlak açılıp Empire State Binası'nın etrafını çevirdi. Çatlakların arasında kocaman bir güç duvarı oluşup Kronos'un öncü kolunu, arkadaşlarımı ve beni iki ordudan ayırdı.

"Ne yapıyor bu?" diye mırıldandım.

"Bizi güvenli bir bölgeye alıyor" dedi Thalia. "Manhattan'ın etrafındaki büyölü engelleri ökertiyor. Bizi ve binayı güvenli bir yere alıyor."

Gerçekten de büyölü duvarların içinde kalan bölgedeki arabalar çalışmaya, yayalar uyanmaya ve etraflarındaki canavarlarla zombilere boş boş bakmaya başladılar. Tabii, Sis'in ardındakileri ne kadar görebiliyorlardı bilmiyorum ama bu durum onlar için dehşet verici olmalıydı. Arabaların kapıları açıldı. Sokağın diğer köşesinde, annemle Paul de arabalarından dışarı ıktılar.

"Hayır," dedim. "Sakın..."

Annem Sis'in ardındakileri görebiliyordu. Suratındaki ifadeden etrafındaki olayların ciddiyetini kavradığını fark ettim. Umarım kaçır diye düşündüm. Ama annem beni gördü, dönüp Paul'e bir şey söyledi ve ikisi birlikte bize doğru

koşmaya başladılar. Ona bağırıp bunu yapmamasını söylemek istiyordum ama istediğim son şey Kronos'un dikkatini anneme çekmekti.

Neyse ki Hades, Kronos'un dikkatini çekecek bir şey yaptı. Duvara daha da fazla güç yükledi ama bu sefer de arabası duvara çarpıp devrildi. Küfrede küfrede ayağa kalktı ve duvara kapkara bir enerji akımıyla vurdu. Duvar yıkılmadı.

"SALDIRIN!" diye kükredi.

Ölüler ordusu titanın canavarlarına saldırdı. Beşinci Cadede bir anda mahşer yerine döndü. Ölümlüler çılgınlara ata kaçacak bir delik aradılar. Demeter elini sallayınca bir sıra dev, bir buğday tarlasına dönüştü. Persephone drakonların mızraklarını ayçiçeklerine dönüştürdü. Nico ise düşmanların arasına dalıp kılıcını oraya buraya savurmaya başladı. Bu arada yayaları elinden geldiğince korumaya çalışıyordu. Annemle Paul bana doğru koşuyorlardı. Onlar köpeklere ve zombilere çarpmadan yanıma gelmeye çalışıyorlardı ama hiçbir şey yapamıyordum.

Kronos "Nakamura," dedi. "Yanıma gel. Devler... şunların icabına bakıverin."

Beni ve arkadaşlarımı işaret etmişti. Sonra da lobiye girdi.

Bir an için olduğum yerde donup kalmıştım. Onun benimle savaşaacağını sanıyordum ama Kronos sanki uğraşmaya bile değmezmişim gibi suratıma bakmadan gitmişti. Beynime kan sıçramıştı.

Birinci Hiperborealı dev sopasını bana doğru salladı. Bacaklarının arasından geçip Dalgakıran'ı sırtına sapladım. Dev bin bir tane buz parçacığına ayrıldı. İkinci dev Annabeth'e buz üfledi. Annabeth zaten ayakta zor duruyordu. Kıvrıkcık hemen onun imdadına yetişip geri çekti. Thalia

öne atıldı. Bir ceylan gibi devin sırtına sıçrayıp avcı hançerlerini devin korkunç mavi renkli boynuna saplamaya girişti. Çok geçmeden dünyanın en büyük kafasız buz heykelini çıkarmıştı ortaya.

Büyülü duvarın öte tarafına baktım. Nico anneme ve Paul'e ulaşmaya çalışıyordu ama onların yardım beklemeye niyeü yok gibiydi. Paul yere düşen bir kahramanın kılıcını kapıp bir drakona saldırmaya girişti. Kılıcını canavarın böğrüne sapladı ve yılan kadın buharlaştı.

Hayretle "Paul?" dedim.

Paul bana dönüp sırttı. "Umarım öldürdüğüm bir canavardır," dedi. "Üniversitedeyken Shakespeare oyunlarında oynardım! Kılıç kullanmasını biraz bilirim."

O an Paul'den daha çok hoşlandım. Ama tam o sırada Laistrygonyalı devlerden teki annem saldırdı. Annem terk edilmiş bir polis arabasında bir şeyler aranıyordu. Belki de bir telsiz falan arıyordu ama sırtı deve dönüktü.

"Anne!" diye seslendim.

Dev tam ona ulaşmıştı ki annem arkasını döndü. Annemin elindeki şeyin bir şemsiye olduğunu sanmıştım ama değildi. Annem pompalı tüfeği ateşledi ve devi tam altı metre öteye, Nico'nun kılıcının ucuna fırlattı.

"Şık hareketti" dedi Paul.

"Pompalı tüfek kullanmayı ne zaman öğrendin?" diye sordum.

Annem suratına düşen saçlarını geriye itip "İki saniye önce öğrendim Percy," dedi. "Bizi merak etme, işine bak sen!"

"Evet," dedi Nico, "orduyu biz hallederiz. Kronos'u durdurman gerek!"

Annabeth "Gelsene Yosun Kafa!" dedi. Kafamı salladım.

Sonra binanın kenarında duran taş yığınınına baktım. İçime bir hüzün çöktü. Kheiron'u unutmuştum. Bu nasıl olabilirdi?

"Bayan O'Leary," dedim. "Lütfen... Kheiron şu yığının altında kaldı. Onu bir tek sen oradan çıkarabilirsin. Onu bul! Ona yardım et!"

Köpeğimin neyi ne kadar anladığını bilmiyordum ama hemen yığına doğru koştu ve kazmaya başladı. Annabeth, Thalia, Kıvırcık ve ben de hemen asansörlere doğru koştuk.

BÖLÜM ON DOKUZ

ÖLÜMSÜZ ŞEHRÎ YERLE BİR EDİYORUZ

Olimpos'a giden köprü erimek üzereydi. Asansörden çıkıp beyaz mermer yola çıktık ama aniden ayaklarımızın dibinde çatlaklar oluştu.

Kıvırcık "Atlayın!" diye bağırdı ama o yarı dağ keçisi sayıldığından bunu yapması kolaydı tabii.

Ayaklarımızın altındaki mermerler her an kırılacakmış gibi sallanırken Kıvırcık bir sonraki taşa atladı.

Thalia da bir sonraki taşa atladı ve "Tanrılarım, yüksekte nefret ediyorum!" diye bağırdı. Ama Annabeth'in bir yere atlayacak hali yoktu. Tökezleyip "Percy!" diye seslendi.

Üstünde durduğu taş çökerken elini tutmayı başardım. Bir an için ikimizin birden aşağı düşeceğini sandım. Annabeth'in ayakları boşlukta sallanıyordu. Elimden kaymaya başladı. Onu sadece parmaklarından tutabiliyordum. Tam o sırada Kıvırcık'la Thalia bacaklarını yakaladılar ve biraz gücümü toplayabildim. Annabeth aşağıya düşmeyecekti.

Onu yukarı çektim. İkimiz de tir tir titreyerek mermer taşın üstüne yığıldık. Annabeth geri çekilene kadar birbirimizi sarıldığımızın farkında değildim.

"Şey, teşekkürler," dedi.

Sorun değil demek istiyordum ama ağzımdan ancak anlamsız bir-iki ses çıktı.

Kıvrıcık omzumu dürtüp "Haydi gelin!" dedi. Birbirimizden ayrılıp mermer taşlar teker teker çökerken gökyüzü köprüsünde ilerlemeye başladık. Dağın yamacına tam son mermer taş da çökmeden önce varmayı başarmıştık.

Annabeth dönüp asansöre baktı. Artık oraya geri dönmemiz mümkün değildi. Geride sadece havada asılı duran iki tane parlak metal kapı kalmıştı. Kapılar Manhattan'ın altı yüz kat tepesinde asılı duruyordu ve onu tutan hiçbir şey yoktu.

Annabeth "Burada kaldık," dedi. "Hem de tek başımıza..."

"Meeeeee!" dedi Kıvrıcık. "Olimpos'la Amerika arasındaki bağlantı kopmak üzere. Eğer bağlantı kopacak olursa—"

"Tanrılar başka bir ülkeye göç edemezler," dedi Thalia. "Bu, Olimpos'un sonu olur. *Nihai* son."

Sokaklarda koşmaya başladık. Malikaneler yanıyordu. Heykeller paramparça edilmiş, parklardaki ağaçlar yıkılmıştı. Sanki her yer kocaman bir şeyle yakılıp yıkılmıştı

"Kronos'un tırpanı," dedim.

Tanrıların sarayına kıvrıla kıvrıla giden yolda ilerlemeye başladık. Hayatımda hiç bu kadar uzun bir yolda ilerlemediğim. Belki de bunun nedeni Kronos'un zamanı yavaşlatması ya da korkudan elimin ayağımın kesilmesi idi. Dağın tepesi yerle bir olmuştu. Onca güzelim bina ve bahçe yok olmuştu.

Birkaç ufak tanrı ve doğa perisi Kronos'u durdurmaya çalışmıştı. Onlardan geriye kalan kırık silahlar, lime lime olmuş giysiler, kılıçlar ve ikiye bölünmüş mızraklar yolun kenarına saçılmıştı.

Geriden Kronos'un kükremesini duyduk: "Taş üstünde taş kalmayacak! Size yemin ediyorum. TAŞ ÜSTÜNDE TAŞ kalmayana dek burayı yerle bir edeceğim."

Beyaz mermerden yapılmış, altın kubbeli bir tapınak aniden havaya uçtu. Binanın çatısı bir çaydanlığın kapağı gibi havaya uçtu ve milyonlarca parçaya ayrılıp şehrin üstüne yağdı.

"Bu, Artemis tapınağıydı," dedi Thalia. "Kronos bunun hesabını verecek."

İki yanında Zeus ve Hera'nın heykellerinin bulunduğu mermer kemerin altında koşuyorduk ki dağ azgın dalgalarında sallanan bir tekne gibi sallanıp yana yattı.

Kıvırcık "Dikkat edin!" diye cıyıkladı. Kemer paramparça oldu. Kafamı kaldırmamla yirmi tonluk Hera heykelinin üstümüze düşmek üzere olduğunu fark etmem bir oldu. Annabeth'le birlikte neredeyse dümdüz olacaktık; ama Thalia bizi öne itince kurtulduk.

Kıvırcık bu sefer "Thalia!" diye bağırdı.

Toz duman dağılıp da dağın sarsıntısı durunca Thalia'nın hayatta olduğunu gördük ama bacakları heykelin altında kalmıştı.

Çaresizlik içinde onu oradan çıkarmaya çalıştık ama tek başımıza başarmamız mümkün değildi. Bunu ancak birkaç kiklop birlikte yapabilirdi. Thalia'yı geriye doğru çekmeye çalışınca acı içinde haykırdı.

"Onca savaştan sağ çıktım, bir kaya parçası canıma okudu!" diye homurdandı.

"Bu Hera," dedi Annabeth öfkeyle. "Bunca senedir benimle uğraşıp duruyor. Eğer beni öne itmeseydin heykelinin altında kalacaktım!"

Thalia suratını buruşturdu. "Durmayın siz! Yola devam edin. Beni merak etmeyin!"

Onu bu vaziyette oracıkta bırakmak istemiyorduk ama Kronos'un kahkahalarını ve tanrıların taht odasına doğru

ilerlediğini duyabiliyorduk. Bu arada birkaç bina daha havaya uçtu.

"Merak etme, geri döneceğiz," dedim.

"Bir yere gidecek halim yok zaten," dedi Thalia inleyerek.

O sırada dağın yanında, sarayın giriş kapılarının olduğu yerde bir ateş topu belirdi.

"Koşmalıyız," dedim.

"Oraya doğru değil umarım," dedi Kıvırcık.

Saraya doğru koşmaya başladım. Annabeth de vakit kaybetmeden peşimden geldi.

Kıvırcık içini çekip "Ben de bundan korkuyordum," dedi ve toynakları tıkr tıkr sesler çıkara çıkara peşimize düştü.

Sarayın kapıları bir yolcu gemisinin sığabileceği kadar genişti ama çok hafiflermiş gibi menteşelerinden fırlamış ve paramparça olmuşlardı. Kocaman bir taş parçasının ve eğri büğrü olmuş bir metal yığınının üstünde atlamak zorunda kaldık.

Kronos taht odasının ortasında durmuş, kollarını iki yana açmıştı. Sanki her şeyi yiyip yutacakmış gibi yıldızlı tavana bakıyordu. Kahkahaları Tartarus'un dibinden geldiği zamankinden çok daha güçlüydü.

"Nihayet!" diye kükredi. "Olimpos Konseyi... Şanlı şerefli Olimpos Konseyi!" dedi. "Acaba önce kimin güç tahtını yok etsem?"

Ethan Nakamura kenara sinmiş, titanın tırpanından uzak durmaya gayret ediyordu. Ocaktaki ateş sönmek üzereydi. Kömürlerden sadece birkaçı parılıyordu. Hestia ortalıkta yoktu. Rachel da. İçimden, umarım iyidir, diye geçirdim ama o ana dek öyle feci manzaralarla karşılaşmışım ki başına gelmiş olabilecekleri düşünmek bile istemiyordum. Ophiotaurus su küresinin içinde yüzüyor, çıt çıkarmamaya

çalışıyordu ama Kronos elbet onun da orada olduğunu fark edecekti.

Annabeth, Kıvırcık ve ben meşalenin altına doğru ilerlemeye başladık. Bizi ilk gören Ethan oldu.

"Efendim," dedi.

Kronos arkasını dönünce Luke'un suratını bir gülümseme kapladı. Altın renkli gözleri hariç, tıpkı dört sene önce beni Hermes kulübesine çağırdığı günkü gibi görünüyordu. Annabeth aniden birisi ona arkadan saldırmış gibi irkilip acıyla haykırdı.

"Önce seni mi yok edeyim Jackson?" diye sordu Kronos. "Vereceğin karar bu mu? Benimle savaşıyor mısın, yoksa pes etmek yerine ölmeyi mi tercih edeceksin? Kehanetler asla mutlu sonla bitmez."

"Luke olsaydı kılıcını çekip dövüştürdü," dedim. "Sanırım sen kılıçla dövüşmeyi da bilmiyorsun."

Kronos suratını ekşitti. Tıpanı şekil değiştirmeye başladı ve Luke'un eski kılıcı Arkadan Bıçaklayan haline geldi. Bu kılıcın yarısı çelikten yarısı ilahi bronzdan yapılmıştı.

Yanımda duran Annabeth aklına bir fikir gelmiş gibi heyecanlandı. "Percy, hançer!" dedi. "*Kahramanın ruhunu lanetli silah alacak.*"

Onun bana neden o anda kehaneti hatırlattığını anlamamıştım. Bana hiç de cesaret vermiyordu ama ben daha bir şey diyemeden Kronos kılıcını havaya kaldırdı.

"Dur!" diye bağırdı Annabeth.

Kronos bir kasırğa gibi saldırmaya koyuldu.

İçgüdülerim bir anda harekete geçti. Eğildim, kılıcımı salladım ve yana yuvarlandım ama sanki karşımda bir değil, eli kılıçlı yüz tane düşman vardı. Ethan da yana kaçmış, Annabeth onu durdurana dek arkama geçmişti. İkisi dövüşme-

ye başladılar ama Annabeth'in ne durumda olduğuna bakamıyordum. Bir ara Kıvırcık'ın kaval çaldığını duyar gibi oldum. Müzik içime bir sıcaklık yayıp cesaret verdi. Gözlerimin önünden güneş ışığı, masmavi bir gökyüzü ve yemyeşil bir ova geçti. Bunların hepsi savaş alanından çok uzaklarda bir yerdedi.

Kronos beni Hephaistos'un tahtının önüne sıkıştırdı. Taht, kocaman mekanik bir televizyon koltuğunu andırıyordu ve her yanında bronz ve gümüş alet edevat vardı. Kronos kılıcını savurdu; hemen tahtın üstüne sıçradım. Taht aniden gizli birtakım cihazların çalışmasıyla birlikte bir uğultu yaymaya başladı. *Savunma hali, savunma hali*, diye ötmeye başladı.

Bu, hiç de iyiye işaret değildi. Taht dört bir yana elektrik şavkımaları saçmaya başladığında dosdoğru Kronos'un kafasına atladım. Şavkımalardan biri Kronos'un suratına isabet etti. Elektrik titanın tüm bedeninde gezindi ve kılıcına girdi.

"AHH!" Kronos dizlerinin üstüne çöküp Arkadan Bıçaklayan'ı yere düşürdü.

Annabeth bu fırsatı kaçırmadı. Ethan'ı bir kenara itip Kronos'a saldırdı. "Luke, beni dinle!" diye bağırdı.

Ona Kronos'la uzlaşmaya çalışmanı delilik olduğunu haykırmak istiyordum ama bunu yapacak vakit yoktu. Kronos elini sallayınca Annabeth geriye uçtu ve annesinin tahtına çarpıp yere yığıldı.

"Annabeth!" diye bağırdım.

Ethan Nakamura ayağa fırladı. Annabeth'le arama girmişti. Kronos'a arkamı dönmeden onunla savaşmam mümkün değildi.

Kıvırcık'ın müziği aniden hızlandı. Annabeth'e yaklaştı ama hem hızlı davranıp hem de müziği daha hızlı çalması

mümkün değildi. Taht odasının zemininde otlar bitti. Mermer taşların arasından minik minik bitki kökleri çıktı.

Kronos tek dizinin üstünde doğruldu. Saçlarından dumanlar yükseliyordu. Suratında elektrik yanıkları vardı. Kılıcını eline aldı ama bu sefer kılıç eline uçmamıştı.

"Nakamura!" diye inledi. "Artık kendini ispat etmenin vakti geldi," dedi. "Jackson'ın sır gibi sakladığı zayıf bölgesini biliyorsun. Onu öldürürsen aklının hayalinin alamaya-çağı şeylere kavuşacaksın."

Ethan'ın bakışları karnıma, tam sırtımdaki noktanın hizasına kayınca, zayıf bölgemi gerçekten de bildiğini anladım. Beni kendisi öldüremese bile Kronos'a kılıcını nereye sallaması gerektiğini söyleyebilirdi. Kendimi sonsuza kadar savunmam imkansızdı.

"Etrafına bir baksana Ethan," dedim. "Dünyanın sonu geldi. İstedığın ödül bu mu? Her şeyin, kötünün yanı sıra iyinin de mi yok olmasını istiyorsun. *Her şey* mi yok olsun?" dedim.

Kıvrıkcık neredeyse Annabeth'in yanına varmıştı. Zemindeki otlar sıklaşmaya başladı. Kökler neredeyse otuz santimetreye ulaşmış, her yeri kaplamıştı.

Ethan "Nemesis'in tahtı yok," dedi. "Annemin tahtı yok."

"Bu doğru!" dedi Kronos. Ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeledi. Sol kulağının üstündeki bir tutam saçtan hala dumanlar yükseliyordu. "Öldür onları! Biraz da onlar acı çeksin."

"Bana annenin denge tanrıçası olduğunu söylemiştin," dedim. "Ufak tanrılar bundan çok daha iyisine layıklar Ethan ama her şeyin yok olmasının dengeyle falan alakası yok. Kronos asla iyi bir şey yapmaz. O sadece her şeyi yok eder."

Ethan, Hephaistos'un dumanlar saçan tahtına baktı. Kı-

vırcık kavalını çalmaya devam ediyordu ve Ethan müzikle birlikte sallanmaya başlamıştı. Sanki müzik ona geçmişİ ha-
ırlatmış, içini burada değil de bir başka yerde güzel bir gün
görme isteğıyle doldurmuştu. Sağlam gözünü kırttı.

Sonra saldırıya geçti. Ama saldırdığı ben değİldim.

Kronos hala dizlerinin üstündeyken Ethan kılıcını Titan
tanrısının ensesine indirdi. Aslında tanrının hemen ölmesi
gerekirdi ama kılıç paramparça oldu. Ethan karnını tutarak
geriye yuvarlandı. Kendi kılıcından kopan bir parça, zırhını
delip bedenine saplanmıştı.

Kronos sallana sallana ayağı kalktı ve Ethan'ın tepesine
dikildi. "Hain!" diye kükredi.

Bu arada Kıvırcık hala kavalını çalıyordu. Ethan'ın bede-
ninin etrafını otlar sardı. Ethan yüzünde acı dolu bir ifadeyle
bana baktı.

"Çok daha iyisini hak ediyor," dedi. "Keşke... tahtı olsay-
dı."

Kronos ayağını yere vurdu. Ethan Nakamura'nın altında-
ki zemin çatırdadı. Nemesis'in oğlu dağın tepesinde açılan
bu delikten boşluğı düştü.

"Ondan kurtulduğum iyi oldu," dedi Kronos. Kılıcını eli-
ne aldı. "Şimdi, sıra sizde."

Onu Annabeth'ten uzak tutmaktan başka bir şey düşünemi-
yordum.

Kıvırcık, Annabeth'in yanında duruyordu. Kavalı çalma-
yı kesmiş, ona ambrosia yediriyordu.

Kronos'un adım attığı her yerde kökler bileklerini sarı-
yordu ama Kıvırcık müziğı kesmek için erken davranmıştı.
Kökler titanı sinir etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Ocağın karşısında, havaya kömür ve ateş parçacıkları fır-

lata fırlata savaşımaya başladık. Kronos, Ares'in tahtının kolunu parçaladı. Umurumda bile değildi ama sonra babamın tahtına yanaştı.

"Hah, işte burada," dedi. "Bu tahtın parçaları yeni ocağıma çok yakışacak!"

Silahlarımız vurdukça kıvılcımlar saçıyordu. Kronos benden daha güçlüydü ama aniden okyanusun gücünü içimde hissetmeye başladım. Onu geriye itip tekrar saldırdım... Bu sefer Dalgakıran'ı zırhının göğüs kısmına sert bir biçimde savurdum ve ilahi bronz zırhı yarmayı başardım.

Kronos yine ayağıyla yere tekme attı ve zaman yavaşlayıverdi. Saldırmaya çalıştım ama tıpkı bir buz dağı gibi hareket ediyordum. Kronos keyifle geri çekildi ve biraz soluklanmaya çalıştı. Zırhındaki yarığı incelerken, içimden küfürler savura savura yavaşça ona doğru ilerlemeye başladım. İsteddiği kadar dinlenebilirdi. İsteddiği an beni dondurabilirdi. Tek umudum gücünün tükenmesiydi. Onu yormayı bir başarsam kim bilir neler olurdu.

"Artık çok geç Percy Jackson," dedi. "Bak."

Kronos ocağı işaret etti. Kömürler parıldadı. Ateşin üstünde İris mesajına benzer beyaz bir bulut ve görüntüler oluştu. Nico'nun, annemin ve Paul'un çaresizlik içinde Beşinci Cadde'deki canavarlarla savaşmakta olduklarını gördüm. Etrafları sarılmıştı. Arka planda, Hades siyah savaş arabasının üstünde savaşıyor, toprağın altından birbiri ardına zombiler çağırıyordu ama Titan'ın ordusu hiç tükenmeyecek gibiydi. Bu arada Manhattan yerle bir olmuştu. Uyanmış olan ölümlüler dehşet içinde kaçıyorlardı. Arabalar kayıyor, sağa sola çarpıyordu.

Sonra görüntüler değişti ve daha da dehşet verici bir şey gördüm.

Hudson Nehri'ne doğru bir fırtına yaklaşıyordu. Fırtına hızla New Jersey yakasına ilerliyordu. Etrafında savaş arabaları uçuşuyor, bulutun içindeki yaratığa saldırıyordu.

Tanrılar hala Tayfun'u durdurmaya çalışıyorlardı. Şimşekler çakıyordu. Altın ve gümüş renkli oklar birer roket gibi buluta çarpıp patlıyordu. Yavaş yavaş bulut dağıldı ve Tayfun'u ilk kez net bir biçimde gördüm.

O manzarayı yaşadığım sürece (her an ölebilirdim tabii) unutamayacağımı biliyordum. Tayfun'un kafası sürekli değişiyordu. Her seferinde bir öncekinden daha farklı bir canavarın biçimine bürünüyordu. Suratına daha fazla bakarsam çıldıracağımı düşündüm. O yüzden bedenine bakayım dedim, ama bedeni de en az kafası kadar dehşet vericiydi. Tayfun insana benziyordu ama teni bana bütün sene dolapta durmuş, kokuşmuş bir köfteli sandviçi anımsatıyordu. Teni yeşilimsi bir renkti ve onca zaman bir yanardağın altında sıkışmaktan bedeninde büyük bir bina büyüklüğünde kapkara yaralar açılmıştı. Elleri insan eli gibiydi ama tırnakları bir kartalinki gibi sipsivriydi. Bacaklarıysa bir sürüngenin bacakları gibi pullarla kaplıydı.

"Olimposlular son güçleriyle savaşıyorlar," dedi Kronos gülerek. "Ne açması bir durum."

Zeus arabasından Tayfun'a bir şimşek fırlattı. Şimşek tüm dünyayı aydınlattı. Etkisini ta Olimpos'tan hissetmişim ama toz bulutu bir anda dağılıverdi. Tayfun hala ayaktaydı. Biraz sendelemiş, eğri büğrü kafasında dumanlar tüten bir yarık açılmıştı ama öfkeyle bağırarak yoluna devam ediyordu.

Derken bedenimin uyusukluğu geçmeye başladı. Kronos bunun farkına varmamıştı. Dikkatini savaşa ve kazanacağı zafere vermişti. Birkaç saniye daha dayanabilsem, babam bir gelebilse...

Tayfun, Hudson nehrine girdi ve neredeyse baldırının yarısına kadar suya gömüldü.

Dumanların arasındaki görüntüye bakıp içimden *Şimdi* dedim. *Lütfen, şimdi olsun.*

Bir mucize oldu ve dumanların arasından bir borazan sesi duyuldu. Bu, okyanusun, Poseidon'un sesiydi.

Hudson nehri, Tayfun'un etrafında yükseldi ve on iki metre boyunda dalgalar oluştu. Sudan yeni bir savaş arabası fırladı. Arabayı uçan bir su aygırı, yani bir hippokampi çekiyordu. Etrafı masmavi bir güç ışığıyla kaplı olan babam devin bacaklarının etrafında ona meydan okuyan bir biçimde dönmeye başladı. Poseidon artık yaşlı bir adam görünümünde değildi. Tıpkı eskisi gibi görünüyordu. Teni güneşten yanmıştı. Sakalı da simsiyahtı. Üçlü yabasını savunanca, nehir ona yanıt verip canavarın etrafında huni biçiminde bir bulut oluşturdu.

Kronos bir anlık sessizlikten sonra, "Hayır!" diye haykırdı. "HAYIR!"

Babam bangır bangır "HAYDİ KARDEŞLERİM!" diye bağırdı. Sesi öyle güçlü çıkıyordu ki sesini puslu görüntünün içinden mi, yoksa şehirden mi duyduğumu anlayamamıştım. "OLİMPOS ADINA!"

Nehirden kocaman köpekbalıklarının, ejderhaların ve denizatlarının üstüne binmiş savaşçılar fırladı ve dalgaların üstünde ilerlemeye başladı. Bu, bir kiklop birliğiydi ve başlarında da...

"Tyson!"

Beni duyamayacağını biliyordum ama hayretle kardeşime bakıyordum. Kardeşim inanılmaz bir biçimde irileşmişti. Neredeyse dokuz metre boyunda olmalıydı. Yaşça kendisinden büyük kuzenlerinin boyuna erişmiş, hayatında ilk

kez bir savaş zırhı giymişti. Onun hemen arkasında da Yüz Elli Briares vardı.

Bütün kiklopların elinde siyah renkli koskoca demir zincirler vardı. Bunlar, bir savaş gemisini sarıp sarmalayacak kadar da uzundu. Zincirlerin uçlarında kancalar vardı. Zincirleri birer kement gibi fırlatıp Tayfun'u dört bir yandan sarmaya başladılar. Dalgaları da canavarın etrafında dolayıp onu yavaşça bağlamak için kullanıyorlardı. Tayfun silkinip kükredi ve zincirlere asıldı. Bu arada, bazı kiklopları bineklerinden düşürdü ama başa çıkmayacağı kadar çok zincir vardı. Kiklop birliğinin gücü kendisini yavaş yavaş göstermeye başladı. Poseidon üçlü yabasını fırlatıp canavarı boğazından vurdu. Yaratığın yarısından altın renkli, ölümsüz bir irin akmaya başladı ve bir gökdelenden de büyük bir şelale oluşturdu. Yaba Poseidon'un eline geri döndü.

Diğer tanrılar da artık daha büyük bir güçle saldırıyorlardı. Ares saldırıya geçip Tayfun'un burnunu bıçakladı. Artemis canavarın gözlerine bir düzine kadar gümüş ok fırlattı. Apollon da birbiri ardına ateş saçan oklar fırlatıp canavarın peştamalını tutuşturdu. Zeus ise canavarı şimşek yağmuruna tutmaya devam ediyordu. Nihayet, dalgalar iyice yükseldi ve yavaş yavaş Tayfun'u bir koza gibi sardı. Canavar zincirlerin de ağırlığıyla suya batmaya başladı. Tayfun acı içinde haykırdı. Öyle şiddetle debelenmeye başladı ki sular Jersey kıyısına çarpıp beş katlı binaları ve Washington Köprüsü'nü kapladı. Ama babam nehrin dibinde kocaman bir yarık açtı ve canavar gitgide yarığın içinde gözden kayboldu. Buradan dosdoğru Tartarus'a gidecekti. Sonra devin kafası şiddetli bir girdabın içine girdi ve yok oldu.

Kronos "PÖH!" diye bağırdı. Kılıcıyla pusları yarıp görüntüleri yok etti.

"Buraya geliyorlar," dedim. "Yenildin."

"Henüz savaşmaya başlamadım."

Göz açıp kapayıncaya kadar ileri atıldı. Şapşal ve cesur bir satir olan Kıvırcık beni korumaya çalıştı ama Kronos onu bir bez bebek gibi öteye fırlattı.

Hemen yana kaçıp Kronos'un kılıcının alt tarafına kılıcımı savurdum. Bu, iyi bir hareketti doğrusu ama ne yazık ki Luke da bu hamleyi biliyordu. Hamlemi savuşturup bana öğrettiği ilk kılıç hamlelerinden biriyle kılıcımı elimden uçurdu. Kılıcım yere düşüp yarıktan aşağı kayıverdi.

"DURUN!" Annabeth bir anda yanımda bitmişti.

Kronos ona bakmak için kafasını çevirdi ve Arkadan Bıçaklayan'ı ona doğru savurdu. Ama Annabeth hançerinin kabzasıyla kendisini korumayı başardı. Zaten bu tür bir hamleyi ancak hançeri ustaca kullanan birisi yapabilirdi. Onun aniden eski gücüne nasıl kavuştuğunu bilmiyorum ama Annabeth, titana vurabilmek için yanına yaklaştı. Kılıçları havada çarpıştı. Bir an için titan tanrıyla yüz yüze gelmiş ve onun hareket etmesini engellemişti.

Dişlerini sıkıp "Luke," dedi. "Artık neler hissettiğini anlıyorum. Bana güvenmelisin."

Kronos öfkeyle bağırdı. "Luke Castellan öldü! Gerçek biçimimi alınca yok olacak!"

Yerimden kımıldamaya çalışıyordum ama bedenim yine donmuştu. Annabeth savaşmaktan bitap düşmüş, yorgunluktan ölmek üzereyken nasıl oluyordu da Kronos gibi bir titana kafa tutabiliyordu?

Kronos onu bir kenara itip kılıcını çekmeye çalıştı ama kolları titriyordu. Güç bela kılıcını Annabeth'in boynuna doğru savurdu.

"Annen," dedi Annabeth, "sonunu görmüştü."

"Kronos'a hizmet edeceğim!" diye kükredi titan. "Kaderim bu."

"Hayır!" dedi Annabeth ısrarla. Gözleri dolmuştu ama üzüntüden mi yoksa acıdan mıydı bilemedim. "Sonun bu değil Luke," dedi. "Kehanet... Annen neler yapacağını görmüştü. Kehanet seninle ilgili!"

"Seni öldüreceğim velet!" diye kükredi Kronos.

"Hayır öldürmeyeceksin," dedi Annabeth. "Bana söz vermiştin. Şu an bile Kronos'u zapt etmeye çalışıyorsun."

"YALAN!" Kronos tekrar saldırınca Annabeth dengesini kaybetti. Kronos diğer eliyle Annabeth'in suratına bir tokat yaptırdı ve Annabeth geriye devrildi.

O an tüm irademi zorluyordum. Doğrulamaya çalıştım ama sanki gökyüzünü omuzlarımda taşıyordum.

Kronos, Annabeth'in tepesine dikilip kılıcını havaya kaldırdı.

Annabeth'in ağzının kenarından kanlar akıyordu. "Aile, Luke," dedi. "Bana söz vermiştin," dedi boğuk bir sesle.

Acı içinde öne doğru bir adım atmayı başardım. Kıvırcık ayağa kalkmış, Hera'nın tahtının orada duruyordu ama o da benim gibi hızlı hareket edemiyordu. İkimiz de Annabeth'e yaklaşıyamıyorduk. Derken Kronos tökezler gibi oldu.

Annabeth'in elindeki hançere ve suratından akan kanlara baktı. "*Söz vermiştim,*" dedi.

Sonra sanki nefes alamıyormuş gibi ağzını açtı. "Annabeth..." dedi ama ağzından çıkan ses Kronos'a değil, Luke'a aitti. Bedenini kontrol edemiyormuş gibi sendeledi. "Yüzünden kanlar akıyor," dedi.

"Hançerim." Annabeth hançerini havaya kaldırmaya çalıştı ama yere düşürdü. Kolu öylece havada kalmıştı. Benden yardım bekler gibi bana baktı. "Percy, lütfen..."

Tekrar hareket edebiliyordum.

Hemen öne atılıp hançeri aldım. Luke'un elinden Arkadan Bıçaklayan'ı düşürdüm ve ocağa attım. Luke bana bakmıyordu. Annabeth'e doğru ilerliyordu ki kendimi onunla Annabeth'in arasına attım.

"Sakin ona dokunma!" dedim.

Luke'un yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Kronos'un sesiyle "Jackson..." dedi. O an hayal görüp görmediğimi bilmiyordum ama Kronos'un bedeninin tamamı ışıldamaya, altın rengine bürünmeye başlamıştı.

Tekrar nefes almaya çalıştı. Bu sefer Luke'un sesiyle "O değişim geçiriyor," dedi. "Ne-neredeyse hazır. Artık bedeni- me ihtiyacı kalmayacak. Lütfen..."

"HAYIR!" diye kükredi Kronos. Kılıcını aradı ama kılıç ocağın içinde, kömürlerin arasında parılıyordu.

Sendeleye sendeleye ocağa doğru gitti. Onu durdurmaya çalıştım ama beni öyle sert bir biçimde itti ki Annabeth'in yanına düşüp Athena'nın tahtına kafamı çarptım.

Annabeth "Hançer, Percy..." diye mırıldanıyordu. Güçlülle nefes alıyordu. "Kahraman... lanetli silah..."

Gözlerimin bulanıklığı geçince Kronos'un kılıcını aldığını gördüm. Acı içinde bağırıp kılıcı yere düşürdü. Elleri dağlanmıştı ve üstünden dumanlar çıkıyordu. Ocağın ateşi güçlendi. Sanki tırpanı istemiyordu. Derken küllerin arasında Hestia'yı gördüm. Suratında pis bir gülümsemeyle Kronos'a bakıyordu.

Luke arkasını dönüp yere yığıldı ve paramparça olmuş ellerini kavuşturdu. "Lütfen Percy..." dedi.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Hançer elimde ona doğru ilerliyordum. Onu öldürmem gerekiyordu. Yapmam gereken şey buydu.

Luke aklımdan neler geçtiğini anlamıştı. Dudaklarını yalayıp "Bunu yapamazsın... tek başına yapamazsın," dedi. "O kontrolü ele geçirdi. Kendisini koruyacak. Sadece benim elim... Nerede olduğunu biliyorum... Onu kontrol altına alabilirim," dedi.

Luke'un bedeni ısıldıyordu. Teninden dumanlar yükselmeye başladı.

Hançeri havaya kaldırıp saldırmaya hazırlandım. Sonra Annabeth'e baktım. Kıvrıcık ona sarılmış, korumaya çalışıyordu. Nihayet, Annabeth'in bana söylemek istediği şeyi anlamıştım.

Sen kahraman değilsin demişti Rachel. *Yapacağın şeyi etkileyecek.*

"Lütfen," diye inledi Luke. "Vakityok."

Eğer Kronos gerçek biçimine kavuşacak olursa onu durdurmak imkansız hale gelecekti. Tayfun onun yanında oyuncak gibi kalacaktı.

Büyük kehanetin bir dizesi zihnimde yankılanıp duruyordu. *Kahramanın ruhunu lanetli silah alacak.* Dünyam alt üst olmuş halde hançeri Luke'a uzattım.

Kıvrıcık "Percy? Sen... şey..." diye cıyakladı.

Delirdin mi, çıldırdın mı, kafayı mı üşüttün, demek istiyordum herhalde. Büyük bir ihtimalle gerçekten de çıldırmıştım.

Ama Luke'un hançeri kabzasından tuttuğunu gördüm.

Savunmasız bir biçimde karşısında duruyordum.

Luke zırhının kayışlarını çözdü. Sol kolunun altında yara alması bir hayli zor gibi gözükken bir yeri açtı. Büyük güçlülle hançeri buraya sapladı.

Gerçi hançeri sert bir biçimde saplayamamıştı ama ağzından feci bir inleme sesi yükseldi. Gözleri lav gibi parlıyordu. Taht odasının zemini sallanmaya başladı. Dengemi

kaybedip yere düştüm. Luke'un tüm bedenini bir enerji halesi kapladı ve gitgide daha parladı. Gözlerimi yumdum. Nükleer patlamaya benzer bir patlama tenimi yaktı ve dudaklarımı çatlattı.

Uzunca bir sessizlik oldu.

Gözlerimi açtığımda Luke ocağın üstüne yığılmıştı. Etrafında bir daire biçiminde kapkara küller vardı. Kronos'un tırpanı erimiş, ocaktaki küllerinde üstünde duruyordu. Ocak bir demirci fırını gibi iyice harlanmıştı.

Luke'un bedeninin sol tarafından kanlar akıyordu. Gözleri açıktı ve eskisi gibi masmaviydi. Ama güçlölkle nefes alıyordu.

"İyi... hançermiş," dedi.

Yanına eğildim. Annabeth, Kıvırcık'ın da yardımıyla yanımıza geldi. İkisinin de gözleri dolmuştu.

Luke, Annabeth'e baktı. "Biliyordun," dedi. "Neredeyse seni öldürecektim ama sen—"

"Şşş," dedi Annabeth titrek bir sesle. "Sen her şeye rağmen bir kahramansın Luke. Elysium'a gideceksin."

Luke hafifçe kafasını salladı. "Sanırım... tekrar doğmayı sececeğim. Üç kere deneyeceğim. Kutsanmışlar Adalan'na gitmeyi deneyeceğim."

Annabeth burnunu çekti. "Hep kendini zorladın."

Luke kavrulmuş elini ona uzattı. Annabeth, Luke'un parmak uçlarına dokundu.

"Sen..." Luke öksürmeye başladı. Dudakları kıpkırmızı olmuştu. "Beni seviyor muydun?"

Annabeth gözyaşlarını sildi. "Bir zamanlar... sevdiğimi sanmıştım..."

Sonra, bana baktı. Sanki hala orada olup olmadığımın emin olmak istermiş gibi bir hali vardı. O anda ben de aynı

şeyi yaptığımı fark ettim. Dünya yok olmak üzereydi ama benim için önemli olan tek şey Annabeth'in hayatta olmasıydı.

"Ağabeyim gibiydin Luke," dedi yavaşça. "Ama hayır, seni o şekilde sevmiyordum."

Luke sanki Annabeth'in bunu söyleyeceğini tahmin etmiş gibi kafasını salladı. Acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Gidip ambrosia getirebilirim," dedi Kıvırcık. "İsterse-niz-"

"Kıvırcık," dedi Luke güçlkle yutkunup. "Sen hayatımda tanıdığım en cesur satırsın. Ama bunu yapma. İyileşmeyeceğini..." Tekrar öksürmeye başladı.

Sonra beni tişörtümün yakasından yakaladı. Teninin ateş gibi yandığını hissedebiliyordum. "Ethan. Ben. Yüz üstü bırakılanların hepsi... bunun tekrarlanması için izin vermeyin," dedi.

Bakışlarında öfkeyle karışık bir çaresizlik vardı.

"Peki," dedim. "Bunun tekrarlanmaması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Luke kafasını salladı ve kafası yana düştü.

Birkaç dakika sonra tanrılar gösterişli giysiler içinde taht odasına girdiler. Savaşmaya hazır gözükmüyorlardı.

Ama karşılarında Annabeth'i, Kıvırcık'ı ve beni buldular. Ocağın cılız ateşinin yanında, cansız bir melezin başına toplanmıştık.

Babam hayretle "Percy... Neler oluyor?" dedi.

Dönüp Olimposlulara baktım.

Çatlak bir sesle "Bir kefene ihtiyacımız var," dedim. "Hermes'in oğlu için..."

BÖLÜM YİRMİ

HARİKA ÖDÜLLER KAZANIYORUZ

Üç Kader Tanrıçası Luke'un bedenini aldılar.

Bu yaşlı kadınları senelerdir görmemiştim. On iki yaşındayken bir yol kenarında duran meyve tezgahında bir hayat ipliğini kestiklerine şahit olmuştum. O zaman onlardan korkmuşum. Gözüme kollarına dikiş nakış sepeti takmış üç kocakarı gibi gözükmüşlerdi.

Aralarından biri bana baktı. Hiçbir şey demediği halde tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. Bir anda kendimi yirmi yaşında buluverdim. Sonra orta yaşlı bir adam oldum. Sonra yaşlandım, her yanımda kırı kırış oldu. Tüm gücüm bedenimi terk etti. Kendi mezar taşı ve açık bir mezar gördüm. Mezara bir kefen sarkıtılıyordu ve tüm bunlar birkaç saniyede oluyordu.

Kader tanrıçası *Tamam* dedi.

Tanrıça eline ufak bir parça mavi renkli bir iplik yumağı aldı. Bunun dört sene önce kopardıkları hayat ipliği olduğunu biliyordum. İpliğin bana ait olduğunu sanmıştım ama şimdi bunun Luke'a ait olduğunu anladım. Bana her şeyi yoluna koymak için feda edilmesi gereken hayatın kime ait olduğunu göstermişlerdi aslında.

Kader tanrıçaları Luke'un beyazlı yeşilli bir kefene sarılmış olan bedenini kaldırıp taht odasına taşımaya başladılar.

"Durun," dedi Hermes.

Yolcuların tanrısının üstünde beyaz renkli klasik bir Yunan giysisi, sandaletler ve miğferi vardı. Yürürken miğferinin kanatları oynuyordu. George ve Martha adlı yılanlar kaduseusun etrafına kıvrılmışlar, *Luke, ah zavallı Luke*, diye mırıldanıyorlardı.

Aklıma evinin mutfağında kurabiyeler pişirip sandviçler hazırlayan ve oğlunun geri dönmesini bekleyen May Castellan geldi.

Hermes, Luke'un kefenini çekip oğlunun alnını öptü. Kulığına Antik Yunanca bir şeyler söyledi. Onu son kez kutsamıştı.

"Elveda," diye fısıldadı. Sonra kafasını salladı ve Kader Tanrıçalarının oğlunun bedenini taşımalarına müsaade etti.

Onlar gittikten sonra, Büyük Kehanet'i düşündüm. Artık kehanetin dizeleri daha mantıklı geliyordu bana. *Kahramanın ruhunu lanetli silah alacak*. Kahraman Luke'tu. Lanetli silah ise çok uzun süre önce Annabeth'e vermiş olduğu hançerdi. Hançer lanetliydi çünkü Luke verdiği sözü tutmamış, arkadaşlarını yüzüstü bırakmıştı. *Kahramanın tek bir kararı sonunu getirecek*. Bu, benim kararımdı. Hançeri Luke'a vermiş, tıpkı Annabeth gibi onun hala bir şeyleri yoluna koyabileceğine inanmıştım. *Olimpos ya kurtulacak ya batacak*. Luke kendini feda ederek Olimpos'u kurtarmıştı. Rachel haklı çıkmıştı. Ben gerçekten de kahraman değilim. Kahraman Luke'tu.

O anda bir şeyin daha farkına vardım. Luke, Styks nehri- ne girdiğinde kendisini ölümlü hayata bağlayacak olan bir şeyi düşünmesi gerekmişti. Yoksa eriyip yok olurdu. Nehre kendim girdiğimde Annabeth'i görmüştüm ve nedense Luke'un da onu görmüş olduğunu düşünüyordum. Luke geç-

mişteki mutlu günlerini düşünmüştü. Hestia bana o günleri göstermişti. Luke, Thalia'ya ve Annabeth'e bir aile olacaklarına dair bir söz vermişti. Verdiği sözü ancak Annabeth'i yaraladığında hatırlamıştı. Ölümlü bilinci üstün gelmiş, Kronos'u yenmesini sağlamıştı. Zayıf bölgesi, kendi Aşil topuğu hepimizin hayatta kalmasını sağlamıştı.

Yanımda duran Annabeth'in dizlerinin bağı çözöldü. Onu yakaladım ama bu sefer de acıyla haykırdı. Kırık kolunu tutmuştum.

"Aman tanrılarım," dedim. "Annabeth, çok özür dilerim."

"Sorun değil," deyip kollarımda bayıldı.

"Yardıma ihtiyacımız var!" diye bağrmaya başladım.

Apollon öne çıkıp "Ben hallederim," dedi. Ateşli zırhı öyle ışıldıyordu ki zırha bakmak mümkün değildi. Zırhıyla uyum içindeki güneş gözlükleri ve mükemmel gülümsemesiyle savaş giysileri sergileyen bir erkek mankeni andırıyordu. "Sağlık ve şifa tanrısı hizmetinizdedir."

Elini Annabeth'in yüzüne koyup büyümlü sözler mırıldandı. Annabeth'in morlukları anında kayboldu. Kesikleri ve yaraları da geçti. Kolundaki kırık iyileşti. Uykusunda içini çekti.

Apollon sırtıp "Birkaç dakikaya kalmaz düzelir," dedi. "Bu arada ben de zaferimizle ilgili bir şiir döktüreyim. İsmi 'Apollon ve Arkadaşları Olimpos'u Kurtardılar' olsun, ne dersin?"

"Teşekkürler Apollon," dedim. "Şey, şiir işini sana bırakıyoruz artık."

Sonraki birkaç saat içinde neler olduğunu tam olarak hatırlamıyorum. Anneme verdiğim sözü hatırladım. Zeus'a gidip bu tuhaf ricada bulununca, gözlerini bile kırpmadı. Parmaklarını şaklatıp Empire State Binası'nın mavi bir ıskla

kaplandığını söyledi. Ölümlüler bunun ne anlama geldiğini merak edeceklerdi ama annem mavi ışığın ne olduğunu biliyordu. Hayatta kalmayı başarmışım. Olimpos kurtulmuştu.

Tanrılar taht odasını tamir etmeye giriştiler. Tabii, on iki tane süper güçlü varlık söz konusu olunca, işler bir hayli kolaylaşıyordu. Kıvırcık'la birlikte yaralılarla ilgilendik. Hayatta kalan arkadaşlarımızla konuştuk. Kikloplar, Thalia'yı heykelin altından kurtarmışlardı. Koltuk değnekleriyle yürüyebiliyordu ama bunun dışında gayet iyiydi. Connor ve Travis Stoll da ufak tefek sıyrıklarla savaştan sağ çıkanlar arasındaydı. Bana şehri fazla talan etmediklerini söylediler. Annemle Paul'ün durumunun iyi olduğunu ancak onların Olimpos'a girmelerine izin verilmediğini anlattılar. Bu arada Bayan O'Leary, Kheiron'u kurtarmış, kampa götürmüştü. Stoll biraderler hala yaşlı sentor için endişeleniyorlardı ama en azından onun hayatta olduğunu biliyorduk. Katie Gardner, savaş biter bitmez, Rachel Elizabeth Dare'in Empire State Binası'ndan dışarı fırladığını gördüğünü söyledi. Rachel yara almamıştı ama nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Doğrusu onun için epey endişeleniyordum.

Nico di Angelo, Olimpos'ta bir kahraman gibi karşılandı. Babası Hades de oraya ancak kış gündönümünde girebildiği halde buradaydı, oğluyla birlikteydi. Ölülerin tanrısı kardeşlerinin sırtını sıvazladıkladıklarını görünce şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Sanırım daha önce Olimpos'ta hiç bu kadar coşkulu bir biçimde karşılanmamıştı.

Clarisse bir ara buz kalıbına dönüştüğü için hala tır tır titrer vaziyette içeri girdi. Arkasından da Ares gelip "İşte, benim kızım!" diye kükredi.

Savaş tanrısı kızının saçlarını karıştırıp sırtına vurdu. Ona hayatında gördüğü en iyi savaşçı olduğunu söyledi.

"Drakon avcılığı mı?" dedi. "İŞTE ben de bundan bahsediyorum!"

Clarisse çok mutlu görünüyordu. Tek yaptığı sürekli kafa sallayıp gözlerini kırıştırmaktı. İlk başlarda sanki babası her an ona vuracakmış gibi korku içindeydi ama nihayet gülümsemeye başladı.

Hera ve Hephaistos yanımdan geçtiler. Hephaistos tahtına çıktığım için bana bozuk atıyordu ama yine de "iyi bir iş çıkardığımı" söylemeden edemedi.

Hera alaycı bir tavırla dudaklarını büktü. "Sanırım artık seni ve o küçük kıızı yok etmeme gerek kalmadı," dedi.

"Annabeth Olimpos'u kurtardı," dedim. "Luke'un Kronos'u durdurmasını sağladı."

"Hmm," dedi Hera ve arkasını döndüğü gibi çekip gitti. En azından bir süre bizimle uğraşmayacağını düşünüyordum.

Dionisos'un kafası hala sarılıydı. Beni tepeden tırnağa süzüp "Percy Jackson, görüyorum da Pollux hayatta kalmış. Demek düşündüğüm kadar beceriksiz değilmişsin," dedi. "Tabii, her şey sana verdiğim eğitim sayesinde oldu."

"Şey, evet, efendim," dedim.

Bay D. kafasını salladı. "Cesaretimi ödüllendirmek için Zeus kampta kalış süremi yarıya indirdi. Artık yüz değil de elli sene daha oraya katlanmak zorunda kalacağım."

"Elli sene, ha?" dedim. Yaşlanana dek Dionisos'la yaşamak nasıl olur diye düşündüm. Tabii, o kadar uzun süre hayatta kalabilirsem...

Dionisos "Heyecanlanma Jackson," dedi. O an adımı ilk kez doğru söylediğini fark ettim. "Henüz hayatı sana zehir etmekten vazgeçmedim."

Gülümsemeden edemedim. "Elbette, doğal olarak."

"İyi, demek birbirimizi gayet iyi anlıyoruz," dedi. Arkasını dönüp asma dallarıyla kaplı tahtını tamir etmeye koyuldu. Dallar ateşten tütsülenmişti.

Kıvırcık yanımda bitti. Arada sırada hüngür hüngür ağlıyordu. "O kadar çok doğa perisi öldü ki Percy. Neredeyse hepsi gitti, hepsi," diyordu.

Ona sarılıp burnunu silmesi için bir mendil uzattım. "Hanka bir iş çıkardın dostum dedim. "Bu günleri atlatacağız. Yeni ağaçlar dikeceğiz. Parkları temizleyeceğiz. Arkadaşların daha iyi bir dünyaya tekrar doğacaklar."

Kıvırcık moralsiz bir ifadeyle gülümsedi. "Sa-sanırım öyle olacak," dedi. "Ama onları daha önceden de bir araya getirmek zordu. Hala dışlanmış bir haldeyim. Pan hakkında söylediklerimi kimse ciddiye almadı. Bana tekrar kulak verirler mi dersin? Onları savaşa getiren bendim."

"Sana kulak verecekler," dedim. "Çünkü sen onları düşünüyorsun. Vahşi doğaya herkesten daha çok değer veriyorsun."

Kıvırcık hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler Percy. Umarım... Umarım arkadaşın olmaktan ne kadar gurur duyduğunu biliyorsundur," dedi.

Kolunu sıvazladım. "Luke çok doğru bir şey söyledi dostum," dedim. "Sen benim de karşılaştığım en cesur satirsin."

Kıvırcık kıpkırmızı kesildi. Daha bir şey söyleyemeden borazanlar ötmeye başladı. Poseidon'un ordusu taht odasına girdi.

Tyson "Percy!" diye bağırdı. Kollarını iki yana açıp bana doğru koşmaya başladı. Neyse ki eski boyutlarına dönmüştü. Bu yüzden bana sarıldığında tır değil de sadece traktör çarpmışa döndüm.

"Hayattasın!" diye bağırdı.

"Evet!" dedim. "İnanılmaz, değil mi?"

Ellerini çırpıp neşeyle güldü. "Ben de ölmedim. Yihhu! Tayfun'u zincirlerle bağladık. Çok eğlenceliydi!"

Arkasında duran elli tane kiklop da gülüp kafalarını salladılar ve birbirlerine çıktılar.

İçlerinden biri "Bize Tyson öncülük etti," dedi. "O çok cesur!" •

Bir diğeri "En cesur kiklop, Tyson!" diye bağırdı.

Tyson kızardı. "Yok canım."

"Seni savaşıırken gördüm!" dedim. "İnanılmazdın!"

O an Kıvırcık'ın neredeyse korkudan bayılacağını fark ettim. Kikloplardan ödü kopardı. Ama kendine hakim olup "Evet. Şey... Çok yaşa Tyson!" diye bağırdı.

Kikloplar "ÇOK YAŞA TYSON!" diye tezahürata giriştiler.

Kıvırcık "Aman beni yemeyin de," diye mırıldandı ama onu benden başka duyan olmadı.

Derken deniz kabuğu borazanları bir kez daha öttü. Kikloplar kenara çekildiler ve babam üstünde savaş zırhı ve pırlıl pırlıl parlayan üçlü yabasıyla içeri girdi.

"Tyson!" diye kükredi. "Aferin evlat. Ve Percy..." Yüzündeki ifade sertleşti. Parmağını bana doğrulttu. Bir an için beni ışınlayacağını falan sandım. "Tahtıma oturduğun için seni affediyorum," dedi. "Olimpos'u kurtardın!"

Kollarını uzatıp bana sımsıkı sarıldı. Biraz utanarak babama daha önce hiç sarılmadığımı fark ettim. Sıradan bir insan gibi bedeni ılıktı. Ama deniz kıyısı ve tuzlu su kokuyordu.

Sonra bana bakıp gülümsedi. O kadar mutluydum ki itiraf edeyim, gözlerim doldu. Sanırım o ana kadar son birkaç gündür ne kadar korktuğumu ilk kez fark ediyordum.

"Baba-"

"Şşş," dedi. "Bütün kahramanlar korkuya kapılır Percy. Sen tüm kahramanları aştın. Herkül dahi—"

"POSEIDON!" diye kükredi bir ses.

Zeus tahtına oturmuştu. Diğer tanrılar tahtlarına otururken Zeus gözlerini dikmiş sert bir ifadeyle babamı süzüyordu. Hades bile konuklar için ayrılmış olan sıradan bir taş tahta oturmuştu. Nico da bağdaş kurmuş babasının dizlerinin dibinde oturuyordu.

"Söyle bakalım, Poseidon" dedi Zeus. "Yoksa konseye katılmayacak kadar küstah mısın kardeşim?"

Poseidon'un sinirleneceğini sandım ama bana bakıp göz kırptı. "Size katılmaktan şeref duyarım efendi Zeus," dedi.

Sanırım mucizeler gerçekten de mümkün. Poseidon balıkçı teknesi koltuğuna geçti ve Olimpos Konseyi toplantısına başladı.

Zeus tanrıların cesareti hakkında uzun ve sıkıcı bir konuşma yaparken içeri Annabeth girip yanıma geldi. Biraz evvel düşüp bayılmış birine göre gayet iyi görünüyordu.

"Çok şey kaçırdım mı?" diye sordu.

"Şu anda kadar kimse bizi öldürmeye yeltenmedi," diye fısıldadım.

"Bugün bir ilk gerçekleşti desene."

Gülmek için kendimi zor tuttum. Kıvrıkcık bana bir dirsek attı çünkü Hera pis pis bize bakıyordu.

Zeus "Kardeşlerime gelince," dedi ve sanki laflar ağzından zorla çıkıyormuş gibi "Hades'e minnet borçluyuz."

Ölülerin tanrısı başını önüne eğdi. Suratında kendini beğenmiş bir ifade vardı ama o an ne yapsa yeriydi. Nico'nun omuzlarını sıvazladı. Nico'yu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Zeus sanki pantolonu alev almış gibi "Ve tabii," dedi, "Poseidon'a da... şey, teşekkürlerimizi sunuyoruz."

"Affedersin kardeşim, ne dediğini tam olarak duyamadım?" dedi Poseidon.

"Poseidon'a da teşekkürlerimizi sunuyoruz dedim," diye kükredi Zeus. "O olmasaydı... kazanmamız çok—"

"Zor mu olacaktı?" dedi Poseidon sevimli bir ifadeyle.

"İmkansız olacaktı," dedi Zeus. "Tayfun'u yenmemiz imkansız olacaktı."

Tanrılar Zeus'un sözlerini onaylayıp silahlarını yere vurdular.

Zeus, "Şimdi de sıra Olimpos'u harikulade bir biçimde savunan genç melezlerimize teşekkür etmeye geldi," dedi. "Bu sırada tahtım biraz zarar görmüş ama olsun."

Zeus önce yanına kızı Thalia'yı çağırdı ve ona daha fazla Avcı temin edeceği konusunda söz verdi.

Artemis gülümsedi "Aferin yüzbaşı," dedi. "Beni çok gururlandırdınız. Savaşta ölen Avcıları saygıyla anacağız. Eminim her biri Elysium'a gidecektir."

Sonra dönüp ters ters Hades'e baktı.

Hades omuzlarını silkti. "Bilmem, olabilir," dedi.

Artemis gözlerini ondan ayırmadan bakmaya devam etti.

Hades "Tamam," diye homurdandı. "Onların başvurularını öne alırız, olur biter."

Thalia sevinçten havalara uçuyordu. "Teşekkür ederim tanrıçam," dedi. Eğilip bütün tanrılara, hatta Hades'e de selam verdikten sonra, topallayarak Artemis'in yanına geçti.

"Poseidon'un oğlu, Tyson!" diye seslendi Zeus. Tyson çok heyecanlı görünüyordu ama konseyin ortasına çıktı. Zeus homurdanmaya başladı.

"Bu çocuk midesine düşkün anlaşılan," dedi. "Tyson, sa-

vaştaki cesaretin ve kikloplara başarıyla liderlik ettiğin için Olimpos ordusunda bir general olmaya hak kazandın. Bundan böyle, tanrılar ne zaman isterse, kardeşlerinle birlikte savaşa hazır olacaksın. Bir de yeni bir... şey... yeni bir silah edineceksin. Neyi tercih edersin? Kılıç mı? Balta mı?"

Tyson kırık sopasını gösterip "Değnek isterim!" dedi.

"Pekala," dedi Zeus. "Sana yeni bir, şey, değnek buluruz o halde. En iyi değnek buraya getirilsin."

Tyson "Yihhu!" diye bağırdı. Kiklopların yanına dönünce hepsi başına toplanıp sırtını sıvazladı ve tebrik etti.

"Satir Kıvırcık Çalındibi!" diye seslendi Dionisos.

Kıvırcık heyecanla konseyin huzuruna çıktı.

"Öf, tişörtünü yemesene evladım," dedi Dionisos. "Bak seni gerçekten de havaya uçurmayacağım. Cesaretin ve fedakarlıkların, vesaire vesaire için, bir de Toynaklı İhtiyar Heyeti'ndekilerden biri talihsiz bir sonla karşılaştığı için seni Heyet'e üye yapıyoruz."

Kıvırcık yere yığıldı.

"Harika," diye içini çekti Dionisos. Birkaç su perisi gelip Kıvırcık'ı ayağa kaldırmaya çalıştı. "Neyse, kendine gelince birisi ona artık dışlanmadığını söyleyiversin. Bundan böyle tüm satirler, su ve diğer doğa perileri ona Vahşi Doğa Efendisi diye hitap edecek ve kendisi tüm bu haklara, vesaire vesaireye sahip olacak. Şimdi lütfen ayılıp saçmalamadan onu alıverin."

Kıvırcık "YEMEEEEEEK!" diye inleyince su perileri onu hemen öteye bir yere sürüklediler.

Kıvırcık nasıl olsa düzelecekti. Uyandığında kendisini bir Vahşi Doğa Efendisi olarak bulacak, bir sürü güzel su perisi ona bakıyor olacaktı. Eh, hayatta bundan daha kötü şeyler de olabiliyor.

"Kızım Annabeth Chase!" diye seslendi Athena.

Annabeth kolumu sıkıp öne çıktı ve annesinin önünde diz çöktü.

Athena gülümsedi. "Sen kızım, herkesin beklentilerini aştın. Bu şehri ve güç tahtlarımızı korumak için zekanı, gücünü ve cesaretini kullandın. Tabii, bu arada şehrimizin yerle bir olduğunu fark ettik. Titan tanrısı tüm şehri talan etmiş. Tüm bunları büyüyle de telafi edebilir, eski haline getirebiliriz. Ancak tanrılar şehre yeni bir görünüm kazandırmayı arzu ediyorlar. Dolayısıyla, bu durumu fırsat bilip şehri baştan inşa etmeni istiyoruz."

Annabeth hayretler içinde kafasını kaldırıp "E-efendim tanrıçam?" dedi.

Athena pişkin pişkin gülümsedi. "Sen mimar değil misin?" dedi. "Daedalus'un teknikleri hakkında da bilgi sahibisin. Olimpos'u senden başka kim baştan aşağı yeniden inşa edip ebediyete taşıyabilir?"

"Yani... şehri dilediğim gibi tasarlayabilir miyim?"

"Nasıl istersen öyle yapabilirsin," dedi tanrıça. "Bize uzun süre dayanacak bir şehir inşa et."

"Ama şehre bol bol benim heykellerimden koymayı unutma" dedi Apollon.

"Benim de" dedi Afrodit.

"Hey, beni de unutma!" dedi Ares. "Şöyle iri yarı, eli kılıklı bir şeyler..."

"Tamam!" diye bağırdı Athena. "Annabeth ne istediğinizi anlamıştır sanırım. Kalk kızım... Artık sen Olimpos'un resmi mimarisin."

Annabeth rüyadaymış gibi ayağa kalkıp yanına geldi.

"Aferin sana," dedim sırtarak.

Annabeth belki de hayatında ilk kez ne diyeceğini bile-

mez haldeydi. "Ben... plan yapmaya başlasam iyi olacak," dedi. "Çizim defterlerine ve şeye—"

Tam o sırada Poseidon "PERCY JACKSON!" diye seslendi. Sesi taht odasının duvarlarında yankılandı.

Herkes sus pus oldu. Odada ocaktaki ateşin çıtırtılarından başka ses duyulmuyordu. Herkes bana bakıyordu. Tanrılar, melezler, kikloplar ve doğa perileri dikkat kesilmişlerdi. Taht odasının ortasına yürüdüm. Hestia bana güven vermek için gülümsedi. Yine küçük bir kız biçimine bürünmüş, mutlu mutlu ocağın yanında oturuyordu. Gülümsediğini görünce cesaretimi toplayıp yürümeye devam ettim.

Önce gidip Zeus'un önünde eğildim. Sonra da babamın önünde diz çöktüm.

"Kalkabilirsin oğlum," dedi.

Heyecanla doğruldum.

"Büyük bir kahramanın ödüllendirilmesi gerekir," dedi. "Burada oğlumun alacağı ödülü hak etmediğini düşünen var mı?"

Birisinin öne atılıp konuşmasını bekliyordum. Tanrılar asla bir şey hakkında hemfikir olmazlardı ve birçoğu hala benden pek hoşlanmıyordu ama kimse bir şey demedi.

"Konsey, Percy Jackson'ın tanrılardan dilediği bir hediyeyi almasına karar verdi," dedi Zeus.

"Herhangi bir şey mi yani?" dedim.

Zeus kasvetli bir tavırla kafasını salladı. "Ne isteyeceğini biliyorum," dedi. "Ödüllerin en büyüğü. Evet, istersen o da senin olabilir. Tanrılar asırlardır bir ölümlüye bir şey vermediler ama Percy Jackson... Eğer istersen bir tanrı olabilirsin. Ölümsüz olabilirsin. Güçlü olabilirsin. Dahası, sonsuza dek babanın sağ kolu olarak yaşayabilirsin."

O kadar afallamıştım ki dilim tutulmuştu. "Şey... Bir tanrı mı dediniz?"

Zeus gözlerini devirdi. "Tabii, ama biraz şapşal bir tanrı olacaksın anlaşılan," dedi. "Evet, doğru duydun. Tüm Konsey'in kararıyla seni ölümsüz yapabilirim. Sonra seninle bir daha uğraşmak zorunda kalmayız."

Ares "Hmm, bu durumda onu istediğim kadar dövebilirim. Nasıl olsa her seferinde iyileşip ayağa kalkacak. Bak, bu fikre bayıldım!" dedi.

Athena gözlerini Annabeth'ten ayırmadan "Ben de bu kararı onaylıyorum," dedi.

Dönüp Annabeth'e baktım. Gözlerime bakmamaya çalışıyordum. Beti benzi atmıştı. İki sene önce onun neredeyse Artemis'e yemin edip bir Avcı olacağı zaman geldi aklıma. O zamanlar onu kaybedeceğimi sanıp panik atak geçirmiştım. Annabeth'in şimdiki ifadesi bana o zamanki halimi hatırlattı.

Sonra gözlerimin önünden Üç Kader Tanrıçası'nın bana hayatımı gösterdikleri anı düşündüm. Tüm bunlara gerek kalmayabilirdi. Yaşlanmak, ölüm ve mezara girmek yoktu. Sonsuza dek genç, zinde ve güçlü kalabilir, babama hizmet edebilirdim. Büyük bir güce ve ölümsüz bir hayata sahip olabilirdim.

Bunu kim reddedebilirdi ki?

Sonra tekrar Annabeth'e baktım. Kamptaki arkadaşlarımı düşündüm. Charles Beckendorf, Michael Yew, Silena Beauregard ve daha pek çoğu ölmüştü. Sonra, Ethan Nakamura'yı ve Luke'u düşündüm.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Hayır," dedim.

Konsey'den çıt çıkmıyordu. Tanrılar cevabımı iyi duymamış gibi birbirlerine bakıp yüzlerini ekşittiler.

"Hayır mı dedin?" dedi Zeus. "Sen... bu cömert teklifi geri mi çeviriyorsun yani?"

Zeus'un sesi katlaşmıştı, sanki her cın bir fırtına kopacaktı.

"Teklifinizden büyük şeref duydum," dedim. "Lütfen beni yanlış anlamayın. Sadece... Sadece önümde uzun bir hayat var. Daha lise ikinci sınıfta her şeyi elde etmek istemem doğrusu."

Tanrılar öfkeyle bana bakıyorlardı ama Annabeth elleriyle ağzını kapatmıştı. Gözleri parlıyordu. İşte görmek istediğim şey.

"Ancak sizlerden bir şey istiyorum," dedim. "Bana ne dilersem verecek misiniz?"

Zeus bir süre düşündü. "Eğer gücümüzün yeteceği bir şeyse neden olmasın?" dedi.

"Merak etmeyin, gücünüzün kesinlikle yeteceği bir şey," dedim. "Ama Styks Nehri üstüne yemin etmenizi istiyorum."

"Ne?" diye bağırdı Dionisos. "Bize güvenmiyor musun yoksa?"

Hades'e bakarak şöyle dedim: "Bir zamanlar birisi muhakkak Styks Nehri üzerine yemin ettirmemi öğütlemişti."

Hades omuzlarını silkip "Suçlu benim," dedi.

"Pekala!" diye kükredi Zeus. "Konsey adına, Styks Nehri üstüne, makul dileğini gücümüz yettiği takdirde, gerçekleştireceğimize yemin ediyorum."

Diğer tanrılar da onay verircesine homurdandılar. Şimşekler çakıp taht odasını titretti. Anlaşma yapılmıştı.

"Bundan böyle, tanrıların çocuklarını tanımanızı istiyorum," dedim. "Hepsini... tüm tanrıların çocuklarını."

Olimposlular huzursuzca kıpırdandılar.

"Percy, ne demek istiyorsun?" dedi babam.

"Eğer ailesi tarafından terk edilen bir sürü melez olmasaydı, Kronos asla dirilemezdi," dedim. "Melezler kırgındı, dışlanmışlardı ve sevgi görmemişlerdi. Üstelik bu konuda haklıydılar."

Zeus'un burun delikleri öfkeyle açıldı. "Sen nasıl olur da bizi suçlar—"

"Artık melezler ortada kalmayacak," dedim. "Her birinin on üç yaşma basan çocuklarına, daha doğrusu melez çocuklarına sahip çıkmak için bana söz vermesini istiyorum," dedim. "Bu çocuklar canavarlarla dolu bir dünyada tek başlarına kalmayacak. Eğitim alıp hayatta kalabilmeleri için kampa getirilmelerini istiyorum."

Apollon "Dur bakalım," diyecek oldu ama henüz lafımı tamamlamamıştım.

"Bir de ufak tanrılar, Nemesis, Hekate, Morpheus, Janus ve Hebe, hepsi genel bir affı ve Melez Kampı'nda temsil edilmeyi hak ediyor. Onların çocuklarını da unutmamak gerek. Kalipso ve diğer barışçıl titanların da aftan yararlanması gerek. Ve Hades..."

"Sen bana *ufak tanrı* mı diyorsun?" diye kükredi Hades.

"Hayır tanrım," dedim hemen. "Ama çocuklarınızın dışlanmaması gerek. Onların da kampta bir kulübelerinin olması gerek. Nico bunu haketti. Anneleri ve babaları tarafından sahiplenilmeyen çocukların Hermes kulübesine tikişip kalması ve anne babalarının kim olduğunu merak edip durmaları doğru değil. Kendi kulübeleri olmalı. Tüm tanrıların ismini taşıyan birer kulübe olmalı. Ayrıca, Büyük Üçlü Anlaşmasının da bozulması gerek. Görüldüğü üzere bu anlaşma pek işe yaramadı. Güçlü melezlerden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmelisiniz. Onları eğitip kabul etmelisiniz. Tanrıların bütün çocukları saygı ve sevgi görmeli. Tek dileğim bu."

"Tek dileğin bu, öyle mi?" dedi Zeus hışımla.

"Percy," dedi Poseidon, "çok fazla şey istiyorsun. Haddini de aşyorsun."

"Sözünüzü tutun," dedim." Hepiniz."

Tabii tanrılar bana buz gibi birer bakış fırlattılar. İşin tuhaf yanı, ilk konuşan Athena oldu. "Çocuk haklı," dedi. "Birçoğumuzun çocuklarını yüz üstü bıraktığı doğru. Savaşta da bunun zararını fazlasıyla gördük. Percy Jackson, senin hakkında ne düşüneceğimi pek bilemiyordum ama..." Duraksayıp Annabeth'e baktı, sonra da sanki sözcükler midesini ekşitiyormuş gibi şöyle dedi: "...yanılmışım. Çocuğun planını uygulayalım diyorum."

"Hah," dedi Zeus. "Bir velet kalkmış bize ne yapacağımızı söylüyor. Sanırım..."

Hermes "Kabul edenler?" dedi.

Herkes elini havaya kaldırdı.

"Şey, teşekkürler," dedim.

Huzurlarından ayrılmak üzere arkamı döndüm ama Poseidon "Şeref Kıtası!" diye bağırdı.

Kikloplar hemen öne çıkıp tahtlardan kapıya doğru iki sıra halinde dizilip hazır ola geçtiler.

"Herkes Perseus Jackson'a selam dursun," dedi Tyson.

"O, Olimpos'un kahramanı... ve benim ağabeyim!"

BÖLÜM YİRMİ BİR

KARAKORSAN KAÇIRILIYOR

Tam Annabeth'le birlikte dışarı çıkacaktık ki Hermes'in sarayın yan tarafındaki bahçede olduğunu gördüm. Bir çeşmenin başında durmuş, bir İris mesajına bakıyordu.

Annabeth'e dönüp "Asansörde buluşuruz," dedim.

"Emin misin?" dedi. Sonra gözlerime baktı. "Tamam anlaştık."

Hermes yanına geldiğimi fark etmedi. İris mesajları o kadar hızlı ilerliyordu ki hiçbir şey anlamıyordum. Ülkenin dört bir yanından gelen ölümlü haberleri, Tayfun'un yok ettiği yerlerin görüntüleri, Manhattan'ın savaş sonrası hali, başkanın ve New York valisinin basın toplantısı ve Americas Caddesi'nden geçen askeri araçlara dair haberler birbiri ardına yağıyordu.

"Hayret bir şey," dedi Hermes. Sonra bana döndü. "Aradan üç bin sene geçti ama Sis'in gücüne ve ölümlülerin cealetine hala bir anlam veremiyorum."

"Teşekkürler," dedim.

"Ha, yok, senden bahsetmiyorum. Gerçi sen de ölümsüzlüğü reddettin."

"En doğru kararı verdim."

Hermes dikkatle beni süzüp tekrar İris mesajına döndü. "Şunlara bir baksana. Ölümlüler Tayfun'un bir dizi tuhaf fır-

tına olduğuna kanaat getirdiler. Keşke öyle olsaydı. Manhattan'ın aşağı semtlerindeki bütün heykellerin nasıl yerlerinden çıkıp paramparça olduklarını anlamadılar tabii. Sürekli Susan B. Anthony'nin Frederick Douglas'ın boğazına yapışmasını gösterip duruyorlar. Ama yakında bunun için de manüklü bir açıklama bulurlar."

"Şehir ne durumda?"

Hermes omuzlarını silkti. "Aslında, çok da kötü durumda değil. Tabii, ölümlüler biraz sarsılmış durumda. Ama burası New York. Bu kadar dayanıklı insanı bir arada başka yerde görmek zor. Birkaç haftaya kalmaz eski yaşantılarına dönerler. Tabii, bu arada onlara yardım edeceğim."

"Sen mi?" dedim.

"Ben tanrıların habercisiyim. Ölümlülerin nelerden bahsettiklerini öğrenmek benim işim. Gerekirse olan biteni anlamalarına da yardımcı oluyorum. Onları teskin ediyorum. Bak görürsün, olanları ya sıra dışı bir depreme ya da güneşin yüzeyinde meydana gelen bir patlamaya bağlayacaklar. Yani gerçek dışında her şeyi mazeret olarak gösterebilirler."

Hermes acı konuşuyordu doğrusu. George ve Martha kaduseusun etrafına dolanmışlardı ama ikisinden de çıt çıkmıyordu. Acaba Hermes gerçekten de çok mu kızgın diye merak ettim. Aslında bir şey demesem çok daha iyi olacaktı ama "Sana bir özür borçluyum," dedim.

Hermes dikkatle bana baktı. "Neden?"

"Kötü bir baba olduğumu düşünmüştüm," dedim. "Luke'un geleceğini gördüğün için onu terk ettiğini ve bu konuda hiçbir şey yapmadığını sanmışım."

Hermes kasvetli bir tavırla "Geleceğinde neler olacağını biliyordum," dedi.

"Ama kötü şeyler dışında olacakları da biliyordun. Yani,

onun kötü bir varlığa dönüşeceğiinden haberdardın. Niha-yetinde ne yapacağını anlamıştın. Ama bunu ona söyleye-medin, değil mi?"

Hermes çeşmeye bakıyordu. "Kimse kadere karşı gele-mez Percy," dedi. "Bir tanrı bile bunu yapamaz. Eğer onu olacaklar konusunda uyarmaya ya da kararlarını etkileme-ye çalışsaydım işler çok daha kötü sonuçlanabilirdi. Ondan uzak durmak, ağzımı bile açmamak... İşte, bu hayatımda yaptığım en kötü şeydi."

"Onun kendi yolunu çizmesine ve Olimpos'u kurtarması-na izin vermeliydin," dedim.

Hermes içini çekti. "Annabeth'e o kadar öfkelenmeme-liydim. Luke onu San Francisco'da ziyaret ettiğinde... O za-man, onun Luke'un hayatında büyük bir rol oynayacağını anladım. İşin o kısmını biliyordum. Belki de benim yap-a-madığımı Annabeth yapacak, onu kurtaracaktı. Annabeth onunla birlikte gitmeyi reddedince, öfkeden çılgına dön-düm. Ama olacakları tahmin etmeliydim. Kendime çok kız-dım."

"Ama Annabeth gerçekten de onu kurtardı," dedim. "Lu-ke bir kahraman olarak öldü. Kronos'u öldürmek için ken-dini feda etti."

"Beni teselli ettiğin için sağ ol Percy ama Kronos ölmedi. Bir titanı asla öldüremezsın."

"O halde..."

"Bilmiyorum" diye homurdandı. "Neler olacağını kimse bilmiyor zaten. Kronos buharlaşıp uçtu. Rüzgara karışıp yok oldu. Umarım öyle dağılmıştır ki bir daha asla bilincine kavuşamaz. Ama sakın onun öldüğünü falan düşüneyim deme Percy."

Mideme bir ağrı girdi. "Ya diğer Titanlar?" diye sordum.

"Saklanıyorlar," dedi. "Prometheus, Zeus'a bir mesaj yollayıp Kronos'un yanında yer aldığı için bir sürü mazeret uydurmuş. 'Meydana gelecek zararı en asgari seviyeye indirmeye çalışıyordum' gibi saçmalıklar. Eğer biraz akıllıysa birkaç yüzyıl ortalarında görünmez. Krios kaçtı ve Othrys Dağı darmadağın oldu. Okeanus, Kronos'un yenildiğini anlar anlamaz okyanusun dibine sığındı. Bu arada oğlum Luke hayatını kaybetti. Onu hiç sevmediğimi düşünerek öldü. Bu yüzden kendimi hiç affetmeyeceğim."

Hermes kaduseusu pusun içine soktu. İris görüntüsü kayboldu.

"Uzun zaman önce bana bir tanrı olmanın en zor yanının, çocuklarına yardım edememek olduğunu söylemiştin," dedim. "Olimposlu aileni, bunu ne kadar cazip kılsalar da terk edemediğinden de bahsetmiştin."

"İkiyüzlü olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, haklıydın. Luke seni seviyordu. Nihayetinde, o da kaderinin ne olduğunu anladı. Neyin önemli olduğunu hatırladı."

"Artık her ikimiz için de çok geç," dedi.

"Ama başka çocukların da var. Onları sahiplenerek Luke'u saygıyla anabilirsin. Bunu tüm tanrılar yapabilir."

Hermes omuzlarını sarkıttı. "Eminim bunu deneyeceklerdir Percy. İnan bana, sana verdiğimiz sözü tutmak için elimizden geleni yapacağız. Belki bir süreliğine işler yoluna girecek. Ama bizler, yani tanrılar verdiğimiz sözleri tutmakta pek de becerikli değiliz. Bazı şeyleri çok çabuk unutuyoruz. Bu, hep böyle olmuştur."

"Değişebilirsiniz," dedim.

Hermes güldü. "Üç bin seneden sonra, tanrıların kişiliklerini değiştirebileceklerini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedim. "Değişebileceklerine inanıyorum."

Hermes bu yanıtı şaşırmıştı. "Sence... Onca şeye rağmen Luke beni gerçekten de seviyor muydu?"

"Sevdiğinden eminim."

Hermes çeşmeye baktı. "Bak, sana çocuklarımların bir listesini vereceğim. Wisconsin'de bir oğlum, Los Angeles'ta da iki kızım var. Birkaç çocuğum daha var. Onların sağ salım kampa ulaşmalarını sağlar mısın?"

"Tabii," dedim. "Bana güvenebilirsiniz."

Geroge ve Martha kaduseusun etrafına kıvrıldılar. Yılanların gülümseyemediklerini biliyorum ama iki yılan o anda bana gülümsemeye çalışıyormuş gibi geldi.

"Percy Jackson," dedi Hermes, "galiba tanrılara bir-iki şey öğreteceksin."

Olimpos'tan ayrılırken bir tanrı daha çıktı karşıma. Athena kollarını göğsünde kavuşturmuş, yolun tam ortasında dikilmişti. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki içimden, eyvahlar olsun, dedim. Zırhını çıkarmış, üstüne kot pantolonla beyaz bir tişört geçirmişti ama hala bir savaşçı gibi görünüyordu. Gri gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

"Demek bir ölümlü olmayı seçtin Percy," dedi.

"Şey, evet, efendim," dedim.

"Bunun nedeninin biliyorum."

"Sıradan bir çocuk olmak istedim. Büyümek istiyorum. Bilirsiniz işte, herkes gibi lise mezuniyet balosuna falan gitmek istiyorum."

"Ya kızım?"

"Onu asla terk edemem," dedim çatlak bir sesle. "Ne onu ne de Kıvırcık'ı. Ne de—"

"Tamam, tamam." Athena bana doğru bir adım attı. Be-

deninden yayılan ışığın tenimi yaktığını hissedebiliyordum. "Percy, bir keresinde dünyayı kurtarmak için bir arkadaşını feda edeceğini söylemiştim. Yanılmış da olabilirim. Hem arkadaşlarını hem de dünyayı kurtardın. Hakkını yememek gerek. Bundan sonra çok dikkatli ol."

Athena söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu göstermek istiyormuşçasına bir ateş topuna dönüştü ve gözden kayboldu. Tişörtümün ön tarafı bir güzel tütsülenmişti.

Annabeth beni asansörün orada bekliyordu. "Niye üstün başın yanık kokuyor?" diye sordu.

"Uzun hikaye," dedim. Birlikte aşağı inmeye başladık. Bu arada ikimiz de konuşmuyorduk. Asansörde çalan müzik berbattı. Sanırım Neil Diamond'ın bir şarkısıydı. Keşke tanrılardan asansörde daha iyi müzik çalmalarını da isteseydim, diye geçirdim içimden.

Lobiye indiğimizde annemle Paul'un kel bina görevlisiyle tartıştıklarını gördüm. Adam nihayet işinin başına dönmüştü.

Annem bas bas "Bakın," diyordu, "derhal yukarı çıkmanız gerek! Oğlum orada—" Sonra beni gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Percy!" diye bağırdı.

Bana öyle sıkı sarıldı ki nefesim kesilecek sandım bir an.

"Mavi bayrağı gördük," dedi. "Ama sen aşağı inmeyince telaşlandık. Saatlerdir *oradasın*!"

Paul tatsız bir ses tonuyla "Annen bayağı endişelendi," dedi.

Annem Annabeth'i de kucaklarken "Merak etmeyin, iyiyim," dedim. "Her şey yoluna girdi."

Annabeth "Bay Blofis," dedi. "Nasıl kılıç kullanacağımızı biliyorsunuz doğrusu."

Paul omuzlarını silkti. "Ne gerekiyorsa onu yaptım. Ama Percy gerçekten de ... Yani, bu bina altı yüz katlı mı?"

"Olimpos mu? Evet," dedim.

Paul hayranlıkla binanın tepesine baktı. "Orayı görebilmeyi isterdim."

Annem "Paul," dedi, "orası ölümlülere göre bir yer değil. Neyse, önemli olan hepimizin hayatta olması."

Yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştım. Her şey mükemmeldi. Annabeth ve ben hayatta kalmayı başarmıştık. Annem ve Paul de kurtulmuşlardı. Olimpos ayaktaydı.

Ama bir melezin hayatı asla tam manasıyla rahat olmaz. Tam o sırada Nico suratında berbat bir ifadeyle sokağın diğer ucundan bize doğru koşmaya başladı.

"Rachel," dedi. "Ona 32. Sokağın köşesinde rastladım."

Annabeth suratını ekşitti. "Bu sefer ne yaptı?" diye sordu.

"Bir şey yapmadı ama gittiği yer hoşuma gitmedi," dedi Nico. "Ona gitmemesini, ölebileceğini söyledim ama beni dinlemedi. Karakorsan'ın sırtına atladığı gibi—"

"Rachel *pegasusumu* mu aldı yani?" dedim.

Nico evet manasında kafasını salladı. "Melez Kampı'na gidecekmiş. Oraya gitmesi gerektiğini söyledi."

BÖLÜM YİRMİ İKİ

TERK EDİLİYORUM

Kimse pegasusumu çalamaz. Rachel bile. O anda kızsam mı, şaşırısam mı, yoksa endişelensem mi bilemedim.

Annabeth'le birlikte nehre doğru koşarken, "Ne yaptığını sanıyor bu?" dedi. Ne yazık ki Rachel'ın ne yapmaya çalıştığını tahmin ediyordum ve bu, hiç de hoşuma gitmiyordu.

Trafik berbattı. Herkes sokaklara dökülmüş, savaştan arta kalan yıkıntıları seyrediyordu. Her sokakta polis arabalarının sirenleri çalıyordu. Bir taksi bulmak imkansız gibiydi ve pegasuslar çoktan şehirden ayrılmışlardı. Parti Midillile-ri ortalıkta olsa, onlardan yardım isteyebilirdim ama onlar da şehir merkezinde ne kadar kök birası varsa alıp gitmişlerdi. Böylece kaldırımlara toplanmış kalabalığın arasında koşmaya başladık.

"Asla korumaları aşamaz," dedi Annabeth. "Peleus onu bir güzel midesine indiriverir."

İşte bu aklıma gelmemiştir. Sis Rachel'ı diğer ölümlüler gibi kandıramazdı. Rachel kampı da rahatlıkla bulabilirdi ama büyü sınırların bir güç alanı oluşturarak onun kam- pa girmesini engelleyebileceğini umuyordum. Peleus'un saldıracağı hiç aklıma gelmemiştir.

Nico'ya dönüp "Acele etmeliyiz," dedim. "Birkaç iskelet at çağıramazsın, değil mi?"

Nico koşarken göğsünden hırıltılar yükseliyordu. "Denedim... ama o kadar yorgunum ki bir köpek kemiği bile çağıramadım," dedi.

Nihayet nehir kıyısına vardık. Tiz bir ıslık çaldım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Doğu nehrine temizlik için bir kum doları vermiş olduğum halde nehrin suyu iğrenç görünüyordu. Deniz hayvanlarını hasta etmek istemiyordum ama ıslığı duyanlar hemen kıyıya geldiler.

Gri renkli bulanık suda, önce üç tane çizgi belirdi ve bir dizi hippokampus suyun yüzeyine çıktı. Yaratıklar keyifsiz keyifsiz kişneyip üstlerine bulaşan çamurdan kurtulmak için silkelenmeye başladılar. Bunlar çok güzel yaraüklardı. Kuyrukları balık kuyruğu gibi rengarenkti. Bedenlerinin ata benzeyen kafa kısmı ve ön ayaklarıysa bembeyazdı. En önde duran hippokampus diğerlerinden daha iriydi. Tam bir kiklopa uygundu.

"Hey, Gökkuşağı!" diye seslendim. "N'aber dostum?"

Yaratık şikayet eder gibi kişnedi.

"Evet, kusura bakma," dedim. "Ama acil bir durum var. Hemen kampa gitmemiz gerekiyor."

Yaratık homurdandı.

"Tyson mı? Tyson gayet iyi. O burada olmadığı için kusura bakma. Artık kiklop ordusunun başına geçti ve bir general oldu," dedim.

"İHİHİHİHİHİ!"

"Evet, eminim ki sana elma getirmeye devam edecektir. Şimdi bizi kampa götürür müsün?"

Annabeth, Nico ve ben kendimizi hippokampusların sırtında, doğu nehrinde hızla ilerlerken bulduk. Yaratıklar jet skilerden de hızlı gidiyorlardı. Throg's Neck Köprüsünden geçtik ve Long Island Kıyısı'na doğru ilerlemeye başladık.

Kıyıya varıp da kampı görmemiz sanki asırlar almıştı. Hip-pokampilere teşekkür edip kıya çıkmamızla Argus'u görmemiz bir oldu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ters ters bize bakıyordu.

"Geldi mi?" diye sordum.

Argus yine ters ters evet manasında kafasını salladı.

"Durumu iyi mi peki?" diye sordu Annabeth.

Argus yine kafasını salladı.

Hep birlikte Argus'un peşine takıldık. Kampa geri dönmüş olmak inanılmazdı çünkü etraf gerçekten de huzurlu görünüyordu. Etrafta ne yanan binalar ne de yaralı savaşçılar vardı. Kulübeler güneşin altında parıldıyor, tarlalar çiğ taneleriyle ışıldıyordu. Ama kampın büyük bir bölümü bomboştu.

Dahası, Büyük Ev'de bir terslik vardı. Tüm pencerelerden dışarı tıpkı May Castellan'ı gördüğüm rüyada olduğu gibi yemyeşil bir ışık sızıyordu. Bahçeyi büyümlü bir sis kaplamıştı. Kheiron voleybol sahasının orada bir atın sığabileceği büyüklükte bir sedyenin üstünde yatıyordu ve etrafını satirler sarmıştı. Karakorsan da endişeyle otlanıyordu.

Benim suçum değil patron! dedi beni görünce. O tuhaf kız beni buraya gelmeye zorladı!

Rachel Elizabeth Dare evin verandasındaki basamaklarda duruyordu. Sanki evin içinden birinin ona bir şey fırlatmasını bekler gibi kollarını havaya kaldırmıştı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Annabeth. "Kampa girmeyi nasıl başardı?"

Satirlerden biri gözlerini Karakorsan'a dikip "Uçarak," dedi. "Ejderhayı atlatıp büyümlü sınırlardan içeri giriverdi."

"Rachel!" diye seslendim ama yanına gitmeye kalkıştığım da satirler beni engellediler.

Kheiron "Percy, sakın oraya gitme," dedi. Kımıldarken acı çektiği her halinden belli oluyordu. Sol kolu askıya alınmıştı, iki arka bacağındaysa ateller vardı. Kafası bile sargıdaydı. "Araya girme."

"Ama ona bazı şeyleri açıkladığını sanıyordum!" dedim.

"Açıkladım zaten. Onu buraya davet eden benim."

Şaşkınlıkla Kheiron'a baktım. "Ama bunu bir başkasının bir daha asla denemeyeceğine söz vermiştin!" dedim. "Bana—"

"Ne dediğimi gayet iyi hatırlıyorum Percy. Ama yanılımsın. Rachel, Hades'in lanetiyle ilgili bir şeyler görmüş. Lanetin artık ortadan kalkacağına inanıyor. Kendisine bir şans tanımamı istedi."

"Ya lanet ortadan *kalkmazsa* ne olacak? Hades laneti kaldırmadıysa Rachel aklını kaybedecek!"

Sis, Rachel'ın etrafını sardı. Rachel şoka giriyormuş gibi titremeye başladı.

"Hey!" diye bağırdım. "Dur!"

Satirlerin beni engellemesine rağmen ona doğru koşmaya başladım. Rachel'a üç metre kadar yaklaşmıştım ki görünmez bir top gibi bir şeye çarptım. Geri tepip kendimi yerde buldum.

Rachel gözlerini açıp bize doğru döndü. Tıpkı bir uyurgezer gibi hareket ediyordu. Sanki beni ancak bir rüya aleminde görebiliyormuş gibiydi.

Sesi çok uzaklardan geliyordu. "Bir şey yok," dedi. "Buraya gelmemin nedeni bu."

"Mahvolacaksın!" dedim.

Rachel kafasını salladı. "Ben buraya aitim Percy. Bunu nihayet anladım."

May Castellan da aynı şeyleri söylemişti. Onu durdurmalıydım ama ayağa bile kalkamıyordum.

Ev zangırdamaya başladı. Kapı ardına kadar açıldı ve yeşil ışık dışarı aktı. Burnuma bir anda yılanların o küflü kokusu geldi.

Sis yüzlerce bulanık görüntülü yılan haline geldi. Yılanlar sütunların üstünde ve evin etrafında dolanıyorlardı. Derken kapıda Kahin belirdi.

Her yanı eciş bücüş olan mumya üstündeki rengarenk elbiseyle ileri yürümeye başladı. Her zamanki halinden de korkunç görünüyordu ki ne kadar korkunç olduğunu anlayın artık. Saçları öbekler halinde yere düşüyordu. Kayışım-sı derisi eski bir okul otobüsünün koltuklarının derisi gibi çatlamıştı. Donuk gözleri boş boş bakıyordu ama tüylerim ürpererek onun Rachel'a doğru ilerlediğini fark ettim.

Rachel kollarını öne uzattı. Hiç de korkmuş gibi gözük-müyordu.

"Bunun için çok uzun süre bekledin," dedi Rachel. "Ama artık buradayım."

Güneş daha da şiddetle parlamaya başladı. Tam o sırada verandanın üstünde bir adam belirdi. Adam havada uçuyordu. Bu sarışın, üstünde bir toga bulunan, güneş gözlüklü ve suratında tuhaf bir gülümseme olan bir adamdı.

"Apollon!" dedim.

Apollon bana göz kırpıp parmağını dudaklarına götürdü.

"Rachel Elizabeth Dare," dedi. "Kehanette bulunma gücüne sahipsin. Ama bu aynı zamanda bir lanettir. Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Rachel evet manasında kafasını salladı. "Benim kaderim bu."

"Tüm tehlikeleri göze alacak mısınız?"

"Evet."

"O halde, devam et" dedi tanrı.

Rachel gözlerini yumdu. "Bu görevi kabul ediyorum. Kendimi Apollon'a, kehanetlerin tanrısına adıyorum. Gözlerimi geleceğe açıp geçmişi kucaklıyorum. Tanrıların sesi, bilmecelerin anlatıcısı ve kaderi gören Delfi Kahini'nin ruhunu bedenime kabul ediyorum!"

Rachel'ın bu sözleri nereden çıkarıp bulduğunu bilmiyordum ama etrafındaki Sis koyulaştıkça konuşmaya devam ediyordu. Mumyanın ağzından kocaman bir pitonu andıran yeşil renkli bir sis yayıldı. Yeşil sis merdivenlerden aşağı süzüldü ve yavaşça Rachel'ın ayaklarını sardı. Kahin'in mumyası geriye sadece eski püskü rengarenk bir elbise kalana dek un ufak oldu. Sis, Rachel'ın her yanını sardı.

Bir an Rachel'ı gözden kaybetmiştim. Sonra sis dağıldı.

Rachel yere düşüp anne karnındaki bir bebek gibi fetüs pozisyonu aldı. Annabeth, Nico ve ben yanına gitmek istedik ama Apollon "Durun!" dedi. "Bu işin en zor kısmı."

"Neler oluyor?" dedim. "Ne demek istiyorsun?"

Apollon endişeyle Rachel'a baktı. "Ruh onu ya kabul edecek ya da etmeyecek."

"Kabul etmezse ne olacak?" diye sordu Annabeth.

Apollon üç parmağını havaya kaldırıp "Üç sözcük," dedi. "Çok kötü olur."

Apollon'un uyarısına rağmen Rachel'ın yanına koştum. Tavan arasındaki o berbat koku kaybolmuştu. Sis toprağa girdi ve yeşil ışık kayboldu. Ama Rachel hiç iyi görünmüyordu ve nefes almıyor gibiydi.

Sonra gözlerini açtı. Güçlkle bana bakıp "Percy," dedi.

"İyi misin?"

Rachel ayağa kalkmaya çalıştı. "Ah!" diye inledi. Ellerini şakaklarına götürdü.

"Rachel," dedi Nico, "yaşam ışığın bir ara neredeyse

kaybolmuştu. Öleceğini sandım."

"İyiym," diye mırıldandı Rachel. "Lütfen bana yardım edin. Bu görüntüler biraz kafa karıştırıcı."

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordum.

Apollon verandadan yanımıza geldi. "Bayanlar baylar, size yeni Delfi Kahini'ni takdim etmekten büyük şeref duyuyorum," dedi.

"Şaka yapıyorsun!" dedi Annabeth.

Rachel hafifçe gülümsedi. "Bu benim için de tuhaf bir durum ama kaderimde bu yazılıymış. Bunu New York'tayken anladım. Niye gerçek görüşle doğduğumu artık biliyorum. Kahin olmam gerekiyormuş," dedi.

Gözlerimi kırptırdım. "Yani, artık geleceği görebilecek misin?"

"Her zaman değil. Ama zihnimde görüntüler, imgeler ve sözcükler belirecek. Birisi bana bir soru sorduğunda... eyvah-"

"İşte başlıyor," dedi Apollon.

Rachel sanki birisi karnını yumruklamış gibi iki büklüm oldu. Sonra doğruldu ve gözlerinde yeşilimsi bir ışık belirdi.

Konuştugu zaman sesi tuhaf çıkıyordu. Sanki üç tane Rachel birden konuşuyordu.

*"Yedi melez çağrıya kulak verecek,
Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak.
Son nefesleri pahasına bir söz verilecek,
Ve düşmanlar Ölümün Kapısı'na dizilecek."*

Rachel son sözlerini söyledikten sonra yere yığıldı. Nico'yla birlikte onu yakalayıp verandaya taşıdık. Rachel'in bedeni ateşten kavruluyordu.

Sonra sesi normale döndü ve "İyiym," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Rachel şaşkınlıkla kafasını salladı. "Neye ne oldu?" dedi.

"Galiba az önce bir sonraki Büyük Kehanet'i duyduk," dedi Apollon.

"Bu da ne demek?" dedim.

Rachel suratını ekşitti. "Ne dediğimi hatırlamıyorum," dedi.

"Hatırlamaman doğal," dedi Apollon. "Ruh seninle sadece arada sırada konuşacak. Geri kalan zamanlarda Rachel her zamanki Rachel olacak. Az önce dünyanın geleceğiyle ilgili bir sonraki Büyük Kehanet'i söylemiş bile olsa, onu zorlamanın bir anlamı yok."

"Ne?" dedim. "Ama -"

Apollon "Percy, yerinde olsam çok da endişelenmezdim. Seninle ilgili olan bir önceki Büyük Kehanet'in gerçekleşmesi neredeyse yetmiş sene aldı," dedi. "Bu kehanetin gerçekleştiğini görmeyebilirsin."

Rachel'ın o tuhaf sesle söylediği şeyleri düşündüm. Fırtına, yangın ve ölümün kapıları... "Olabilir," dedim, "ama Rachel'ın söylediği şeyler hiç de iç açıcı değildi."

"Evet, değildi," dedi Apollon keyifle. "Kesinlikle değildi. Rachel harika bir Kahin olacak!"

Konuyu değiştirmek zordu. Apollon, Rachel'ın dinlenmesi gerektiğini söyledi. Rachel epey sarsılmış görünüyordu.

"Özür dilerim Percy," dedi. "Olimpos'tayken sana her şeyi açıklayamadım ama Kahin olma çağrısı beni ürkütmüştü. Senin bunu anlayamayacağını düşündüm."

"Hala da anladığımı söyleyemem," dedim. "Ama sanırım senin için mutlu olmalıyım."

Rachel gülümsedi. "Mutluluk belki de bu durum için pek

de uygun bir sözcük değil," dedi. "Geleceği görmek kolay bir iş olmayacak ama kaderim bu. Sadece ailemin..."

Sözlerini tamamlayamadı.

"Clarion Akademisi'ne gidecek misin?" diye sordum.

"Bu konuda babam bir söz verdim," dedi. "Sanırım okul dönemi boyunca sıradan bir genç gibi davranmaya çalışacağım ama..."

Apollon, "Şimdi dinlenmelisin," dedi. "Kheiron, çatı katı yeni Kahin için pek uygun değil, ne dersin?"

"Haklısın," dedi Kheiron. "Apollon onu büyülü ilaçlarla tedavi ettiğinden beri Kheiron çok daha iyi görünüyordu. "Daha uygun bir yer bulana kadar Rachel şimdilik Büyük Ev'deki misafir odasında kalabilir."

"Aslında onun tepelerde bir mağarada kalabileceğini düşünüyordum," dedi Apollon. "Mağaranın girişinde meşaleler ve kocaman mor renkli bir perde olabilir... çok gizemli olurdu. Ama içeride modern bir oyun salonuyla ev sineması sistemi falan olabilir."

Kheiron yüksek sesle öksürdü.

"Ne var?" dedi Apollon.

Rachel beni yanığımdan öptü. "Elveda Percy," diye fısıldadı. "Şimdi ne yapacağını söylemek için geleceği görme gerek yok herhalde, değil mi?" dedi.

Kıpkırmızı kesildim. "Hayır."

"Güzel," dedi ve Apollon'un peşinden Büyük Ev'e girdi.

Günün geri kalanı da en az başlangıcı kadar tuhaf geçti. Kampçılar arabalar, pegasuslar ve uçan arabalarla kampa akın ettiler. Yaralılar hemen bakıma alındı. Ölüler içinse kamp ateşinin etrafında törenler düzenlendi.

Silena'nın kefeni pembe renkliydi ve kenarlarına elekt-

rikli bir mızrak deseni işlenmişti. Ares ve Afrodite kulübeleri onu bir kahraman ilan etmiş, kefeni birlikte ateşe verdiler. Kimse casus sözcüğünü ağzına bile almadı. Böylece Silena'nın sırrı ateşten yayılan pahalı parfüm kokusuyla birlikte tarihe karıştı.

Ethan Nakamura'ya da bir kefen hazırlanmıştı. Siyah renkli ipekli bir kumaşın üstüne bir terazinin üzerinde çapraz biçimde duran iki kılıç işlenmişti. Kefeni ateşe verildiğinde, içimden, umarım Ethan bir fark yarattığını anlamıştır, diye düşünüyordum. Bunun bedelini tek gözünden çok daha fazlasıyla ödemişti ama ufak tanrılar nihayet hak ettikleri saygıyı göreceklerdi.

Büyük çadırda verilen akşam yemeği sessiz sakin geçti. Gecenin en önemli olayı bir ağaç perisi olan Ardiç'ın "Kıvırcık!" diye çığlığı basıp uçarak erkek arkadaşını kucaklamasıydı. Bu manzaraya şahit olan herkes onlara tezahürat yağdırdı. İkisi birlikte ayışığının altında yürüyüş yapmak üzere kumsala indiler. Onlar için çok mutlu olmuştum ama onların bu hali bana Silena ile Beckendorf'u hatırlatmış, içimi bir hüznün kaplamıştı.

Bayan O'Leary neşeyle etrafta geziniyor, tabaklarda kalan yemekleri silip süpürüyordu. Nico, Kheiron ve Bay D. ile birlikte ana masaya oturmuştu ve kimse bunu garipse-memişti. Herkes Nico'nun sırtını sıvazlıyor, savaşta gösterdiği kahramanlık için onu tebrik ediyordu. Ares kulübesindekiler bile ona saygı göstermişlerdi. Bir düşünsenize, savaşın tam ortasında, aniden bir ölümler ordusuyla beliriveriyorsunuz ve herkesin sevgilisi haline geliyorsunuz.

Yavaş yavaş herkes yemekten ayrıldı. Bazıları şarkılar söylemek için kamp ateşinin etrafına toplandı. Bazıları da uyumak için kulübelerine çekildi. Tek başıma Poseidon

masasında oturup Long Island Koyu'nu aydınlatan ay ışığını seyrettim. Kıvrıkcık'la Ardiç hala kumsaldaydı. El ele tutuşmuş, konuşuyorlardı. Kampta nihayet huzurlu bir hava esiyordu.

Annabeth gelip yanıma oturdu. "Hey! Mutlu yıllar," dedi. Elinde biraz dağılmış, mavi renkli bir pasta vardı.

"Ne?" dedim ona dönüp.

"Bugün Ağustos'un on sekizi," dedi. "Doğum günün bugün değil miydi?"

Afallamıştım. Annabeth haklıydı. Bu sabah on altı yaşına basmıştım. Yani, Luke'a hançeri vermeye karar verdiğim sabah. Kehanet tam gününde gerçekleşmişti ve ben doğum günüm olduğunu unutmuştum.

"Bir dilek tut," dedi Annabeth.

"Pastayı sen mi yaptın?" diye sordum.

"Tyson da yardım etti."

"Pastanın neden bir tuğlaya benzediği anlaşıldı. Üstünde bir de mavi renkli sıva var."

Annabeth güldü.

Birkaç saniye düşünüp mumları üfledim.

Pastayı yarıya kesip bölüştük. Sonra da parmaklarımızla yemeye başladık. Annabeth yanıma oturdu. Birlikte okyanusu izlemeye koyulduk. Ormandan cır cır böceklerinin ve canavarların sesleri geliyordu ama her yer yine de sakin sayılırdı.

"Dünyayı kurtardın," dedi.

"Dünyayı birlikte kurtardık," dedim.

"Rachel da yeni Kahin olduğuna göre, artık erkeklerle çıkması mümkün değil."

"Buna pek üzölmüşe benzemiyorsun?"

Annabeth omuzlarını silkti. "Bilmem, beni ilgilendirmez

herhalde," dedi.

"Hı evet tabii."

Annabeth kaşlarını havaya kaldırdı. "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun Yosun Kafa?" dedi.

"Söylesem, popoma tekmeyi indirirsin muhtemelen," dedim.

"Bunu yapacağımı biliyorsun," dedi.

Ellerime bulaşan pastayı sildim. "Styks Nehri'ne girmiş, yenilmez olurken, Nico beni dünyaya bağlayacak olan bir şeyi düşünmemi istemişti," dedim. "Böylece, ölümlü olarak kalabilecektim."

Annabeth gözlerini ufka dikmiş, beni dinliyordu. "Eee?" dedi.

"Sonra Olimpos'a gittiğimizde, hani bana tanrı olmayı teklif ettiler ya? Orada hep şeyi düşünüyordum..."

"Ha, demek tanrı olmayı *istedin*?"

"Eh, biraz istedim doğrusu. Ama sonra vazgeçtim çünkü her şeyin sonsuza dek aynı kalmasını istemiyordum. Her şey daha iyi hale gelebilir. O yüzden..." Sözlerime devam edemedim. Boğazım kupkuru olmuştu.

Annabeth yavaşça "Aklında herhangi biri var mı?" diye sordu.

Ona bakınca gülmek için kendisini zor tuttuğunu gördüm.

"Bana gülüyorsun!" diye sızlandım.

"Hayır!"

"İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun," dedim.

Annabeth bu sefer yüksek sesle gülmeye başladı ve kollarını boynuma doladı. "Senin için asla ama asla işleri kolaylaştırmayacağım Yosun Kafa," dedi. "Buna alışsan iyi olur."

Beni öptüğünde beynimin pelte gibi erdiğini hissettim.

Sonsuza dek öyle kalabilirdim ama bir ses arkamızdan "Oh be nihayet!" diye kükredi.

İçeri bir anda elleri meşaleli bir sürü kampçı girmişti. Konuşmamızı gizli gizli dinleyen kampçılar bizi yerimizden kaldırıp omuzlarına alırken Clarisse de onlara öncülük ediyordu.

"Yapmayın!" diye bağırdım. "İnsan özel bir konuşma yapamayacak mı buralarda yahu?"

"Muhabbet kuşlarının ateşini söndürelim!" dedi Clarisse alaycı bir tavırla.

"Kano Gölü'ne!" diye bağırdı Connor Stoll.

Tezahüratlar arasında bizi tepeden aşağı taşıdılar ama yine de el ele tutuşacak kadar yakındık. Annabeth gülüyordu. Ben de kendimi tutamamıştım ama suratımın kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydım.

Kampçılar bizi göle atana dek el ele tutuştuk.

Sonra son gülen ben oldum. Suyun altında bir hava balonu oluşturdum. Arkadaşlarımız suyun yüzeyine çıkmamızı bekliyorlardı ama hey... Poseidon'un oğlu olunca suyun altında acele etmenize hiç gerek yoktur.

Gelmiş geçmiş en muhteşem sualtı öpüşmesiydi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

VEDA EDİYORUZ... GİBİ

O yaz Melez Kampı geç kapandı. Okulların açılış tarihine kadar iki hafta daha orada kaldık. İtiraf etmem gerekir ki hayatımın en güzel iki haftasını geçirdim.

Tabii başka türlü düşünseydim, Annabeth beni öldürürdü ama kampta başka güzel şeyler de oluyordu. Kıvırcık satir araştırmacılarının başına geçmiş, onları melezleri bulmaları için dünyanın dört bir yanına yolluyordu. O ana dek tanrılar verdikleri sözü tutmuşlardı. Her yerden yeni bir melez çıkıyordu. Üstelik sadece Amerika'da da değil, diğer ülkelerde de melezler yaşıyordu.

Bir öğleden sonra mola verdiğimizde Kıvırcık, "Melezlere yetişemiyoruz," dedi. "Bütçede bize kesinlikle daha çok yolculuk parası ayrılması gerek. Yüz tane daha satire ihtiyacım olabilir."

"Evet ama birlikte çalıştığın satirler bir harika," dedim. "Ayrıca galiba senden biraz korkuyorlar?"

Kıvırcık kıpkırmızı oldu. "Saçmalama. Korkacak ne varmış?"

"Sen Vahşi Doğa Efendisi'sin dostum," dedim. "Pan'ın seçtiği satirsin. Üstelik de Toynaklı İhtiyar Heyeti'nin—"

"Yeter!" diye bağırdı Kıvırcık. "Sen de tıpkı Ardıç gibisin. Utanmasa başkanlığa aday olmamı önerecek!"

Kıvırcık gölün etrafında inşa edilen yeni kulübelere bakarken bir tenekeyi kemiriyordu. Kampın içine U harfi biçiminde dizilmiş olan kulübelerin yerini bundan böyle dikdörtgen biçiminde dizilmiş kulübeler alacaktı. Melezler canla başla kulübeleri inşa etmek için çalışıyorlardı.

Nico, Hades kulübesinin inşa edilmesine yardımcı olmaları için ölü işçileri çağırmıştı. Şu an için kulübede kalacak tek çocuk olduğu halde kulübe harika olacaktı. Duvarlar volkanik kayalardan yapılacaktı ve kapının üstünde bir kuru kafa olacaktı. Kulübede yirmi dört saat boyunca yeşil ışıklar saçan meşaleler yanacaktı. Onun kulübesinin hemen yanında da İris'in, Nemesis'in, Hekate'nin ve birkaç da tanımadığım ufak tanrının kulübeleri inşa ediliyordu. Planlara her geçen gün yeni kulübeler ekleniyordu. İşler o kadar iyi gidiyordu ki Annabeth'le Kheiron yeteri kadar oda olsun diye tamamen ayrı bir kanat daha inşa etmekten söz ediyorlardı.

Artık tanrılar çocuklarına işaret gönderip sahip çıktıklarından, Hermes kulübesindeki kampçıların sayısı azalmıştı. Neredeyse her gece rehber satirlerin eşliğinde birkaç melez daha kampa geliyordu. Genellikle peşlerinde korkunç canavarlar falan da oluyordu ama hemen hemen hepsi sağ salim kampa varmayı başarıyordu.

"Önümüzdeki yıl her şey çok daha farklı olacak," dedim. "Kheiron sayımızın ikiye katlanacağını söylüyor."

"Evet," dedi Kıvırcık. "Ama kamp yine de bildiğimiz kamp olacak."

Sonra mutlulukla içini çekti.

Bu arada Tyson da bir grup kiklopun başındaydı. Kiklop ekibi Hekate kulübesini inşa etmek için kocaman kayalar taşıyorlardı. Bu işin hiç de kolay olmadığını biliyordum

çünkü kayaların her biri büyölüydü. Bir tanesi yere düşecek olsa ya patlayacaktı ya da yaklaşık yarım kilometre çaplık bir alandaki herkes ağaca dönüşecekti. Sanırım bu durumdan bir tek Kıvırcık hoşnut olurdu.

"Bu sene çok seyahat edeceğim," dedi Kıvırcık. "Hem doğayı korumak hem de melezleri bulmak için. O yüzden seninle sık sık görüşemeyebiliriz."

"Olsun," dedim. "Sen yine de benim en iyi dostum olarak kalacaksın."

Kıvırcık sırttı. "Annabeth hariç."

"Eee, şey tabii, o farklı" dedim.

"Evet," dedi. "Kesinlikle çok daha farklı."

Akşama doğru kumsalda son bir gezinti yapayım demiştim ki tanıdık bir ses, "Balık tutmak için güzel bir gün," dedi.

Babam Poseidon dizlerine kadar suya girmişti. Üzerinde her zamanki şortu, eski püskü balıkçı şapkası ve rengi atmış pembeli yeşilli bir tişört vardı. Elinde açık denizde balık tutmaya yarayan türden bir olta vardı. Oltayı suya fırlattınca misina Long Island Koyu'nun ta ortalarına kadar gitti.

"Merhaba baba," dedim. "Burada ne işin var?"

Bana göz kırptı. "Olimpos'ta baş başa kalıp konuşamadık. Sana teşekkür etmek için geldim."

"Teşekkür etmek için mi? Asıl yardıma gelen sendin?"

"Evet, bu arada sarayım yerle bir oldu ama olsun, saraylar yeniden inşa edilir. Diğer tanrılardan o kadar çok teşekkür mektubu aldım ki. Ares bile yazmış ama eminim bunu Hera'nın zoruyla yapmıştır. Çok sevindim. O yüzden de sana teşekkür ederim. Sanırım tanrılar da yeni şeyler öğreniyorlar."

Koy aniden fokur fokur kaynamaya başladı. Babamın ol-

tasının ucuna yeşil renkli kocaman bir deniz yılanı takılmıştı. Yılan debelenip kurtulmaya çalıştı ama Poseidon içini çekti. Oltasını tek elle tutarak bıçağını çıkardı ve misinayı kesti. Canavar suyun dibine kaçırverdi.

"Yenilecek büyüklükte değil," dedi. "Küçükleri serbest bırakmam gerekiyor, yoksa av koruyucuları başıma üşüşüyorlar."

"Küçükleri mi dedin?"

Babam sırttı. "Bu arada yeni kulübelerin inşası gördüğüm kadarıyla gayet iyi gidiyor," dedi. "Sanırım ben de artık diğer oğullarımla kızlarıma sahip çıkıp bir sonraki yaz sana yeni kardeşler yollayabilirim."

"Ha ha."

Poseidon oltasının makarasını sarmaya koyuldu.

Ayağa kalktım. "Şey, şaka yapıyordun, değil mi?" dedim.

Poseidon bana o her zamanki alaycı tavrıyla göz kırptı. Hala ciddi olup olmadığını anlayamamıştım. "Çok yakında görüşmek üzere Percy," dedi. "Ha, bu arada hangi balıklar yenilebilir büyüklükte, hangileri değil, dikkat et, tamam mı?"

Sonra denizden esen rüzgara karıştı ve ardında sadece kumların üstüne bıraktığı olta kaldı.

O gece, kamptaki son gecemiz olacaktı. O sene verilecek olan boncuğu Hephaistos kulübesi tasarlamıştı. Boncuk, Empire State Binası biçimindeydi ve üstünde Yunan harfleriyle Olimpos'u korumak isterken ölen savaşçıların isimleri yazılıydı. Boncuğun üstünde yığınla isim vardı ama onu kolyeme takmaktan şeref duydum. Artık kolyemde dört boncuk vardı. Kendimi kıdemli hissetmeye başlamıştım. Sonra aklıma on iki yaşındayken kampta ilk katıldığım

kamp ateşi geldi. Kendimi nasıl da evimde hissetmişim. En azından kamp hakkında hala böyle hissediyordum.

"Bu yazı asla unutmayın!" dedi Kheiron. Hızla iyileşmişti ama kamp ateşinin önünde yürürken hala hafifçe topallıyordu. "Bu yaz cesaretin, dostluğun ve sadakatin ne olduğunu öğrendik. Kampımızın onurunu kurtardık."

Dönüp bana gülümseyince herkes tezahürat etmeye başladı. Kamp ateşine bakınca alevlerin yanında oturan, kahverengi elbiseli küçük bir kız gördüm. Kız kıpkırmızı bir ışıltı saçan gözleriyle bana bakıp gülümsedi. Onu kimse görmemişti ama sanırım o da kimsenin onu görmesini istemişti.

"Şimdi," dedi Kheiron, hemen yataklarınıza! Eğer burada kalmak için başvurmadıysanız, yarın öğleye kadar kulübelerinizi boşaltmayı unutmayın. Temizlikçi harpyalar geride kalanları yer. Bu yazın tatsız bir biçimde sonuçlanmasını istemem!"

Ertesi sabah, Annabeth'le birlikte Melez Tepesi'ne çıktık. Otobüslerle minibüslerin kamptan ayrılışını ve çoğu kampçıyı gerçek dünyaya götürüşünü izledik. Eski ve yeni kampçılardan birkaçı buradan ayrılmayacaktı ama ben Goode Lisesi'nde ikinci sınıfa başlayacaktım. Hayatımda ilk kez bir okulda ikinci senemi okuyacaktım.

Rachel sırt çantasını omuzlayıp "Hoşça kalın," dedi. Bacağı heyecanlıydı ama babasına verdiği sözü tutup New Hampshire'da Clarion Akademisi'ne başlayacaktı. Kahinimize ancak bir sonraki yaz kavuşabilecektik.

Annabeth ona sarılıp "Merak etme, her şey çok güzel olacak," dedi. Rachel'la arasının düzelmiş olması çok tuhaftı doğrusu.

Rachel dudağını ısırıldı. "Umarım haklısındır," dedi. "Biraz endişeliyim. Ya birisi bana gelip bir sonraki matematik sınavının sorularını sorarsa, ben de geometri dersinin tam ortasında bir kehanette bulunursam ne olacak? *İkinci soru Pisagor teorisi ile ilgili olacak...* Aman tanrılarım, yerin dibine girerim herhalde!"

Annabeth güldü. Rachel'ın da ona gülümseyerek karşılık verdiğini görünce rahatladım.

"Siz ikiniz birbirinize iyi bakın," dedi Rachel. İyi demişti de sanki ben bir muzırlık yapacakmışım gibi gözlerini bana dikti. Ben daha bir şey söyleyemeden bize iyi şanslar dileyip otobüsüne yetişmek için tepeden aşağı koşmaya başladı.

Neyse ki Annabeth, New York'ta olacaktı. Şehirdeki okullardan birinde yatılı okumak için ailesinden izin almıştı. Böylece Olimpos'a yakın olup şehirde süren inşaat faaliyetlerini yakından takip edebilecekti.

"Hem bana da yakın olacaksın, değil mi?" dedim.

"Birisi kendini bir şey sanmaya başladı galiba?" dedi. Ama sonra elimi tuttu. Bana New York'ta söylediği şeyler aklıma geldi. Kalıcı bir şeylerden bahsetmişti ve sanırım bu açıdan ikimiz çok iyi bir başlangıç yapmıştık.

Muhafız ejderha Peleus keyifle üstünde Altın Post'un durduğu çam ağacının altına kıvrılmış, burun deliklerinden ateşler püskürterek horuldamaya başlamıştı.

Annabeth'e "Rachel'ın kehaneti hakkında hiç düşündün mü?" diye sordum.

Annabeth suratını buruşturdu. "Nereden bildin?" dedi.

"Çünkü seni tanıyorum," dedim.

Bana omuz attı. "Peki, peki, kehaneti düşündüm tabii" dedi. Yedi melez çağrıya kulak verecek. Acaba bu melezler

kim? Gelecek yaz kampa bir sürü yeni melez gelecek."

"Evet," dedim. "*Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak* kısmını düşünüyordum ben de."

Annabeth dudaklarını büzdü. "Ölümün Kapısı'na dizilecek düşmanlar falan... Bilmiyorum Percy, bu kehanet hiç hoşuma gitmedi. Ben... en azından bir süreliğine *rahat* bir nefes alabileceğimi umuyordum," dedi.

"İyi de burası huzurlu bir yer olsaydı, Melez Kampı olmazdı," dedim.

"Sanırım haklısın. Belki de kehanet uzun süre gerçekleşmez."

"Evet, kehanetle uğraşmak bizden yaşça küçük melezlere kalabilir," dedim. "Biz de bacaklarımızı uzatır, bir güzel keyif çatarız."

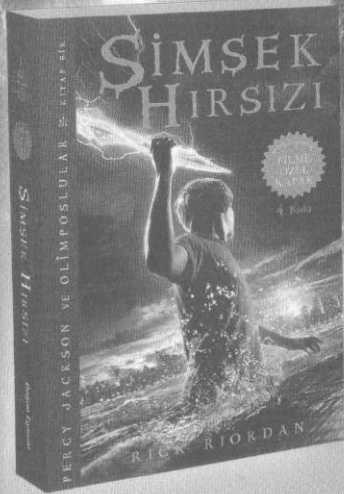
Annabeth evet manasında kafasını salladı ama hala endişeli görünüyordu. Ona hak vermemek elde değildi ama o yanımdayken bu kadar güzel bir günde endişelenmek istemiyordum. Çünkü ona elveda demek zorunda değildim. Önümüzde uzun bir hayat vardı.

"Yola kadar yarışalım mı?" dedim.

"Hah, sanki bana karşı şansın var da!" dedi. Melez Tepe-si'nden aşağı koşmaya başladı. Hemen ardından ben de fırladım.

Ve hayatımda ilk kez geriye dönüp bakmadım.

Filmin kitabını
bir solukta okuyacaksın...

©2005 by Rick Riordan

2005 New York Times
Yılın Kitabı
*
A Child Magazine
Yılın En İyi Kitabı
*
A School Library Journal
Yılın Kitabı

New York Times tarafından 2005 yılının en iyi kitabı ödülünü kazanıp
satış rekorları kıran ve daha pek çok ödüle doyamayan
Percy Jackson ve Olimposlular dizisi artık Türkiye'de...

www.doganegmont.com.tr

Doğan Egmont
Okunak gelecektir.